This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

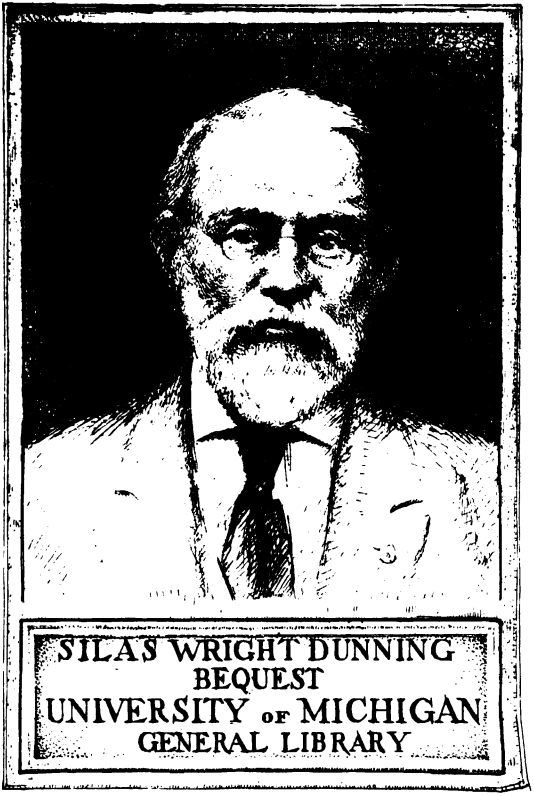

SILAS WRIGHT DUNNING
BEQUEST
UNIVERSITY OF MICHIGAN
GENERAL LIBRARY

FROM T
CHRIS

Digitized by Go

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Bertha Bo

Kvindevilje.

Novelle

af

Frances Hodgson Burnett.

Bertha Boman

"Aftenpostens" Feljeton.

Kristiania.
Chr. Schibsteds Bogtrykkeri.
1892.

Digitized by Google

Digitized by Google

DUNNING
HILL
12-14-39
39883

Første Kapitel.

Miss Defarge kom langsomt gaaende ned ad Trapperne og saa sig om med et forskende Blik. Intet undgik dette Blik: de mægtige Proportioner, de en Gang pragtfulde, nu forfaldne Ornamenter, Støvet, som laa i de massive Egetræs Udskjæringer, Rusten paa Vaabnene, de skjevt ophængte Malerier og Jagttrofæer, det forsømte Præg, alting havde, den skamløse Uorden, der saa at sige bredede sig paa alle Kanter — jeg gjentager det, intet undgik den nyankomne Dames skarpe Iagttagelse. Hun fik endog Tid til at kaste et Blik ud over Parken, idet hun gik forbi det store Vindu i Trappesvingen, og dette Blik bragte hende til at trække foragtelig paa de smukke, ungdommelige Skuldre.

"Det mest forsømte og forfaldne Sted, jeg i mit Liv har set, og jeg har dog set mange", sagde hun til sig selv. "Det ser ud som et Røverrede".

Hun hørte en Lyd fra første Etage, saa ned og trak atter paa Skuldrene. Ved Trappens Fod stod en ni—ti Aars Gut med et smukt, trodsigt Ansigt, iført en Fløielsdragt, der bogstavelig talt var fillet. Han havde opgivet at spænde sin Bue for at kunne stirre desto mere uhindret paa hende.

Digitized by Google

"Er Du den franske Pige?" spurgte han, da hun var kommen helt ned i Trappen.

Therese Defarge besvarede hans Spørgsmaal med et andet, og dette Spørgsmaal fremsatte hun i en temmelig skarp Tone.

"Hvem er Du?" spurgte hun.

Han tog atter fat paa sin Bue, satte Knæet imod den og svarede i en skjødesløs Tone:

"Hugh Dysart".

Det var tydeligt, at han ikke var vant til at mødes med kvindelig Bestemthed, og det var ogsaa klart, at han ikke fandt sig vel under det faste Blik, han blev beæret med — det eiendommelige Blik fra den fremmedes sorte Øine. Han var nødt til at se op, om det saa blot var i Selvforsvar.

"Er Du den franske Pige?" gjentog han.

Sagen blev stillet for ham i et noget klarere Lys.

"Jeg er Miss Defarge, og jeg er din Lærerinde", svarede hun. "Du bliver derfor nødt til at tiltale mig høflig".

Han stirrede paa hende i den største Forbauselse.

"Hvad mener Du?" spurgte han.

"Hvis jeg bliver her en Maaned, skal Du komme til at forstaa det", sagde Therese Defarge med et eiendommeligt Blik

Hun ventede ikke paa hans Svar, men steg ned ad de sidste Trin, skjøv ham let tilside og gik hen ad den skjulte Forhal, medens han i Forbauselse blev staaende og stirrede efter hende. Sagen var, at hun næsten havde tabt Herredømmet over sig selv, og dette var ingen Spøg, naar det gjaldt Miss Defarge. Da hun vidste dette, var hun klog nok til at holde sig selv i stram Tøile. Hun var allerede nu kommen saa langt, at hun aandede voldsomt og bed sig i Læben med de smaa, hvide Tænder.

Digitized by Google

"Den lille Tølper!" mumlede hun. "Jeg havde aldrig tænkt, det kunde være saa galt. Han er en værdig Repræsentant for de andre. Og nu er det altsaa Lady Dysart, det gjelder".

Hun havde aldrig set Husfruen, da hun var bleven engageret gjennem Korrespondence, men hun var ikke det mindste bange for hende. Frygt var i det hele taget noget, hun ikke kjendte til; og efter at have banket paa Døren gjorde hun derfor en meget rolig Indtrædelse.

Værelset, hun traadte ind i, var ligesaa galt som Hallen og Trappen. Det var stort og pragtfuldt udstyret, men alt var forrevent og medtaget. Tyndbenede Stole, der tydeligvis var bragt ind fra et andet Værelse, tog sig underlig ud blandt det andet tunge og massive Møblement. Broderi som Fløjl var mølædt og luvslidt. Lady Dysart, som saa lige saa stor og trist og forpjusket ud som sine Omgivelser, lukkede en Prækenbog, hun sad og læste i, og reiste sig halvt op fra sin Stol.

"Miss Defarge?" sagde hun med en besynderlig resigneret Mine. "Det er mig en Lettelse at se Dem. Tag Plads".

Selv lænede hun sig tilbage i sin Stol og betragtede Therese med Interesse, en Interesse, der var saa utilhyllet, at en mindre overlegen Person end denne unge Dame vilde have følt sig generet deraf. Den kunde næsten friste til den Tanke, at hendes Naade troede at have opdaget et Individ af en ny og ukjendt Race.

"De ser ikke sterk ud, Miss Defarge", sagde hun tilsidst.

Hun saa paa den fine Skikkelse og de smaa Hænder med de smukke Haandled. Usædvanlig smaa Hænder og usædvanlig [illegible] Haandled.

[illegible]ese Defarge saa ogsaa paa dem og smilede.

Digitized by Google

"Jo, men jeg er alligevel sterk", svarede hun. "Jeg har aldrig været syg en Dag i mit Liv".

"Og De er vant til at behandle Børn?"

"Nei. Men i de sidste syv Aar har jeg havt en Klasse paa femten til tyve unge Piger, hvoraf faa var yngre end jeg selv".

"Syv Aar?"

"Jeg er to og tyve. Jeg begyndte ung. Jeg var fra først af det, man kalder "Elev-Lærerinde". Bestyrerinden var min Tante — den Dame, som skrev til Dem — Mademoiselle Ducloux".

"De har naturligvis endnu ikke set Børnene?"

"Jeg mødte Master Hugh Dysart paa Trappen", svarede hun med et lidet Smil.

Lady Dysart trak Øienbrynene i Veiret.

"Kan De klare ham, er De et merkeligt Menneske", sagde hun. "Og Pigebørnene er næsten ligesaa gale. De er ægte Dysart'er, og Dysart'erne er ingen elskværdig Familie. Jeg formoder, at jeg ikke forstaar mine Børn. Jeg har opgivet dem for mange Aar siden. Sir Roderick kan tæmme dem, men han er aldrig hjemme. Han har et ganske eiendommeligt System. Han bander og slaar dem, og skræmmer næsten Livet af dem. Han behandler sine Heste og Hunde paa samme Maade og med samme heldige Resultat. Jeg kan hverken bande eller slaa, og følgelig opfører de sig som unge Vilde. Hvordan synes De om Udsigterne, Miss Defarge?"

De sorte Øine smilede fremdeles, og de smaa jevne, hvide Tænder viste sig.

"Jeg tror ikke, at jeg er bange, hvis jeg kun bliver overladt til mig selv".

Digitized by Google

"Jeg skal visselig overlade Dem til Dem selv. Jeg blander mig ikke i noget. Vælg Deres egen Methode, selv om den er Sir Rodericks. Jeg vil endog give Dem det Vink, at da en mildere Fremgangsmaade ikke viser sig at være heldig lige overfor hans Hunde, er den neppe praktisk lige over for hans Børn".

"Ja, men jeg har slet ikke til Hensigt at bande og vil heller ikke slaa", svarede Miss Defarge spøgende.

Hendes Naade syntes ikke at betragte Sagen saa let.

"Hvis De bestemmer Dem til at slaa dem, vil jeg raade Dem til at tilkalde Roger. De vil behøve Hjelp."

"Roger?" spurgte Therese. Dette var den første Gang, hun hørte Tale om Roger.

"Han er deres Halvbroder. Den første Lady Dysart døde ved hans Fødsel. Jeg er den anden Lady Dysart, og jeg anser hende for den lykkeligste af os to. Hendes Portræt hænger i en af de store Sale. En ung Pige paa atten Aar med en Fugl paa Fingeren. Roger er lig hende, heldigvis?"

"Heldigvis?" gjentog Therese i den roligste Tone.

Lady Dysarts merkværdige Aabenhed syntes ingen Grænser at kjende. Hun besvarede uden mindste Nølen det indirekte Spørgsmaal.

"Det er heldigt, at han ikke er en Dysart. Han er heftig og lidenskabelig, men dette tror jeg er det eneste, som hos ham tyder paa det slette Blod. Jeg tror, at vi i det hele taget er lidt glad i hinanden — eller kunde være det. Stakkels Roger!" Og hendes Naade trak atter paa Skuldrene.

Therese Defarge betragtede hende med den største Interesse og Nysgjerrighed. Karakterstudiet var bleven en Mani hos hende, og her fandt hun nok, som kunde interessere hende.

Digitized by Google

"Jeg tror ikke, jeg vil finde det kjedeligt paa Dysart Court, selv om Sir Roderick ikke kommer hjem", tænkte hun, "men kommer Sir Roderick, bliver her selvfølgelig saa meget livligere". Hendes Interesse for Sir Roderick tiltog, eftersom hun fik Tid til at betragte hans Gemalinde nærmere. Hendes Naade havde i det hele taget et storslagent Ydre, og dog kunde man se, at Sir Roderick havde undertvunget hende. Hun saa mørk og ligegyldig ud, og det af hendes ydre Skjønhed, som kunde tabe sig, havde tabt sig. Hendes en Gang rige Dragt var falmet og gammeldags. Miss Defarge, som var liden og spæd, begyndte at føle en vis Foragt for Lady Dysarts overlegne Størrelse.

"Mig skulde han aldrig have faaet bragt til at gaa med fedtet Silke og stoppede Blonder", tænkte hun. "Gud vide, om han ogsaa har pryglet hende?"

Om sine to andre Elever hørte hun intet. Efter en Times Forløb kom en gammel Mand i slidt Libri ind med et Thebræt, hvorpaa der stod The og et Fad med nogle faa skaarne Smørrebrød. Lady Dysart satte sig hen til Bordet og skjænkede en Kop af det Bryg, som var bleven sat hen til hende.

"Jeg haaber, De synes om Theen", bemerkede hun i sin ligegyldige Tone; "hvis ikke, er det leit for Dem. Jeg for min Del afskyr den, men den sættes for mig med en saadan Regelmæssighed, at jeg begynder at anse den for en Del af min Skjæbne".

Ogsaa Miss Defarge fandt den grusom, og hun var desuden sulten. Reisen havde skjærpet den af Naturen gode Appetit, og hun havde glemt at spise Lunch paa Veien. Følgelig var slet The og et Par Stykker Smørrebrød ingen lyse Udsigter. Hun trøstede sig imidlertid som en Stoiker, gjorde det bedst

Digitized by Google

"Hvor er Sir Roderick nu?" spurgte Miss Defarge og maalte Pigen med Øinene.

"Ja, hvem ved det?" lød det betydningsfulde Svar. "Det er nok ikke mange, ellers vilde der være for mange paa Jagt efter ham. Men paa Fastlandet er han nok. Det er der, han tjener sine Penge med Spil og Væddemaal. Ja, De kan tro, han er en net Adelsmand!"

Therese saa paa hende med et velopdragent Smil.

"Tak for Aftensmaden. Det ser deiligt ud altsammen. Jeg tror ikke, der er mere, jeg ønsker, saa De kan godt gaa", sagde hun, og afskar paa denne Maade en Fortrolighed, hun ikke brød sig om at opmuntre.

"Det var Master Roger, som gav Ordre til Aftensmaden", sagde Pigen stødt. "Der havde nok ikke været stort i Spisekammeret, naar det ikke var fra ham".

* * *

Det er et Faktum, værd at nævne, at Therese Defarge havde været almindelig afholdt i sin Tantes "finere Pensionat" i Genf. De Elever, som fra først af ikke syntes om hende, endte i Regelen med at tilbede hende. Smaapiger, som var næsten syge af Hjemve efter England, følte sig altid forunderlig tiltrukne af hende og lod til at finde megen Trøst i at klynge sig saa nær ind til hende som muligt. Sentimentale unge Personer, som var bleven sendt hjemmefra for at kureres for en eller anden Daarskab, kastede sig over hende for at faa høre hendes Raad, og det merkelige var, at de i Tidens Løb i Regelen fulgte det. Og opsætsige Elever fandt efterhaanden sin Oprørsaand tæmmet, de vidste ikke hvorledes, og saa sig nød

Digitized by Google

saget til at indrømme, at Nederlaget ikke havde været saa smerteligt endda. Der var intet hemmelighedsfuldt ved "Mademoiselle Thereses" Fortid, og dog fandt de romantisk anlagte en stor Tilfredsstillelse i at gjøre hende til en meget hemmelighedsfuld Person. Hun havde store, mørke Øine, hun var forældreløs, hun klædte sig meget i sort, og man vilde vide, at hun var forlovet; dette var tilstrækkeligt Materiale for en Skolepigeroman.

"Hun ligner en Heltinde i en Roman paa tre Bind", sagde en nydelig liden Pige, som hentede sin Aandsføde af den Slags Verker. "Har Du nogensinde lagt Merke til, hvor sterke Haandled hun har? Og hendes Øine! Hvor hun udvider dem, og trækker dem sammen — og hvor de lyner! Folk med den Slags Øine har næsten altid gjort noget. Jeg kan aldrig komme fra den Tanke, at hun har gjort noget".

Men skjønt jeg vover at fremstille hende for Læseren som min Heltinde, vil jeg lige saa godt strax tilstaa, at hun intet "havde gjort", at "Mademoiselle Therese", som hendes Elever kaldte hende, havde en meget rolig Samvittighed, tiltrods for sine sterke Haandled og eiendommelige Øine. Hun havde levet et lige saa uskyldigt og roligt Liv som den mest naive unge engelske Pige, der nogensinde var bleven sendt til Pensionatet, kun at, da hun var af et forskjelligt Stof, var Resultatet dog bleven et andet.

Fra sex til femten Aar havde hun lært sine Lektier og spist tykt Smørrebrød sammen med de andre Elever, og da hun ved denne Alder udstyredes med sid Kjole og Værdighed og gaves en Klasse at bestyre, viste hun sig strax sin Opgave voxen. Ikke saa at forstaa, at hun ikke i kortere Tider ad Gangen var bleven befriet fra Skolelivets kjedsommeliae Rutine.

Digitized by Google

Det var almindeligt, at man blev indtaget i hende, som allerede antydet, og hun tilbragte sjelden sine Ferier i Pensionatet. Store og smaa Piger inviterede hende til sine Hjem, og hun besøgte paa den Maade forskjellige Dele af England, Frankrig, Tyskland, ja selv Italien, hvilket sidste Land ubetinget faldt bedst i hendes Smag. Og hendes Besøg forløb sjelden uden Begivenheder, specielt hvor der var Herrer i Huset. Undertiden var de derimod saa begivenhedsrige, at hun var glad, naar de var tilende, og et af disse Besøg — et Besøg i England — endte ogsaa virkelig, som man kunde vente — med Forviklinger og Ubehageligheder. Man kunde nære en abstrakt Beundring for hende og skrive til hende og invitere hende til at tilbringe Ferierne hos sig, naar Adela eller Rose eller Lotte kom hjem, men der var stor Forskjel paa dette og paa at glæde sig over, at D'Herrer Sønner og Arvinger gik hen og forelskede sig i hende og lagde Haand og Hjerte for hendes Fødder. Dette indrømmer jeg altsaa, at den unge Pige havde havt sin lille Episode, skjønt hendes Samvittighed var fuldstændig fri for alt sentimentalt Brøvl. Videre behøver jeg ikke at forklare andet, end at hun var kommen til at tage Posten som Lærerinde paa Dysart Court, fordi hendes Tante, Mademoiselle Ducloux, havde trukket sig tilbage til Privatlivet.

Det Materiale, hun den næste Morgen forefandt i Skoleværelset, bragte hende ingenlunde til Fortvivlelse, uagtet det ikke saa meget lovende ud. Master Hugh Dysart havde hun taget aandeligt Maal af ved deres første Møde, og de to Piger var kvindelige Kopier af ham, — magre, fortøiede unge vilde, [illegible] mørke Øine halvt frygtsomme, halvt trodsige stirrede frem [illegible]er den tykke, uordentlige Manke. De var stammeligt daarklædte og forsømte, de kunde intet og havde ikke Begreb

Digitized by Google

om Lydighed og Respekt. De saa endog ud, som om de ikke havde faaet nok Mad, og skjønt et skarpt Øie nok kunde opdage Grundtrækkene til Skjønhed hos dem, var denne nu af en mørk og lidet tiltalende Slags.

"Det første, jeg vil lære Eder", sagde hun, "er at øve Eders Hukommelse i en bestemt Retning. I skal altid huske paa, at I skal adlyde mig. — At I skal adlyde mig!" Hun slog let i Bordet med Pegefingeren for hvert af disse Ord, og de unge Barbarer stirrede paa hende med et Blik, der røbede kuet Trods.

Da Undervisningen var over, mødte hun Roger paa sin Vei ned ad Trappen. Han stansede og lo.

"Nu?" spurgte han.

"Aa, endnu er det ikke saa galt. Jeg har endnu hverken slaaet eller bandet, og de vil ikke faa snart glemme, hvad jeg har sagt dem".

"Vent lidt", sagde han og lo atter.

"Igaar var det jeg, som bad Dem vente", sagde hun. "Vent!"

Om Eftermiddagen stiftede hun et nyt Bekjendtskab. Hun havde streifet omkring i Parken, og gik ved sin Hjemkomst ind i det Værelse, hvor Lady Dysart pleiede at sidde, men hun fandt ingen Lady Dysart. Hun troede først, at der ingen Mennesker var, indtil en let Gispen henledede hendes Opmerksomhed paa en af de store Lænestole, som stod med Ryggen mod hende, og paa hvis udskaarne Rygstykke et Par af de smukkeste Arme, hun i sit Liv havde set, hvilede — Arme, som tydeligvis var slynget bag en eller andens Hoved.

Det var saa fuldendte Arme, at hun et Øieblik blev staaende i taus Beundring af deres bløde, store Linjer. Tilslut for-

Digitized by Google

styrrede hun dog Armenes Eierinde ved en uvilkaarlig Bevægelse, og denne reiste sig følgelig og vendte sig om, skjønt ikke med unødigt Hastverk.

"Ah!" sagde hun langsomt. "Jeg troede, det var Roger".

Det kunde ikke negtes, at hendes hele Skikkelse fuldstændig holdt, hvad Armene havde lovet. Therese overvældedes formelig af hendes merkværdig plastiske Skjønhed. Hun var ligefrem fuldendt formet, og i den hvide Merinos Kjole, der kun var holdt sammen om Livet med et sort Fløielsbaand, saa hun ud som en græsk Gudinde. Forøvrigt var der intet klassisk over den unge Dame. Hun var ingenlunde korrekt i sit Ydre. Der var en fin Rødme i hendes smukke Kinder, og over de deilige blaa Øine laa der en let Taage, som vidnede om at hun havde sovet, som et Barn sover. Hendes løse, gyldne Haar truede med at falde ned; hun var, kort sagt, en temmelig uordentlig Skjønhed. Og dog, hvor fuldendt smuk hun var!

"Jeg troede, det var Roger", gjentog hun halvt bebreidende, som om det kunde være Thereses Feil, at det ikke var Roger. "Jeg sidder og venter paa ham. Han lader mig altid vente".

"Ved han, at De er her?" spurgte Therese.

Hun sank ned i Stolen med et Udtryk, som kunde være bleven kaldt grættent i et andet Ansigt, men som i hendes langsomt smeltede hen til et godmodigt Smil, som om hun slet ikke kunde uleilige sig med at blive vred.

"Jeg ved ikke", svarede hun. "Man ved aldrig saadant her i Huset. Jeg bad Jekyl sige ham det, saa snart han kom ind, og jeg bad Hugh se efter ham i Parken".

"Parken — det er temmelig vidtløftigt at se efter der".

Digitized by Google

om Lydighed og Respekt. De saa endog ud, som om de ikke havde faaet nok Mad, og skjønt et skarpt Øie nok kunde opdage Grundtrækkene til Skjønhed hos dem, var denne nu af en mørk og lidet tiltalende Slags.

"Det første, jeg vil lære Eder", sagde hun, "er at øve Eders Hukommelse i en bestemt Retning. I skal altid huske paa, at I skal adlyde mig. — At I skal adlyde mig!" Hun slog let i Bordet med Pegefingeren for hvert af disse Ord, og de unge Barbarer stirrede paa hende med et Blik, der røbede kuet Trods.

Da Undervisningen var over, mødte hun Roger paa sin Vei ned ad Trappen. Han stansede og lo.

"Nu?" spurgte han.

"Aa, endnu er det ikke saa galt. Jeg har endnu hverken slaaet eller bandet, og de vil ikke saa snart glemme, hvad jeg har sagt dem".

"Vent lidt", sagde han og lo atter.

"Igaar var det jeg, som bad Dem vente", sagde hun. "Vent!"

Om Eftermiddagen stiftede hun et nyt Bekjendtskab. Hun havde streifet omkring i Parken, og gik ved sin Hjemkomst ind i det Værelse, hvor Lady Dysart pleiede at sidde, men hun fandt ingen Lady Dysart. Hun troede først, at der ingen Mennesker var, indtil en let Gispen henledede hendes Opmerksomhed paa en af de store Lænestole, som stod med Ryggen mod hende, og paa hvis udskaarne Rygstykke et Par af de smukkeste Arme, hun i sit Liv havde set, hvilede — Arme, som tydeligvis var slynget bag en eller andens Hoved.

Det var saa fuldendte Arme, at hun et Øieblik blev staaende i taus Beundring af deres bløde, store Linjer. Tilslut for-

Digitized by Google

styrrede hun dog Armenes Eierinde ved en uvilkaarlig Bevægelse, og denne reiste sig følgelig og vendte sig om, skjønt ikke med unødigt Hastverk.

"Ah!" sagde hun langsomt. "Jeg troede, det var Roger".

Det kunde ikke negtes, at hendes hele Skikkelse fuldstændig holdt, hvad Armene havde lovet. Therese overvældedes formelig af hendes merkværdig plastiske Skjønhed. Hun var ligefrem fuldendt formet, og i den hvide Merinos Kjole, der kun var holdt sammen om Livet med et sort Fløielsbaand, saa hun ud som en græsk Gudinde. Forøvrigt var der intet klassisk over den unge Dame. Hun var ingenlunde korrekt i sit Ydre. Der var en fin Rødme i hendes smukke Kinder, og over de deilige blaa Øine laa der en let Taage, som vidnede om at hun havde sovet, som et Barn sover. Hendes løse, gyldne Haar truede med at falde ned; hun var, kort sagt, en temmelig uordentlig Skjønhed. Og dog, hvor fuldendt smuk hun var!

"Jeg troede, det var Roger", gjentog hun halvt bebreidende, som om det kunde være Thereses Feil, at det ikke var Roger. "Jeg sidder og venter paa ham. Han lader mig altid vente".

"Ved han, at De er her?" spurgte Therese.

Hun sank ned i Stolen med et Udtryk, som kunde være bleven kaldt grættent i et andet Ansigt, men som i hendes langsomt smeltede hen til et godmodigt Smil, som om hun slet ikke kunde uleilige sig med at blive vred.

"Jeg ved ikke", svarede hun. "Man ved aldrig saadant her i Huset. Jeg bad Jekyl sige ham det, saa snart han kom ind, og jeg bad Hugh se efter ham i Parken".

"Parken — det er temmelig vidtløftigt at se efter ham der".

Digitized by Google

"Ja".

Hun lod sine Øine, der var blaa som en Konvolvulus eller som en Foraarshimmel, hvile paa Therese med den største Ro, uden at det lod, som om hun uleiligede sig med at udfinde, hvem hun var.

"Vil De ikke sætte Dem?" sagde hun tilsidst.

Therese satte sig, tog et fint Haandarbeide op af sin Lomme og beskjæftigede sig med det. Hun var nysgjerrig, men bestemte sig til at vente taalmodig, idet hun havde en Følelse af, at den unge Dame vilde være ligesaa aabenhjertet som Lady Dysart, skjønt hendes Aabenhjertighed vilde have en anden Grund.

Dette viste sig ogsaa at være Tilfældet.

"Hvor hurtig De arbeider", sagde hun tilsidst.

"Ja", svarede Therese.

"Er det ikke trættende?"

"Nei slet ikke. Det er saa let, som det kan være".

"Det vilde trætte mig. Alt Arbeide trætter mig. Men kanske" — med en eftertænksom Mine — "kanske jeg er doven".

Therese maatte le.

"Kanske det", sagde hun.

"Ja", svarede den anden smilende, men dette var tydeligvis snarere af Godmodighed end af nogen Sans for det komiske. "Jeg tror virkelig, jeg maa være doven. Jeg hader al Uleilighed. Jeg hader den saa grundig, at det afholder mig fra at trætte med Folk og hævde min Ret. Jeg tror, at jeg langt hellere vil leve uden nogensomhelst Rettigheder end trætte mig dem til".

"De maa være overordentlig hyggelig at leve sammen med".

Digitized by Google

"Ja, det synes jeg, jeg maa være, men jeg er ikke sikker paa det alligevel. Folk har en saa forskjellig Opfatning, ser De. Der er nu min Søster Barbara. Jeg ved ikke hvorfor, men hun minder mig om Dem, skjønt hun ikke ligner Dem mere, end en Stok ligner en Rosenbusk. Men Barbara er energisk. Hun arbeider altid, og hun skjænder altid paa andre, fordi de ikke arbeider, og hun ved altid, hvad andre bør gjøre. Hvis jeg var en af hendes fattige og idetheletaget kunde hade nogen, tror jeg, jeg vilde hade hende. Hun er af de udmerkede Mennesker, ser De, og hun foragter alle. Jeg er sikker paa, der er ikke den Orm, som kryber, hun ikke har mere Agtelse for end for mig".

Hele denne Bekjendelse aflagdes med en saa forbausende Ro, at Therese blev mere og mere forbauset og arbeidede hurtigere end nogensinde.

"Hvem er hun?" spurgte hun sig selv. "Hvor kan hun høre hjemme?"

Det var, som om hun havde hørt disse stumme Spørgsmaal, saa direkte var det Svar, hun i næste Øieblik gav.

"Og saa er det Robert. Jeg siger saa ofte til ham, naar han har sine Anfald af Raseri, og det saa til og med er varmt i Veiret: "Fætter Roger, siger jeg, hvad nytter det at fare saaledes op og gjøre Dig selv varm? Du blir bare varm, det ved Du jo; det fører ikke til noget andet. Jeg forsøger altid at holde mig saa rolig som muligt; da blir man ikke varm". Men han hører aldrig paa mig, skjønt mod mig raser han aldrig, som han gjør mod andre".

"Er De Mr. Dysarts Kusine?"

"Ja, nede fra Prestegaarden. Jeg er meget heroppe; har jeg altid brugt at være, skjønt Papa naturligvis er

Digitized by Google

høist misfornøiet med Sir Roderick. Det maa jo alle være, som har nogen Agtelse for sig selv, ved De jo".

"Jeg har aldrig set Sir Roderick", bemerkede Therese.

"Roger er ikke det mindste lig ham", fortsatte den anden, som om hun øieblikkelig var rede til at tage hans Forsvar, ifald der i denne Bemerkning skulde ligge nogen Antydning til en formodet Lighed mellem Fader og Søn. "Roger er ganske anderledes, skjønt han naturligvis heller ikke er, som han skal være. Han er heftig og ubehøvlet og slet ikke høflig, men jeg er nu glad i ham alligevel. Det har jeg altid været".

Saaledes blev hun siddende og passiare paa en skjødesløs og behagelig Maade i næsten en Time, fortalte løst og fast og saa dernunder saa smuk, elskværdig og majestætisk ud, at Therese ikke kunde andet end synes godt om hende, trods hendes Barnagtighed. Hun talte om "Prestegaarden", om "Barbara" og "Papa", om "Børnene" og først og fremst om "Roger", uden at det en eneste Gang faldt hende ind, at hun ikke havde givet det fjerneste Vink om, hvem hun var, og heller ikke kjendte den andens Navn. "Men det kommer nok", tænkte Therese, idet hun sad og hørte paa hende.

Hun var kommen hid for at tale med Roger om "Hesten", sagde hun, en Hest, som han selv havde givet hende for nogen Tid siden.

"Jeg vil gjerne, han skal komme og se paa dens Fod", sagde hun. "Der er noget iveien med den. Og jeg er sikker paa, han bliver vred paa mig. Det bliver han altid, naar der er noget iveien med den. Saa skjænder han og siger, det er min Skyld, fordi jeg ikke passer den ordentlig. Jeg skulde vuske, han vilde komme".

Men han kom ikke, og tilsidst blev hun træt af at ver-

Digitized by Google

Barbara vilde ikke vente længere med Middagen, eller, endnu værre, de vilde slet ikke lade Middagen staa til hende, og det var kjedeligt. Hun reiste sig derpaa og søgte efter sin Hat, som opdagedes under et af Bordene; og da den var malerisk og fuldstændig uafhængig af den daværende Mode — en stor brredskygget Hat, heftet op paa den ene Side med en rød Rose, viste den sig at være meget klædelig.

"De fortæller nok Roger om Kitty", sagde hun til Therese. "Ja gjør det. Det er hendes venstre Bagben. Og saa kommer De vel og besøger os? Prestegaarden er gammel og forfalden, men vi har det dog hyggeligere end her. Jeg synes altid, Solen skinner varmere der, og der er saadanne hyggelige Kroge i Haven, hvor vi kan strække os. Barbara siger, at jeg altid strækker mig i Solen, som en italiensk Tiggerpige. Og jeg har altid tænkt" — dette med det yndigste Smil — "at jeg gjerne vilde være en italiensk Tiggerpige. Ja, Godaften!"

Men førend hun havde lukket Døren ganske efter sig, aabnede hun den atter.

"Jeg glemte nok at sige Dem, at jeg er Elizabeth Dysart", sagde hun og forsvandt.

Therese følte sig fristet til at gaa hen til Vinduet for at se efter Elizabeth Dysart, og hun saa hende da skjære en Gjenvei tvers over Græsplænen med den hvide Kjole slæbende efter og henover Græsset, medes Solen skinnede paa hendes løse, gyldne Haar, og den milde Sommervind bragte de aabne Ærmer til at bevæge sig som Vinger.

"Man kunde tro, hun var en Nymfe", tænkte Therese, "men hun kan dog sikkerlig ikke gaa langt i denne Dragt, medmindre Bøverne i Egnen skulde være vant til at se unge Damer vandre omkring i en Skikkelse, som om de netop var

Digitized by Google

stegne ned fra en Piedestal. Kanske møder hun "Roger" og fortæller ham selv om "Kitty" og hendes Bagfod.

Da Roger kom hjem, viste det sig imidlertid, at hun ikke havde mødt ham. Han kom ind, saa træt og kjed ud og opdagede ved første Blik paa den store Lænestol, foran hvilken der laa nogle lyserøde Rosenblade, der var faldne fra Gudindens Belte, at der havde været nogen.

"Hvem har været her?" spurgte han skarpt.

Therese saa op fra sit Arbeide med et fint Smil.

"Deres Kusine, Miss Elizabeth Dysart", svarede hun.

Fjerde Kapitel.

"Miss Elizabeth Dysart", begyndte Therese, da hun den Aften sad inde hos Lady Dysart.

Hendes Naade trak Øienbrynene lidt iveiret.

"Elizabeth?" sagde hun. "Naar saa De Elizabeth?"

"I Eftermiddag" svarede hun. "Er det muligt, at man ikke har fortalt Dem, at hun har været her?"

"Ja, det er meget muligt", svarede den anden tørt. "Ingen tager Hensyn til Elizabeth. Hun gjør aldrig Krav paa megen Opmerksomhed. Hun kommer og gaar som det falder hende ind, og det er aldrig mig, hun besøger. Det er altid Røger, hun vil tale med".

"Hun spurgte efter Mr. Dysart idag", svarede Therese.

Digitized by Google

"Hun generer sig ikke", bemerkede hendes Naade. "Hun lægger sine Følelser lige saa aabent for Dagen, som om hun var sex istedenfor tyve Aar. Hun følger ham i Hælene med den elsværdigste Ro. Undertiden synes jeg om hende for det, undertiden taber jeg Taalmodigheden".

Det var naturligt, at Miss Defarge kom til at undres over, af hvad Art de Følelser var, Miss Elizabeth Dysart nærede for sin Fætter. De havde forekommet hende at være meget uskyldige og naturlige.

"Hvor smuk hun er", sagde hun høit.

"Smuk!" gjentog hendes Naade. "Hun er mere end smuk, hun er vidunderlig, og enten ved hun det ikke, eller hun bryder sig ikke om det. Hun er smuk, fordi hun ikke kan hjelpe for det, og paa sin uordentlige Maade er hun altid malerisk. Den hvide Merinos Kjole for Exempel —"

"Hun havde den paa idag", sagde Therese.

"Naturligvis. Roger beundrede den engang paa sin ceremonielle Maade, og siden har hun brugt den saa ofte som muligt. Hvor grusom vilde den ikke se ud paa enhver anden. Den har været vasket tyve Gange, men om hendes Skikkelse falder den i klassiske Folder, og saa gammeldags som den er, kan ingen falde paa at klage paa den. Den er bekvem, siger hun, og let at tage paa, og derfor gaar hun med den saalænge, den hænger sammen, medmindre Roger skulde fortælle hende, at den begynder at blive for gul".

"Alle Dysarter er fattige", vedblev Mylady. "Presten — Eustace — gjorde et Inklinationsparti og mistede efter tolv Aars Ægteskab sin smukke Kone, som havde skjænket ham sex Børn. Elizabeth ligner hende, og derfor er Eustace i al Hemmelighed mere glad i hende end i de andre Børn. Han vil

gjerne have hende siddende inde paa sit Kontor, naar han skriver sine Prædikener. Og med Hensyn til Barbara — men De faar tidsnok se Barbara. Jeg tvivler ikke paa, at hun vil gjøre Dem Visit imorgen for at undersøge, om De er rettroende".

Og ganske rigtig, den næste Dag viste den ældste Miss Dysart sig. Hun var saa ulig sin Søster som mulgit. Therese Defarge fandt, at hun nærmest lignede en brun Spurv. Hendes Øine var brune, hendes Haar brunt, og hun var klædt i brunt fra Top til Taa. Hun bar i Haanden en net liden Notisebog og et Udvalg af Traktater og betragtede tydeligvis Therese som en, der kunde komme hende til Hjelp ved hendes Arbeide i Sognet.

"En Bemerkning, jeg hørte af Elizabeth, ledede mig til at fatte det Haab, at vi kunde have noget fælles", sagde hun. "Hun fortalte mig, at De var glad i Arbeide".

Derpaa tog hun frem sin Lommebog, som var fuld af Notiser om Visiter, der skulde aflægges, og Traktater, der skulde afleveres. "Tale Forbes tilrette for hans Dovenskab". "Læse nogle Vers af Jobs Bog for Mrs. Feggs næste Gang, hun klager over sin Gigt", læste Therese paa første Side.

"Hvis Elizabeth vilde hjelpe mig, kunde vi udrette meget", vedblev Miss Dysart, "men i saa Henseende er hun ubevægelig; og jeg bør indrømme, at det er sjelden, Elizabeth er ubevægelig. Ligegyldighed er hendes Skjødesynd, og Følgen er, at Børnene løber omkring uden Tilsyn. Hun er altfor doven til at tage sig af dem, og jeg har virkelig ikke Tid. Sognet kan ikke ganske forsømmes".

"De taler om Deres Faders Børn?" spurgte Therese.

"Ja", svarede Miss Dysart og tog sin Blyant frem. "Vi er fem, og de fire yngste er mit Livs Prøvelse. Ingen Rege"

Digitized by Google

mæssighed, ingen Ordenssans. Og Elizabeth, som kunde faa dem til hvad det skulde være, fordi de er saa ubegribelig glad i hende, ligger den halve Dag i Græsset og fortæller dem Eventyr. Men maa jeg give Dem en Liste paa Personer, der skal besøges?"

Her skulde hun imidlertid møde en Skuffelse. Therese rystede paa Hovedet. Hun følte sig ikke Mr. Forbes og Mrs. Feggs voren. "Jeg finder, at her er meget at gjøre i selve Huset. Jeg maa bede Dem undskylde mig".

Og Barbara gik skuffet bort med sin Notisebog. Dette var værre end med Elizabeth, sagde hun til sig selv; thi Elizabeth burde jo simpelthen ikke til Gjerningen, medens denne Miss Dexarge med sin bestemte Mine ganske sikkert vilde været en stor Akvisition. Selv Forbes, den fritalende og republikanske Forbes, maatte have forstaaet, at han skulde vise hende Respekt.

* * *

Therese saa meget lidet til den unge Mand, Robert. Han syntes at leve et underligt hensigtsløst, vagabonderende Liv, at komme og gaa, naar han behagede og det uden andet Selskab end sine Hunde. Hvis han havde andre Venner, viste de sig aldrig paa Herregaarden. Forresten var han i Regelen mørk i Hu, stille og ligegyldig. Therese betragtede ham lidt foragtelig og tænkte, at han neppe kunde være nogen Vinding i nogensomhelst Kreds. For hende var han snarere en Plage. Han var det første Exemplar af denne Slags, hun nogensinde i sit Liv havde mødt, og naar hun, som det ofte hændte, fandt hans [illegible]ede paa sig, ærgrede hun sig over hans uforbulgte [illegible]

"Hvorfor gaar De aldrig hen og besøger Elizabeth Dysart?" spurgte han en Gang pludselig. "Hvad Ret har De til at sidde her og sy og sy uden at forunde Dem nogen Hvile. Jeg kan ikke fordrage at se en Dame sidde og sy".

"Det er uheldigt", svarede Therese tørt. Sagen var, at en af hendes første Reformbestræbelser havde været henvendt paa hendes Elevers Garderobe, og hun havde strax opdaget, at hendes Arbeide med Børnenes Klæder fra første Øieblik af havde vakt den unge Mands Mishag.

"De har ingen Ret til at gjøre dette", gjentog han og pegede paa Oplaget ved hendes Side.

Hun trak kun paa de smukke Skuldre.

"Det kommer ikke Dem ved!" fortsatte han opbragt og gav sig til hendes store Forbauselse til at marschere op og ned paa Gulvet med lange Skridt.

"Vi bringer Skam over vort Navn", sagde han. "Vi lyver, vi bedrager, vi narrer Folk. Ingen er sikker, som kommer indenfor vor Dør. Selv Kjøbmændene kjender os. Vi har jo ikke sparet de fattigste iblandt dem. Hvem er det, vi uden Skam kan se ind i Ansigtet?"

Her stansede han lige saa pludselig, som han var begyndt.

"Hvor dum jeg er!" udbrød han. "Hvad kan De vide om det, eller hvad bryder De Dem om det? Men De skulde gaa ned til Prestegaarden og besøge Elizabeth Dysart. Hun har bedt om det". Og hermed marscherede han rød og ærgerlig ud af Værelset.

Ogsaa Therese følte, at hun var bleven rød.

"Han ser og føler altsaa? Jasaa?" tænkte hun ved sig selv. "Ja, stakkel, da er det ikke godt for ham".

Om Eftermiddagen gik hun til Presteaaarden. Paa Veien

Digitized by Google

op mod Huset hørte hun Stemmer fra en anden Kant af Haven, og ved at se i denne Retning opdagede hun Elizabeth Dysart liggende i Græsset omringet af fire Børn, der havde grupperet sig om hende i maleriske Stillinger. Therese overhørte følgende Sætninger:

"Lucy, jeg bliver nødt til at stanse midt i Historien, hvis Du vil vifte mig paa denne heftige Maade. Jeg blir varm blot af at se paa Dig, og jeg kan ikke taale at blive varm —. Og Prinsesse Grinselda stansede og sagde til Dragen —. Men der er Miss Defarge!"

Og alle fire Børn for op og stirrede paa hende med fire Par store Øine, der lignede Miss Elizabeths, og Elizabeth selv reiste sig og stod smilende mellem Roserne.

"Roger sagde, at han vilde bede Dem komme", sagde hun rolig.

Og hun lod sig atter dale ned paa Græsset og venteds tydeligvis, at Therese skulde gjøre det samme, uden at det lod til at falde hende ind, at der var noget eiendommeligt, uceremonielt ved det hele.

"Sæt Dig ved Siden af Miss Defarge og vift hende, Lucy", sagde hun til den ældste af Pigerne. "Lucy er den flinkeste til at vifte", bemerkede hun til Therese, "og idag er det hendes Tur".

"Hendes Tur!" gjentog Therese.

"Ja! De har hver sin Dag til at vifte mig, og jeg be- r dem med Eventyr og Kager. Vi er alle saa glad i er, men jeg er den eneste, som tør tage uden at spørge".

Den merkelige Begivenhed indtraf her virkelig, at Therese rge ikke vidste, hvad hun skulde sige. Et Par Minuter

Digitized by Google

blev hun siddende ganske passiv og undredes paa, hvad der nu skulde komme.

Hun behøvede ikke at vente længe. Det, som da kom, var Roger, der kastede Haveporten paa vidt Gab og kom hen over Græsset med lange Skridt, som en Gjest, der vidste, hvor han skulde finde sine Folk og ikke var vant til at iagttage Formerne.

Maaske havde han ikke ventet at se Therese der saa snart. Ihvertfald rødmede han, idet han tog til Hatten og kastede sig ned foran Elizabeths Fødder.

"Saa, De fandt Veien hid?" sagde han.

"Det var ikke vanskeligt", svarede Therese.

Uden selv at vide det begyndte hun at stirre paa de to, som sad der, han hvilende paa Albuerne, medens Elizabeth saa ned paa ham med et mat, men ljærligt Smil.

"Er han forelskrt i hende, eller er hun forelsket i ham?" spurgte Therese sig selv, "eller er det muligt, at de er forelskede i hinanden? Det vilde være underligt, men —"

Her stansede hendes Filosofier, fordi det ikke var let at føre dem videre. Det saa unegtelig ud til at være en besynderlig Tingenes Tilstand. Hvis nogen gjorde Kur, var det Gudinden, og hun kurtiserede paa den uskyldigste og mindst romantiske Maade af Verden. Hun udfoldede en stor Viste og vistede Robert med den med yndefuld Regelmæssighed. To Irettesættelser angaaende Kittys venstre Bagben modtog hun i Ydmyghed. Hun gik endog ind i Huset og bragte en Mugge Øvand ud til ham, da han utaknemlig klagede over Varmen, og hun stod foran ham og skjænkede i for ham med en Mine af at glæde sig ved at tjene ham, som i høi Grad forbausede Therese Desarge.

Digitized by Google

Sandt at sige, var Miss Defarge bleven temmelig forarget, men denne Forargelse var snarere rettet mod Roger Dysart end mod Elizabeth. Hendes Stolthed irriteredes ved at se, hvor rolig han lod sig tjene. Hun saa til med taus Foragt, og da hun reiste sig for at gaa, var hendes slanke, sorte Skikkelse bleven saa høi og rank, at Roger Dysart betragtede hende med en vis Forbauselse.

Hun havde ikke tænkt sig, at han vilde følge hende, men han reiste sig samtidig med hende og bearerede Elizabeth med et kort og skjødesløst Farvel.

"Jeg skal komme tilbage imorgen og se til Kittys Fod", sagde han, "og hvis det fordømte Menneske ikke har stelt hende godt, skal jeg knække hans Nakke". Efter denne høviske Udtalelse skred han afsted for at indhente Therese og gav sig til at marschere ved hendes Side.

Miss Defarge gik en Stund uden at sige noget. Roger saa sig nødsaget til at tale først.

"Nu", sagde han pludselig, "hvad synes De saa om os?"

Hendes Svar kom høist forbausende. Hun stansede pludselig og saa ham lige ind i Ansigtet.

"Opfører De Dem saaledes altid mod Miss Elizabeth Dysart, som De gjorde i Eftermiddag?" spurgte hun.

"Ja, det gjør jeg nok", svarede han.

"Jasaa!" Hun vendte sig og gik videre uden at sige et Ord mere.

Han holdt Skridt med hende og underholdt sig med at slaa Blomsterhoveberne af med en let Pisk, han holdt i Haanden. [illegible]g forsvarede han sig med Lady Dysarts egne Ord:

[illegible]ngen tager Hensyn til Elizabeth".

[illegible]ei. det ser man tydelig".

Digitized by Google

"Hvorfor skulde vi?" fortsatte han. "Hun bryder sig ikke om det. Hun vilde ikke forstaa det, om vi gjorde. Hvis jeg pludselig blev høflig og formel, vilde hun tro, jeg var vred paa hende".

Therese sagde intet.

"Misforstaa mig ikke", vedblev han, idet han arbeidede sig op til sin sædvanlige Heftighed, "jeg er ikke saa blind, at jeg jo ikke indser, at hun er værd mere end et helt Dusin mere fordringsfulde Kvinder. De maa ikke tro, at jeg er nogen Idiot heller. Hun er den bedste og sandeste Ven, jeg nogensinde har havt. — Hun er den eneste Ven, jeg nogensinde har havt!"

"Lady Dysart er Deres Ven", bemerkede Therese.

"Ja, kanske, men ikke som Elizabeth. Hun har holdt af mig, lige siden jeg var liden Gut. Hun begyndte at hjelpe mig og bære Ting for mig, da hun var tre Aar gammel, og hun gjorde det, fordi hun er elskværdig nok til at finde Fornøielse deri. Hun er tro som Guld og uskyldig. Jeg beundrer uskyldige Kvinder".

Therese svarede ikke, og han vedblev:

"Og hun har gjort meget, som jeg aldrig kan glemme hende. Naar min Djævel af en Fader havde slaaet mig og halvt sultet mig ihjel, som han fandt en elskværdig Fornøielse i at gjøre, var hun min eneste Trøst. Hun pleiede at vente paa mig nede i Parken, med hvad hun havde gjemt af til mig, indtil jeg kom derned og rasede mig selv træt. En Gang da Sir Roderick slog mig med sin Ridepisk, løb hun mellem os og stod med Armene om min Hals, indtil han blev nødsaget til at stanse — ikke fordi hun var et Barn og en liden Pige, men fordi hun ikke hørte til hans egen Skok. Og hun fik et

Digitized by Google

Slag, hvoraf hun bar Mærkerne i mange Dage. "Jeg haaber", disse sidste Ord fremstammede han gjennem de sammenbidte Tænder, "jeg haaber en Gang at kunne betale Sir Roderick det igjen."

Efter denne Udgydelse taug han pludselig ganske stille, og de tilbagelagde Resten af Veien uden at vexle et Ord sammen.

Idet de traadte ind i Huset, fandt han imidlertid noget at sige. Han stansede og tog et Brev op af af Lommen.

"Det er til Dem," sagde han. "Jeg glemte at give Dem det imorges."

Therese modtog Brevet med rynket Pande. Det var utaknemmeligt og urimeligt af hende, men hun modtog Brevet med rynket Pande. Og dog vidste hun ligesaa godt, som om hun havde læst Brevet, hvordan det vilde lyde. Overskriften var, som i alle den Slags Breve:

"Min kjæreste, min dyrebare Therese."

Femte Kapitel.

"Jeg tror virkelig", skrev Therese nogle faa Dage senere som Svar paa dette Brev, "at jeg allerede har udrettet noget, [illegible]t end gaar meget langsomt. De gjennem nærlige Tje[illegible]r begyndt at hade mig, og dette finder jeg opmuntrende. [illegible]har angrebet Løven i dens Hule, eller rettere, Løvinden i

Digitized by Google

hendes. Hermed mener jeg en smuk, glattunget, høist tvivlsom Husholderske, som har Lady Dysarts Nøgler og bestjæler hende systematisk. Jeg formoder, der, som jeg før har sagt, ingen Grund er, for at jeg skal blande mig i noget, men det hele Stel forarger mig, og jeg har jo intet andet at gjøre. Jeg tror ogsaa, at jeg har et Slags administrerende Talent. Økonomi interesserer mig, og jeg har en vis Evne til at gjennemføre den. Det er den franske Side af min Karakter. Min Tante, Mademoiselle Ducloux pleiede at beundre den. Og skal jeg tilstaa det, saa beundrer jeg den selv; jeg er stolt af den. Her paa Dysart Court ser jeg det forfærdeligste Sløseri og Uorden; en Masse Ting gaar tilspilde, og jeg ser unyttede Resourcer. Jeg kan da ikke modstaa min Lyst til at rette paa det. Jeg begyndte med at forsøge at vække Lady Dysart af hendes Dvale, og det lykkedes mig for saa vidt, som hun gav mig en ubegrænset Myndighed over Nøgler og Skabe. Løvindeos Holdning var alt andet end behagelig. Hun var saa rasende, at jeg et Par Gange troede, hun vilde spist mig, om hun havde turdet. Med Børnene er jeg naaet til Kulminationspunktet og tror ikke, jeg skal faa mere Bryderi med dem. Igaar stod Hovedslaget med Master Hugh Dysart, og jeg tror — ja jeg tror virkelig, at jeg i det store taget maatte siges at være Seierherre. Han er en ung Vild denne Master Hugh Dysart og han har fra første Stund af gjort alt, hvad han paa nogen Maade turde, for at tirre mig. Men igaar kom da Krisis. Den unge Herre bragte sin Hund med ind i Skoleværelset, en stor, bister Hund, som tilhører Sir Roderick og som jeg i al Hemmelighed er bange for. Han bragte ogsaa sin Pisk og sad og tirrede den med denne. Jeg befalede ham at følge Hunden ud og give mig Pisken. Han befalede Hun

Digitized by Google

den at blive og negtede at give mig Pisken. Jeg er, som Du ved, bange for Hunde, men min Vrede seirede over min Frygt, og jeg tog uden videre Dyret ved Halsbaandet og førte den ud. Derpaa gik jeg tilbage til min Plads og befalede den unge Sir Roderick at komme hen til mig. Smaapigerne lod Bøgerne falde og sad og stirrede paa mig. Jeg tror virkelig, at der var noget i mit Ansigt, som skræmte dem. Gutten blev i fulde to Minutter siddende paa sin Plads og lo paa sin allermest uforskammede Maade, hvorpaa han pludselig syntes at overfaldes af et Raseri. Han sprang op, og førend jeg kunde naa ham med min Arm, havde han givet mig et Slag med Pisken, tværs over Ansigtet.

Medmindre Du nogensinde har faaet Slag, kan Du paa ingen Maade forestille Dig dets Virkning paa mig. Vi er jo enige om, at mit Temperament ikke er det roligste, og jeg tilstaar, at det overmandede mig, samtidig med at jeg indsaa, at nu eller aldrig maatte jeg handle. Jeg vred Svøben ud af det lille Uhyres Hænder og slog og slog, indtil jeg følte, at selv den elskværdige Sir Roderick maatte have været fornøiet med mig; derpaa knækkede jeg Svøben i tre Stykker og kastede dem til ham.

— — — Men det er virkelig ikke smukt at fylde Dit Brev med disse behagelige Beretninger. Sæt at vi beskjæftiger os med et mere tilfredsstillende Thema — Major Ponsonby f. Ex."

* * *

Den lille Episode, som ovenfor er skildret, havde i Virkeligheden været meget spændende, og Resultatet var paa ingen Maade daarligt. Master Hugh Dufart havde faaet en Lektion.

Digitized by Google

og hans Lærerinde drog Fordel af hans udvidede Begreber. Han havde pleiet at gjøre Nar af de ældre Ungmøer, som før havde skullet bibringe ham Visdom, og at slaa sig til Ridder paa dem, men her havde han truffet en Dame med Haandled af Staal og et Temperament, som nok paa en Maade kunde maale sig med Sir Rodericks, den eneste, som hidtil havde kunnet betvinge ham.

Miss Defarge præsenterede sig den Dag ved Middagsbordet medt et rødt Merke over den brune, fine Kind, og Roger Dysart stirrede derpaa paa en Maade, der bragte hende til at smile.

"Ja", sagde hun efter Bordet, "vi har havt et Optrin i Skoleværelset".

Blodet for ham til Hovedet, som hun havde ventet.

"Den —!" udbrød hun.

"Nei", sagde hun, "De behøver ikke at være vred. Jeg er det ikke, og det gik altsammen godt. Jeg tror ikke, Master Hugh vil volde mig nogen Uleilighed mere. Fra idag af vil han begynde at forstaa".

Men Roger var rasende.

"De er ikke sterk nok til at prygle ham, som han fortjener", sagde han.

Hun saa leende op paa ham med et betydningsfuldt Glimt i Øiet.

"Ikke?" sagde hun. "Det tror jeg dog. I hvert Fald er det nu gjort".

Det var gjort, og, som hun havde forudsagt, var alt Besvær over. Gutten var lydig, om end mørk i Hu, og det var tydeligt. at han følte noget, som lignede Respekt for hende. Hun opdagede, at han ofte sad og betragtede hende stjaalent,

Digitized by Google

og efter i en Uge at have vist ham den fuldstændigste Lyge-gyldighed forandrede hun Taktik. Hun viste ham fra Tid til anden en extra Opmerksomhed og hædrede ham pludselig med et af disse Smil, hun ellers forbeholdt meget ældre Herrer. Den unge Vilde stirrede paa hende et Par Sekunder, og berørtes derpaa paa samme Maade, som ældre Folk pleiede at berøres deraf. Han stirrede paa hende stivere end nogensinde, men der var nu en vis Beundring i hans Stirren. Han var en dristig ung Herre og en ægte Dysart, og følgelig var han, selv i ni—ti Aars Alderen ikke ganske utilgjængelig for kvindelig Indslydelse.

Den Aften gik Therese lige op paa Skoleværelset efter at have drukket The. Hun havde Breve at skrive, og da hun havde skrevet disse, satte hun sig i det brede Vindu, som vendte ud mod Parken. Hun var i en underlig Stemning og ønskede at blive alene, men inden ret lang Tid var gaaet, blev hun sig bevidst, at der var en til i Værelset. Hun vendte sig utaalmodig om og saa sin Elev staa i nogle Skridts Afstand med Ryggen mod Væggen, Hænderne i Lommen og Øinene stivt fæstede paa hende. Der var et ikke ganske godt Udtryk i hans vakre, haarde Ansigt.

Et Minut stod han blot saaledes og stirrede overlegent paa hende; endelig nedlod han sig til at sige noget.

"Kan Du ride?" spurgte han.

"Nei", svarede Therese nonchalant.

"Er Du bange?" — med et endnu dristigere Blik.

"Nei".

Han trak sig lidt nærmere og spurgte med ny Interesse:

"Vilde Du gjerne forsøge?"

"Hvorfor spørger Du?"

Digitized by Google

"Fordi jeg vilde lære Dig det, hvis Du havde Lyst".

"Tror Du, Du kan?" spurgte Therese rolig.

"Ja. Og jeg har en Hest, som jeg selv eier, nede i Stalden. Den er saa spagfærdig, at det er en passe Dameheft", tilføiede han foragtelig. "Vil Du forsøge den?"

Therese betragtede ham forskende.

"Ja", svarede hun tilsidst.

"Naar?"

"Imorgen".

"Godt". Og efter en lang Stirren gik han sin Vei uden at sige mere.

Den næste Morgen mødte Roger Therese, som tydeligvis kom hjem fra en Ridetur. Hun holdt en Piskt i Haanden og var iført et Ridekjørt, hun havde laant af Lady Dysart, som ikke havde siddet paa en Hest i mange Aar.

"Hvor har De været?" spurgte han.

"Jeg har taget Undervisning i Ridning".

Han saa ud af Døren og opdagede Hugh, som i strakt Karriere red ned over Alleen, sandsynligvis lettet ved nu at kunne styrte afsted efter Behag.

"Hvad?" udbrød han. "Den Gutunge! Ønsker De at knække Deres Nakke? Hvorfor ikke lade mig lære Dem, hvis De overhovedet bryder Dem om det?"

"De har ikke tilbudt Dem, men det har han", svarede hun med hemmelig Triumf.

"Ja, hvis De vil betro Dem til et Spædbarn —"

"Han er intet Spædbarn. Jeg skulde ønske, jeg sad saa fast i Sadelen som han. Idetheletaget synes jeg om det, og hvad mere er, jeg begynder at synes om ham". Med disse Ord gik hun leende op ad Trappen.

Digitized by Google

Før mange Uger var gaaet, fulgte den fortøiede unge Barbar hende, hvor hun gik og stod. Hun havde ved sin fine Takt forstaaet, at hun skulde modtage hans Tilnærmelser, og dette havde fra hendes Side været et mesterligt Træk. Paa sin tause, næsten trodsige Maade opkastede han sig i al Stilhed til hendes Ridder, og var hans Manerer end fremdeles ikke af de bedste, saa vogtede han dog paa enhver Anledning til at gjøre sig nyttig. Han gik endog saa vidt, at han fulgte hende til Prestegaarden, og foraarsagede derved stor Forfærdelse i den fredelige Leir.

"Er Hugh med Dem?" udbrød Elizabeth og aabnede forskrækket sine deilige Øine. "Hvorfor har De taget ham med? Han vil gjøre alt det, som galt er, og skræmme Livet af Børnene. Han har engang brækket Lucys Arm, og det var ikke langt fra, at han havde redet Nina over med sin Pony".

"Jeg tror alligevel, at vi nu kan stole paa ham", sagde Therese.

"Ja, da maa Roger virkelig have Ret i, at De har udrettet Mirakler", svarede Elizabeth.

Og Mirakklerne endte ikke her. Det urolige franske Blod, som flød i Thereses Aarer, drev hende til større Bovestykker endda. I Løbet af tre Maaneder havde hun udrettet meget i Huset, og dette paa en Maade, som næsten var umerkelig.

"Gjør, hvad De vil", havde Lady Dysart sagt til hende, da hun havde henvendt sig til hende med Planen til sine Reformer. "Hvis De tror, De kan forbedre noget her, — saa kjære gjør det". Og hendes Naade trak paa Skuldrene.

Thi skjønt hun følte en hemmelig Beundring og Respekt [illegible] den energiske unge Pige, havde hun dog ikke den ringeste [illegible]aa, at hun med Held kunde optage Kampen med alle

Digitized by Google

de Vanskeligheder, som omgav hende — Fattigdom, Ødselhed, Uorden og Uærlighed.

"De vil finde, at Sir Rodericks Tjenere er vansteligere at behandle end hans Børn", sagde hun. "Dem kan man nemlig ikke slaa. Hvis jeg var tilstrækkelig interesseret til at give mig ikast med dem — hvilket jeg ikke er — vilde jeg alligevel være bange for dem og holde mig tilbage af den Grund".

"Hvis jeg ikke kan magte dem, afskediger jeg dem".

Hendes Naade trak Øienbryuene iveiret og var nær ved at le.

"De anser sig for Sir Rodericks Privateiendom".

"Da maa jeg aflægge Regnskab for dem for Sir Roderick, naar han kommer hjem", svarede Therese og smilede ogsaa.

"Som De behager", svarede hendes Naade, "men jeg, som er hans Hustru, vilde heller ikke forsøge det. Da De ikke er hans Kone, vil det kanske gaa Dem bedre".

Hendes Naade var spændt paa at se, hvorledes Therese vilde tage det, naar hun engang blev slagen og saa sig nødt til at opgive sine Planer; og hun forudsaa, hvor det vilde ærgre hende at se sig gjort mat af saa foragtelige Modspillere, men Tiden gik, og hun opdagede intet Tegn til det forventede Nederlag. Tvertimod kom Therese en Dag ind til hende med en Regnskabsbog i den ene Haand og et Knippe Nøgler i den anden.

"Jeg har givet Husholderskten Afsked", sagde hun.

"Lefton!" udbrød Lady Dysart. "Det var et dristigt Træk. Tør jeg spørge, hvordan De ordnede det med hendes Løn? Jeg ved med Vished, at hun ingen Løn har faaet paa et Par Aar".

Digitized by Google

"Jeg havde nogle Penge selv", svarede Therese ligegyldig, "og jeg skal snart spare dem ind igjen paa Husholdningen, naar jeg selv forestaar Økonomien".

"Er det Deres Mening at styre saavel Huset som Børnene? Det er energisk og ædelmodigt af Dem, men De maa snart blive kjed af det".

"Nei", svarede hun, "det interesserer mig. Det er spændende som at spille et høit Spil".

Idet hun vilde gaa ud af Værelset, kaldte Lady Dysart hende tilbage.

"Jeg bør imidlertid gjøre Dem opmerksom paa, at De i Regelen ikke bør betale Sir Rodericks Regninger", sagde hun, "og ihvertfald aldrig lade ham vide det, hvis De gjør det".

Therese havde udtrykt sig korrekt, da hun sagde, at hun var interesseret og havde Følelsen af at spille et høit Spil. Hun havde aldrig før staaet over for saadanne Vanskeligheder, og dette ansporede hende. Hun var en god Økonom, og det var en Gave, som her kom vel med; hun havde et hurtigt Blik og en sjelden Evne til at styre. Hun holdt nøiagtigt Regnskab og gjorde sig bekjendt med alle sine Hjelpekilder. Inden en Maaned kjendte hun mere til Dysart Court og dets Muligheder, end Lady Dysart havde lært i alle de Aar, hun havde været gift. I denne Tid modnedes der hos hende et Par Planer, som hun forelagde ingen ringere Person end Roger Dysart.

"Hvorfor overtager ikke De Bestyrelsen af Dysart?" spurgte hun ham med den roligste Mine.

"Jeg?" svarede han ironisk. "Ønsker De en ny Husholderske?"

Han havde været meget forarget over, at hun havde paataget sig endnu mere Arbeide uden Betaling, og de havde

Digitized by Google

i længere Tid ikke staaet paa den bedste Fod med hinanden; men det værste var, at hans Oprør mod Skjæbnen gav sig Udtryk i et idetheletaget uhøfligt og mørkt Væsen. Han havde endog været uartig mod Lady Dysart, og til hans Ros være det sagt, at dette meget sjelden hændte.

"Nei", svarede hun, altfor optagen af sit Emne til at tabe Taalmodigheden, "jeg er fuldkommen tilfreds med den, jeg for Øieblikket har. Jeg mener Godset. Der er ingen Grund for, at De ikke skulde bestyre Godset".

"Ingen Grund?" gjentog han skarpt. "Ved De, hvad De taler om?"

"Ja, i det abstrakte ved jeg, at der gives saadanne Folk som Forpagtere, og de er enten slette eller gode. Jeg hører fra alle Kanter, at Deres er slette, og at de ødelægger Godset".

"Har De ikke ogsaa hørt, at Landmænd, som der er noget ved, negter at forpagte Land under Sir Roderick?"

"Jo, det har jeg ogsaa hørt. Det synes let at lægge al Skyld paa Sir Roderick".

"Saa? De mener, Skylden er min?" for han op. "Er det min Skyld, at vi er en vanæret Tiggerfamilie?"

"Det er Udtryk, De ikke burde bruge", svarede Therese. "Hvis en anden sagde noget saadant, vilde De ikke taale det".

Hun gav ham et Omrids af den Plan, hun havde moret sig med at lægge, og dristig, som den var, var der dog et praktisk Præg over den, som gjorde, at den ikke lød saa uoverkommelig endda. Idetmindste hørte Roger Dysart paa den med Interesse, og hans Vrede dæmpedes.

"Vi skal alle reformeres", sagde han den Eftermiddag til Elizabeth, da han laa og strakte sig i Græsset foran hendes Fødder. "En liden Surdeig vil syre den hele Deig".

Digitized by Google

"Reformeres!" gjentog Elizabeth med uskrømtet Skræk. "Det minder mig om Barbara. Hvis der er noget, jeg afskyr, er det Reformer. Det betyder i Regelen, at man maa opgive noget, som er morsomt, og gjøre noget, som ikke er morsomt. Hvad er det nu?"

Han fortalte hende om sin Samtale med Therese, og jeg beklager at maatte tilføie, at han afsluttede sin Beretning med noget, der lignede en Ed. Det var imidlertid hans Privilegium at bande i Elizabeths Selskab, ligesom han røgte i hendes Selskab og heller ikke af hendes Nærværelse lod sig forhindre i at fare op i Raseri.

"Hun har naturligvis Ret", fortsatte han, "og man kan ikke andet end beundre hendes Dristighed".

"Beundrer Du den?" spurgte Elizabeth.

"Ja".

Elizabeth suukkede, men det var paa ingen Maade et Suk, som tydede paa nogen Fortvivlelse.

"Jeg ogsaa", sagde hun. "Det morer mig at sidde ganske stille og se paa hende. At tænke sig, at hun har Mod til at opsige Tjenere og overtage Regnskaber! Hvis hun levede i Frankrig og tilhørte de lavere Klasser, vilde hun være Kommunist, Roger".

Digitized by Google

Sjette Kapitel.

"Hvad er det?" sagde Lady Dysart en Uge senere til Therese. "Hvad er det, Roger tager sig til?"

Therese saa op fra sin Regnskabsbog. Hun havde ogsaa maattet se, at der foregik noget, men hun havde ikke Lyst at gaa nærmere ind paa Sagen. Hun saa derfor op med et spørgende Blik.

"Hvad Mr. Dysart gjør?" spurgte hun.

"Ja, han har faaet et nyt Indfald, og det forbauser mig, thi han pleier ikke at have Indfald. Han lader Hunde og Gevær blive hjemme, naar han gaar ud, og igaar stod han og saa i de Bøger, som burde holdes af en Butler, hvis vi havde nogen".

"Maaske fandt han, at det trængtes", svarede Therese.

Hendes Naade lo spotsk.

"Ved De, i hvilken Forfatning de er?" spurgte hun.

"Jeg kan gjette mig til det".

"Det er Sir Rodericks Bøger", vedblev Mylady, "og han holder dem — eller holder dem ikke — som det stikker ham. Her har ikke været en Butler paa Dysart Court i ti Aar".

"Da er det paatide, at nogen overtager hans Arbeide", svarede Therese.

"For at spare Penge, som Sir Roderick kunde kaste bort?" spurgte hendes Naade. "Thi det er det hele, man kan opnaa".

"Hvis jeg var Mand, vilde jeg ikke finde, at det var tilstrækkelig Grund til at lade min Arv forspildes".

Digitized by Google

"Ja, det er jo sandt", indrømmede Mylady kjøligt, "det er jo dog hans Arv".

Den Aften fandt Miss Defarge noget at gjøre i Spisekammeret, og da hun aldrig opsatte noget, tog hun et stort, hvidt Forklæde paa og gav sig strax ifærd med Arbeidet; det hele bestod i at efterse nogle Krukker syltede Sager, hun havde ladet koge, men Roger Dysart, som tilfældigvis kom til at se hende staa derinde, stansede i fuldt Sindsoprør foran den aabne Dør.

"Hvorfor gjør De dette?" spurgte han.

Hun trak sig et Skridt tilbage og stak begge Hænder ned i de imponerende, store Lommer.

"Af to Grunde", svarede hun, "for det første er det nødvendigt, at det skal gjøres, og der er ingen, som kan gjøre det saa godt som jeg. For det andet morer det mig. Jeg burde kanske sætte den Grund først og ikke sidst".

"Det er Tjenerarbeide", sagde han.

"Ja, svarede hun, "men De ser, at jeg paatager mig det. Jeg er ikke stolt".

Der opstod et Øieblikks Pause, i hvilken hun stod og betragtede sine Syltekrukker med den alvorligste Mine. Derpaa tiltalte han hende i en ganske anden Tone.

"De ved, at jeg ikke kan taale det", sagde han.

Der var pludselig kommen noget nyt i hans Tone og Væsen, som gjorde, at hun vendte sig om og saa paa ham, og derved opdagede hun, at der ogsaa var kommen noget nyt i hans Udtryk. Han stod let lænet op mod Døren og saa ned paa hende; hans Kinder brændte, og i hans dybe Blik opdagede hun en vis Bevægelse, som han søgte at beherske.

Digitized by Google

"De har ingen Ret til at paatvinge mig en Ydmygelse", sagde han. "Jeg har forsøgt at føie mig efter Dem".

Hendes Forbauselse over den fuldstændig nye Situation, som lod til at skulle udvikle sig, var saa stor, at hun intet kunde sige.

"Jeg kan ligesaa godt strax tilstaa det", vedblev han paa sin sædvanlige bistre Maade", "jeg havde fra først af ingen bedre Grund til at begynde paa mit Arbeide end den, at De havde bedet mig".

"Ja, det var en daarlig Grund".

"Det indrømmer jeg".

Therese stod og saa ham rolig ind i Øinene med en meget stram Holdning og Hænderne stukne langt ned i de dybe Lommer. Hun havde altid havt for Vane at holde sig stram i truende eller farlige Situationer, og hun gjorde det nu.

"Men jeg vilde alligevel høre lidt om, hvorledes det gaar Dem", bemerkede hun. "Har De noget imod at fortælle mig det?"

"Hvorfor skulde jeg have noget imod det? Der er meget lidet at fortælle, som De ikke allerede ved. Alt er i Uorden, og der er ikke en af Forpagterne, som ikke er misfornøiet. Der er endnu flere Vanskeligheder, end jeg havde forestillet mig, og jeg ser ingen Udsigt til at faa Bugt med dem".

"Men De opgiver det dog ikke?" udbrød Therese hurtigt.

"Nei", svarede han.

"Det vil komme til at interessere Dem", forsikrede hun.

"Selv om det ikke interesserer mig, opgiver jeg det dog ikke".

"Det vilde jeg heller ikke i Deres Sted", svarede hun.

Imidlertid øgedes hendes Interesse for hendes egen Ovgave

Digitized by Google

fra Dag til Dag. Blandt det sammenløbne Pak, som udgjorde Tjenerpersonalet, spredte hun en Art Forfærdelse. De var ikke længere overladt til sig selv og kunde ikke længere udrette sit Arbeide eller lade det være efter Forgodtbefindende. Miss Defarge saa dem nøie paa Fingrene, og de skyldige skjælvede for hendes erfarne Blik. Ingen af dem kunde have forklaret, hvorledes hun kom til at faa en saadan Magt over dem, men de bøiede sig uvilkaarlig for den. Hun opdagede deres hemmelige Anslag og gjorde det af med ethvert Forsøg paa Uforskammethed. Synet af den høie Skikkelse med det store hvide Forklæde fæstet rundt den slanke Midje var for dem alle et Signal til at tage sig sammen. Et Extraarbeide udrettedes hver Dag. Dækketøiet blev stoppet og bragt i Orden, Værelser, der længe havde været lukkede, aabnedes og luftedes, Rusten forsvandt fra Vaabnene og Støvet fra de udstaarne Skabe, Stole og Gelændre; Bibliotheket var ikke længere et muggent Fængsel for Møl og Edderkopper. Energien udrettede næsten ligesaa meget som Penge kunde have gjort. Da Vinteren indfandt sig, var idetmindste det indre af Huset saavidt forbedret, som det under de nærværende Omstændigheder kunde blive, og det store Baal, som hver Dag brændte paa Kaminen, gav Huset et hjemligt Præg, det ikke havde havt paa tyve Aar. Hendes Elever begyndte at vise elskværdigere Følelser end den forstokkede Trods og Forbanselse, de fra først af havde lagt for Dagen. Det var tydeligt, at de beundrede hende og til en vis Grad fandt hende værdig til at lydes.

"Vi har altid haft de andre Lærerinder, vi hader ikke Dig", sagde Hugh.

Og Therese var i sit stille Sind stolt over deres Lydighed.

Digitized by Google

Hendes Skjødesynd var kanske den, at hun elskede at overvinde Vanskeligheder, men hun fordrede altid, at hendes Seire skulde være af en original Art. Hun begyndte nu at koncentrere sin Energi paa de tre Børns Udvikling. Naar Roger kom hjem om Aftenerne, fandt han hende læsende høit for dem, eller ogsaa holdt hun smaa, belærende Foredrag, som selv Lady Dysart paahørte med et Skin af Interesse. Stedet havde aldrig været saa ligt et Hjem, som det nu begyndte at blive; det blev endogsaa saa hyggeligt, at det kom til at øve en vis Tiltrækning paa Elizabeth, som begyndte at aflægge Visiter til alle Tider paa Dagen med de fire Børn i Hælene paa sig.

"Jeg kan ikke faa dem til at blive hjemme", forklarede hun. "De siger, at Deres Historier er bedre end mine, og De fortæller aldrig de samme to Gange, som jeg gjør. Hvor utaknemlige Børn er! Altid forlanger de, at man skal anstrenge sig".

Hun blev aldrig træt af at beundre Thereses Virkelyst og Arbeidskraft. Da Kulden kom, byttede hun sin hvide Kjole med en elegant om end meget slidt mørkeviolet Fløielskjole, som tog sig ligesaa besynderlig ud og var ligesaa klædelig for hende som den hvide; og hun kom og hvilede i de store Stole med den kongelige Robe draperet om sig og var stadig som et Billede at skue.

"De er et Geni, der er ikke Tale om andet, ellers kunde De umulig udrette saadanne Vidundere", sagde hun til Therese. "Og De har virkelig betrukket disse Stole og sat dem sammen — med Lim!" udbrød hun, som om det at sætte Stole sammen med Lim var det mest overmenneskelige af alt. "De vakler ikke længere. Før følte man virkelig, det var at friste

Digitized by Google

Forsynet, naar man satte sig nogetsteds her paa Dysart Court. Og Børnene — ja dem kjender jeg næsten ikke igjen. De er jo formelig civiliserede".

Syvende Kapitel.

Ogsaa med Roger Dysart var der foregaaet en Forandring. Therese begyndte i al Hemmelighed at lægge Merke dertil. De saa imidlertid kun lidet til ham i disse korte Vinterdage; men naar han viste sig, opdagede hun strax, at han ikke længere var den gamle. Han var enten aandsfraværende eller febrilsk, han tilbragte mange Timer over sine Regnskabsbøger og nogle forretningsmæssigt udseende blaa Papirer; han blev endog mager og mistede noget af den kraftige Farve, der før havde skinnet igjennem hans solbrændte Hud. Therese uddrog kløgtigen den Slutning, at hendes Spaadom holdt paa at gaa i Opfyldelse: at hans Opgave var begyndt at interessere ham, og at han nu gik fra den ene Yderlighed til den anden.

Paa de Rideture, hun frembeles foretog sammen med Hugh, gjorde hun forskjellige Opdagelser. Nye Forpagtere saaes paa enkelte Steder, og paa andre Steder igjen saaes de andre at tage fat paa en ganske anden Maade end hidindtil.

"Mr. Roger var bleven som et andet Menneske", fik hun høre, "og han var begyndt at føre Opsyn overalt. Han havde taget Sagerne i sin egen Haand og strævede haardt for at faa

Digitized by Google

alt i Gjænge. Det var nok ingen let Opgave, men han var flinkere, end nogen havde anet".

Fra denne Stund af begyndte Therese at blidgjøres ligeoverfor ham. Hun fandt ham ikke længere saa skrækkelig stor og dum, og hun var ikke saa streng, som hun hidindtil havde været mod hans slette Manerer. Hun havde alle sine Dage i saa Henseende været en fordringsfuld Dame, men ligeoverfor Roger Dysart begyndte hun nu at slaa lidt af paa sin Kritik. Han var fremdeles i hendes Øine en lyshaaret, ung Kjæmpe med et Væsen, som stillede ham i Klasse med Gother og Vandaler, men sig selv ubevidst havde hun dog fattet baade Sympathi og Respekt for ham.

"Hvordan skulde han være anderledes efter sex og tyve Aar paa Dysart Court?" sagde hun til sig selv.

Og han for sin Del iagttog hende daglig, idet han indbildte sig, at han slet ikke lagde Merke til hende. Han kunde ikke andet. De krydsede ogsaa uafladelig hinandens Vei. Hun havde det alfor travlt til at kunne holde sig længe rolig, og snart mødte han hende paa Trappen med det store Nøgleknippe i Haanden, snart i den forsømte Kjøkkenhave, som hun ved Hjælp af en kraftig Arbeidsmand, der arbeidede efter hendes Anvisning, forsøgte at gjøre nyttig, snart i Parken, sammen med Børnene, snart i Prestegaarden hos Elizabeth, som ikke gjorde nogen Hemmelighed af, at hun fandt, Therese var det bedste Selskab i Verden. "Thi", forklarede hun, "hun fordrer aldrig, at jeg skal være særdeles høflig eller underholdende; det er den letteste Sag af Verden at tale med hende."

Da Roger tiltrods for sin Mangel paa Erfaring og tiltrods for det ensomme Liv, han havde ført, var en god Iagttager, endte det ogsaa med, at han i Tidens Løb kom til at gjøre sine Bemerkninger.

Digitized by Google

Han saa, at hun tiltrods for sin sterke Vilje og sin Bestemthed, ikke altid var ganske rolig i sit Sind. Han havde seet hende blive ærgerlig til Tider, da der ingen ydre Anledning var til at blive ærgerlig; han havde seet hende stanse midt i et af sine Foredrag for Børnene og rynke Panden, hvor der ingen Grund var til at rynke Panden, og han havde seet hende aandsfraværende og nedstemt, som om der hvilede noget paa hendes Sind, hun ikke kunde overvinde endog med sin praktiske og noget strenge Filosofi. Og Elizabeth kom til og støttede ham i hans Gisninger.

"Hvis det var muligt, at hun nogensinde havde gjort noget, som hun angrede og som hun nu var misfornøiet med, vilde jeg sige, hun bar paa noget saadant," sagde Elizabeth, "men hvordan skulde jeg mistænke hende for ikke altid at have vidst, hvad hun selv vilde? Det er jo hendes eneste Feil. Hun er saa bestemt, at det er ganske uhyggeligt. Min Gud — tænk at have alting paa det rene!"

Og Elizabeth var saa optagen af dette Emne, at hun ved sin næste Visit paa Dysart Court gik lige løs paa Spørgsmaalet, med en Tydelighed, som voldte Therese nogen Uro.

De sad hver paa sin Side af den store Kaminild, Therese slank og rank i den høiryggede Kaminstol, Elizabeth lys, doven, plastisk i sin foldrige Fløilskjole, — to Skikkelser, der kunde være valgte til at fremhæve hinanden, som stik modsatte Typer.

"Har det nogensinde faldt Dem vanskeligt at tage en afgjørende Bestemmelse, Therese"? spurgte Elizabeth pludselig.

Hun fremsatte dette Spørgsmaal med den Ro, som karakteriserede alle hendes andre Bemerkninger, hvor merkværdige de end var, og følgelig blev hun forbauset over at se Veninden rødme og se ærgerlig ud.

Digitized by Google

"I hvilken Retning" spurgte Therese.

"Ikke i nogen bestemt Retning. Jeg mente blot overhovedet. Det var Roger, som først bragte mig til at tænke derpaa. Vi talte om Dem, og jeg sagde, at jeg ikke troede det var muligt for Dem at vakle eller gribe feil, at De altid syntes at have alt paa det rene, og at det var det eneste, jeg havde at sige paa Dem."

Therese stirrede ind i Ilden. "Da maa jeg herefter blive feilfri i Deres Øine", svarede hun med et trist Udtryk.

"Hvorledes?" udbrød Elizabeth." Fordi De har gjort noget, som De har angret, eller fordi De ikke har gjort noget, og har angret dette?

"Begge Dele", svarede Therese skarpt og noget afvisende.

"Begge Dele!" gjentog den rolige Gudinde. "Det var langt bedre, end jeg havde ventet!"

En Dame med et mindre harmonisk Temperament kunde have følt og vist nogen Nysgjerrighed med Hensyn til Sagens Natur, men ikke saa Elizabeth. Hun smilede velvillig og forandrede sin Stilling saa vidt, at hun lagde de vakre Hænder bag det yndige Hoved, saa at de klassiske Lokker løsnede og faldt ned over Hænderne, og passiarede saa videre med det samme elskværdige Smil.

Som jeg sagde til Robert", vedblev hun paa sin indtagende, hensigtsløse Maade, "jeg kan ikke begribe, at man altid kan vide, hvad man agter at gjøre og hvad ikke. Jeg for min Del agter aldrig at gjøre noget. Hvorfor ikke lade alt komme, som det vil? Alt gaar, som det maa gaa, naar man blot overlader det til sig selv. Og hvorfor da ikke gjøre det? Det parer en Masse Uleilighed. Se nu f. Ex. Barbara, som saltid vil gribe ind i alle Ting. Hun gjør Sygebesøg. og hun

Digitized by Google

skjænder og hun gjør Optegnelser i sin Notisebog. Men Forbes drikker sig fuld lige godt, og Mrs. Feggs vedbliver at klage over sin Gigt. Det eneste, hun opnaar, er, at de hader hende. Og hvorfor skulde de ikke det? Jeg vilde hade hende i deres Sted".

"Det var smukt!" bemerkede Therese aandsfraværende.

"Smukt!" gjentog den fritalende Dame. "Jeg siger ikke at det er smukt. Barbara er ingen tiltalende Person, og det er virkelig ikke min Skyld, at vi er saa nær beslægtede. Hvorfor skal vi saa opføre os, som om vi havde bedet om at faa blive Sødskende og maatte tage Følgerne af vort eget Ønske? Jeg er sikker paa, vi begge havde protesteret, om nogen havde spurgt os".

Under al denne forvirrede Passiar begyndte Therese at føle sig fuldstændig tryg, men pludselig vendte den unge Dames Tanker tilbage til det gamle Emne, og det uden nogen tilsyneladende Grund. Hun stansede, gispede lidt, og hendes Smil blev endnu yndigere end ellers.

"Hvad er det da, De angrer paa?" spurgte hun.

Therese for uvilkaarlig sammen. Hun havde ikke forudset noget saa uforskammet lizefrem som dette. Hun blev forledet til at rødme og betænke sig, og selv efter at have betænkt sig, svarede hun indiskret:

"Noget meget dumt".

"Jasaa!" — gispende — "noget som havde Følger?"

"Ja!" — dette temmelig skarpt. "Daarskaber har altid Følger".

[illegible]s Elizabeth Dysart trak paa Skuldrene.

[illegible]", sagde hun, "lad det skure, saa ordner det sig nok [illegible]e, kan De ikke hjælpe for det".

Digitized by Google

Men senere sagde hun til Robert:

"Hvis jeg havde Anlæg for at være nysgjerrig, vilde jeg være nysgjerrig angaaende Therese Defarge. Hun har gjort noget, som hun angrer paa".

"Hvordan ved Du det?" spurgte Roger.

"Hun har selv fortalt mig det. Kanske har hun forlovet sig med en eller anden", tilføiede hun eftertænksomt.

Ottende Kapitel.

"Paa denne Tid af Aaret hænder det ikke sjelden, at Sir Roderick kommer hjem", sagde Lady Dysart en mørk, taaget Vintermorgen.

Denne Bemerkning blev til en Spaadom, som opfyldtes paa følgende Maade:

En Morgen var Therese redet ud med sin Elev, som hun pleiede, uagtet det var meget taaget. Hun havde været dristig nok til altid at følge, hvor han red foran, og Følgen havde været, at hun var bleven en ligesaa vovsom Rytter som han. Og han var paa sin Side overordentlig stolt af hendes Fremskridt, og skjønt han af Naturen var tilbøielig til at iagttage en temmelig overlegen Taushed, vae det tydeligt at merke, at han var hende meget hengiven.

"Han er glad i mig, og vi forstaar hinanden", sagde Therese. "Hans Taushed er den ædle Indianers".

Digitized by Google

De foretog sine lange Rideture i stygt Veir som i godt, og var end ingen af dem meget talende, nød de ikke derfor mindre det raske Ridt henover Sletterne.

Da Therese denne Morgen kom hjem fra sin Ridetur, gik hun lige ind i Spisestuen for at stille sig lidt foran Ilden, førend hun begyndte Undervisningen; men strax hun aabnede Døren, opdagede hun, at en stor Forandring var foregaaet.

Den Hund, hun aldrig vilde tillade at sidde paa Kamintæppet, strakte sig der nu, omgiven af et Par langhaarede Kammerater. Værelset var i Uorden; en stor Stol var trukken hen foran Hundene, og i denne sad en smuk, sorthaaret Mand af ubestemmelig Alder og med et forranglet Udseende, med Benene strakt langt frem foran sig og begge Hænder i Lommerne.

"Sacré bleu!" udbrød han med et koldt, stygt Smil, "saa der er hun!"

Og uden at tage Hænderne ud af Lommerne, gav han Stolen et Puf, saa at han kom til at sidde vis-à-vis hende, og i al Ro kunde tage en Oversigt, hvilket han da ogsaa gjorde.

"Saa der er hun!" gjentog han. "Saa der er denne Mademoiselle Defarge, der har gjort saa meget for os, der har ordnet vort Hus og vakt var Skamfølelse og vor Ærgjerrighed. Mon dieu! Men De ser virkelig ikke ilde ud, Mademoiselle".

"Har jeg den Ære at tale med Sir Roderick Dysart?" spurgte Therese med priselig Ro.

"Ja, den Ære har De", sagde han ironisk. "Jeg er [illegible] Roderick. Jeg er vendt hjem fra fremmede Lande, som [illegible], jeg har taget min Eiendom i Besiddelse. Hvad synes [illegible] disse Udsigter?"

Digitized by Google

Men førend hun kunde faa Tid til at svare, fortsatte han med en styg Latter:

"Jeg skal sige Dem, jeg sidder her og undres paa, hvad De nu vil gjøre med mig. Samfundet i Almindelighed og mine Slægtninge i Særdeleshed finder det meget vanskeligt at sige, hvad der skal gjøres med mig; men kanske De kan finde en Udvei; jeg har hørt saa meget om Deres Dygtighed. Lady Dysart har endog nedladt sig til paa sin eiendommelige Maade at forklare mig, at De er Verdens ottende Vidunder. De er uovervindelig, og jeg kan da ikke andet end spekulere paa, hvad De vil gjøre med mig, nu da De har faaet mig i Deres Magt. Oprigtige Mennesker siger, at jeg er en bespottelig, gudsforgaaen Knegt, fuldstændig uværdig til mit Navn og min Stilling. Jeg har daarlige Kammerater, som følger med mig, naar jeg kommer hjem, og gjør Huset til et Helvede med sit Spil og Drik og Banding. Og ogsaa mine Kreditorer følger mig, og de bander ogsaa. Jeg er, som De utvivlsomt har hørt, den værste af et slet Selskab. Hvad vil De gjøre med mig, Mademoiselle Defarge?"

"Er det nødvendigt, at jeg skal gjøre noget?" spurgte Therese iskoldt. "Hvis ikke —", hun sluttede Sætningen med en betegnende liden Gestus, som hun havde lært paa den anden Side af Kanalen, og som bestod i, at hun samtidig trak Øienbryn og Skuldre iveiret og gjorde en skjødesløs Bevægelse med Hænderne.

"Er det muligt?" udbrød Sir Roderick. "Vil De virkelig ikke bryde Dem om mig? Kan De lade en saadan Anledning gaa fra Dem? Jeg forsikrer Dem ved min dyrebare Ære, at jeg er mere stridbar end Master Hugh, mindre dydia end Hus-

Digitized by Google

holdersten, og er lige uopdragen som min Søn og Arving. Min kjære —"

Men her for Therese op, og det Lyn, som skjød ud af hendes Øine, betegnede, at hun havde været saa uheldig at blive vred.

"Det siger De til mig?" sagde hun. "Jeg taaler det ikke".

Og hun vendte sig og flygtede i al Hast.

I Hallen traf hun Roger.

"De har mødt Sir Roderick?" sagde han med et Bli paa hendes blussende Ansigt.

"Ja", svarede hun, "jeg har havt den Fornøielse".

"Nu skal De faa se", sagde han med beherskt Stemme, "nu kommer det værste".

Ogsaa denne Spaadom gik i Opfyldelse. Før Ugen var gaaet tilende, var Huset i fuldt Oprør. Sir Rodericks Venner fulgte efter ham, som han havde forudsagt. Den ene indfandt sig efter den anden, og alle blev de gjæstfrit modtagne. Der kom en tysk Baron og en fransk Greve og et Par unge, forranglede Idioter, som var blevet Ofre for de drevne Spillere. De drak, støiede, spillede Kort og jagede, de slap sine Hunde løs i Værelserne og sine Heste i Parken.

I de første tre Dage holdt Lady Dysart sig paa sine Værelser.

"De vil blive nødt til at gjøre det samme", sagde hun til Therese. "Naar Sir Rodericks Venner er i godt Humør, bør man ikke udsætte sig for at møde dem".

Men Therese lukkede sig ikke inde. Hun holdt Børnene Skoleværelset og gjorde sine sædvanlige Runder, men jeg dog ikke negte, at der var en vis Trods i den Følelse, som

Digitized by Google

drev hende dertil. Det er muligt, at hun var mere dristig end klog. Hun følte ingen Frygt for Idioternes utilhyllede Beundring eller de stjaalne Blikke, hun fik af deres klogere Kammerater. Hun gik forbi dem i Trapperne og Korridorerne med løftet Hoved og ligegyldig Mine, og ingen af dem fandt det raadeligt at tiltale hende. Dog vil jeg ikke negte, at hendes Følelse af Sikkerhed jo havde en anden Grund. En Aften havde hun nemlig standset paa Trappen for at se ind i Spiseværelset, hvor det smukke Selskab sad samlet om sin Kognak.

Værelset var sterkt oplyst, og Uorden herskede overalt. De unge Mennesker røgte stinkende Cigarer og morede sig med at sige Vittigheder, der havde en lige saa daarlig Smag, og de andre lo af dem. Sir Roderick stod lænet op mod Kamingesimsen og tog sin Del i Lystigheden, medens hans Søn Roger, som var kommen ind senere end de andre, spiste sin Middag, uden at nogen lagde synderlig Merke til ham. Pludselig bøiede Greven sig fremover det lille Bord, ved hvilket han sad, og skjøv sine Kort tilside.

"Denne smukke Defarge — De sagde jo, hun hed Defarge, Sir Roderick? — holder sig temmelig stram. Mon dieu, hvor hun lader til at se ned paa os! Det er kedeligt for en høflig Mand og en Damernes Ridder at faa saadanne Blikke".

Thereses Vrede havde neppe faaet Tid til at flamme op, før hun grebes af en ny Sindsbevægelse.

Roger Dysart havde skjøvet sin Stol voldsomt fra Bordet og nærmet sig Gruppen ved Kaminen.

"Hvis nogen af Herrerne ønsker at afgjøre Sagen med mig, kan han fornærme hende", sagde han.

Greven saa op med et lidt uroligt Blik.

Digitized by Google

"Mon dieu!" udbrød han, "hvem tænker paa at fornærme hende? Ikke jeg".

"Det er godt", sagde Roger ikke altfor høflig, "men som sagt, De kan afgjøre Sagen med mig, hvis De ønsker det".

"Ma foi", sagde Greven og trak paa Skuldrene, idet han betragtede den unge Kjæmpe, "det kan De være rolig for, jeg ikke vil, eftersom jeg vilde være sikker paa at komme til at trække det korteste Straa".

"Nei jasaa, er det Myladys Guvernante, Roger?" udbrød Faderen med diabolsk Spot. "Jeg troede, det var Elizabeth Dysart".

"Jeg forsvarer den Dame, jeg vil", svarede Roger, og vendte sig om paa Hælen og marscherede ud af Værelset.

Therese blev staaende og ventede, indtil han kom hen til hende.

"Jeg har hørt altsammen", hviskede hun med bævende Stemme, "og jeg vilde gjerne takke Dem".

"Hvorfor staar De her?" udbrød han.

"Jeg gik op Trappen, og da Døren stod aaben, stansede jeg for at se ind".

"Det skal De aldrig mere gjøre", sagde han. "Ingen Kvinde bør komme i Nærheden af dette Pak. Hvor er Lady Dysart?"

"Hun har lukket sig inde i den østlige Fløi. Hun negter bestemt at gaa ud, før Orden er gjenoprettet, og det, antager jeg, bliver først, naar Sir Roderick og hans Venner er reist".

"Og ret gjør hun", svarede han.

[illegible]t vilde ogsaa være det bedste, De kunde gjøre. Det [illegible]are længe. Sir Roderick beærer os i Regelen kun [illegible]ar Ugers Besøg ad Gangen".

Digitized by Google

Therese rynkede Panden.

"Jeg vil ikke lade mig kue", sagde hun. "De tør ikke tale til mig".

"Der er Tider, da de tør, hvad det skal være. Naar Vinen gaar ind, gaar Viddet ud, ved De. Men skulde en af dem genere Dem paa nogen Maade, knækker jeg hvert Ben i hans syndige Krop!" udbrød han pludselig rasende.

"Tak", sagde Therese med en blød Stemme, der passede besynderlig daarlig til Anledningen.

Idet hendes Øine mødte hans, forskrækkedes hun ved at føle, at hun rødmede, og hendes Smil døde hen.

"Jeg — jeg ved nok, at De vil beskytte mig", sagde hun, idet hun rakte ham Haanden.

De var nu kommen op Trappen og stansede samtidig. Roger tog hendes Haand og holdt den paa en underlig Maade, som om han et Øieblik ikke vidste, hvad han skulde gjøre med den. Saa blev han blussende rød, førte den hurtig til sine Læber, kyssede den heftig og lod den falde.

Therese følte, at ogsaa hun skiftede Farve, men denne Gang blev hun bleg.

"Det havde jeg ikke ventet af Dem", sagde hun koldt.

"Det havde jeg heller ikke ventet af mig selv", svarede han. "Det var lige meget mod min Vilje, som mod Deres". Og han vendte sig næsten uhøflig om og gik sin Vei.

Digitized by Google

Niende Kapitel.

"Nu maa jeg virkelig gaa og besøge Therese", sagde Elizabeth en Dag. "Jeg kan umulig negte mig selv den Fornøielse nu længere".

Barbara lagde sin Notisebog fra sig.

"Mener Du, at Du tænker paa at forsøge at gaa til Dysart Court?" spurgte hun.

Elizabeth reiste sig op fra Sofaen, slentrede hen til Kamingesimsen og begyndte at ordne sit Haar foran Speilet.

"Jeg tænker ikke alene paa at forsøge det, jeg tænker virkelig at gjøre det", svarede hun med sit matte Smil. "Jeg har ikke set Therese, siden Sir Roderick kom hjem".

"Elizabeth", udbrød Barbara strengt, "jeg tror, alvorlig talt, at Du er affindig".

"Affindig", gjentog Elizabeth, "mener Du virkelig affindig som gamle Mr. Cushing, som troede, han var en ung Dame paa sytten Aar, og vilde snøre sig og gaa med udringede Tarlatans Kjoler? Min kjæreste Barbara —"

"Du vrøvler, Elizabeth", afbrød Barbara hende. "Du ved, at Du er den sidste Person, som under disse Omstændigheder burde gaa til Dysart Court".

"Under disse Omstændigheder? Mener Du dermed, at der er en fem—sex Mænd, som vil stirre paa mig. Lad dem stirre, Barbara. Jeg er vant til det. Alle stirrer paa mig, men jeg virkelig ikke kan begribe hvorfor".

"Du kan dog alle andre begribe hvorfor", svarede den

ældre Søster skarpt. "Og Du burde selv vide — skjønt jeg virkelig tror, Du ikke gjør det — at det er, fordi Du er smukkere — kort sagt, smukkere end Du burde være".

Elizabeth lo. Det var en fuldstændig rolig Latter, som ikke tydede paa nogensomhelst Triumf over Komplimenten.

"Fordi jeg er smuk, — smukkere end jeg burde være", gjentog hun. "Jeg undres, hvorfor Roger aldrig fortæller mig det". Og hun seilede ud af Værelset med Hatten med den røde Rose sat malerisk paa den ene Side af det smukke Hoved og den violette Fløiels Kjole slæbende efter sig.

Hun gik den sædvanlige Omvei gjennem Parken henimod en faldefærdig Bro, hvor hun hver Dag pleiede at vove sit Liv, heller end at gaa den almindelige, noget længere Vei op Alleen. Men ved denne Leilighed mødte hun en Fare, hun aldrig før havde været udsat for, og som hun slet ikke havde forudset.

Broen gik over en Elv, der vistnok ikke var dyb, men hvis Leie var bredt og stenet, saa at det vilde være meget stygt at falde her, som Roger havde bemerket.

"Du skulde heller gaa rundt, Du er ingen Sylfide, Elizabeth", havde han sagt.

Men hun havde endnu aldrig gaaet rundt, og hun gjorde det heller ikke idag.

"Den er værre end nogensinde", sukkede hun ved sig selv, idet hun satte Foden paa den. "Jeg er bange for, at jeg i Tidens Løb bliver nødsaget til at gaa Alleen".

Hun gik hen til Midten af Broen, og her var det, hun mødte sit Eventyr, der kom over hende med en Hurtighed, so fuldstændig overvældede hende. Hun hørte vilde Skrig bag liden Høi — en drukken Mands Skrig og Lyd af Hovsla

Digitized by Google

og strax derpaa viste der sig paa Toppen af Bakken en rasende Rytter, der af al Magt drev sin Hest hen mod den smale, faldefærdige Bro.

Elizabeth løb frem, ganske fra sig selv af Angst, og vinkede til ham.

"Holdt, holdt! De er gal! Broen kan ikke bære. Det er umuligt".

Hun saa, at det var til ingen Nytte, og vaklede bagover uden Haab om Redning. Inden ti Sekunder vilde Hesten have trampet hende ned, hvis et Mirakel ikke var indtruffet. Men med et stod der en Skikkelse midt i Veien, som skudt op af selve Jordens Indre. En velbygget, velklædt ung Mand havde grebet Hesten ved Tøilen og stemmet sig mod den med en saadan Kraft, at Dyret fuldstændig gik bagover. En Række Eder, franske som engelske, takkede ham. Rytteren, som var en af de ungdommelige Spillere, tabte selvfølgelig Balancen, faldt bagover og blev bandende siddende paa Marken.

"Om De havde knækket Deres Nakke, vilde det været mindre end De havde fortjent", sagde den fremmede i en opbragt Tone. "Lad mig forsikre Dem om, at jeg slet ikke stansede dem for Deres egen Skyld. Ser De da ikke, at der staar nogen paa Broen?"

Den faldne kravlede sig op og forsøgte at se imponerende ud, hvilket mislykkedes paa Grund af den Smule Uleilighed, han havde med at faa sine Ben til at bære sig.

"De havde in— ingen Ret til — til at blande Dem i det. Jeg vilde ikke den unge Dame noget ondt. Havde væddet med en af de andre — Sir Roderick Dysart. Han mente, jeg ikke turde ride over Broen. Jeg mente, jeg turde. Den

Digitized by Google

unge Dame kan passe sig selv. Veien er for alle. Jeg udfordrer Dem", stammede han med drukken Værdighed.

"Gjør, som De vil; jeg ænser ikke Deres Udfordring. Jeg kjender Dem ikke. De er en drukken Tølper og burde kjøle Deres Hoved i Arresten. Stig tilhest og rid Pøkker vold!" sagde den anden, idet han vendte sig for at gaa hen til Elizabeth.

"Jeg udfordrer Dem, fordi De har kaldt mig en drukken Tølper", skreg den anden efter ham. "Jeg er ligesaa god Gentleman som De selv. Gjest paa Dysart Court er jeg. Sir Roderick udfordrer Dem —". Men her var var Elizabeth kommen nærmere, og han blev en Stund staaende og stirrede paa hende med gabende Mund, hvorpaa han klatrede tilhest, saa godt han kunde, og red hjemover.

Elizabeths Øine var store og opspilede af Skræk og hun blev skiftevis rød og hvid. Hun kom vaklende over Broen, faldt ned under et Træ og gav strax sine Følelser Luft i en Række usammenhængende Udbrud.

"Jeg skal aldrig gaa der mere. Aldrig, Aldrig! Roger har bedet mig gaa rundt, men jeg var for magelig. Og nu blir han rasende. Og Barbara vil sige, at det var vel fortjent. Aa hvor det lille Uhyre har skræmt mig! Jeg skjælver formelig".

"Jeg undres ikke over, at De blev bange", bemerkede hendes Helt og Ridder, idet han blev staaende foran hende med blottet Hoved, fuldstændig overvældet af den Beundring, som ganske naturlig havde grebet ham ved Synet af hende. Det er ikke hver Dag, en ung Mand har det Held at frelse en ung Dame, som viser sig at være en græsk Gudinde, og som samtidig er saa fortryllende jordisk, at hun sætter sig hjelpe-

Digitized by Google

løs ned foran hans Fødder og ser op til ham med store, forskrækkede Amethyst-Øine.

"Bange!" udbrød Elizabeth. "Jeg har en Følelse af, at jeg aldrig vil kunne forvinde det. Og nu vil de komme til at skjænde paa mig allesammen, og Barbara vil blive lidt glad over det ogsaa, det er jeg sikker paa, fordi jeg lo ad hendes Advarsler, da jeg gik hjemmefra".

Havde hun været mindre smuk, vilde den unge Mand maaske være bleven en Smule forbauset over disse fortrolige Meddelelser, men som det nu var, kunde han kun betragte hende med den dybeste Ærbødighed.

"Der kan dog sikkerlig ingen blive glad over, at De har været udsat for en saadan Fare", sagde han.

"Aa, De kjender ikke Barbara", udbrød Elizabeth og sukkede tungt.

"Nei", svarede den unge Mand med prisværdigt Alvor, "det er sandt; det gjør jeg ikke".

Her begyndte imidlertid Situationen at gaa lidt klarere op for Elizabeth. Hendes Øine fik et mildt Udtryk, og hun lykfaliggjorde ham med et af sine smukkeste Smil.

"Nei, hvor klodset jeg er, som ikke takker Dem!" udbrød hun. "Det burde jeg jo have gjort først af alt. Jeg gjør alt det, jeg ikke burde gjøre, og lader ugjort alt det, som jeg burde gjøre, som det heder. Og De vovede Deres Liv for mig. De kunde være bleven dræbt!"

"Aa — nei!" udbrød hendes Redningsmand, hvorpaa han med fint Galanteri tilføiede: "Jeg er glad, jeg ikke dræbt".

"Glad!" udbrød Gudinden, uden fjerneste Mistanke om [illegible]ulte Kompliment. "Ja, det skulde jeg mene!" Hvorpaa

Digitized by Google

hun atter samlede sine Tanker og pludselig spurgte: "Men hvor kom De fra? Det saa ud, som om De skjød frem af Jorden".

"Jeg sad omtrent der, hvor De nu sidder, men De stod ikke saa, at De kunde se mig", svarede han. "Oprigtig talt — jeg sad og saa paa Dem".

"Ah!" udbrød Elizabeth, og øieblikkelig faldt det hende ind at fremsætte et andet Spørgsmaal: "Er De en af Sir Rodericks Venner?"

"Nei", svarede han høflig, "jeg har ikke den Ære".

"Aa", udbrød hun, "det er slet ingen Ære. Jeg er glad fordi De ikke er det. Det er intet at være stolt af. Jeg er Slægtning af ham, og jeg er slet ikke stolt deraf. Mit Navn er Elizabeth Dysart. Jeg er fra Prestegaarden paa den anden Side af Parken".

"Og jeg", svarede den unge Mand med lige stor Aabenhed, "jeg er fra "Baabnet", nede i Landsbyen, hvor jeg ankom igaaraftes. Mit Navn er Basil Howth. Jeg er af Howth'erne fra Huntingdonshire. Og jeg er paa Veien op til Dysart Court. A propos, kjender De Miss Defarge?"

"Therese!" udbrød Elizabeth. "Hun er den eneste Ven, jeg har i Verden, hvis jeg da ikke regner Roger. Jeg er paa Veien op til hende".

"Iligemaade", svarede Mr. Basil Howth, og underlig nok var det, som om der lagde sig en Sky over hans indtagende Ansigt.

Men denne flygtede strax for Elizabeths Smil.

"Hvor deiligt!" udbrød hun. "Saa har jeg en til at passe paa mig hele Veien. Jeg kunde møde det forfærdelige lille Menneske igjen".

Digitized by Google

"Hvis han vover at skræmme Dem nok en Gang, vil jeg vippe hans elendige Krop over den høieste Port", udbrød Mr. Basil med sand Beskyttermine.

"Han er en af Sir Rodericks Venner, og de andre er som han", svarede Elizabeth. "Barbara spaaede, at jeg vilde faa Ubehageligheder af dem. Men lad os nu gaa til Therese".

Ikke længe derefter saa Therese to Skikkelser komme vandrende hen over det brune Græs under de bare Træer med en Ro og en Mine af at hygge sig ved at gaa sammen, som vilde have passet bedre for en mildere Aarstid. Den ene af disse Skikkelser var Elizabeth Dysart; men ved Synet af hendes Ledsager for Therese tilbage, som om hun var bleven stukken.

"Jeg burde have vidst det!" udbrød hun opbragt. "Jeg burde have vidst, at han vilde komme. Det er en velfortjent Straf for min Daarskab. Og jeg har heller ingen Ret til at beklage mig".

Hun var nødt til at anvende en betydelig Selvbeherskelse for at kunne gaa Vanskelighederne imøde. Da hendes Gjester rolig kom vandrende ind i Hallen, saa de hende staa der for at tage imod dem, og ingen af dem fik den fjerneste Anelse om hendes Sindsoprør, skjønt Basil Howth lagde Merke til, at hun var bleg, og ogsaa til sin Skuffelse fandt, at hendes Væsen var noget koldt.

"De saa ud, som om De ikke var glad ved at se ham", sagde Elizabeth senere. "Var De ikke?"

"Nei", svarede Therese med rynket Pande, "det vilde været bedst for os begge, om han var bleven i Huntingdonshire".

"Hvorfor? Er han forelsket i Dem?"

Digitized by Google

Therese vendte sig heftig rundt. "Hvorledes mener De?"

Da hændte det for første Gang i Løbet af deres Bekjendtskab, at hun saa Elizabeth Dysart sætte en eftertænksom Mine op.

"Jo", svarede hun, "jeg synes næsten, det maatte være mindre plagsomt med ham end med enhver anden. Det har nu f. Ex. altid staaet for mig, som om det maatte være frygtelig kjedeligt, naar en Mand reddede ens Liv, og man saa stadig skulde være nødt til at tænke paa ham som sin Redningsmand; men underlig nok har jeg ikke denne Følelse ligeoverfor Mr. Howth, som dog virkelig har reddet mit; og derfor er jeg ham ogsaa meget mere taknemmelig".

Tiende Kapitel.

Den Sindsstemning, i hvilken Mr. Basil Howth havde foretaget sin Reise til Devonshire, havde paa ingen Maade været behagelig. Det var i en forurettet Stemning, en nedslaaet og, det maa tilstaaes, en temmelig opbragt Stemning. Han var i Løbet af det sidste Aar gradvis gaaet ned fra at være urimelig lykkelig. Dog skulde jeg kanske ikke sige "urimelig ulykkelig"; thi han følte i det mindste selv, at han havde fuld Grund for sin Fortvivlelse.

"Hvert Brev, Du har skrevet, har været det ene koldere end det andet", sagde han.

Digitized by Google

"Har noget af dem været meget varmt?" spurgte Therese, misfornøiet med sig selv og med et Stik i Samvittigheden.

Han saa paa hende med et Blik, der røbede Mistillid og Vrede.

"Nei", svarede han, "det tog Du Dig nok iagt for".

"Er Du kommen hid for at faa Scener istand?"

"Gud ved, hvad jeg er kommen for, jeg ved det visselig ikke selv, — med mindre det skulde være for at gjøre mig selv endnu ulykkeligere, end jeg allerede var".

Næsten i samme Øieblik følte han sin Vrede dæmpet. Taarerne var strømmet hende til Øinene, og hun havde vendt Hovedet bort med en ntaalmodig Bevægelse.

"Du er ikke ulykkeligere end jeg", sagde hun. "Du har ikke forurettet nogen, og det har jeg".

Tiltrods for sin blidere Stemning kunde han ikke lade være at svare:

"Ja, jeg tror næsten, at Du har forurettet mig".

Dette var ingen hyggelig Tingenes Tilstand. Selv Elizabeth kunde se det, om hun end kun kunde anstille løse Gisninger. Den Daarskab, som Therese havde beklaget, stod tydeligvis i Sammenhæng med denne Gjest, som man kunde se var ulykkelig, naar han var hende nær, og som dog ikke kunde rive sig løs fra hende. Elizabeth klagede over, at intet var saa hyggeligt, som det havde været. Sir Roderick og hans Venner havde bragt Huset i Forvirring, denne irritable unge Mand var et forstyrrende Element, Therese var ganske ulig sig selv, [illegible]nderlig nok, ogsaa Roger var i sit allerværste Hjørne.

[illegible]vad er det, dette Menneske bestiller her?" spurgte han

"Han gjør afvexlende Kur til Therese og trætter med hende", svarede hun uden Skygge af Betænkning, "og Therese synes ikke om det".

"Hvorfor forføier han sig da ikke bort?" knurrede Roger. "Man maatte sandelig være dum, naar man vilde tvinge sig ind paa en Kvinde".

"Aa", svarede Elizabeth, "de er vel forlovede eller lignende, og de er bare lidt Uvenner. Det gaar nok over". Og hun saa ham ind i det fortrædelige Ansigt med en intet anende Ro.

"Alle er Uvenner en Gang imellem", bemerkede hun. "Det vilde vi ogsaa være, hvis jeg var saadan — stolt og heftig som Therese. Hvor jeg er taknemmelig, fordi jeg, som Barbara siger, er født uden Spor af Selvagtelse".

Men Roger lod ikke til at høre paa hende. Han sad tilhest paa sin Stol med Armene foldede over dens Ryg, Øinene fæstede paa Gulvet, og sammenbidte Læber.

"Lizzie", sagde han tilsidst med hæs Stemme, "tror Du, at hun bryder sig om ham?"

Dette Spørgsmaal gjorde et saadant Indtryk paa Lizzie, at hun blev siddende og stirrede paa ham.

"Bryder sig om ham?" gjentog hun. "Hvad mener Du?"

"Jeg spurgte, om hun brød sig om ham", gjentog han i samme Tone.

En fin Rødme spredte sig over hele hendes Ansigt og Hals; hun sank langsomt tilbage i Stolen og lo tvungent.

"Jeg ved ikke", sagde hun. "Ved Du?"

"Hvis jeg vidste det, spurgte jeg vel ikke Dig", sagde han; og da han intet Svar fik paa denne elskværdige Bemerkning,

Digitized by Google

hensank han i mørk Taushed og blev siddende og bide paa sin Monstache.

Fra denne Stund af var det, som om Forandringen ogsaa berørte Elizabeth. Hun ophørte at drille Barbara med sine letsindige Bemerkninger, og Børnene maatte nøie sig med et Eventyr om Dagen, og dette et Eventyr af en meget tam Sort, hvor der hverken optraadte Drager eller Kjæmper. Til sine Tider var hun aandsfraværende, til andre langt mere opmerksommere paa sine Omgivelser, end hun pleiede.

Mr. Basil Howth blev i "Baabnet" og aflagde sine triste Besøg paa Dysart Court.

Nu og da fandt han ogsaa Veien til Prestegaarden og skandaliserede Barbara ved at sidde foran Kaminilden i Dagligstuen sammen med Elizabeth. Elizabeths Væsen lige overfor ham var usædvanligt tolerant. Naar han var særlig bitter og nedstemt, tillod hun ham at udtale sig saa misantropisk, som han ønskede. Det forstyrrede ikke hende, og da han lod til at finde Lettelse i at give sine Følelser Luft, var hun elskværdig nok til at høre derpaa.

Og det er da rimeligt, at en saadan Føielighed fra hendes Side maatte yde ham ialfald nogen Trøst, hvor bitter hans Stemning end var. Er der maaske ikke Trøst i den blotte Nærværelse af en gyldenhaaret Gudinde med amethysthlaa Øine? Ungdommens Fortvivlelse kan være stor, men jeg tilstaar, at Mr. Basil Howths Fortvivlelse vilde været af en mere gribende Art, hvis det ikke havde været ham muligt at udgyde sig i bitre Udtalelser, naar han sad foran Kaminilden sammen med Miss Elizabeth Dysart.

"Therese har leget med mig", kunde han sige med et

Digitized by Google

mørkt Udtryk, der var farligt klædeligt. "Hun har berøvet mig noget, jeg aldrig kan faa igjen".

Og da Elizabeth ikke uden altfor stor Anstrengelse kunde finde paa noget, som det passede for Anledningen at sige, nøiede hun sig med at udstøde et Suk og fæstede sine deilige Øine paa Ilden, idet hun ønskede sig selv til Lykke med, at dette var alt, hvad der behøvedes.

"Jeg undres ofte, hvorfor De aldrig spørger mig om noget", sagde Mr. Howth ved en af disse Anledninger.

Elizabeth taug et Øieblik. Hun havde aldrig spurgt om noget, fordi det var faldt hende ind, at Spørgsmaal under saadanne Omstændigheder kunde være plagsomme. Det var faldt hende ind, at der var Ting, man kunde spørge om, og Ting, man ikke kunde spørge om, og at det var altfor besværligt at paatage sig at afgjøre, hvad der hørte til den ene Klasse, og hvad der hørte til den anden. Men denne vidtløftige Forklaring kunde hun ikke indlade sig paa.

"Jeg bruger sjelden at spørge om noget", sagde hun, "og hvis jeg spurgte Dem om noget, kunde det hænde, at De ikke brød Dem om at svare".

"De kunde aldrig spørge om noget, som jeg ikke gjerne besvarede".

"Hvis jeg i det hele taget spurgte, vilde det blive om noget, De ikke gjerne svarede paa", sagde Elizabeth og smilede til Kaminilden, fordi den var saa koselig og varmede saa deiligt.

Hun var saa fuldstændig fortryllende, at det gjorde den ulykkelige Yngling godt blot at se paa hende. Han kunde ikke lade være at betragte hende næsten ømt, medens hans Ansigt antog et passe Udtryk af mørk og rolig Melankoli.

Digitized by Google

"De ved, at jeg er ulykkelig", sagde han.

"Jeg troede", sagde Gudinden eftertænksomt, "at I kanske — ja, jeg ved ikke rigtig, hvordan jeg skal udtrykke det — at I kanske var kommen lidt paa Kant. Jeg mener, at I havde havt en Scene. De ser altid saaledes paa Therese, og hun ser paa Dem paa samme Maade".

"Nei. Vi har ikke havt nogen Scene. Gud give, det ikke var andet".

"Saa! Gud give, det ikke var andet? Hvad kan det da være. Jeg for min Person er ikke saa bange for noget som for Scener. Hvorfor ønskede De, det havde været en Scene?"

"Fordi jeg elsker hende!" brød det løs. "Fordi jeg elsker hende som et vanvittigt Menneske, og hvis vi blot havde havt en Scene, og hun blot var vred, kunde jeg haabe, at det vilde blive godt igjen med Tiden, og vi kunde blive lykkelige".

"Og gifte Eder?" supplerede Elizabeth.

Den stakkels unge Mand sænkede Hovedet i Hænderne og rev i de brune Lokker.

"Det var mit Haab", stønnede han, "men nu vilde jeg være gal, om jeg ikke indsaa, at alt er forbi. Det er tilpas til mig. Jeg har været en Idiot hele Tiden. Jeg burde have vidst det. Og jeg tror saa halvt, at jeg har vidst det, men ikke har villet vide det".

"Hvorfor burde De have vidst det?" spurgte Elizabeth.

"Hun brød sig ikke om mig!" udbrød han, "hun gjorde sig ikke engang den Uleilighed at lade, som om hun brød sig om mig. Hun var Lærerinde i et elendigt Pensionat nede i Genf. Min Søster var glad i hende og tog hende med sig hjem i Ferierne, og jeg blev vanvittig forelsket i hende. Hun gav mig Kurven to Gange, men jeg vilde ikke opgive hende.

Digitized by Google

og det kom til en stor Scene hjemme. De ansaa et saadant Parti for en Mesalliance, og det sagde de til hende og saarede hende paa det blodigste. Jeg paa min Side og de andre paa sin tvang hende næsten ind i det, og efter et Optrin med min Idiot af en Onkel, Major Ponsonby, sagde hun mig, at hun vilde gifte sig med mig, hvorpaa hun pakkede sin Kuffert og reiste direkte tilbage til Schweiz. Hun var i et aldeles desperat Hjørne, og sagde, at hvis jeg holdt saa meget af hende, at jeg ønskede at gifte mig med hende tiitrods for alt, burde jeg nu være tilfreds".

"Det kan jeg godt forstaa", sukkede Elizabeth, "jeg vilde selv have gjort det samme. At tænke sig at blive Gjenstand for et saadant Spektakel! Hvemsomhelst kunde faa mig, som blot var udholdende. Men det er netop ligt Therese at give Dem Kurven, fordi hun ikke elskede Dem, og derpaa tage Dem for at trodse Deres Familie. Hun er saa stolt som Lucifer".

Men den unge Mand var pludselig bleven et Bytte for en uforklarlig Misnøie.

"Hvemsomhelst kunde faa Dem?" gjentog han.

"Jeg sagde hvemsomhelst, der var udholdende", svarede den naive Dame.

"Ja, men hvemsomhelst?" gjentog han med en vis Indignation.

Hans Tone og Udtrykket i hans smukke Ansigt var saadan, at Elizabeth rødmede for anden Gang i denne Fortælling — en meget sjelden Tildragelse.

"Ja, De forstaar jo — jeg mener, at jeg hader Scener, og at jeg — ja, at det altid ender med, at jeg giver efter".

Digitized by Google

Ellevte Kapitel.

Lady Dysart saa op paa sin Lærerinde med et mørkt og bittert Smil.

"Hvad tror De nu, jeg skal gjøre?" sagde hun.

Værelset var i Uorden, Skab og Skuffer stod aabne og deres Indhold var spredt over Seng, Sofa og Borde. — Falmet Stas af alle Slags, Kjoler af Silke, Atlask og Tyl, enkelte iturevne og slidte, andre plettede og krøllede og alle mere eller mindre gammeldagse og umulige laa udover. Og Lady Dysart sad midt i dette Kaos og smilede bittert til Therese, som blev staaende i Døren og stirrede paa hende.

"Hvad tror De nu, jeg skal gjøre?" spurgte hun.

"Hvis De ikke skal forsøge at gjøre istand noget —"

Det stakkels Menneske rødmede, og hendes Smil blev bitrere end nogensinde.

"Jeg skal forsøge at pynte mig for at gjøre Honnør ved et af Sir Roderics udvalgte Selskaber".

"Et af Sir Roderics udvalgte Selskaber?" gjentog Therese.

"For nogle Aar siden fik han det rædsomme Indfald, at han vilde gjøre et Selskab for sine Venner, medens han var hjemme; og en Aften fyldte han Huset med alle sine intime Bekjendte og ombannede det til et Galehus. Nu har han faaet det samme Indfald, og jeg, — jeg skal hjelpe ham at gjøre Honnør".

De sidste Ord udtaltes i en ubeskrivelig Tone, og greben

Digitized by Google

af en pludselig Fortvivlelse reiste hun sig og stod rank overfor Therese.

"Jeg!" gjentog hun og slog sig for sit Bryst.

"Og ved De saa, hvad Slags Mennesker det er, han vil tvinge mig til at modtage?" vedblev hun med undertrykt Raseri. "Tror De, at der blandt dem alle findes en virkelig Gentleman eller en hæderlig Kvinde? Nei, dertil kjender jeg ham nu altfor godt. Der er ikke en Gentleman eller en hæderlig Kvinde i det hele Grevskab, som vilde træde over vor Tærskel, naar han er hjemme; og de forstaar min Elendighed altfor godt til, at de skulde komme, naar han er borte".

Det var naturligt, at Miss Defarge ved denne Leilighed skulde geraade i Raseri. Hendes Øine lynede.

"Hvorfor negter De det ikke?" udbrød hun. "Heller dø —"

Lady Dysart satte sig og blev med engang rolig. Hun pegede paa sine Omgivelser med et ironisk Smil.

"Hvis De var i mit Sted, vilde De gjøre det samme", sagde hun. "Hvis jeg sagde nei, vilde jeg faa Sir Roderick og hans Venner hængende her et halvt Aar, og dette er intet behageligt Alternativ. Han behøver ikke at true med at myrde mig, skjønt han naturligvis ikke vilde betænke sig paa at gjøre det, hvis dette forekom ham at være en bekvem Løsning. Men han dræber mig ikke, han ved altfor vel, hvordan han skal tage mig".

Hendes Heftighed var med engang gaaet over, og hun bar atter det gamle Præg af ligegyldig Trods. Hun smilede endog, idet hun kastede Blikket rundt paa den falmede Stas.

"Se paa dette", sagde hun. "Det bedste af dette har jeg efter mit Brudeudstyr. Enkelte af Kjolerne har ligget i ti

Digitized by Google

Aar. Hvad skal man gjøre med dem? De er for korte og for trange — ja, De kan jo se selv".

Pludselig bøiede hun sig ned og tog op en af de Kjoler, som laa paa Gulvet. Det var en maisfarvet Atlask Kjole, som hun holdt fra sig i Arms Længde og betragtede med et foragteligt Smil.

"Vil De tro det", sagde hun, "at da denne stakkels Kjole var ny, var jeg lidenskabelig forelsket i ham dernede? Jeg gjorde et Inklinationsparti. Han var lige forrangleet og fattig da som nu, men jeg var for ung og havde levet et altfor ensomt Liv til at ville tro noget galt eller høre paa dem, som advarede mig. Kjolen har varet længere end Kjærligheden", fortsatte hun og slap den.

Men Therese tog den op igjen.

"Giv mig den — og den", tilføiede hun og pegede paa en sort Fløiels Kjole. "De skal idetmindste have en passende Dragt".

Hun saa bestemt ud og holdt Hovedet høit. Naar hun var i denne Stemning, kunde hun gjøre, hvad det skulde være, for at trodse. Og heri var det, Lady Dysart tog feil. Therese vilde aldrig have føiet sig, og til syvende og sidst vilde hun have gaaet af med Seiren. Mylady kunde ikke andet end beundre hendes Indignation og høie Mod, hvor lidet end begge Dele forekom hende at kunne nytte.

"Tag, hvad De vil", sagde hun, "De kan kanske gjøre noget ud deraf; det er visselig mere, end nogen anden kunde".

"Aa, jeg maatte engang klæde mig for hundrede Franks om Aaret; da lærte jeg meget".

Hun løftede paa den ene Kjole efter den anden og besaa dem nøie. Den Opgave, hun havde paataget sig, mishagede

Digitized by Google

hende ingenlunde, især naar han havde opdaget et Skjørt af sort Blonde.

"Sort Blonde, Fløjl og gul Atlask lader der sig gjøre noget af", sagde hun til sig selv, idet hun rynkede sine Bryn og tænkte paa, hvilken Virkning dette vilde have paa Sir Roderick. "Han skal ialfald ikke faa Lov til at gjøre Nar af hende", sagde hun til sig selv. "Om hun blot trodser ham i en saadan liden Ting som sin Dragt, vil han faa en Slags Respekt for hende".

"Det var i min Garderobe, at Elizabeth fandt sin blaa Fløjls Kjole", sagde Lady Dysart. "Dens Dage var forbi for mig, og hun syntes om den".

"Hun er endnu smukkere i den end i den hvide", svarede Therese mekanisk. Hun tænkte ikke paa Elizabeth. Hun stod med Kjolerne over Armen og betænkte sig. Endelig havde hun bestemt sig.

"Der er noget, jeg gjerne vilde bede Dem om", sagde hun.

"Det var tydeligt, at hun ikke kunde bede forgjeves om noget.

Det var, at De vilde lade mig hjelpe Dem at modtage Sir Rodericks Gjester", sagde hun.

"De!" udbrød Lady Dysart. De vilde dele min Ydmygelse med mig!"

Hun forstod hende i første Øieblik slet ikke, men da hun saa hendes Næsebor bæve og hendes Øine lyne, begyndte hun at faa en Anelse om den Stemning, som drev hende.

"Jeg er ikke bange for dem", forklarede Therese heftig. Jeg ved ikke, hvad Frygt er. Jeg har aldrig kjendt den. Det er langt rimeligere, at de bliver bange for mig, end jeg for dem. Jeg er sikker paa, det er lave Krystere, som man kan tvinge til Underkastelse, blot man møder dem med Bestemthed.

Digitized by Google

Sir Roderick er maaske ikke let at tæmme, men hans Venner antager jeg vi maa kunne magte. To velklædte Damer vil kunne imponere dem".

"De er en dristig Pige", udbrød Lady Dysart, som selv fængede lidt af den andens Ild. "De er modig nok til at kunne føre igjennem, hvad det skal være, og jeg modtager Deres Hjelp".

Therese tog Kjolerne med sig ind paa sit eget Værelse, gav Børnene fri og stengte sig inde i tre Dage, medens hun arbeidede af alle Kræfter. Hun kastede sig med sand Energi over sit Arbeide og lagde en virkelig Genialitet for Dagen. Hun klippede, dannede og prøvede, og den skarpe lille Sax var formelig uhyggelig at skue. Den fjerde Dag var Kjolen færdig, og hun bragte den til Lady Dysart. Det sorte Fløiel og Blonderne og den gule Atlask var fra sin fordums forkrøllede Skikkelse bleven udviklede til en Dragt, som vilde have gjort en Pariserstrædder Ære. Mylady rødmede formelig af Glæde ved at se den.

"Jeg har ikke eiet en saadan Kjole paa femten Aar", sagde hun.

"Det var, som jeg sagde", svarede Therese, "sort Fløiel, Blonder og gul Atlask er ikke at foragte, især naar man har bestemt sig til, at der skal blive noget ud deraf".

Paa den skjæbnesvangre Aften viste hun sig i Myladys Toiletværelse, fuldstændig rustet til Kampen. Det høit opsatte Haar gjorde, at hun saa næsten en halv Fod høiere ud; den lette, sorte Dragt var i høi Grad elegant, tiltrods for det matte Stof; gule Jasminer skinnede som Stjerner i hendes Haar i lange Grene ned fra hendes Buket.

"De ser elegant ud, skjønt De ikke har det mindste

Digitized by Google

kulørt paa Dem undtagen Deres Blomster!" udbrød Lady Dysart.

Therese lagde sin Buket paa Bordet og tog paa sig et stort Forklæde, hun havde bragt med sig.

"Nu vil jeg klæde Dem", sagde hun, "det var derfor, jeg kom hid".

Hun havde under sin Barndom og Ungdom, tilbragt i Pensionat, erhvervet sig en slig Øvelse i at opsætte Haar, og hendes Naades tunge, sorte Lokker var et godt Materiale at arbeide med. Hun forhastede sig ikke, men prøvede og forandrede, indtil det fuldendte Værk kunde kaldes et rent Kunststykke, og hendes Naade rødmede svagt, idet hun saa sit eget Billede i Speilet. Hun var en Skjønhed af den mørkladne, varme Type, og da hendes Toilette var fuldendt, tog hun sig ud som aldrig før.

Tolvte Kapitel.

Da Sir Roderick en Time senere traadte ind i Selskabssalen, blev han staaende stille i Døren. Istedetfor at se en ensom, ulykkelig, forpjuskket Kvinde sidde der ensom og mørk og vente paa hans Spottegloser over det ynkelige Antræk, saa han nu et rigt oplyst Værelse, der formelig havde et festligt Præg, og derinde sad der to elegant klædte Damer, der med Ro mødte hans Blik.

Digitized by Google

"Ma foi!" udbrød han dæmpet.

Det varede flere Sekunder, førend han kunde gjenvinde sin Ro, men det gamle diabolske Smil spillede atter om hans Læber, idet han nærmede sig de to Kvinder. Men han skulde denneg aug ikke nyde den Fornøielse, at Lady Dysart krympede sig under hans Blik, som hun altid pleiede at gjøre, naar han nærmede sig. Therese Defarge, som stod høi og rank ved hendes Side, indgav hende Mod.

"Dette er virkelig noget nyt!" udbrød han, idet han nærmede sig. "Og De ogsaa, Mademoiselle Defarge? De gjør os i Sandhed en stor Ære".

Han lænede sig op mod Kamingesimsen og mønstrede sin Hustru fra Top til Taa, men til sin store Skuffelse fandt han intet at harcelere.

"Merkeligt!" udbrød han. "Intet at le ad. De er en smukkere Dame, end jeg erindrede, Mylady, og den gule og sorte Dragt klæder Dem fortræffelig. Man faar næsten en hjemlig Følelse. Parisisk — mener jeg —"

At han ikke kunde forklare sig Thereses Nærværelse, var klart, og hun merkede tydeligt, at han hemmelig betragtede hende med en Mine, som om han morede sig. Han beundrede uforbeholdent hendes smukke Ydre og stolte Holdning, men han blev altid samtidig ubehagelig berørt af hendes Nærhed. Han kunde aldrig fordrage Folk, han ikke kunde skræmme, og samtidig var det hans største Svaghed, at han foragtede dem, han ikke kunde ræ.

Det var imidlertid ikke, førend hans Gjester ankom, at hans Øine aabnedes for den virkelige Situation. De forpyntede Damer og høirøstede Mænd, som kom strømmende ind, tabte forbausende fort sit gode Humør ved Synet af de to smukke.

Digitized by Google

elegante Damer, som modtog dem et Par Skridt fra Døren, og som slet ikke tilhørte deres Verden. Therese Defarge, høi og smuk i sin sorte Dragt og med det høit opsatte Haar, var en Skikkelse, der saa lidet passede i deres Midte, at Synet af hende formelig forskrækkede dem. Og den statelige Bøining af Hovedet, hvormed hun hilsede enhver ny Gjest, samtidig med at hun beærede ham med et langt og fast Blik fra de sorte Øine, havde den Virkning paa dem, at det hurtig dæmpede Lystigheden.

"Se paa den unge Dame derborte i sort Kjole med gule Blomster i Haaret!" udbrød en ung Skjønhed i blaat og hvidt med glimrende Farve og gule Lokker. "Hun er rent elegant. Det er ikke ofte, man ser en saadan Dame udenfor London. Men De vil vel aldrig sige, at den anden er Dysarts Kone? Kjære, jeg har da altid hørt, at hun var et rent Skabilken".

De forsøgte efter bedste Evne at holde Lystigheden vedlige for ikke at gaa Glip af "Morroen", men de fandt, at dette ikke var let. De havde en uforklarlig liden Dæmper paa sig. Ingen kunde være sikker paa ikke at blive magtstjaalen af Miss Defarges sorte Øine, eller ved at se Lady Dysart vende sig om med et roligt, forbauset Blik.

Kvinderne begyndte at hviske sig imellem, og Mændene samlede sig i pene smaa Grupper og forsøgte at se ud som de var komne sammen for at konversere. De fleste af dem gjorde sig imidlertid skyldig i den Feiltagelse at kaste beundrende Blikke henimod Vertinden og hendes Ledsagerske.

"De er usædvanlig smukke Damer, skal jeg sige Dem", bemerkede en bredskaaren Landmand.

Det var paa denne Tid af Aftenen, at Lady Dysart berøste Thereses Arm med sin Vifte, idet hun saa henimod Døren.

Digitized by Google

hvorpaa hun henfaldt i sin sædvanlige Taushed eller begyndte paa sin sædvanlige svævende Passiar. Hvis hendes egen Sindsstemning havde været en anden, end den var, kunde Therese fundet, det var hendes Pligt at faa Rede paa Sagen, men som det nu en Gang stod, fandt hun det tryggest at bevare Tausheden. Det var en af hendes Svagheder, at hun ingen Skaansel kjendte lige overfor sig selv, naar hun kom tilkort. Det var frygteligt for hende at drives til Selvforagt, og denne Følelse fyldte hende i denne Tid ganske. Hun havde af sin Forfængelighed og sin Heftighed ladet sig forlede til at begaa et af de foragteligste Feilgreb, og hun bar nu Følgerne. "Det mest foragtelige Feilgreb", — det var hendes eget Udtryk, og hun vilde ikke vide af noget mildere. Sandt at sige, var hun mere overbærende mod Therese Defarge, end hun vilde været mod nogen anden Kvinde.

"Det var den ynkeligste Hevn, en ynkelig Forfængelighed kunde have forledet mig til", sagde hun hyppig til sig selv under sine Selvbetragtninger. "Den svageste og forfængeligste Skabning kunde have skammet sig over at gjøre noget saadant. Og jeg, som altid har gjort mig til af min Styrke! Hvorfor havde jeg behøvet at tage mig nær af deres dumme Stolthed og Uforskammethed? Jeg fortjener alt, alt, alt".

Og dette Ord "alt" havde en omfattende Betydning. Hun var langsomt bleven et Bytte for en forunderlig Følelse — en Følelse, som forfærdede hende, som den vilde have forfærdet en langt mindre stolt og utaalmodig Natur. Hun havde gjort et fortvivlet Oprør mod denne Følelse, der saa umerkelig havde sneget sig ind paa hende og havde opkastet sig til Herre over hende; hun havde mødt den med en uberettiget Foragt; hun var bleven vred, hun var bleven forfærdet. Gang efter

Digitized by Google

Gang havde hun set Mænd bære en ulykkelig Kjærlighed til sig, og det havde kun vakt hendes Foragt — og nu — og nu.

Hun var altfor ulykkelig til at være retfærdig, og hun var ikke ganske retfærdig mod Basil Howth, som var uklog nok til at forblive i Landsbyen og til at krydse hendes Vei saa meget som muligt. Han sørgede for at møde hende, naar hun spadserede, red, gik i Kirke, og behandledes altid paa en saadan Maade, at han bagefter søgte Tilflugt hos Elizabeth, som ikke kunde have oppet sig til at føle Foragt, om hun havde villet, og ikke havde villet, om hun havde kunnet.

Elizabeth var imidlertid nu ophørt med sin ædelmodige Trøst, at alt vilde rette sig med Tiden. Hun havde i det hele taget ophørt med at trøste. Hun lyttede til den unge Mands Udgydelser med den gamle Ro og Taalmodighed, og ved stadig Øvelse var nu det medlidende lille Suk bleven et saa fuldendt Suk, at han i al Hemmelighed var lidt stolt deraf. Men hun forstod Situationen altfor godt til nu at sige, at han ikke maatte tabe Modet. Hun var ikke saa fuldstændig ligegyldig og blind, denne smukke Elizabeth, som en overfladisk Tilskuer kunde komme til at tro. Dette skulde Therese i sin Tid til sin Forfærdelse komme til at opdage.

"Hvis det var jeg," sagde Elizabeth pludselig en Dag, idet hun vaagnede fra et af sine Drømmerier, "hvis det var jeg, vilde jeg bede ham reise."

Therese for sammen og rynkede Panden.

"Hvem skal reise?" spurgte hun.

Hun mødte forlegent det klare Blik fra Elizabeths blaa Øine. Men Elizabeth lod sig ikke forbløffe.

"Basil Howth", sagde hun roligt.

Therese rynkede sine Bryn mere utaalmodigt end nogen-

Digitized by Google

finde. Hun havde ikke for Skik at indvie nogen i sin Fortrolighed, og hun havde bevaret den strengeste Taushed angaaende Basil Howth.

"Hvad mener De?" udbrød hun.

"Aa jeg ved det naturligvis altsammen, skjønt vi aldrig har talt sammen om det", sagde Gudinden med sin forbausende Aabenhjertighed. "Jeg kan jo ikke andet end se, at I begge er ganske forfærdeligt ulykkelige. Og naar jeg saa, hvad jeg saa, vilde jeg vel have gjættet mig til Resten, om han ikke havde fortalt mig det. Det ligger jo saa klart i Dagen, at De vilde hade ham, om De havde Deres Frihed til at gjøre det".

"De udtrykker Dem undertiden lidt underligt", bemerkede Therese koldt.

Hun følte sig som forstenet af Skræk. Hvis Elizabeth havde seet saa meget, hvor meget andet kunde hun da ikke have seet? Hvilke andre Iagttagelser kunde hun ikke bære skjult under sin ligegyldige, glade Mine?"

"Gjør jeg?" sagde Elizabeth. "Hvor forunderligt? Man kan dog ikke lade være at bruge sine Øine".

Og hun gispede, — saa nonchalant som muligt gispede hun.

"Og det er hellere ikke rigtigt af Dem. De ser jo, hvor ulykkelig han er — og ulykkelig er De selv —"

"Elizabeth!" udbrød Therese skarpt, "mener De, at jeg ser ulykkelig ud?"

"Naturligvis", lød det rolige Svar.

"De har et febrilsk, tindrende Blik, og De har aldrig Ro paa Dem".

"Aldrig Ro paa mig!" gjentog Therese.

"Aldrig Ro paa Dem!" gjentog Elizabeth. "De er snart

Digitized by Google

kold og snart varm; De er overlegen mod Roger og ubehageelig mod Basil Howth. Jeg er den eneste af os tre, De behandler tækkelig, og De vilde bide mig ogsaa af, hvis jeg ikke var for ubetydelig en Person".

Therese reiste sig og begyndte at vandre op og ned paa Gulvet. Elizabeth uleiligede sig saa vidt, at hun vendte paa Hovedet, for med større Lethed at kunne se paa hende.

"Og jeg synes nu", vedblev hun, "at skjønt det ikke er behageligt, men tvertimod er overordentlig kjedeligt — var det bedst at bringe Sogen til en Krisis. Det er jo, som sagt, overordentlig ubehageligt, men naar man stadig skal udsætte sig for Plager af alle Slags, forekommer det mig, at det maatte være bedst at gjøre en Ende paa det. Hvorfor ikke lige godt bestemme sig for et Hovedslag, som have alle disse smaa Træfninger?"

Therese blev staaende stille foran hende, og vred, ydmyget og stolt udbrød hun med al den Ro, hun kunde mestre:

"Elizabeth, hvad mener De?"

Men Elizabeth lod sig, som sagt, ikke forskrække.

"Jeg mener, at hvis jeg var i Deres Sted, tror jeg, at jeg vilde sige til Basil Howth, at jeg ikke vilde gifte mig med ham, og det tror jeg ikke De vil".

Therese vred sine Hænder.

"Jeg foragter mig selv", sagde hun.

"Det har jeg intet imod", bemerkede Elizabeth, "skjønt jeg vilde sige, at det er noget, man for sin Sindsro ikke bør opmuntre. Men jeg vilde raade Dem til at faa en Ende paa dette. Det var altsaa den Daarskab, De angrede paa?"

"Ja".

Digitized by Google

"Det tænkte jeg ogsaa", henkastede Elizabeth en Smule triumferende. "Jeg sagde det til Roger".

Den Dag blev hun til Middag, men Roger viste sig ikke ved Bordet. Han havde taget Hest og Hund, var gaaet ud tidlig og var endnu ikke hjemkommen. Han var heller ikke vendt tilbage, da Elizabeth gik, og heller ikke til Aftensmaden Kl. 10.

"Jeg forstaar det ikke", sagde Mylady. "Dette har aldrig hændt før".

"Kanske han er gaaet til Darrelworth," henkastede Therese.

"Men der vilde han dog ikke blive om Natten", svarede Lady Dysart.

Fjortende Kapitel.

Men da det led noget længere paa Aftenen, blev Mylady urolig. Det var saa uligt Roger at være borte paa denne Tid, at hun ikke kunde andet end udtale sin Bekymring.

Therese sagde meget lidet efter sin første, let henkastede Bemerkning. Den Uro, som efterhaanden greb hende, forfærdede hende. Hun var opfyldt af de mest forurolligende Anelser og maatte koncentrere al sin Magt paa at bevare sin Selvbeherskelse. Tiltrods for sin hemmelige Frygt var hun næsten glad, da Lady Dysart opgav ethvert Haab for den Aften.

"Vi faar trøste os med at tro, at han er gaaet til

Digitized by Google

Darrelworth", sagde hun. "Han har aldrig gjort det før, men han har jo heller aldrig havt Forretninger før".

Therese gik op paa sit Værelse og i Seng, men ikke for at sove. Mørket og Stilheden øgede hendes Uro, og hun laa med aabne Øine, helt indtil Dagen gryede; da stod hun op og klædte sig.

"Der maa være en Grund for denne skrækkelige Ængstelse", sagde hun til sig selv. "Der maa noget være galt".

Hun trak Gardinerne tilside og saa ud. Det var en fugtig, taaget Morgen, og Himlen hang tung og taaget over Landskabet. Det havde regnet om Natten, og alt var vaadt.

"Der er intetsomhelst Paaskud for at gaa ud", mumlede hun, "men ud maa jeg. Jeg kan ikke blive hjemme!"

Hun var altfor urolig til at kunne tænke paa Følgerne, og hun tilstod ikke for sig selv, at hendes eneste Hensigt med at gaa ud i Regn og Taage var, at hun haabede at faa se Roger Dysart. Hun tilstod heller ikke for sig selv, at det var for hans Skyld, at hun havde ligget vaagen hele Natten, og dog var det saa. Hun havde selv ingen Tro havt til sin egen Forklaring, at han var gaaet til Darrelworth, og jo mere hun tænkte derover, desto mere blev det hende klart, at der ingensomhelst Grund var til at tro det. Han vilde ikke have gaaet til Darrelworth uden at melde det, han vilde ikke have taget Gevær og Hunde med, og han havde heller ingen Forretninger der paa denne Tid.

"Der er hændt noget", sagde hun atter og atter til sig selv. "Der er hændt noget, og vi har ladet hele Natten gaa uden at anstille Undersøgelser".

Hun gik ned ad Trappen og ud, uden at møde nogen. Da hun vel var kommen ud af Parken, dreiede hun til høire

Digitized by Google

og gik hurtig hen over Moen. Jordbunden var saa fugtig, at hun traadte som paa en Svamp, og Regnen begyndte atter at sildre ned. Men hun lagde neppe Merke hertil, undtagen forsaavidt som det søgede hendes Hast. Hun havde ingen Plan, kunde ingen Plan have, det syntes blot naturligt at gaa hen ad den store, aabne Lynghede.

"Jeg gaar kanske for ingenting", sagde hun næsten opbragt til sig selv. "Og med hvilken Ret gaar jeg saa her? Jeg, og ikke Elizabeth"?

Men hun gik og gik, indtil Dysart Court laa langt bag hende, og hun stod midt i Lyngen og stirrede paa noget, hun saa i det fjerne — de utydelige Omrids af noget, som laa paa Marken.

"Det er en Mand", sagde hun til sig selv, og hendes Hjerte sammensnøredes af Angst. Ingen Mand vilde ligge saaledes, medmindre han var haardt saaret.

Næsten i samme Øieblik hørte hun en Stemme, og skjønt den lød uhyggelig nok midt i Morgenens Stilhed, bragte den hende dog Trøst, og hun nærmede sig med større Ro.

I næste Øieblik stod hun bøiet over Roger Dysart, som med en forvirret Mine aabnede sine Øine.

"Min Gud!" udbrød han, "De her? Jeg — jeg troede, der aldrig vilde komme nogen".

Han talte med mat Stemme, og hun saa, at hans Klæder var gjennemblødte af Regnet, og at hans grønne Jægerfrakke her og der havde endnu mørkere Pletter. Og han, han saa et blegt, angstfuldt, bevæget Ansigt bøie sig over ham, og en Følelse [illegible]es, der, svag som den var, bragte hans Blod til at banke.

[illegible]vor er De saaret?" udbrød hun. "Hvordan gik [illegible]"

"Det kan jeg ikke sige. Jeg tror, at jeg snublede i en Lyngrod, og at Geværet da gik af. Jeg har faaet Ladningen i Skulderen. Jeg har tabt temmelig meget Blod. Jeg maa have været svært klodset; men jeg har ogsaa en Følelse af at have forvredet min Ankel. Jeg kan ikke røre mig. Jeg har ligget her hele Natten".

Han lukkede Øinene, som om Anstrengelsen ved at tale havde været for meget for ham.

"Det var det værste", tilføiede han stønnende, — "at ligge her hele Natten. Den forekom mig saa skrækkelig lang. Jeg tror, jeg maa have været lidt fra mig. Jeg husker ikke tydelig noget andet, end at jeg forsøgte at reise mig og saa faldt — og Smerten ved Faldet — og som jeg frøs bagefter! Og saa et Mørke. Det var, som jeg var udenfor Verden. Selv Hundene forlod mig. Var det ikke skammeligt?"

Therese knælede ned ved Siden af ham, skjælvende og dybt bevæget. Det var forfærdeligt for hende at tænke paa, hvad Natten maatte have været.

"De er stiv af Kulde", sagde hun, "og Deres Klæder er gjennemvaade".

"Ja", svarede han, "jeg er baade stiv og vaad. Det er mange, lange Tider siden, jeg rørte mig".

Ingen af dem sagde mere. Hun gned hans Hænder og søgte at give ham tilbage noget, der lignede Varme, og nødig som han vilde indrømme, at han her laa nnder, var han dog altfor svag til at sætte sig til Modverge.

"Gjør det ikke", hviskede han mat. "De bør ikke knæle paa den vaade Mark. Hvis De blot vilde gaa til nærmeste Hytte og sende en eller anden — —"

Digitized by Google

"Jeg vil saa nødig forlade Dem", svarede Therese, "men der er ingen anden Udvei".

Og hun reiste sig og begyndte at knappe op sin Regnkaabe.

"Hvad er det, De gjør?" spurgte han.

"Min Kappe er vandtæt", svarede hun; "De skal faa den over Dem".

"Nei, jeg vil ikke", protesterede han. "Tror De, jeg vilde lade Dem gaa uden Regnkappe i dette øsende Regn?"

Hun svarede ikke, men knælede med en bestemt Mine ned paa Jorden og bredte Kappen godt over ham. Derpaa reiste hun sig.

"Jeg skal gaa saa hurtig som muligt", sagde hun, "det skal ikke varre længe, før De er hjemme".

Hun var ikke gaaet mange Skridt før hun hørte ham raabe efter sig og skyndte sig, hurtig tilbage.

"Jeg vilde gjerne vide, hvad Klokken er?" sagde han.

Hun tog Uhret frem og saa paa det.

"Sex", svarede hun.

En sterk Rødme spredte sig over hans Ansigt.

"Sex", gjentog han, "De er tidlig ude".

"Ja", svarede hun, "jeg er tidlig ude".

Og i samme Nu forsvandt hun i Taagen, og han laa tilbage paa den store Lynghede med den lave, graa Himmel over sig, og hans fysiske som aandelige Lidelser aftvang ham en smertelig Stønnen.

"Det var ikke for min Skyld, hun gik saa tidlig ud. Hvilken elendig Stymper jeg er".

Digitized by Google

Femtende Kapitel.

En Haandfuld Hagl i Legemet og en forvreden Ankel er i og for sig ikke saa lidet, men det var ikke dette, som var det værste for Roger Dysart. En Nat tilbragt under aaben Himmel i sildrende Regn havde udrettet, hvad andet kunde have udrettet, og skaffet ham paa Halsen den første alvorlige Sygdom, han nogensinde havde havt. I flere Uger var han bunden til sit Værelse, og han kom ud derfra bleg og mager, blot for at blive liggende paa en Sofa i Dagligværelset Dag efter Dag, Uge efter Uge.

Det kunde ikke siges, at han i det hele taget havde været en behagelig Patient, og han var det mindst af alt under den langsomme Rekonvalescens. Intet uden Elizabeths Ro kunne have holdt ud med ham. Miss Defarge havde, tvertimod hvad der er Skik og Brug blandt Heltinder, taget megen liden Del i hans Sygepleie. Hun havde overladt denne til Lady Dysart og Elizabeth, og havde gjort sit daglige Arbeide som sædvanlig. Men Elizabeth havde erhvervet Laurbær i det uendelige. Hun havde slaaet sig ned i Sygeværelset, og hun udviste en Taalmodighed og en Dygtighed, der var lige saa beundringsværdig, som den var uventet.

"Nei, ingen har den Ret, som jeg, til at passe ham", havde hun med uventet Varme erklæret til Therese. "Jeg kan ikke sidde hjemme og lade andre gjøre dette for ham".

Og med sit langsomme, rolige Væsen var hun en merkværdig god Sygepleierske. Hun forhastede sig aldrig, blev aldrig

Digitized by Google

febrilsk og utaalmodig. Hun kunde sidde Nat efter Nat foran Kaminen med Armene slyngede bag Hovedet og de store Øine vidaabne, som om det aldeles ikke kunde falde hende ind at blive søvnig. Hun havde en udmerket Appetit og nød en stor Ligevegt i Sindet, og hun lod sig paa ingen Maade forstyrre, naar Roger fantaserede eller protesterede mod at tage Medicin. Under de Anfald af Anger, som indtraf meget hyppigt, hændte det mere end en Gang, at Patienten udgjød sig i Taknemmelighedserklæringer.

"Du er trofast, Du, Lizzie", kunde han saaledes sige. "Du holder paa et stakkels Menneske, hvad han end gjør eller siger".

En Gang, da hun stod foran hans Sofa, greb han hendes Haand og holdt den ind til sin udmagrede Kind.

"Du er god, Lizzie", sagde han, "Du er langt mere værd, end en stakkels Djævel af en Dysart nogensinde kan give Dig".

"Synes Du?" sagde hun smilende og blev staaende ganske stille, og lod ham rolig holde sin Haand, tilsyneladende uden nogen Følelse af det romantiske ved Situationen.

Sagen var, at Elizabeth i den senere Tid havde været ham en stor Gaade. Hun havde aldrig pleiet at lægge videre varme Følelser for Dagen, saa han kunde ikke sige, at hun egentlig var bleven koldere, og heller ikke var hun mindre aaben og fri i sin Tale. Hun vrøvlede lige saa rolig nu som nogensinde, men tiltrods for alt dette fandt han dog, at det var en ny Elizabeth; en Elizabeth, der var ganske forskjellig fra den Gudinde, som havde viftet ham om Sommeren, havde optraadt i klassisk hvidt Kostume, fordi han havde beundret

Digitized by Google

det, og som ydmygede sig for ham paa Grund af den Skade, "Kitty" havde faaet i sit venstre Bagben.

Under sin Sygdom laa han og undredes over denne Forandring, men han kom aldrig en Løsning af Problemet nærmere. Hans Kjærlighed til en anden Kvinde var altfor heftig, til at han skulde kunne forstaa Elizabeth saa godt, som han under andre Omstændigheder kunde have gjort. Og paa sin rolige Maade var han ogsaa altfor glad i hende, til at han skulde lægge nogen Betydning i hendes Handlinger, — i det mindste nogen Betydning af Vigtighed. Og om det end kan være forkleinende for ham, maa jeg ogsaa tilstaa, at han aldrig pleiede at uleilige sig med at studere Elizabeth synderlig dybt. Elizabeth var bare Elizabeth, — smuk, elskværdig og flegmatisk, Elizabeth, som han altid havde været glad i, havde trættet med og drillet, og som havde været føielig og underdanig og fri for alle kvindelige Svagheder.

Og nu studerede han, som sagt, paa Forandringen, men aldrig paa den Maade, at han for den Sags Skyld tabte sin Sindsro; han rasede ikke mod sig selv, og foragtede sig ikke for sin Svaghed, saaledes som han gjorde, naar han tænkte paa Therese Defarge.

Et enkelt Øieblik — det Øieblik, da han laa derude paa den vaade Lyng og raabte hende tilbage til sig, — i dette ene Øieblik var han bleven greben af et vildt Haab. Det var skudt op i hans Bryst mod hans Vilje og hans roligere Raisonnement, og det var det næste Øieblik døet hen igjen, og han havde følt den største Foragt for sig selv for sin Daarskab. Hvad hun end havde villet paa dette Sted, hvilket Lune der end havde bragt hende did, ham var hun ialfald ikke kommen for at søge.

Digitized by Google

I den Tid, han var bunden til sit Værelse, saa han hende neppe. Det lod til, at hun slet ikke bekymrede sig om ham. Hun tilbragte det sædvanlige Antal Timer i Skoleværelset, hun besørgede sine selvtagne huslige Pligter, hun viste ingen synderlig Ængstelse for ham. Han hørte gjennem Elizabeth, at Basil Howth var forsvunden fra "Vaabnet" og fra Landsbyen, og dette trøstede ham i nogen Grad.

"Kanske Therese har sendt ham tilbage til Huntingdonshire", sagde Elizabeth ganske rolig en Aften. "Det var paa tide, at hun gjorde det, eftersom hun havde bestemt sig til ikke at gifte sig med ham".

"Havde hun?" udbrød han med febrisk Iver. "Har hun fortalt Dig det?"

"Det behøvede hun aldeles ikke", svarede Gudinden. "Det vidste jeg, uden at hun sagde det. Det var let nok at se, at hun næsten hadede ham, skjønt der ikke var den fjerneste Grund derfor. Hun vilde have syntes godt nok om ham, hvis han blot ikke absolut vilde have giftet sig med hende. Han er saadan, at man maa synes om han. Jeg synes meget godt om ham".

"Jeg — jeg kan ikke tro det", mumlede han og kastede sig uroligt i Sengen.

"Hvilket?" spurgte Elizabeth.

"Jeg tror ikke, at hun ikke vilde have ham, eller at hun ikke er glad i ham. Hun pleier ikke at gjøre saa mange Omstændigheder".

"Hun vilde ikke gjøre mange Omstændigheder med Dig", svarede Elizabeth, "men har jeg aldrig fortalt Dig, hvordan denne Forlovelse kom istand?" spurgte Elizabeth, idet hun rolig

Digitized by Google

saa paa ham over sine Skuldre, som om hun fremsatte de ligegyldigste Spørgsmaal af Verden.

"Nei, naturligvis", svarede han grættent. "Hvad kunde det interessere enten ham eller hende?

Men Elizabeth lod ikke til at høre. Hun begyndte ganske rolig paa sin Beretning, som hun langsomt udviklede fra Begyndelse til Ende med mange Sidebemerkninger paa egen Regning, medens Roger laa og stirrede paa hende med vantro, feberhede Blikke.

"Og det hele er i Grunden blot saa naturligt", vedblev Gudinden filosofisk. "Folk, som hun, forelsker sig aldrig i den, man venter de skal forelske sig i. Nei, de gjør ikke det. Nei, de er altfor originale, altfor lidenskabelige. De overrasker os altid. De gifter sig altid med den Mand eller den Kvinde, man sidst af alle skulde vente passede for dem. Therese kommer til at gjøre et eller andet utroligt Parti, eller ogsaa gifter hun sig slet ikke".

Da Elizabeth den næste Dag kom ned i Stuen og fandt sin Veninde der, faldt hun saa at sige med Døren ind i Huset.

"Har De sendt ham tilbage til Huntingdonshire?" spurgte hun.

"Nei", svarede Therese skarpt. "Jeg ved intet om ham".

Dette gjorde Elizabeth eftertænksom.

Saaledes stod Sagerne, da Roger kom ned for at ligge paa Sofaen, en sørgelig Skygge af sit forduns Selv.

Men selv da forlod ikke Elizabeth ham. Hun var mere opofrende end nogensinde og gik endog saa vidt, at hun valgte Bøger i Bibliotheket og læste høit for ham, en Anstrengelse, hun hjertelig afskyede.

Digitized by Google

"Men hvad gjør det, hvis han blot kommer til at sove deraf?" sagde hun til sig selv. "Vi maa jo se til at underholde ham med et eller andet".

Sextende Kapitel.

Det kan ikke forundre nogen, at Ofre som disse havde sin Virkning. Deres Virkning paa Roger Dysart var meget forurolígende. Ingen Dag hengik, uden at han tilbragte den i bitter Anger over de forgangne Maaneders Vildfarelser. Thi var det ikke, naar alt kom til alt, Elizabeth, som var sand, ædelmodig og opofrende? Han havde sagt, at han satte Pris paa gode og uskyldige Kvinder, og Elizabeth var begge Dele, og hun havde afkastet sin naturlige Apathi for at pleie ham og gjøre det godt for ham. Der var mange Daarskaber, han bebreidede sig gjennem disse lange, sørgelige Dage, men han sagde sig selv, at den værste Daarskab havde været, at han undervurderede det gode, som var hans eget. Hvordan han var kommen til at betragte Elizabeth Dysart som sin egen, vidste han neppe selv, — det var noget, som var foregaaet saa gradvis, fra Barndom til Gutteaar, fra Gutteaar til Ungdom. Der havde aldrig været nogen virkelig Kurtise imellem dem, og de havde aldrig været et følsomt Par. Elizabeth havde tyve Aar gammel fundet sig i hans Dysart-Væsen, ligesom hun havde gjort, da hun var ti; hun havde ikke fordret noget bedre, end at han skulde fortsætte at spille

Digitized by Google

den overlegne Beskytter, og hun havde været fuldstændig tilfreds med denne Gunstbevisning. Og dog havde der paa en Maade herskt en Slags Forstaaelse mellem dem. Han var begyndt med at sige, at skulde han gifte sig, skulde det være med Elizabeth, og eftersom han blev ældre, var han kommen til at anse det som afgjort, at Elizabeth i en ubestemt Fremtid skulde blive hans Hustru. Naturligvis var han til sine Tider bleven lidt ildnet ved Synet af den vidunderlige Skjønhed, hun saa lidet var sig bevidst, og en Dag, som han laa i Græsset foran hendes Fødder, havde han forbauset hende ved uden Indledning at sige:

"Du er, ved Gud, den smukkeste Dame i Grevskabet, Lizzie, og det er jeg glad for".

Han vidste, at hun holdt af ham paa sin Maade, og hans egne Følelser var saadanne, at hendes rolige, fordringsløse Kjærlighed fuldkommen havde tilfredsstillet ham. Men i det sidste havde hele Verden forandret sig. Han var bleven brændt ved en Ild, han aldrig før havde vidst existerede. Han var bleven vakt til Lidenskab, Længsel og Anger. Han havde lidt meget og — til ingen Nytte, mente han. Nu var han pludselig vaagnet og sagde sig selv, at alt var tabt og intet vundet. Men Elizabeth havde været tro, tiltrods for, at han havde været falsk mod hende.

"Og havde hun ikke været den, hun er, vilde hun have set alt og følt sig krænket", tænkte han, "men hun er ikke som andre Kvinder".

En Aften, da de var alene sammen, og Elisabeth sad paa en Skammel foran Kaminen og var saa deilig som nogensinde i den trofaste blaa Fløiels Kjole, bestemte han sig til at gjenoprette det gamle rolige Forhold, og han tog saalunde tilordes

Digitized by Google

"Lizzie", begyndte han temmelig tvungent, "jeg skulde ønske, Du vilde bære mig med Din Opmerksomhed".

Elizabeth vendte sig hurtig om mod ham. Underlig nok havde hun ogsaa syntes at være hensunken i Eftertanke. Hun havde siddet og stirret stivt ind i Ilden i mindst ti Minuter, men tog sig nu sammen med stor Ro.

"Hvad er der iveien?" spurgte hun.

"Intet; jeg vilde blot gjerne tale med Dig".

"Men hvorfor —?" udbrød hun.

"Det er ikke min Mening at være sentimental, Lizzie", sagde han med upaakrævet Bitterhed. "Det er længe, siden jeg var sentimental", tilføiede han, og merkværdigt nok lød det nu næsten som en Bebreidelse. Han forsøgte at tage hendes Haand.

Det lagde en forunderlig Dæmper paa ham, at hun rolig trak den til sig og vendte sig mod Ilden.

"Vær saa sentimental, som Du vil, men bryd Dig aldrig om min Haand", sagde hun. "Det gaar bedre uden den".

"Lizzie", udbrød han, "der er noget galt. Hvad er det?"

Men hun smilede kun velvillig til Ilden.

"Saa dette er sentimentalt!" mumlede hun.

"Nei, det er ikke", udbrød han grættent. "Jeg mener, hvad jeg siger. Tror Du ikke, jeg har set —"

Hun afbrød ham paa sin gamle flegmatiske og høist godmodige Maade.

"Hvorfor bliver Du saa ivrig?" sagde hun, "det har Du virkelig ikke godt af. Jeg har i det hele taget aldrig kunnet forstaa, hvorfor Du altid skal blive saa ivrig, Roger".

"Sig mig, hvad Du mener", udbrød han. "Jeg vil vide det".

Digitized by Google

Hun skjøv Bogen fra sig, reiste sig roligt og stod og saa ned paa hans febrilske Ansigt med et smukt Smil.

"Tror Du da, at jeg intet har set?" spurgte hun.

Dette virkede paa ham som et elektrisk Stød. Strax, ved første Blik, opdagede han, at han her stod ligeoverfor en Krisis, som han aldrig havde tænkt sig Muligheden af. Det var Elizabeth, som stod for ham, — Elizabeth lige saa forbausende oprigtig som nogensinde, men dog en ganske ny Elizabeth; og han saa dette ved første Blik.

"Hvad det angaar, at noget skulde være galt, saa er det rent ud sagt Brøvl", sagde hun. "Har ikke alt altid været i den bedste Orden mellem os? Jeg mente blot, at Du tog feil. naar Du begyndte at gjøre Kur til mig istedenfor til Therese".

Et smerteligt Udraab undslap ham, men dette forstyrrede ikke paa nogen Maade hendes Ligevegt.

"Vi har aldrig havt Scener", vedblev hun. "Det har ikke ligget for os at gjøre Scener, ligesaa lidt som vi har været videre sentimentale. Jeg indser blot ikke, hvorledes vi nogensinde kom til at glide ind i den halvtossede Tro, at vi engang skulde gifte os med hinanden".

Hun stansede et Øieblik og saa mere rolig og elskværdig ud end nogensinde.

"Jeg trætter Dig ikke, gjør jeg vel?" sagde hun hensynsfuldt. "Ifaafald kan vi jo heller tale om dette en anden Gang. Det er jo ikke af saa stor Vigtighed".

"Nei, det lader det til", svarede han bittert. "Jeg vilde dog gjerne høre det værste".

"Aa, det værste er ikke saa galt", henkastede hun. "Der gives i det hele intet "værste" i denne Sag. Jeg skulde slet

Digitized by Google

ikke have berørt den, hvis jeg ikke havde syntes, det var bedst at ordne alt med det samme. Jeg kunde jo ikke andet end se, hvad jeg saa. Husker Du den Dag, da Du spurgte mig, om jeg troede, Therese brød sig om Basil Howth? Ja, den Dag begyndte jeg at forstaa, at Du var forelsket i hende, og mig har Du aldrig elsket. Alligevel har det et Par Gange faldt mig ind, at Du kanske kunde føle Dig bundet — af — af — nu vel, af Hensyn til mig".

"Men selv brød Du Dig ikke om det", udbrød han, "det ved Gud, at Du er rolig nok, Lizzie".

Der opstod et Sekunds Pause førend hun svarede.

"Det vilde ogsaa være noget ganske nyt, om jeg ikke var det. Sindsbevægelse ligger ikke for mig", sagde hun saa.

"Hvorfor kom Du hid og pleiede mig?" udbrød han ganske opbragt.

"Fordi jeg er glad i Dig", svarede hun. "Fordi jeg altid har været glad i Dig og altid vil vedblive at være det. Du tror dog vel ikke", tilføiede hun hurtig, "at jeg holder mindre af Dig nu eller ønsker, at Du skal holde mindre af mig?"

"Jeg ved ikke", mumlede han utaalmodig.

"Jo, det ved Du", svarede hun næsten bestemt. "Og Du ved, at det er dette, jeg mener, at det ikke er mig, Du skal gifte Dig med, hvis Du nogensinde gifter Dig — at det, som har været mellem os, er altfor svagt et Baand til at binde to Mennesker sammen, og at det er forbi nu under enhver Omstændighed — det, som aldrig har været noget".

"Og Dig er det ligegyldigt —"

"Har Du nogensinde gjort Sagen meget vigtig for mig?" afbrød hun ham. "Og selv om jeg nogensinde havde havt hin

Digitized by Google

grande passion for Dig, som nu en Gang ikke ligger for mig, tror Du saa, jeg vilde sige Dig det nu? Nei, jeg er kun Elizabeth", udbrød hun og løftede Hovedet med en stolt Bevægelse, han aldrig havde set hos hende før, "kun Elizabeth, som ingen tager videre Hensyn til — men til at lade mig tage paa den Maade er jeg for stolt en Dysart!"

Ingen kan vide, hvilke flere Afslæringer det nu kunde være kommen til, thi de var begge i en underlig Stemning, og Elizabeth, som stod der med løftet Hoved og Øinene straalende med et Udtryk, der næsten kunde kaldes smerteligt, røbede selv ikke saa lidet. Men netop paa dette Punkt blev deres Ensomhed brudt. Der ringede paa Porten, udenfor hørtes der pludselig nogen Støi, og nogle faa Minuter senere kom Lady Dysart ind, bleg og rystet med et Stykke Papir i Haanden.

Begge vendte sig om, og Roger kom i en Fart i en siddende Stilling.

"Det er et Telegram fra Sir Rodericks Advokat i London", sagde hun. "Sir Roderick er —"

Roger kastede sig tilbage paa Sofaen med et bittert Udtryk.

"Evig og altid Sir Roderick", sagde han.

Men Mylady rakte ham Papiret og svarede med en Stemme, der var ligesaa stivnet som hendes Ansigt:

"Han er død. Han er bleven skudt i et Spillehus i Hamburg".

Digitized by Google

Syttende Kapitel.

Sir Roderick Dysart var død, som han havde levet. Et usædvanligt og mistænkeligt Held, der havde ledsaget hans Spil med en varmblodet ung Pariser, havde givet Anledning til, at der var bleven udvexlet flere smigrende Bemerkninger, hvilken Scene havde endt med, at man skjød paa hiuanden over Bordet. Pariseren havde sluppet fra det med et Saar i Kjødet, men hin Samfundets Pryd, Sir Roderick, havde ikke været saa heldig.

Og Samfundet dømte ikke den unge Pariser for strengt. Det fandt sig vel bjerget ved at være bleven Sir Roderick kvit.

Da Therese den Aften kom ind i Sir Rodericks Værelse, fandt hun Lady Dysart siddende foran den hendøende Ild med sit Telegram i Haanden, og hendes Ansigt bar Præget af en dyb og bitter Sorg. Hun mødte den unge Piges Blik med et besynderligt, halvt foragteligt, halvt fortvivlet Smil.

"De forstaar ikke dette, gjør De vel?" sagde hun. "De undres, hvorfor jeg ser saa forladt ud. Jeg skal forklare Dem det. Det er ikke min Mand, jeg sørger over, det er noget andet; det er noget langt bitrere. Det er dette, at der var en Tid, da jeg elskede ham med en ung Piges hele blinde, offervillige Kjærlighed, og nu, da han er død, kan jeg kun være glad — glad!"

Dette var den eneste direkte Hentydning til, hvad der var sket. Da Therese satte sig ved hendes Side, begyndte hun at tale om Roger og hans Fremtid — "Sir Roger", sagde hun med et svagt Smil.

Digitized by Google

"Han vil maaske kunne gjenoprette sit Navns Ære", sagde hun. Der findes en liden Kapital, som ikke har kunnet røres, og den vil nu blive hans. Den Tid kan kanske komme, da Navnet Dysart ikke behøver at lyde saa daarligt endda".

Nede i Dagligværelset stilledes der selvfølgelig heller ikke megen Sorg tilskue. Man talte ikke meget. Elizabeth sad hensunken i drømmende Taushed, og Roger laa hele Tiden paa Sofaen med feberhed Pande og bankende Hjerte. De var atter blevne alene, men Elizabeths dramatiske Stemning var vegen Pladsen for hendes gamle rolige. Ganske ubevidst gjentog hun Lady Dysarts Tanker.

"Det værste er", sagde hun, "at det ikke gaar an at indbilde sig, at man sørger. Vi kunde ikke, om vi aldrig saa gjerne vilde". Hvilket var ganske sandt.

Da de den Aften skiltes, gjorde Roger sig skyldig i en Svaghed, som jeg bekjender, at jeg ikke kan forstaa og kun kan forklare mig derigjennem, at der er mange Afkroge i den menneskelige Sjel. Han gjorde et let Forsøg paa at indvikle sig i nye Vanskeligheder, binde sig med nye Baand.

"Du skulde helst glemme og tilgive og — og blive Lady Dysart, Lizzie", sagde han.

Men Elizabeth saa paa ham med et muntert Smil.

"Jeg ønsker ikke at glemme, og der er intet at tilgive, og jeg vil aldrig blive Lady Dysart", sagde hun. "Forresten skal Du have saa mange Tak for Tilbudet. Vi vilde ikke have det nær saa hyggeligt sammen, naar vi var gifte", fortsatte hun. "Tænk, om det skulde ende med, at ogsaa vi to fik Scener sammen".

* * *

Digitized by Google

Nogle Uger efter reiste Roger Dysart sig fra sin Sygeseng og gik ud i Verden som en fri Mand i mere end en Betydning, men dog bunden i en ny Ærgjerrighed og af nye Planer.

"Mit Liv begynder sent", sagde han til Therese, "men det begynder dog".

I det Ydre var disse to ligesaa langt skilte fra hinanden, men hver for sig følte dog, at en Forandring var foregaaet.

"Mr. Howth er ikke kommen tilbage", sagde Roger til sig selv. "Jeg undres hvorfor?"

Og Therese, som for hver Dag blev mere og mere opmerksom paa den fine Forandring, der var indtraadt i Elizabeths Holdning ligeoverfor Fætteren, undredes ogsaa over, hvorledes det hang sammen.

"De er saa gode Venner, som nogensinde", sagde hun, "og dog —"

Men hver gik sin ensomme Vei i Tanshed. Efterhaanden vaagnede Grevskabet til Bevidstheden om, at Sir Roger Dysart var en ganske anden Mand end Faderen. Man havde altid anset ham for en sterk og vakker Døgenigt, hvis slette Blod kunde røbe sig, naar det skulde være, eller i hvert Fald en Døgenigt, som ikke forstod sig paa andet end at ride og skyde og bedømme Heste. Men til almindelig Forbauselse viste det sig nu, at Døgenigten forstod sig paa adskilligt andet ogsaa. Han kastede sig ind i det vanskeligste Arbeide og gjorde det forbausende godt; han angreb Ondet i dets Rod; han drog sig alle Omstændigheder tilgode og gjorde sig bekjendt med alle sine Hjelpekilder; han bortleiede Land paa nye Betingelser og tog Arbeide som Afgift. Han skulde gjenoprette Misbrug, der var gaaet gjennem lange Tider, og han veg ikke tilbage for nogen Vanskelighed.

Digitized by Google

Han arbeidede saa haardt og saa ustanseligt, at han endog kom til at se mindre godt ud, og der var Tider, da hans Udseende ligefrem vakte Thereses Bekymring.

"De skulde ikke — ikke arbeide formeget", forbausede hun ham en Dag ved at sige. Han svarede ikke, men Ordene lød for hans Øren mange Dage derefter. Og hun havde nølet, førend hun udtalte dem, og hendes Stemme havde været mild og blød, og ogsaa dette lød for hans Øren.

Saaledes gik en Maaned, indtil Basil Howth paa en deilig Baardag atter viste sig. Han kom til Dysart Court en Aften og spurgte efter Miss Defarge, og Miss Defarge gik ud til ham. Hun saa strax, at ogsaa han var temmelig bleg og hverken aandelig eller legemlig var i sin bedste Vigør. Han saa ud, som om han ikke havde havt det meget godt under sit ubegribelige Fravær, og dog forstod Therese med første Blik, at han var kommen over Ubestemthedens Stadium, og at han havde mandet sig ordentlig op.

"Du maa ikke begynde med at blive vred", sagde han, idet han tog den Haand, hun var saa naadig at række ham; "jeg er ikke kommen for at plage dig med den gamle Historie. Jeg har været taus saa længe, for at jeg nu kunde slippe med at tale bare en Gang. Jeg har forsøgt at gjøre en Mand ud af mig selv".

De havde en lang Samtale, under hvilken han optraadte med en forbausende Mandighed, saa at det lykkedes ham at vække en Følelse af Respekt hos Therese, der var ganske ny hos hende. Han havde gjort en Mand ud af sig selv, og følgelig følte hun sig skyldig og sterkt beklemt. Han bebreidede hende intet, hvilket han dog havde havt Grund til, og han indtog et stoisk Standpunkt, som var fuldstændig ridderligt.

Digitized by Google

"Jeg burde have vidst bedre", sagde han tilsidst. "Du havde jo altid sagt, at Du intet havde at give, saa at jeg intet har at beklage mig over, thi Du har nu blot vist, at Du talte Sandhed".

Han blev lidt forbauset, som rimeligt var, ved at se, at Taarerne pludselig begyndte at trille ned over Thereses Kinder, som om hun havde været en ganske anderledes følsom Dame, end han kjendte hende for.

"Jeg har behandlet Dig skammeligt", sagde hun, "og det er ikke Du, som burde lide. Du havde nogen Undskyldning for Din Feiltagelse, men jeg havde ingen — ingen anden end min foragtelige Forfængelighed".

"Jeg har endnu aldrig seet noget foragteligt hos Dig", sagde han med noget af den gamle Følelse. "Og jeg — jeg holder endnu saa meget af Dig, at jeg gjerne vilde faa Lov at vise Dig, at en Mand kan være en Kvindes Ven, ogsaa efter at han har været hendes Tilbeder".

"Ak, lad os forsøge, "udbrød Therese med en Ydmyghed, som var fuldstændig ny hos hende, og som han fandt meget rørende. Og hun rakte ham bevæget Haanden.

"Elizabeth" — begyndte den unge Mand nogle Øieblikke senere.

Therese saa op. Hun havde hørt mindre end man kunde have troet, om disse Samtaler foran Kaminilden, naar Mr. Basil Howth havde været i mørk og byronsk Stemning, og Elizabeth havde siddet og stirret ind i Glødende og sukket.

"Elizabeth?" gjentog hun.

"Jeg mener Miss Elizabeth Dysart", svarede Basil lidt forvirret. "Vi er nemlig — ja vi blev meget gode Venner, da jeg sidst var her. Hun er meget elskværdig, som Du ved.

Digitized by Google

og hun var saa venlig at høre paa mig, naar jeg var som værst fortvivlet".

Therese fandt pludselig, at hendes Følelser paa en uforklarlig Maade beroligedes. Hun kunde ikke lade være at forestille sig et Tableau, i hvilket Elizabeth, gyldenhaaret, malerisk og gratiøs, var den mest fremtrædende Person. Det kunde ikke have været nogen Spøg for hendes fortvivlede Elsker at have en Veninde som Elizabeth til at høre paa sig.

* * *

Dette havde været en begivenhedsrig Dag for hende. Den selvsamme Morgen havde hun af Lady Dysarts Læber hørt en Nyhed, som havde gjort et sterkt Indtryk paa hende.

"Vidste De, at Rogers og Elizabeths Forlovelse havde været hævet saa længe?" havde Mylady pludselig spurgt.

"Nei, jeg vidste ikke, at den i det hele taget var hævet", svarede Therese.

"Heller ikke jeg har hørt noget om det før igaar. Det er naturligvis det bedste, som kunde hænde", fortsatte Mylady med et eftertænksomt Udtryk i sit Ansigt. "Det var en latterlig Forbindelse fra først til sidst. Jeg for min Del har aldrig kunnet forstaa, hvordan det hele er kommen istand. Og nu —"

"Men ved De", udbrød Therese, "hvordan det er gaaet til, at den er bleven hævet?"

Lady Dysart lo.

"Ifølge Elizabeths Forklaring var det en fælles Overenskomst. Hun fandt det altfor trættende, sagde hun, og Roger var desuden begyndt at udfolde en Virkelyst, som bogstavelig talt skræmte hende. "Han er endogsaa begyndt at læage Planer

Digitized by Google

og have Theorier", sagde hun, "og Du kan da forstaa, at jeg aldrig kunde gifte mig med en Mand, som havde den Slags Kjæpheste. Han vilde forlange, at jeg skulde interessere mig for hans Foretagender, og hvordan kan jeg det — især i varmt Veir".

Basil Howth forlod Dysart Court ved Solnedgang, og da Therese havde seet hans Skikkelse forsvinde imellem Parkens Træer, gik hun op paa sit Værelse og tog sit Tøi paa. Hun var i altfor sterk Sindsbevægelse, til at hun kunde sidde stille inde i Huset.

"Den friske Luft vil gjøre mig godt", sagde hun.

Hun havde denne Vaar taget mangen Tur henad Lyngmoen, og ogsaa i Aften kom hun til at tage Veien hen over Moen, væsentlig fordi hun nu en Gang var kommen i Vane med at gaa der. Hun gik hurtig, indtil hun med engang stansede og saa sig om. Hun stod paa den Plet, hvor hun hin Morgen havde fundet Roger Dysart liggende saaret.

"Ja, det var her", sagde hun til sig selv, "jeg husker det ensomme Træ".

Og hun satte sig ned i den røde Lyng, dels for at hvile, dels fordi hun trængte Tid til at samle Ro i Sindet, førend hun gik hjem. Og der var Ro nok her paa den store, ensomme Hede med det høie Himmelhvælv over. Hun blev siddende her nogen Tid.

Men netop som hun med en vis Selvovervindelse vilde reise sig for at gaa hjem, blev hun forstyrret. Hun fik Øie paa en Skikkelse, som nærmede sig med Geværet over Skulderen og som satte Kursen lige hen mod hende. Hendes Knæ svigtede hende; hun kunde ikke reise sig. Det var Roger Dysart, og det var ikke netop her, hun ønskede at møde ham.

Digitized by Google

Men herfor var der nu ingen Hjelp. Han kom i ret Linje hen mod hende og trampede ubarmhjertig Lyng og Græs ned under sin tunge Fod, og da han endelig stod lige foran hende, plantede han sit Gevær paa Jorden og lænede sig paa det.

"Jeg tænkte, det var Dem", sagde han. "Jeg kjendte Deres Skikkelse, strax jeg fik Øie paa Dem derborte fra Høien".

Therese sad og saa op paa ham. "De har gode Øine", bemerkede hun. "Jeg sad netop og bestemte mig til at gaa hjem igjen".

Hans Svar forfærdede hende.

"Gaa ikke endnu", sagde han. "Jeg fulgte efter Dem hid, fordi jeg har noget at sige Dem".

Hun havde samlet en Haandfuld Lyng og Bregner, og hun begyndte at ordne dem med en Ro, som var i høi Grad vildledende.

"Det er dog igrunden ikke saa sent", sagde hun. "Skumringen varer saa længe nu".

Der opstod en, som det syntes hende, forfærdelig lang Pause, under hvilken Dysart stod og saa paa hende, lænet paa sit Gevær.

"Jeg fulgte efter Dem", sagde han endelig, "fordi jeg hverken har Rast eller Ro, førend jeg faar spurgt Dem om — om De engang i Fremtiden — det faar ikke hjelpe, hvor langt hen i Fremtiden — vil blive min Hustru?"

Dette var et mesterligt Træk. Den mest lidenskabelige Kjærlighedserklæring kunde ikke i den Grad have ryddet tilside enhver Skranke mellem dem, som disse greie og ligefremme Ord.

Hun svarede intet. Hun syntes, han maatte høre hendes

Digitized by Google

Hjerte banke, og hun lagde sin Lyngbuket ned i Skjødet, og sad stille med skjælvende Hænder.

"Jeg fik for en kort Tid siden vide, at der ingen Hindring er for vor Forbindelse, uden forsaavidt som den kan existere i Deres egne Følelser. Og jeg vil nu kun sige, at jeg vidste ikke, der i Verden fandtes en saadan Kjærlighed, som den, jeg bærer til Dem. Hvis jeg aldrig havde truffet Dem, vilde jeg heller aldrig have lært den at kjende, antager jeg. De har vækket mig som af en Drøm. De har vakt mig til Ærgjerrighed og Virkelyst. De ved, hvad der ligger foran mig, hvad det vil komme til at koste mig at gjenoprette, hvad min Fader har forbrudt. Jeg har intet at byde Dem, uden min Kjærlighed og det Navn, jeg har svoret at gjenoprette. Men De kan give mig en Kraft, ingen anden vilde kunne give mig. De kan hjelpe mig til at fuldende, hvad De selv har begyndt — hvad der begyndte gjennem min Kjærlighed til Dem. Vil De gjøre dette? Vil De blive min Hustru?"

Endnu blev hun siddende taus i nogle Minuter, og dette ikke fordi hun ikke vilde, men fordi hun ikke kunde tale. Hun holdt op at pille paa sine Blomster og skjøv dem fra sig med en underlig, heftig Bevægelse.

"Ved De", sagde hun hviskende, "ved De, hvorfor — hvorfor jeg gik hid den Morgen, da jeg fandt Dem her?"

Han bøiede sig hurtig fremover. "Nei — sig det!"

"Det var, fordi — fordi jeg ingen Ro kunde faa. Fordi noget sagde mig, at De var i Fare. Jeg kom for at søge efter Dem. Jeg kom, fordi jeg — skjønt jeg vilde ikke tilstaa mig selv, — men det var, fordi jeg elskede Dem, alle-
"

Digitized by Google

Attende Kapitel.

At Basil Howths Tanker efter hans Samtale med Therese skulde tage Veien mod Prestegaarden, var kun naturligt. Det var kun rimeligt, at han i sin Ungdommelighed skulde længes efter Trøst. Selvfølgelig fortalte han sig selv, at Vunder, som hans, aldrig kunde læges, at Arret altid vilde smerte, som han poetisk udtrykte det. Men til Trods for denne sørgelige Kjendsgjerning var der ligesom lidt Trøst at hente ved at tænke paa Elizabeth — Elizabeth, som altid var saa smuk og overbærende, og som ved sit Suk saa tydelig lod ham forstaa, at hun havde den dybeste Medfølelse med ham.

"Ikke fordi hun nogensinde siger meget om det", sagde han til sig selv, idet han spadserede gjennem Parken, "hun siger jo i det hele taget aldrig meget, men kan man blot sidde og se paa hende, føler man ikke dette som et Savn".

Han gik ikke den lange Vei rundt, men tog Gjenveien hen mod Broen. Den var betydelig kortere, og i sin nuværende romantiske Stemning kunde det ikke falde ham ind at tænke videre paa sin personlige Sikkerhed. Selv om han knækkede Halsen, vilde dette ikke have noget synderligt at sige. Der var ingen, som vilde sørge derover — medmindre det skulde vise sig, at den Stenhjertede skulde kunne røres ved en saadan Begivenhed.

Det kan ikke negtes, at dette var en Tanke, der bragte ham ikke saa liden Trøst, og den beskjeftigede ham netop, da han kom op paa den Høide, hvorfra Sir Rodericks unge Ven havde

Digitized by Google

kommet galloppérende paa sin forskræmte Hest, den Gang Elizabeth var gaaet over Broen — for sidste Gang efter sin egen Erklæring. Hun havde ogsaa holdt Ord, og Mr. Howth blev derfor temmelig forbauset, da han nu fra Høiden fik se den plastiske Skikkelse i den velkjendte violette Fløielskjole staa lænet op mod det faldefærdige Rækverk i en temmelig hensunken Stemning.

"Ved Gud, hun ser ud, som om hun heller ikke er ganske i sit Es!" udbrød han, "og det er dog ikke ligt hende at være i slet Humør".

Hun var imidlertid saa hensunken i sine Betragtninger af Elven nedunder, at hun ikke hørte hans Fodtrin og først saa op, da han stod ligeved hendes Side. Da for hun let sammen og vendte sig om, og han saa i hendes Øie noget, der var saa merkeligt, at han ved Synet deraf ganske forstummede; og dette noget var intet mindre end en Taare.

Tiltrods for dette hilste hun paa ham paa den mest ligefremme Maade.

"De ser, at jeg dog er gaaet over Broen en Gang til", sagde hun. "Hvordan har De det?" og hun rakte ham venskabelig Haanden.

Muligens afspeilede hans private Sorger sig i hans Ansigt, og muligens var dette Grunden til, at hun viste denne Ro. I hvert Fald saa hun ganske ud som tidligere, da han atter lænede sig mod Rækverket.

"Hvor længe De har været borte", sagde hun, "jeg mener, under disse Omstændigheder".

"Ja", svarede han, idet han fulgte hendes Exempel og saa ned i Vandet.

"Har De været paa Dysart Court?" spurgte hun dernæst.

Digitized by Google

"Jeg kommer derfra", svarede han med mørk Stemme.

"Ah! — Jeg tænkte mig det".

En Pause opstod.

"Og De kan gjætte, hvorfor jeg gik did?" spurgte saa Basil Howth.

"Ja, jeg tror det".

Hun talte hele Tiden aandsfraværende, og et Minut senere begyndte hun at le —

"Det er lidt underligt, at vi skulde mødes her", sagde hun.

"Hvorfor?" spurgte han.

Hun havde en underlig febervarm Rødme i Kinderne, og i Øinene kom der et eiendommeligt Blik, der var vanskeligt at tyde.

"Fordi det er som en Farvel-Duet", sagde hun. "De siger Farvel til Therese, og jeg til Broen".

"Broen?" gjentog han.

Og hun strøg sig med Haanden over Øinene, idet hun atter lo.

"Den skal rives ned imorgen", sagde hun, "og — og jeg — jeg er meget bedrøvet derover. Den er utryg, og den er kommen ind under Rogers Forbedringsraseri. Han forbedrer alt, fra sig selv af og nedover. Og Broen som alt andet. Jeg har grædt lidt over den. Jeg er bange for, at De kan se det, kan De ikke?"

Og hun saa paa ham med sit rolige, engleagtige Smil.

"Man bliver naturligvis glad i et Sted, hvor man saa ofte har risikeret sin Hals", sagde hun.

Det var uundgaaeligt, at en lykkelig Tanke her maatte falde hendes Ridder ind, tiltrods for hans Fortvivlelse.

"Det var her, jeg saa Dem første Gang, saa ogsaa jeg bør sørge", sagde han.

Digitized by Google

"Ja, det var her", svarede Elizabeth, og tilføiede derpaa: "Hvor han var fuld, det lille Uhyre".

Det var ikke let at sige hende Komplimenter, og dog fandt han hende saa imponerende som nogensinde. Hun kunde ikke sige eller gjøre den mindste Ting, uden at den maatte blive uforglemmelig, hun kunde ikke indtage nogen Stilling eller gjøre den mindste Bevægelse, uden at den var værdig til at meisles i Marmor. Og dog var hun fuldstændig ubevidst om sin Magt eller ialfald fuldstændig ligegyldig for den, naar hun engang imellem ikke kunde andet end bemerke den.

Ogsaa hendes Stemning passede iaften vidunderlig godt til hans. Hun kom ikke med flere Elizabeth'anske Sætninger efter denne sidste. Han kunde ikke forklare sig, hvori det stak, men hun var ikke ganske sig selv. Tilsidst overvældede hans Sindsbevægelse ham, og han begyndte at fortælle hende sin Historie, og hun lyttede paa en ganske ny Maade. Hun sukkede ikke, men hun hørte paa ham med et Alvor, han aldrig før havde spøret, og da han sluttede, opdagede han, at der laa et sygtigt Slør over hendes blaa Øine.

"Det var det eneste rette", sagde hun. "Jeg kan ikke tænke mig noget forfærdeligere, end at to Mennesker skulde gifte sig, som — som ikke holdt tilstrækkelig af hinanden. Det maatte bringe Ulykke over dem begge. Man kunde umulig leve med en Mand — eller Kvinde, som ikke elskede en, uden at blive forfærdelig ulykkelig. Therese vil nu komme til at holde meget mere af Dem, for hvad De har gjort. Hun vil komme til at holde af Dem, selv naar — naar hun er bleven gift med Roger".

"Roger!" udbrød han. "Skal hun — vil hun gifte sig med Roger?" Han skiælvede i Stemmen.

Digitized by Google

Elizabeth vendte sit blege Ansigt mod ham og saa paa ham med medlidende Øine.

"Vidste De ikke det?" sagde hun med sin blødeste Stemme. "Det troede jeg dog, De vidste. Jeg — jeg har forstaaet det hele Tiden. Ja, hun vil komme til at gifte sig med Roger".

Han stirrede forbauset paa hende.

"Men jeg troede — det vil sige, jeg har hørt — det er bleven mig sagt, at De —"

"Nei", svarede hun, "da er De bleven feil underrettet. Han har aldrig brydt sig om mig — paa den Maade. — Vi er kun meget gode Venner".

Han saa, at der laa noget bag, som han ikke forstod, og dette øgede ikke hans Sindsro. Han følte sig meget ulykkelig. Det er haardt at tabe, men det er endnu værre at føle, at en anden har vundet, og at se, at man selv har været blind.

Han stod en Tid uden at kunne faa et Ord frem. Begge var tause, og vi tør gaa ud fra, at Broen bar en temmelig sterk Vegt af Følelser. Tilsidst vaktes han af sine Drømmerier.

Thi hun bevægede sig. Ogsaa Mr. Basil Howth bevægede sig. Han stod og stirrede paa hende, og selv da havde han en vis forvirret Bevidsthed om hendes vidunderlige Skjønhed.

"Jeg formoder, jeg bør reise", sagde han. "Hvad siger De? Vi har været meget gode Venner, og — og det er haardt for en Mand at tabe alt paa en Gang".

De saa paa hinanden, og Elizabeth betænkte sig. Hun havde ikke før husket paa, at han skulde reise, og hun mærkede nu, at dette gjorde hende ondt. Broen skulde rives ned imorgen, og alt vilde blive anderledes. Hun rakte ham Haanden med et vemodigt lidet Smil.

Digitized by Google

"Ja", svarede hun, "vi har været gode Venner, og nu er vi ensomme begge. Reis ikke".

Naar jeg saa har tilføiet, at han hverken reiste da eller nogle Uger derefter, skulde de ikker behøve at siges mere til et intelligent Publikum. Men jeg vil dog tilføie, at da Therese Defarge havde været Lady Dysart et Aar, var Elizabeth tilstede ved en Middag, der gaves i de meget forbedrede Selskabssale, og tog sig glimrende ud i sort Fløiels Kjole med hvide Perler om Halsen, en Gave fra Mylady. Basil Howth var hendes Kavaler.

"Elizabeths Skjønhed minder om Maanen", sagde den yngre Lady Dysart til sin Mand, "hun er saa lys og saa statelig. Hun er den mest fuldkomne Skjønhed, man kan tænke sig. Har jeg fortalt Dig, Roger, at hun skal gifte sig med Basil Howth? Og at Major Ponsonby er tilfreds med Partiet, fordi hun er af Byrd, hvilket jeg, som Du ved, ikke var?" — Og hun saa ham ved disse Ord smilende ind i Øinene.

Ende.

Digitized by Google

Digitized by Google

Schultz, Jeanne

Colette.

Novelle

af

***

"Aftenpostens" Feiljeton.

Kristiania.
Chr. Schibsteds Bogtrykkeri.
1898.

Digitized by Google

Digitized by Google

1ste Marts 18—.

"Frels mig, o Gud, fra at dø af Fortvivlelse og Kjedsomhed, og glem mig ikke i denne Sne, som hver Dag stiger lidt høiere op omkring mig".

Saa længe har jeg i Spøg fremsagt denne Bøn, som ingen hører, at jeg er bleven træt deraf og har bestemt mig til at skrive. Det nedskrevne har mere Vegt, forekommer det mig; og saa er det mere varigt. Af samme Grund som jeg har vænnet mig til at tale høit istedenfor at tænke — fordi et udtalt Ord, som finder Gjenklang i mine høie, panelede Værelser, tager mere Tid end et tænkt Ord — af samme Grund sætter jeg mig idag til at skrive. Men hvad skal jeg finde paa imorgen, sig mig det?

Mit Skrivestel er ikke elegant, ikke en Gang tilstrækkeligt, og her findes ikke det mindste hemmelige Gjemme, hvor jeg kan skjule min Skrivebog. Blækket var tørret ind paa Flasken, alle mine Penne havde jeg mistet, og jeg har aldrig eiet et eneste Blad Papir her i Huset. Hvad skulde jeg ogsaa med det, naar jeg aldrig skriver til et Menneske?

At komme ned i Landsbyen er umuligt. Der ligger sex Fod Sne i Veiene, for ikke at tale om Fonner saa høie, at en Diligence vilde kjøre sig fast i dem . . . . . Jeg har nok læst i Bøger om Fanger, som aabner en Aare for at kunne

Digitized by Google

skrive med sit Blod paa et Lommetørklæde, men det tror jeg ikke længere paa, thi det trækker sig udover Tøiet og bliver ulæseligt. Jeg ved det, thi jeg har forsøgt det!

Mit Blæk har jeg faaet opløst med lidt Vand, og Pen har jeg skaffet ved at tage et Par Fjer af en And, som med stor Taalmodighed fandt sig i Operationen, stakkels Dyr, og ved at ransage alle Hylder og Skab er jeg kommen over en gammel gulnet Pergamentsbog, hvor Bladene heldigvis kun er beskrevne paa den ene Side. Den anden kan jeg benytte, og det har desuden den Fordel, at jeg, efter som jeg skrider frem, kan læse, hvad der allerede er skrevet.

Det omhandler en Proces, som en Sieur Nicolas agter at anlægge mod en Dame i Haut-Pignon, hvis Kaniner ødelagde hans Kløver og som ikke respekterede Grænsemerkerne for deres Eiendomme.

Ak Gud, send mig en Nabo Nicolas, som jeg kan trætte med, og giv mig Grænsemerker, som maa nærmere bestemmes; det vilde dog være noget at udfylde min Ensomhed med.

Jeg spørger mig selv: gives der mange Mennesker, der præcis kjender Betydningen af Ordet Ensomhed, og som undertiden tænker sig alt, hvad det vil sige?

"Ensomhed", forklarer Lexikonet, "er, naar en Person er alene". Og under Ordet "alene" oplyser det, at "alene er man, naar man er uden Selskab, naar man ingen har hos sig".

Det er alt, ingen Kommentar, ingen nærmere Udvikling, ingen Distinktion, intet, som hentyder til, at herunder indbefattes en af de forfærdeligste Lidelser i Tilværelsen; ingen Grader, som kan forklare en, at der gives saa mange Slags Ensomhed, at den værste Ensomhed ikke er Chartreusermunkenes

Digitized by Google

i deres lille firkantede Celle eller Trappisternes i den lille Have, hvor de Aar ud og Aar ind graver sin egen Grav under opmuntrende Tilraab — men min Colette d'Erlanges — jeg, som ikke har valgt mit eget Liv, og som er nær ved ikke at kunne udholde det.

Alene, naar man er atten Aar, med Sindet fuldt af Tanker, men ikke et eneste levende Øre at betro sig til, alene om at le, alene om at græde, alene om at rase — ja, det er til at blive gal over!

Om Sommeren, ja selv om Høsten gaar det endnu an; Blomsterne og Træerne ved langt mere og har langt mere at fortælle, end mange Mennesker tror.

Begravet i mit Rede af Mos laa jeg og hørte hundrede Stemmer tale til mig, og Smaadyrene, som krøb omkring paa mig, fik mig til at le, ganske alene, som jeg var.

Eller jeg satte mig paa min kjære Françoise, min gamle Høppe, som driver Vandhjulet, og min Hund tog mig paa sin Ryg for at fuldende Turen, naar Françoise ikke kunde mere, — min deilige "Un", med den prægtige sorte Pels, som jeg nu begraver mine Ben i lige til Anklerne, medens den ligger og ser paa, at jeg skriver.

Og om Aftenerne havde jeg Stjernerne. Jeg havde taget til fortrolige alle dem, man kan se fra vor Krog, og naar jeg fortalte dem alle mine Sorger, hændte det mer end en Gang, at de besvarede mig ved at blinke deltagende.

Men denne Vind, som har varet nu i sex Uger, denne Sne, som spærrer os inde, og saa min Tantes Stemme, som har samme Virkning paa mig som Nordenvinden, og som

Digitized by Google

plager mig mer og mer fra Dag til Dag — det er til at fortvivle over!

Der er ikke den Fantasi, der kan modstaa noget saadant. Jeg er færdig med alle de Historier, jeg fortæller mig selv; jeg er bange for, at der slet ikke findes mer bag min Hjernekasse, og at jeg kun vil finde et stort, stort Hul der, naar det Øieblik kommer, da jeg banker paa og beder om Hjelp til at løse mit store Eventyr. Thi en Dag kommer mit Eventyr, og, hvad mer er, jeg ved allerede, hvordan det ser ud.

Det er høit, med brunt Haar, strenge Øienbryn og strenge Øine. Mørk Hud, Tale bydende og i Blikket et underligt Glimt, orientalsk i sin Mildhed, men ogsaa orientalsk ved et koldt Glimt som af blaa Is, eller som et Minde om en forfærdelig Fortid; thi mit Eventyr har kanske gaaet underlige Veie, før det naaede frem til mig.

Moustachen skal være fin, en smal Stribe bare; og hele dette mørke Ansigt skal opklares for mig alene af et enkelt, uventet lysende Smil, som gjør det deiligt.

Kommer det til mig midt paa Markerne, i Morgenens Lystighed eller i Aftenens Fred, mit Eventyr? Naturligvis maa det foregaa ved en Slags Omvæltning, jeg ved blot ikke, hvordan det skal ske.

Det har forekommet mig rimeligst og ogsaa smukkest, at jeg skal møde mit Eventyr i Mai eller Juni Maaned, og jeg gaar da aldrig forbi, en Hæk uden jeg vender mig, for at se, hvad der er bag den; men jeg haaber endnu, og hver Morgen, naar jeg ruller op mit Gardin, ser jeg nøie efter, om der ikke skulde være Spor efter to Ben under mit Vindu.

Naar jeg da ser, at ingen har været der, undskylder jeg

Digitized by Google

mit Eventyr for mig selv. Det er saadant et Veir, alle Stier er gjensneede! Jeg haaber, at det vil komme ustadt paa alle sine Lemmer; derfor roser jeg det, fordi det ikke risikerer Livet for at komme en Dag tidligere, og jeg giver mig sukkende til at vente paa en Morgendag, som endnu ikke er oprunden.

Desuden, skulde min Tro blive altfor vaklende, tager jeg frem en af de store Bøger inde i Bibliotheket, som har hjulpet mig igjennem saa mangen Regndag, og læser om igjen en af de yndige Fortællinger om fordums Prinsesser, som var indespærret i Ruiner, men som dog kom ud. Mellem dem og mig er der en slaaende Lighed, og naar jeg bemerker, at Begyndelsen er saa aldeles den samme, forlanger jeg intet bedre, end at det ogsaa maa faa den samme Udgang.

Og om end ikke det Taarn, hvor jeg bor, styrter sammen, har dog de to andre gjort det, og mit kan følge Exemplet, hvad Øieblik det skal være; i mit Værelse er der en Dør. der fører til en Løntrap, og i mit Ansigt har jeg to Øine, der er lige saa godt i Stand til at svare en Ridder, som andre Øine, der nogensinde har straalet.

Dette være sagt uden nogen Forfængelighed eller Selvgodhed, thi jeg har aldrig kunnet forstaa den Opfatning, der tillader os at raabe høit: "Hvilken smuk Hest!" "Hvilken deilig Rose"! men som paa det strengeste forbyder os at sige det samme om et Ansigt, med hvis Dannelse vi ikke har havt det mindste at bestille, simpelthen fordi Ansigtet er vort eget.

Man hører med Fornøielse paa, at en eller anden taler ilde om sin Næse eller erklærer, at man skeler, men ligefrem at tilstaa, at den gode Gud har sat Øinene ret i Hovedet paa os — aa fy! Det er noget, man maa leve i den største Uviden-

Digitized by Google

hed om, som om ikke den mindste Stump af et Speil eller Skovens klare Bæk kunde sige os det, uden at noget Menneske behøvede at forsnakke sig!

Man bøier sig ned, man stirrer, og man ser noget smukt — Er det en Forbrydelse? Bør vi røre i Vandet, for at det skal fordreie vort Ansigt? Hjortene, som i Sommer kom ned til Dammen for at drikke, gjorde det samme. Efter at de var færdige blev de et Øieblik staaende ganske stille med Hovedet bøiet ned med Overfladen og saa med milde Blikke paa sit Billede i Vandet, hvorpaa de med et Sæt sprang sin Vei i al Troskyldighed, lykkelige over, at deres Pels var saa smuk og brun, deres Horn saa kneisende. Efter Hjortene var det jeg, som bøiede mig fremover, og jeg saa alt det, de havde seet, den samme blaa Bund, de samme Skyer, der hurtig trak forbi, som hvide og graa Pletter, og naar saa jeg endelig sprang afsted med et Sæt som de, var det ikke mig mindre behageligt at tænke paa min Ham.

Mit Portræt kan forresten gives med faa Ord og minder om Zigeunersker fra alle Lande, thi mine Øine er sorte og mine Kinder brune, kun at jeg har dannet mig den Forestilling, at de er brune under, men det kan jeg jo ikke være saa sikker paa. Min Næse er lidt kort og gjør paa mig Indtryk af en Person, der har været saa "forhippen" paa at faa se sig om i Verden, at den ikke har taget sig Tid til at gjøre sig færdig før den har præsenteret sig, og min Mund ligner alle andre Munde — som ikke er for stygge. Min eneste Sorg er Farven paa mit Haar — blondt Haar saa rødt, at det er mere rødt end blondt, og saa ujevnt, at det stritter ud til alle Kanter som Folderne paa vore Bondepigers Skjørter. Hvis

Digitized by Google

jeg skal tro min Tante, vil jeg aldrig blive høi, thi hun har en egen nedsættende Maade at mumle "lille Fruentimmer", som gjør mig rasende. Faktum er, at jeg rækker hende til Albuerne, og at jeg kun kjender en Mand, som naar hende over Skulderen, — Forholdet forekommer mig at være ganske tilfredsstillende.

Se saadan er jeg og saadan tænker jeg, jeg som sidder her i mit efeuomspnndne Taarn og venter paa min Befrier og Ridder!

2den Marts.

Noget som jeg ofte tænker paa, og som jeg dog aldrig tør spørge min Tante om, det er, hvorledes vort Forhold egentlig er. Er hun hos mig, eller er jeg hos hende? Er det hun, som har taget mig til sig paa sit Slot, eller er det jeg, som giver hende Husly i min Ruin? Og de to Taarne og de fire Mure, som endnu staar og som fremdeles formaar at bære Navnet "D'Erlange de Fond-de-Vieux", tilhører de Mademoiselle d'Epine eller Mademoiselle d'Erlange?"

Saa langt, som jeg kan huske tilbage, kan jeg se hende og mig, aldeles som vi er den Dag idag. Hun lige kold lige tør og lang, stadig indelukket i Slottets største Værelse mod Solsiden og i Ly for Vinden, og jeg fartende omkring ude i Vind og Veir, uden at det har set ud, som om hun har havt den mindste Anelse derom. Mellem os to staar Benoîte, Kok, Stuepige, Meierske og Gartner i en Person og desuden min eneste Veninde —, og saa Françoise, som i gamle Dage kanske gik lidt hurtigere for Hjulet, end den nu gjør.

Digitized by Google

Saa kom de to Aar i Klostret; de to deilige Aar, da man talte til mig, da man kaldte mig ved Navn, da jeg sov i min mellem tolv andre hvide Senge, hvor jeg kunde faa istand saa megen Moro blot ved at gjøre en liden Grimace, og hvor jeg lærte saa meget, omend ikke netop af det, hvorom vi blev undervist i Klassen. Mit Kloster, hvor jeg knyttede saa mange Venskabsbaand for Livet, hvor man lærte mig at sætte mit Haar og aabne min Vifte, hvor jeg for første Gang fik vide, hvad et Ideal er, og at det er absolut nødvendigt for en Helt at være mørk, bleg, lidt ældre og sarkastisk! — Ak, hvordan skal jeg faa min deilige Klostertid igjen?

Saa høie end Murene var, stængte de dog ikke ude alle Lyd fra Paris, og paa Modtagelsesdagene strømmede der ind en Verdslighed, som fandt sin Vei lige til os og som gav os Samtalestof for hele Ugen. Ak, disse Naadslagninger i Parkens Buskads, der skjulte os saa godt som den mest uigjennemtrængelige Kratskov, og hvor vi dog for sammen ved Lyden af de visne Blade og spredte os ad til alle Kanter. Og vore Gjemmespil rundt Statuerne i Parken for at flygte for Nonnerne, af hvem der stod saadan Skræk, skjønt de talte med saa mild Stemme. Og vore morsomme Billeder, der for fra Pult til Pult under Form af geografiske Notiser — ak, hvorledes skal jeg nogensinde faa opleve noget saa morsomt igjen? Middelhavet betød en Person og Østersøen en anden, og vi lod dem sige Ting, som ganske vilde have vendt op og ned paa Naturens Lov.

Efter Billetterne kom der Presenter, store Favoritsløifer i blaat eller rødt fæstede paa hvidt Papir og forsynede med

Digitized by Google

Deviser og Tegninger, Gunstbevisninger, som bragte vort Hjerte til at banke.

Og saa en vakker Dag kom min Tante over mig og vilde bortføre mig uden et Ords Forberedelse.

"Din Uddannelse er fuldendt", sagde hun til mig, "og da Du ikke har forstaaet at finde en passende Livsstilling i disse to Aar, maa jeg føre Dig tilbage til Erlange". Tilbage til Erlange! Jeg var som forstenet. Det forekom mig, som om jeg pludselig blev styrtet ned i en Grav, og man lagde Stenen over, medens jeg endnu kunde puste. "Men, Tante!" udbrød jeg ganske forstyrret, "Du maa ikke tro, at min Opdragelse er fuldendt! Du maa ikke tro, at jeg kan nogen Verdens Ting; tvertimod, thi med Hensyn til Orthografi, Regning, Historie —" jeg kom ikke længer. Jeg vilde allerhelst ikke have kunnet tale, for at hun skulde have fundet sig beføiet til at lade mig blive tilbage for at lære: b—a siger ba —. Men hun bekymrede sig ikke om saa lidet og faldt mig i Talen paa sin sædvanlige Mande.

"Hvis Du intet kan", sagde hun tørt, "maa det være, fordi Du har benyttet Dine to Aar her meget daarlig, og jeg vilde have mine Skrupler ved at lade Dig blive her en Time længere. Det er forresten noget, som ganske bliver Din egen Sag, om Du til Din Stilling som en ung Pige uden Medgift ogsaa vil føie den Fordel at være en uvidende ung Pige. Det er, Gudskelov, noget, jeg ikke har paa min Samvittighed, og naar jeg har gjort mit bedste —"

Her reiste hun sig paa en Maade, der afbrød enhver Diskussion, og jeg grebes af en saadan Fortvivlelse, at jeg næsten uden at vide, hvad jeg gjorde, udbrød:

Digitized by Google

"Men om jeg nu følte Kald til at blive Nonne —"

"Da vilde jeg lade Dig blive", svarede hun og vendte sig bort med et eiendommeligt Smil. Hun blev et Øieblik staaende, og idet hun derpaa gav sig til at gaa henimod Døren, sagde hun uden at se paa mig: "Jeg giver Dig fire og tyve Timer til at betænke Dig". Derpaa forsvandt hun som en ond Drøm.

"Fire og tyve Timer vundne! Det forekom mig som en evig Fred, og vore Nonners Hætte og store Slør syntes mig næsten smukt, naar jeg tænkte mig, at det muligens blev dem, som kom til at frelse mig fra Forvisningen.

Og tiltrods for det strenge Forbud i saa Henseende, flygtede jeg ved første Fritime op i Sovesalen og dannede i en Haandevending en Hovedbeklædning ved Hjelp af et Par hvide Lommetørklæder og mit sorte Uldforklæde.

Unegtelig saa jeg bedre ud før, men der var heller ikke noget frastødende ved mit Ydre, tvertimod forekom det mig, at mine Øine blev større og mere straalende under det hvide Pandelin, og da det var et vigtigt Punkt — det allervigtigste rent ud sagt —, var min Beslutning uigjenkaldelig. Hele den øvrige Del af Dagen viede jeg fuldstændig til den Kjødets Spægelse, mit nye Liv paalagde mig, og da jeg havde faaet et Ærinde at udrette i Sygehuset, ved Parkens andens Ende, gik jeg barfodet baade frem og tilbage, lykkeligvis uden at nogen opdagede mig.

Deraf havde jeg ikke andre Ubehageligheder end et Par meget lette Skrammer i Huden, og end mere sikker paa mit Kald efter dette, tilbragte jeg en Del af Natten paa Knæ foran min Seng, trykkende mod Brøstet et Nøgleknippe, en

Digitized by Google

lukket Penneknif og en Elfenbens-Papirkniv, som jeg havde bundet om Halsen, og som virkelig med sine skarpe Kanter skar mig i Huden paa en høist ubehagelig Maade.

To Gange passerede Vaagesøsteren igjennem Salen, og jeg blev nødt til at hoppe op i Sengen, men da vilde Ulykken, at alle mine Apparater klingrede saaledes mod hinanden, at hun kom hen for at se, hvad det var. Men hun fik se mine Øine saa fast lukkede og hørte et Aaandedræt saa jevnt, at hun troede, hun havde drømt, og gik sin Vei.

Den næste Dag var hele Klosteret i Bevægelse. Erkebiskopen havde været ventet for at indvie fem Novicer, der skulde tage Sløret, men medens man først havde troet, at han skulde komme om fem Dage, havde han nu pludselig meldt sig til denne Formiddag, da en uventet Reise havde gjort det nødvendigt at paaskynde Ceremonien.

"Det er deilig", tænkte jeg, idet jeg flettede mit Haar, som var og blev gjenstridigt trods alt det Bind, jeg øste i det, "Himlen giver mig alle Midler til at prøve mit Forsæt, og jeg vil kunne give min Tante et fuldstændig vel overveiet Svar. Det blev mig imidlertid umuligt at faa tale med Priorinden om Morgenen, og mine Anstrengelser for at optræde med den størst mulige Tarvelighed gjorde kun, at jeg i en Fart blev vist tilbage til Sovesalen. "Du har pyntet Dig med Bandbraader i Haaret; det er jo nydeligt", sagde en af mine Kammerater, idet vi stillede os i Orden, og næsten i samme Øieblik hævede Søster Agatha sin Røst, men talte i en langt mindre opmuntrende Tone.

"Mademoiselle d'Erlange", udbrød hun bydende, "har De

Digitized by Google

holdt Hovedet under Vandspringet? Jeg vil anbefale Dem strax at tørre Dem og sætte om Deres Haar!"

Naturligvis var jeg ikke før kommen op i Sovesalen, før jeg maatte undersøge, hvorledes jeg tog mig ud. Mit Haar havde rullet sig op i de deiligste Korketrækkerkrøller, og Vandet laa i store Perler rundt om paa mit Hoved. Det var langt fra stygt, men temmelig lidet nonnemæssigt, og jeg skyndte mig at blive af med disse Prydelser, der lignede Diamanter i en forbausende Grad.

Min Spænding og Begeistring voxede indtil Midten af Ceremonien. Blomsterne, Lysene, de fem hvidklædte unge Piger, hvis Silkekjoler raslede oppe i Koret — alt dette tiltalte mig saaledes, at jeg blev greben af Utaalmodighed efter selv at være kommen lige langt.

Længere borte saa jeg Tilskuerne, og forrest blandt dem en høi ung Mand, en Officer i Uniform, hvis Øine forekom mig at være røde.

Var det en forlovet, som kom hid for sidste Gang at se sin forlovede? Et saadant Rygte havde verseret iblandt os, og det forekom mig at være Toppunktet af Romantik.

Men da man bar ind fem aabne Ligkister, og de unge Piger, som netop havde forestillet Brude, kom ind, klædte som Nonner, skjulte af store, sorte Slør og lagde sig i Kisterne for at høre Dødsmessen blive sunget over sig, tog min Beslutning en hurtig Vending; jeg fik i en Fart Nøglerne ud af Kjolelivet og skyndte mig afsted for at pakke mit Tøi, uden at høre paa de sidste Bebreidelser, jeg fik i Klostret.

Til den bestemte Time stod jeg i Taleværelset med min Bæske i Haanden, med vaade Øine efter Afskeden med mine

Digitized by Google

Beninder og Hænderne fulde af Portrætter og andre Afskedsgaver, men saa fast i mit Forsæt, at Erlange forekom mig som omstraalet af en Glorie, og jeg gik henimod Døren, strax min Tante viste sig.

"Naa? Hvad er dette?" udbrød hun forbauset.

"Jeg er færdig til at reise", svarede jeg, uden at lægge Merke til det Udtryk af Ærgrelse, der viste sig paa hendes Ansigt, og som jeg senere har husket.

Under nye Taarer omfavnede jeg Priorinden, og uden at se mere for den Taage, som lagde sig for mine Øine, gik jeg hen imod Døren. "Østbanen", sagde min Tante, idet vi traadte ind i Vognen, og to Timer senere rullede vi afsted med Trænet i en Taushed, der vilde have passet godt for de fem nye Nonner, der sig selv uafvidende havde jaget mig fra Klostret.

Ved den Station, hvor vi stansede, ventede Landsbyens gule Diligence kun paa os. Min Tante pegte ind i Vognen, hvorpaa jeg, som smittet af hendes Stumhed, pegte paa Bukken, for at betyde hende, at jeg helst vilde sidde der. "Nei", svarede hun i en tør Tone, "fra nu af følger Du mig". I Landsbyen blev vi hentet af Françoise og den lille Vogn, og samme Aften gjenfandt jeg mig, ganske fortumlet af de mange Begivenheder, i mit gamle Værelse, hvor jeg til min store Forbauselse saa, at alle Møbler var flyttede ud.

Denne Aften forekom mit Lys mig som en Begravelsesherte; mine Fodtrin gjenlød som i en Kirke, og da jeg saa pludselig saa mig saa ganske forladt, gjorde jeg det eneste fornuftige, jeg kunde gjøre, jeg satte mig paa Gulvet, slyngede Armene om min Vadsæk, og gav mig til at græde alle de

Digitized by Google

Taarer, jeg troede var forbrugte om Formiddagen, men hvis Kilder nu gavmildt aabnede sig igjen. Da det var gjort, reiste jeg mig for at aabne mit Vindu for en Maanestraale, som bankede paa Ruden, og da saa jeg for første Gang, hvor sort og ensom den Dal er, som skiller os fra alle andre. "Min Gud!" udbrød jeg høit, "hvem skal udfri mig herfra?" Og en venlig liden Stemme, som jeg endnu fra Tid til anden kan høre, hviskede mig i Øret: "Han. Vær ganske rolig". Siden den Dag er det, at jeg hver Dag har ventet ham, og at jeg hver Morgen undskylder ham, medens jeg aldrig ophører at haabe.

3die Marts.

Det er sikkert, at det gjør godt at skrive, jeg bliver mere glad i Jean Nicolas Bog, end jeg nogensinde havde tænkt mig Muligheden af.

Naar jeg sidder foran den med Pen i Haand, glemmer jeg alt andet, og det forekommer mig, at jeg udkrammer mine Gjenvordigheder for en medlidende Sjel. Det er, som om jeg har for mig en Døvstum, at Kradsningen paa Papiret er et Tegn paa hans Sympathi, og jeg rabler, rabler —:

Naar jeg er borte fra den, gjemmer jeg omhyggelig paa alle Tanker, jeg faar, og naar jeg kommer ind i mit Værelse, begynder jeg strax at betro mig til den, det ene trækker det andet efter sig; har jeg sagt dette, maa jeg ogsaa sige hint, ellers kunde jeg risikere, at den intet vilde forstaa af mine Affærer.

Jeg vender Blad efter Blad, hælder paany Vand paa min Blækflaske, og Offeranden maa forberede sig paa endnu en Plukning, hvis dette Veir skal vare længe.

Digitized by Google

Min Moder, der sandsynligvis har forudset den Fremtid, der ventede mig, havde aftvunget sin Søster det Løfte, at jeg som ung Pige skulde tilbringe mindst to Aar i Paris, og min Tante var da opfindsom nok til at opfylde dette Løfte til en afdød paa en saadan Maade, at hun ikke derfor behøvede at afvige fra sine Vaner. Ikke for alt i Verden vilde hun have brudt et Løfte, derom er jeg overbevist, men hun har uden Skrupler opfyldt det paa sin egen Maade, og er nu overtydet om, at jeg har set saa meget, som det gaar an at se af Paris.

Til fastsat Tid kom hun for at løsrive mig fra min Verdslighed og for at føre tilbage til Erlange denne Niece, som ingen havde villet have, og som kanske dog kunde komme til at vandre i hendes Fodspor.

Gaar man ud fra dette, kan man nok tænke sig, at mit Forslag om at blive i Klostret som Nonne var hende behageligt. Nonne! det var den heldigste Løsning, en Løsning, som ikke paa nogen Maade rørte ved hendes let saarlige Egenkjærlighed!

Sløret, det er ingen Brudgom! Ugift og Nonne, det er Blade, som staar ved Siden af hinanden paa Prestekraverne, uden at regne at alle og enhver med samme Ret kan aspirere til denne Titel. Mindre fordringsfuldt end Mændene, ser Klostret ikke paa, hvad vi bringer, og jeg er sikker paa, at jeg i de fire og tyve Ventetimer har sat min Tantes Hjerte i sterkere Bevægelse, end det er lykkedes mig siden min Fødsel.

Men disse fire og tyve Timer var, som man ved, tilstrækkeligt til at vise mig, hvor altfor svagt mit Kald var, og Mademoiselle d'Epine fik Lykke til at tage mig hjem med sig, atten Aar gammel som jeg var!

Her har jeg da siden levet sammen med hende og Benokte

Digitized by Google

— et fuldstændigt ensomt og ensformigt Liv —, og min Tante gjør sig det til en Pligt, stadig at overdrysse mit Hoved med Ord, der lyder for mine Øren som en Regn af tørre Jordklumper, hvorved hun vistnok haaber tilslut at bibringe mig den Overbevisning, at Colette er død og intet bedre forlanger i denne Verden, end at faa høre Tonerne af et De profundis*).

Lad hende det! Men vive Dieu! som den elskværdigste af vore Konger sagde, hvis hun ikke snart tager sig iagt, thi jeg er endnu ikke død, og det agter jeg en Gang at vise hende.

4de Marts.

Min kjære Jean Nicolas, det sner endnu, og mit Thermometer falder frembeles. Viser det ret, eller falder det kun, fordi det kom nær min Tantes Skulder, da jeg flyttede det efter Frokosten? Jeg ved ikke, men jeg tænker paa at brænde mine Stole, for at faa det lidt varmere i mit Værelse.

Og for at sætte Kronen paa Verket, maa de Minder, jeg i disse Dage har gjenkaldt, have fundet Veien ud af mit Værelse som en Flok Flagermus eller ildespaaende Ravne, thi paa anden Maade kan jeg ikke forklare mig, at min Tante er i et endnu slettere Humør end sædvanlig; aldrig har hun udkastet mørkere Fremtidsbilleder for mig end nu.

Ensomhed og Fattigdom! — Thi det lader til, at jeg ogsaa er fattig — Mure af Sten og Mure af Forglemmelse! Hun ramser op alt, hvad der skiller mig fra den øvrige Menneskehed, med en Nydelse, som ikke lader sig skjule.

Hun har drukket af Skuffelsernes Kilde, og enten jeg vil eller ikke, maa jeg ogsaa nyde den samme Drik. Og skulde

*) De profundis = Dødsmesse.

Digitized by Google

Skjæbnen ikke uleilige sig med at give mig den, vil hun selv forbeholde sig at række mig dette Bæger, i hvilket enhver Drik bliver bitter. Udentvivl forekommer det hende, at de Stjerner, der har skinnet ved min Fødsel, har havt en altfor gunstig Stilling, thi hun har i al Hemmelighed givet sig selv det Løfte, at udviske enhver Guldstreg af mit Horoskop, paa det at min Skjæbne kan blive akkurat saa graa som hendes.

Hja! De gode Folk fra Revolutionstiden forlangte jo heller ikke andet igrunden! De ønskede jo ogsaa simpelthen, at deres Skjæbne skulde være en fælles Skjæbne, og for at være ganske sikker paa, at ingen skulde faa bedre Mad end de, tog de hele Stegen. — Men derfra og til at tænke sig, at en Mademoiselle d'Epine nogensinde skulde sætte den frygiske Hue paa sit Hoved, er der et langt Sprang —!

Imidlertid møblerer jeg nu atter mit Værelse. Et heldigt Tilfælde har aabenbaret mig, hvad jeg længe har havt en Mistanke om — at mine bedste Stole og mine mindst skrøbelige Skabe har fundet Veien til min Tantes Værelse. Skjønt dette altid er lukket som en Helligdom, hændte det dog en Dag, at Døren stod paa Klem, saa at den blev revet op af et af disse svære Vindstød, som knækker Grenene paa vore store Træer; og dette heldigvis netop i det Øieblik, jeg gik forbi.

Det var et Palads!

Min Tante har maattet vie de to Aar, jeg har været borte, til at stoppe sit Rede, saa lunt har hun faaet det, kun at hun som en Rovfugl har taget andres Fjer. Nu ser jeg ikke længer efter Gobeliner i Spisesalen eller sjeldne Puder i Salonen; jeg ved hvor de er at finde.

Under disse Omstændigheder har det forekommet mig

Digitized by Google

meningsløst at vise nogen Finfølelse, og jeg er begyndt at trække tilhuse, alt hvad Benoîte og jeg med vore fire Arme — fire Arme, saa gode som sex! — har kunnet magte. Mit Værelse begynder atter at se møbleret ud.

Til Gjengjeld bliver de tilstødende Værelser tommere og tommere, og fra venstre Fløi til høire Fløi passerer man nu som gjennem en Ørken, paa Valfart mellem de to Arnesteder i Slottets Udkanter. Den eneste fælles Grund er nu Spisesalen, derfor respekterer jeg ogsaa Porcelæns Tallerkenerne og Stolene. Stole mangler jeg forresten heller ikke. Jeg har mange, om end af samme Sort.

Mine tre Kanapeer er f. Ex. fuldstændig ens. Egetræs Karmer med saa fint udskaarne Forsiringer, at det ser ud, som om Musene havde gnavet dem, og et grønt Betræk, hvorpaa Riddere og Fruer siger hinanden Dumheder i en Have, hvis Alleer staar lodret i Veiret.

Slotsfruernes spidse Hatte rækker ofte helt op til Trætopperne, og alle Ansigter er seede i Profil — formodentlig fordi det er meget vanskeligt at brodere Ansigter —! men det hele gjør ikke desto mindre et livligt Indtryk.

Hver af disse Løibænke har jeg stillet i en Vindusniche, og mit Værelse er saa stort, at medens jeg gaar fra det ene Vindu til det andet, gkemmer jeg, hvad jeg har seet i det første. Men fra det ene skulde jeg kunne se Solopgangen, fra det andet Solnedgangen, fra det tredie Maanen. Nu ser jeg fra dem alle tre kun Sneen, som falder, og jeg burde have et fjerde, hvor jeg kunde sidde og græde.

Mine Borde kan ikke længere tælles. Det er det Møbel, min Tante har mindst tilovers for, og Balget var ubegrænset.

Digitized by Google

De er runde, firkantede, af alle Façoner og alle Farver, og "Un", som jeg er bange for er bleven smittet af min urolige Natur, opslaar sit Paulun snart under det ene og snart under det andet. Under de mindste sætter han sig først med sin store prægtige Ryg, og han farer da omkring med Raseri, medens de smaa Skuffer farer til alle Kanter. Men jeg ved altid, at han snart kommer igjen, og jeg faar tilbage det Tæppe, som jeg nu har mere Behov end nogensinde — vilde han vel ellers fortjene det Navn, som jeg siden min Tilbagekomst har givet ham, og som med sin ene Stavelse betegner saa meget?

Før kaldte jeg ham blot "Pataud"*), et fordringsløst Navn som jeg havde valgt paa Grund af dens store Hoved og lidt klodsede Skikkelse, men nu forstaar jeg mig bedre paa Verden, og da jeg nogle Dage efter min Hjemkomst begyndte at tænke over hvor mange Venner jeg havde, som stadig vilde vedblive at holde af mig, fandt jeg, at det var en, en eneste, ham, og deraf hans Navn: "Un", En.

Men, for at komme tilbage til mit Møblement saa har jeg fuldendt det med sex Bedestamler, som jeg fandt paa en Gang, og som er udstyrede med smaa Søiler af sort Egetræ og karmoisinrøde, guldindvirkede Fløielspuder, paa hvilke Knæerne har afsat sine Merker. Jeg henfalder i Betragtninger foran disse Merker, og forsøger at sætte mig ind i deres Tanker, som har knælet der, men jeg mærker intet uden en afskyelig Lugt af Støv, og ud af dem farer der en Masse Møl, som ser ganske forstyrrede ud og endnu er tunge af sit rige Maaltid.

En af disse Bedestamler har jeg sat tilside til dens oprin-

*) Pataud = Hvalp. O. A.

Digitized by Google

delige Brug, men de andre har jeg virkelig taget til alt, hvad jeg manglede — jeg har gjort dem til Chaiselonguer, Causeuser og meget andet, rigtignok uden at jeg kan skjelne dem fra hinanden ved andet ved de Navne, jeg har sat paa dem, men de giver mig nu alligevel den Illusion, at jeg kunde byde Siddepladse til tolv Personer paa en Gang — hvis de kom!

Min stakkels Benoîte gjør sit yderste for at more mig. Naar hun ser, at jeg er rent fortvivlet, tyr hun til sit sidste Middel; hun kommer ind, trækker Døren forsigtig i efter sig og hvisker ganske sagte: "Vil Du stege Pandekager, Colette?" Men jeg bliver for træt af at hælde Røre i Ilden og faa Smør paa mine Fingre, og jeg sætter mig og lader hende gjøre dem færdige.

Saa forsøger hun en enkelt Gang at give mig et Strikketøi mellem Hænderne, en uendelig Strømpe, hvis Masker jeg tæller uden at se paa den; men jeg bryder mig ikke mere om at strikke end om at lave Mad, og den gode gamle begynder da paa sine Eventyr for at faa mig til at le: "Der var engang en Konge og en Dronning —". Men hvor er de da, denne Konge og denne Dronning, og hvorfor har de ikke adopteret mig, siden de ingen Børn havde?

5te Marts.

Imorges kom der en Afvexling, og jeg ler endnu af den, ganske alene, som jeg sidder her. Bort salte Kjød var sluppet op, og min Tante, som er en Lækkermund, havde sendt Bud til Landsbyen for at rekvirere en ny Forsyning, og Følgen var, at her Kl. ni imorges kom en Vogn kjørende med Lærred,

Digitized by Google

med Hestene vadende under Maven i Sne og alle Bjelder dansende. Det var Bidouillet, som kom med Kjødet.

En ny Stemme, et nyt Ansigt, Larmen i Gaarden! Det var for mig som om Teppet gik op paa et Theater, og jeg for ned af Trappen med Aanden i Halsen.

"Aa, Far Bidouillet, er det Dem? Og De er kommen med Pølser?"

"Til Tjeneste, Mademoiselle".

Og den gode Mand vendte sig mod mig med aaben Mund og forbausede Øine, Pakken med Kjød under Armen og Skindhuen trukket ned over Ørene, medens hans Søn, som holdt paa at gnide Hestens Ben med en Halmvisk, stansede midt i Arbeidet og blev staaende og gabe . . . .

Det var tydeligt, at de begge to var lige forbausede over mig, og at min varme Modtagelse forundrede dem, og de tillagde mig sikkerlig et Sværmeri for Skinker, som jeg aldrig har havt. Men har man levet tre Maaneder uden en Tilhører, lader man sig ikke hemme af saa lidet, og medens Bidouillet, som ikke er meget talende, fulgte Benoîte, tog jeg fat paa Gutten, som jeg trak ind i Kjøkkenet for at han skulde varme sig.

"Hvad gjør man nede i Landsbyen? Hvordan faar man Tiden til at gaa? Tror I dernede, at vi endnu skal have mere Sne?

Men jo mere jeg spurgte, desto standhaftigere hang den lille, knæb Læberne sammen med et uudgrundeligt Smil og havde mig saa tydelig til Bedste lige for mine Øine, at jeg ikke kunde lade være at briste i Latter; og saa lo vi begge to som to store Narre.

Dog hermed vandt jeg hans Fortrolighed. Han begyndte

Digitized by Google

at svare mig, og nu ved jeg, at man dernede om Dagen forbereder alt til Udsæden og sætter istand sine Landbrugsredskaber, og om Aftenen samles hos hverandre for at spise Rødder og strælle Æbler. Naar det er gjort, karrer de Kastanjerne af Ilden og drikker hvid Vin og gaar tilsengs ganske — ganske glade. Det forekommer mig, at jeg kan kjende Lugten af de stegte Kastanjer helt hid, og iaftes aabnede jeg mit Vindu for at lytte, om jeg ikke kunde høre Latteren dernede, aldeles, som den stakkels Fyr, der spiste sit Brød til Lugten af den Steg, han misundte en anden.

"Og Sneen, sa Du? Ja, den kan holde paa endnu en lang Tid og den kan holde op, naar det skal være. Der behøves bare en Solstraale, saa er der en Ende paa det". Saameget syntes jeg næsten, jeg vidste selv, men jeg troede, at der blandt Bønderne fandtes gamle Spaamænd, som saa lidt længere.

"Men naar I nu er hjemme alene om Aftenen, hvad gjør Du da?"

"Saa læser vi over vor Rosenkrans".

"Og naar I er færdig dermed?"

"Naar de er færdig dermed? ja da er jeg for længe siden sovnet, Mamselle Colette."

Saa begyndte vi atter at le, og saa begyndte vi at tale om Dyrene.

"Har Bidouillet stor Buskap? af hvad Race er Kjørene og hvem har han til at passe dem?"

Saa gav han sig til at beskrive hele Buskapen, og han kjendt hver Ko, thi han er Gjetergut, og han tilføiede, at til

Digitized by Google

Sommeren vilde han faa nok at gjøre, saa mange flere Kjør, som de nu havde faaet.

"Du skulde vel ikke faa Brug for en Gjeterpige?" spurgte jeg. "I saa Tilfælde kjender jeg en, som Du uden Vanskelighed vilde kunne faa i Tjeneste, og det til og med en, som ikke vilde se paa Lønnen!"

Strax fik hans Ansigt et bondefult Udtryk, og han sagde i en let henkastet Tone:

"Vi kunde jo se. Er hun her hos Dem, Mamselle Colette?"

"Det tror jeg nok", svarede jeg, "thi det er mig selv".

Desværre gjorde dette en Ende paa vor Samtale. Han blev saa forskrækket, at det ikke var muligt at faa ham til at mæle et Ord mere, før hans Far kom og raabte paa ham.

"Naa, Gut, kommer Du snart?"

Jeg skulde tro, at han kom ned i en Fart og havde nok at fortælle paa Hjemveien.

"Ja, tænk paa mig, naar Du skal fæste Gjeterpige", raabte jeg efter ham, idet Vognen kjørte ud af Gaarden. "Jeg mener det alvorlig, skal Du vide". Og jeg løb op ad Trapperne i en Fart, aldeles henrykt over min Oplevelse.

Heroppe mødte jeg Benoîte, og tiltrods for alle de Tallerkener, hun bar i Armen, kunde jeg ikke lade være at omfavne hende og danse rundt med hende.

"Iaften skal vi knække Nødder, Benoîte! Er det ikke morsomt, Benoîte?"

"Nødder? Men hvorfor det? Har Du faaet Lyst paa Nødder?"

"Nei da, men vi vil more os. Det lader til, at det er morsomt".

Digitized by Google

Hun rystede paa Hovedet, men lovede mig ikke desto mindre at hente en Pose Nødder ned fra Loftet og finde to Hamre, som vi kunde knække dem med i Gruen.

6te Marts.

Nu har vore to Kjør været syge i otte Dage. Sagen er i og for sig ikke morsom, ikke en Gang interessant, men ikke desto mindre har den skaffet mig den bedste Dag, jeg har oplevet paa længe.

Den første Dag under Melkenøden fik vi The, den anden Kaffe, og den tredie Dag begyndte Benoîte at tale om at koge en Suppe til os, men min Tante, som slet ikke er nogen Ynder af Kjødets Spægelse, bestemte sig da til at tage Melk fra Landsbyen, og siden da har en Melkekone hver Dag bragt os den nødvendige Forsyning paa Ryggen af sit Æsel.

Imorges kom hun lidt senere end sædvanlig, og jeg var oppe og for ned i Kjøkkenet for at se Melken fordelt i de forskjellige Kar og Fade. Jeg stod netop fordybet i Beskuelsen, da min Tante pludselig ringede. Det er sjelden, at den Kathedralklokke, som fra hendes Kammer fører ud i Kjøkkenet, lader sig høre udenfor de reglementerede Tider, men naar den gjør det, er det noget, som har sin Virkning, og Benoîte for afsted med en Balsamkrukke for at gnide hendes Skulder, uden at tænke mere paa Melkekonen.

Imidlertid tømte denne Melken og gjorde sig istand til at gaa.

"Har De taget for meget med Dem?" spurgte jeg, og pegte paa et Spand, som endnu var fuldt.

"Nei, Mamselle Colette, dette er ikke til Dem",

Digitized by Google

"Skal De da endnu høiere op?"

"Ja, helt op til Nid du Fol, Mamselle".

Hun tog sine Træsko paa, medens hun stod og talte med mig og rystede paa sig ved Tanken om Kulden, tog sine Spand op, og var næsten kommen ud af Døren, da jeg pludselig blev greben af en ubetvingelig Lyst til at sætte mig paa Dyret i hendes Sted og ride derop med Melken, og saaledes skaffe mig en deililig Tur i Sneveiret. Jeg skjælvede af Glæde bare ved Tanken, jeg saa i Aanden, hvorledes Æslet travede i den bløde Sne, følte, hvor friskt Vinden blæste mig om Ørerne, og morede mig paa Forhaand over Folkenes Forbauselse ved at se mig istedetfor den kjendte Melkekone . . .

Det hjalp libet, at den gode Kone protesterede og raabte paa Benoite; jeg hørte ikke paa noget og begyndte allerede at udruste mig til Turen. Vore Mure er desuden ikke af dem, der kan slippe nogen Lyd igjennem; jeg var sikker paa, at min kjære Benoite intet hørte, og jeg var ligeledes sikker paa, at jeg kunde faa hende til at sige Ja, om hun saa hundrede Gange mente Nei.

Samtidig forsøgte jeg at friste min nye Veninde ved at sætte hende ned foran Ilden, fortælle hende, at hendes Næse var rød, hendes Hænder stive og hendes Læber blaa, saa at en Times Hvile her foran Ilden netop var, hvad hun behøvede. Jeg forsikrede hende om, at jeg skulde være uhyre forsigtig, at jeg kjendte Veien og hendes Kunder, og iførte mig under al denne Passiar hendes Kappe og Hætte og tog hendes store Piskt i Haanden, den jeg virkelig svingede under stor Bravur.

Det første Kvarter gik alting glimrende; Æslet travede saa smaat afsted, Sneen faldt blødt og let paa mine Kinder

Digitized by Google

og jeg sang af fuld Hals, som en rigtig Æseldriverske. Men efterhaanden begyndte Stien at blive steilere og steilere, Sneen gled bort over Stenene, og ved en Omdreining kom Vinden og satte Kronen paa Verket — Hætten i Nakken og Kappen tilside — saa jeg, for at gjenvinde Ligevegten, maatte skynde mig at hoppe af. Imidlertid travede det rædsomme Æsel afsted. Jeg efter, skraalende af fuld Hals: "Stop! Høi! Saa, saa!" og alt, hvad jeg ellers kunde finde paa.

Da det saa endelig var indhentet, gjaldt det at komme op. Sadelen gik rundt, Stigbøilerne manglede, og jeg satte mine Ben paa ti smaa Forhøininger, før jeg fandt en, som ikke bestod af bare Sne, hvori jeg faldt i til over Knæerne. Ikke før var jeg endelig kommen op paa den vaklende Trone og havde udstødt Triumfskrig, før Æslet blev grebet af en Gjenstridighedsaand og plantede de fire Ben i Sneen, og jeg kunde bearbeide det saa saa meget, jeg vilde med Stemme, Pidsk og Hæl, det vedblev med sine Spark bagud, som bragte Melken til at sprøite til alle Kanter. Det var til at fortvivle over! Jeg læste hele Rosenkransen bagvendt.

Imidlertid vedblev jeg med mine Tilraab, indtil vore to Viljer atter kom i Overensstemmelse, og det gik fort afsted.

Oppe paa Nid du Fol rasede en Snestorm, og da jeg kom frem til det første Hus, var baade min Næse og mine Læber af samme Farve som Melkekonens.

Der blev en Forbauselse! Jeg blev trukket ind i Huset og varmet op, men da man sagde, at Veiret stadig blev værre og værre, reiste jeg afsted igjen saa fort, jeg kunde. Men nu havde vi Vinden mod os, og hverken jeg eller mit Æsel syntes om dette. Det var frygtelig brat nedover. Sneen var bleven

Digitized by Google

glat, og det gik glidende nedover fra Affats til Affats, indtil endelig Katastrofen kom midt i Bakken.

Her forværredes Situationen, og med en ganske utrolig Skarpsindighed opdagede Æslet, at Redning for os begge var umulig, men at der for det alene endnu kunde være en Frelse. Følgelig sparkede det op med alle fire Ben paa engang, og kastede mig ned i Sneen, hvor jeg blev liggende saa blødt som i en Fjerseng, medens det travede videre med en Fart saa Jorden rystede.

Det var ganske morsomt, det kan jeg ikke negte, og min første Indskydelse var at le, saa meget mere som jeg troede, at jeg kunde reise mig, hvad Øieblik jeg vilde. Men Rystelsen maatte vel have været for sterk, thi trods alle Anstrengelser var det mig umuligt at komme paa Benene, og jeg følte mig saa klodset, at jeg godt kan huske, at jeg ligned mig med en Bille, som var kommen paa Ryg og laa og arbeidede med Benene i Veiret.

Jeg havde aldeles ingen Kraft i mine Lemmer, og lidt efter lidt forekom det mig som om mit Hjerte opløste sig i Vand ligesom Sneen, der faldt paa mine Kinder og at mit Hoved efterhaanden tømtes for alt, hvad jeg er vant til at have derinde. —

Bortset fra dette, var Situationen slet ikke ubehagelig. Jeg laa saa dybt, at Stormen gik over mig, og var min Seng end kold, var den ogsaa blød, saa blød, at jeg trykkede mig endnu dybere ned i den, medens Sneen efterhaanden dækkede mig som et blødt Liglagen.

Eftersom Tiden gik, følte jeg mig mindre og mindre kold; og den Døsighed, som betog mig, var mig meget behagelig,

Digitized by Google

saa behagelig, at jeg slet ingen Frygt følte og gjerne havde villet smile til Trods for at jeg hele Tiden laa og tænkte, at ingen vilde finde mig her. Men mine Læber negtede at smile, og jeg følte, hvad Statuerne maatte føle, hvis de uleiligede sig med at tænke, det vil sige, Trang til at bevæge Lemmer, som ikke lader sig løfte, Længsel efter at udtale Ord, som ikke kan komme over Læberne. Og saa senere — lidt efter lidt — intet! Det forekom mig, at jeg ikke længer var et Menneske af Kjød og Blod, men en Blymasse, der stadig blev tungere og tungere.

Hvor længe dette stod paa, har jeg ingen Anelse om, og liden Forskjel gjør det, om det har været en Time eller en Dag, thi jeg tror, at jeg ikke vilde have lidt hverken mere eller mindre, hvor lang Tid der var gaaet hen, og da jeg endelig kom til mig selv, var det ikke langt fra, at det ærgrede mig, at man havde forstyrret min søde Hvile. —

Paa den ene Side af min Seng hørte jeg Graad, det var min stakkels Benoîte, paa den anden følte jeg en fugtig Snude, og saaledes vaagnede jeg op mellem mine to kjæreste Venner. — Borte paa en af Kanapeerne sad Melkekonen og græd, til Krænkelse for mine skjønne Damer, og min første bevidste Tanke var den, at hun frembeles havde lige røde Hænder. — Hvordan kan det være, at hun endnu ikke er bleven varm? — — — Men jeg har frembeles mine Tvivl; ligger jeg paa Sne eller ligger jeg paa Uld? Jeg strækker Hænderne ud og føler varme Flasker paa begge Sider og flere længere nede, helt ned til Benene. Jo, jeg tror virkelig, at jeg er hjemme.

Desuden — den eneste kjendte Skikkelse, som endnu

Digitized by Google

manglede, træder ud af Skyggen, og jeg hører min Tantes Stemme:

"Hun er gal, splittergal, og jeg kan intet gjøre for hende. Men jeg synes rigtignok, hun kunde have betænkt, at vi ikke er indrettede paa at have stivfrosne Mennesker her i Huset".

Saa er jeg altsaa stivfrossen. Denne Tanke er gribende, og idet Døren slaar i efter den elskværdige Haand, jeg kjender saa godt, begynder jeg at skjælve ved Tanken paa alle de frosne Mennesker, jeg har hørt fortælle om, hvorledes Benene er faldt af sammen med Støvlerne, og Hænderne har fulgt med Handskerne o. s. v. Store Gud, hvor har man kastet mine Hænder hen? Det forekommer mig, at jeg er af Glas, og jeg bliver saa bange for at røre mig, nu da jeg er bleven saa skjør, at jeg bliver liggende ganske stille, indtil jeg hører et Glædesskrig ved min Side. Det er min kjære Benoîte, som har hørt mig puste, og jeg kan ikke lade være at le.

Da mine Læber ikke tager nogen Skade af dette, pover jeg mig til at strække Armene ud for at omfavne hende, og jeg opdager, at mine Fingre er paa sin Plads. Det er et lykkeligt Øieblik.

Saa kommer Beretningen om min Opdagelse, en frygtelig Beretning, som ligner Fortællingerne fra St. Bernhard, og hvor ogsaa den store Nyfoundlænder spiller sin Rolle i "Un"s Person, og jeg faar vide, at næst min Hund skylder jeg Æslets hurtige Galop mit Liv.

Havde det ikke travet saa fort nedover og havde det ikke efterladt saavidt dybe Spor i Sneen, var jeg kanske bleven i mit Hul helt til Vaaren —

Digitized by Google

Efter Medlidenhedens Taarer fulgte der naturligvis Skjænd, og Benoîte forsikrer, at hun aldrig vil tilgive mig.

Og denne Gang er hendes Tone saa alvorlig, at jeg virkelig tror, jeg maa vente helt til Aftenen, før hun overvælder mig med sine Kjærtegn.

Imidlertid brænder hun mig nu op med varme Drikke, som hun med bestemte Mellemrum bringer mig med bortvendt Ansigt, og naar hun er borte, opvarter "Un" mig. Det er den, som har bragt mig min Skrivebog og Pen, ja endog mit Blækhus, og det uden at smudse endog sine Tænder, og det er halvt til "Un", halvt til min taalmodige døvstumme Ven, at jeg afgiver denne Beretning.

8de Marts.

Var det ikke for den strenge Vagt, Benoîte holder over mig, tror jeg, jeg tog Veien tilbage til mit Hul, thi, paa min Ære, det er at foretrække før det Liv, jeg her fører!

Af mit Eventyr har jeg intet tilbage, ikke engang en Forkjølelse, og nu kan jeg ikke gaa saa langt som til Porten, uden at min Hund gjør og holder mig fast i Kjoleskjørtet, og Benoîte kommer farende stor og mægtig.

Min Veninde Melkekonen kom idag lige op paa mit Værelse for at høre, hvordan det gik mig.

Hun vilde neppe tro sine egne Øine, da hun saa mig ganske frisk, og hun tilstod, at hun en hel Time havde holdt mig for død.

Men frisk er jeg, medens Æslet, som vistnok troede at have trukket det længste Straa, holder sig inde for en Forkjølelse, staar med Halmvisker om Benene og faar varm Drikke i sit Traug.

Digitized by Google

Den gode Kone gjorde imidlertid ingen Ophævelser derover. Det lader som om det har for Stik at blive forkjølet, og naar det faar Tøfler paa Benene kommer det sig snart.

Alt er altsaa endt godt. Jeg bragte min Gjest tilsæde, henrykt over at have Besøg og fast bestemt paa at gjøre det mest mulige ud deraf.

Naturligvis kom min Udflugt paa Tapetet efter et Par Minuters Forløb, og jeg maatte le over alle hendes Udraab.

"Det er sikkert nok", sagde hun med en eftertænksom Mine, "at Livet her ikke kan være lystigt for en Ungdom, og man kan forstaa, at Du gjør alt for at faa en Forandring".

Saa sad hun og tænkte sig lidt om, og spurgte mig derpaa ganske troskyldig, om jeg ikke troede, den bedste Udvei var at jeg giftede mig, og om ikke min Tante tog sig af det? Jeg svarede nei, denne Gang uden at le, men idet hun gik ud af Døren, hørte jeg hende mumle ved sig selv "Skulde ikke Mor Lancien kunne gjøre noget?" Jeg tænkte ikke da paa at spørge hende ud, men nu længes jeg bare efter Morgendagen for at faa vide mere om denne Mor Lancien med de gyldne Raad, som muligvis kan fri mig ud af min Pine, hvis jeg skal tro, hvad Melkekonen sagde.

9de Marts.

Det forekommer mig, at man har taget en Tagsten bort af Taget, og at jeg gjennem Hullet for første Gang kan se Himmelen, og at jeg kan strække Armen ud helt til Albuen, saa forhaabningsfuld er jeg bleven af alt, hvad jeg har hørt. Imorgen skal jeg have Mor Lancien's Raad saasandt jeg heder Colette, og hvis den Sibylle ikke kan frelse mig, maa det være, fordi der

Digitized by Google

ikke er Frelse at finde, og jeg har da intet andet at gjøre, end at løbe ud i Verden med Haanden trykket for Øinene og give mig Gud i Vold.

Hvordan kan det være gaaet til, at en saadan Kvindes Nygte ikke kan være naaet hid op. Jeg kan ikke forklare mig det, naar jeg ser, at Englene i vore Rum har rede paa, hvad der foregaar i Dueslagene. Det forekommer mig da, at det Ry, der gaar af hende maa have rukket ogsaa hid; thi efter min Melkekones Sigende tager denne Kone Del i hvert Dødsfald, Ægteskab og Fødsel, der foregaar i Landsbyen. Jeg er fristet til at tro, at det er hun, som velsigner Ægtefolkene og bestemmer Smaabørnenes Skjæbne, medens de ligger i Buggen, og var jeg født i Erlange, vilde jeg gaa til hende og beklage mig over den Lod, som hun har tildelt mig. Dertil er hun saa halvveis Læge og er Doktorens værste Konkurrent; for vredne Led, ondartede Febre og vildt Kjød, alt ved hun at kurere. Piller kan hun lave for at faa Hønsene til at værpe strax, hun kjender det Græs, som gjør Kjørene fede, og, der er ingen Tvil om det, at havde vi strax henvendt os til hende, vilde vore Kjør aldrig have kjendt den Ydmygelse, at deres Melk var tørret ind.

Og endelig kommer det bedste, det, der nærmest angaar mig, det nemlig, at hendes Dygtighed ikke indskrænker sig ti de materielle Ting, men, at der ikke findes en Sag saa vanskelig, at hun ikke kan klare den. Som Eventyrets Pereinet forstod at dele ti Tønder Kolibrifjær med et Slag af sin Stok, saaledes finder hun strax det rette Middel til at løse de vanskeligste Spørgsmaal, og de, som kommer til hende som fortvivlede, gaar fornøiede bort. Med alt dette er hun en troende Kvinde som ikke har det mindste Djævelskab paa Bunden af sin Gryd

Digitized by Google

hvilket gjør, at hun til og med faar Lov at brænde Alterlys for sine Klienter.

Imorgen skal jeg til hende, det er sikkert og vist, om saa Benoîte lagde sig foran Døren for at hindre mig i at gaa ud.

Desuden haaber jeg, at min kjære gamle ikke skal vide noget om det, førend det er gjort; jeg brygger mine Planer i Mørke — til den Grad, at jeg endogsaa har fjernet "Un". Deres store Iver var mig iveien, og der gives Tilfælder, da en Hund kan tale for meget tiltrods for, at den jo i saa Henseende er temmelig hemmet.

I det Skab, hvor jeg har stængt den inde, hyler den saa, at det er en Ynk at høre, og skraber saaledes paa Træverket, at jeg tror, den lever i det Haab, at den kan klore Hul paa Døren, men jeg skal nok passe den, og for bedre at kunne bevare min Hemmelighed vil jeg ikke engang tale mere om den til mig selv før imorgen.

10de Marts.

Det er tydeligt, at der maa være et Slags Fiendskab mellem Sneen og mig; thi jeg tror ikke, det manglede meget paa, at den havde beholdt mig idag ogsaa, men jeg havde idag noget bedre at tage mig for end at lægge mig til at sove under dens Dække. — — Den, som bærer en Skat hos sig, gaar ikke paa samme Maade, som den, der intet eier! Jeg har kjæmpet, og her er jeg! Min Flugt var let. Benoîte havde jeg faaet til at more sig med en stor Rengjøring, og "Un" var indestængt i sit Skab. Jeg havde saaledes Marken for mig.

Med Kjolen høit opskjørtet, Fjeldsko paa Benene og min Bedstemoders Kappe paa Skuldrene var jeg udrustet til at

Digitized by Google

vandre til Sibirien, og aldrig har jeg begivet mig gladere afsted.

Forresten havde jeg ikke gaaet 500 Skridt, førend en svær, sort Tingest kom rullende henover Veien, og min Hund indhentede mig.

Havde den væltet Skabet eller sprængt Porten for at vinde Friheden? Det ved jeg endnu ikke, men jeg forstod strax, at den ikke havde røbet min Flugt for nogen; thi ingen fulgte efter mig, og jeg tilstaar, at jeg syntes, det var deiligt at have den at støtte mig til paa hele den lange Vei, saa at vi to kunde diskutere, hvad vi burde gjøre.

Mor Lanciens Hus ligger i nogen Afstand fra Landsbyen midt inde i en Lund af Piletræer, hvis Grene lægger sig over Taget som nok et Dække; Sneen er nedtraakket paa Stien, som fører til hendes Hus, og jeg kan forstaa, at her om Sommeren ikke spirer Græs.

Idet jeg bankede paa Døren kunde jeg ikke lade være at kige ind ad det nærmeste Vindu. Profetinden var der siddende ved Alteret, i Skorstenen stod flere Smaagryder og kogte, og i Midten en svær Kjedel, som hun netop bøiede sig nedover. "Hu! Det forekommer mig at kjende "kristen Mandslugt" og det for mig koldt ned over Ryggen, saa jeg trak mig lidt tilbage — men pyt! en Hex maa jo vide alt, hun har set mig gjennem Muren, og hun kommer hen og aabner Døren og ser paa mig, staar trykket op til Døren som en Tiggerske, uden at vise større Forbauselse end om jeg var kommen for tyvende Gang.

"Mamselle Colette! kom ind og varm Dem lidt, Vinden er saa bidende idag".

Hun bringer mig tilsæde i en Rørstol, og medens "Un"

Digitized by Google

lægger sig for mine Fødder og velbehagelig strækker Benene paa de varme Stene, tager hun Plads lige overfor mig. Jeg maa tilstaa, at jeg i første Øieblik ganske tabte Kontenancen, jeg havde ladet Kappen glide bagover, og Sneen, som smeltede i Varmen, faldt i store Draaber ned paa min Hals, uden at det faldt mig ind at tage den af.

Imidlertid havde hun friskt paa Ilden og raget sammen Asken uden at sige noget, hvorpaa jeg, som ikke kunde tie længere holdt paa at komme med en Dumhed.

"Synes De om dem ganske varme?" spurgte hun mig pludselig, idet hun rakte mig en nykogt Potet, som hun havde taget op af den store Gryde.

Den var saa deilig og saa varm, og idet jeg fik det travelt med at blæse paa den og byttet den fra Haand til Haand, fik jeg ogsaa Munden paa Glid. Jeg fortalte hende mine Sorger og bad om hendes Raad.

Mor Lancien hørte mig helt til Ende uden at røre paa sig. Hun sad med Armene over Kors og med et Smil, som efterhaanden blev mere og mere elskværdigt.

"Mit smukke Barn", sagde hun endelig, da jeg var færdig, "Sagen er ikke alvorlig, og jeg ved desuden ikke, hvad der skulde være inkurabelt, naar man er 20 Aar, men jeg er bange for, at de gode Folk har raadet Dem daarlig, som har bedet Dem gaa til mig, og at De tror jeg er dygtigere end jeg er. Mine Raad er altid simple. De vilde kanske selv have fundet paa noget bedre, hvis De havde forsøgt.

Saalænge det er saa koldt som nu, lader jeg f. Ex. de brystsvage og feversyge holde sig inde, medens jeg lader de blodfulde gaa ud, og sætter dem til at arbeide ude, istedenfor at

Digitized by Google

de ellers sovner ind under sin Pibe. Da begge Parter finder sig vel derved, og ingen hidindtil har tænkt derpaa, striger man paa, at Mor Lancien gjør Mirakler — men mellem os sagt, saa er der jo ingen Skade sket.

Men nu ser jeg nok; at De er skuffet, og at De tænker ved Dem selv, at havde De vidst dette, vilde De ikke have gaaet saa langt for at finde en gammel Kone, som var saa dum! Men kanske kan vi alligevel hitte paa noget.

"Er end Feernes Tid forbi, har vi dog endnu gode Aander, der kan hjælpe os ud af Ulykker, dem maa De henvende Dem til. Gud bevare mig fra at tale let om dem og sammenligne dem med Fortidens Feer. Hvad tænker De om Helgenerne i Paradis, mit kjære Barn, naar ingen her paa Jorden kan hjelpe Dem?"

Helgenerne i Paradis! Jeg tilstaar, at om Mor Lancien havde vist mig en Ridder med Fjer i Hatten og snorlige Moustacher, kunde jeg ikke blevet mere forbauset, imidlertid — da hun fremdeles ventede, maatte jeg jo svare.

"Ja, dem har jeg aldeles ikke tænkt paa", sagde jeg.

"Nei, se det tænkte jeg nok", sagde hun.

Og hun begyndte at forklare mig saa tydelig, hvorledes man faar alt, hvad man beder om, og hvorledes man skal henvende sig til en for at faa dette, og til en anden for at faa hint, at det forekom mig, som om hun maatte have levet sammen med disse store Helgener, som hun talte om, eftersom hun saa godt kunde indestaa for alle deres Følelser.

"Da De var Barn", sagde hun, "hvem bad De saa om at tage ned de Frugter, som hang paa de høie Grene? Jo, dem, som var større end Dem, ikke sandt? Nu er De bleven

Digitized by Google

saa stor, at De som alle andre kan række denne Verdens Ting; men naar noget fremdeles hænger Dem for høit, saa gjør som før, lad andre hjelpe Dem; thi altid saa bliver der dog noget, som vi ikke kan naa".

Hun talte saa simpelt, men med en saadan Værdighed, om det gaar an at bruge dette Udtryk her), at, uden at bagtale vor Præst, maa jeg sige, at ingen af hans Prækener har gjort et saadant Indtryk paa mig, og hendes Tro var saa sand og saa smittende, at det forekom mig, som om jeg i Skyerne saa alle Paradisets Helgener med halvaabne Hænder, smilende og rede til at give mig alt, hvad jeg vilde bede om.

Hvordan kan det være, at jeg ikke før har tænkt paa denne Udvei? Naar jeg nu tænker paa, hvilken Plads min ni Dages Bøn optager i mit Liv og i mit Hjerte, er jeg fristet til at græde over al den Tid, jeg har tabt.

Men det er dog ikke Umagen værd. Mor Lancien har nemlig forklaret mig, at i ni Dage skal man bede til den samme Helgen om en og samme Ting, vil man vente at blive bønhørt, og ni Dage gaar saa fort, naar man ved, at Lykken staar bag og venter.

Det er til St. Josef, jeg bør henvende mig, har Mor Lancien sagt, og aldrig har det hændt, at han har afslaaet en Bøn. Kun bør man bede med den rette Iver, ikke forsømme en eneste Dag af de ni og aldrig vakle i Troen.

Vakle i Troen! Jeg er saa sikker i min Tro, som om jeg havde Helgenens eget Ord, og ikke for et Kongerige vilde jeg forlænge min Bøn en halv Time over de ni Dage. Nei, min Tillid har han, og jeg skal vide at finde Ord saa brændende og saa overbevisende, at Bønhørelsen maa komme den niende Dag.

Digitized by Google

Ja, Mor Lancien, jeg tilbeder Dig, og vil Du det, giver jeg Dig Plads i den Vogn, hvori jeg kjører herfra.

11te Marts.

Det Alter, jeg har reist min Helgen, er storartet. Hele det ene Hjørne i mit Værelse er ombannet.

Det som var vanskeligst, var at faa en Statue af Ham, og i min Fortvivlelse holdt jeg paa at ville male en Johannes den Døber om og bønfalde ham om at lade mig kalde sig St. Josef, da jeg pludselig i en Krog af Kapellet fandt netop, hvad jeg søgte.

Statuen er liden, men af det pure Sølv, og den Liljegren, den holder i Haanden, er fuldstændig naturlig.

Jeg har sat den paa et høit Stillads, saa at den rager op over Kandelabrene, og nu forekommer det mig, som om det er Afstanden, som har gjort den liden, og som om det er oppe i Himmelen, jeg ser den.

Foran den har jeg dekoreret med en Masse Kristtorn med røde Bær, og med mine Bedeskamler, som jeg aldrig mere vil tage til vanhelligt Brug.

12te Marts.

Hvordan vil Hjelpen komme til mig? I hvilken Skikkelse vil min Befrier vise sig? Derom kan jeg ingen Ide have, og jeg bestræber mig forgjæves for at udmale mig, hvorledes en Helgen i Himlen vil bære sig ad for at hjelpe en stakkels liden Colette, som sidder indesneet paa sit Fjeld.

Paa hvilken mystisk Maade vil den faa en Fremmed til at vove sig hid? Og hvordan vil han gjøre sin Indtrædelse her?

Digitized by Google

Vil han ringe paa den store Klokke og bukke for Benoite og sige: "Mademoiselle, St. Josef har sendt mig"?

Jeg tænker og tænker, indtil jeg ikke kan mere.

Saa blir jeg ogsaa bange for, at alle mine Gisninger ikke hører med til den rette Tro. Mor Lancien sagde, at Troen skulde være "blind", og naar det rinder mig i Hu, holder jeg for baade Øine og Øren og tænker ikke mere paa noget.

13de Marts.

Jeg gjentager mine Bønner saa ofte, og jeg kaster mig saa mange Gange om Dagen paa Knæ foran min Helgen, at jeg er bange for at trætte ham med min Ensformighed; derfor gjør jeg mig den største Umage for at variere mine Ord.

Jeg vender Sætningerne og vælger Ordene med en Omhu som den fineste Skribent, og jeg ønsker, at jeg kunde flere Sprog, for at jeg om Morgenen kunde anraabe ham paa fransk, om Middagen paa italiensk og om Aftenen paa spansk.

Men eftersom Tiden gaar bliver min Tro sterkere og sterkere; den er nu bleven til Visshed.

14de Marts.

Blot fem Dage tilbage!

Jeg begynder at blive urolig. Jeg er saa betagen af den store Begivenhed, som ganske skal forandre mit Liv.

Det forekommer mig, at jeg virkelig burde begynde at forberede mig lidt, og imorges forsøgte jeg ogsaa at ordne lidt med mine Eiendele, specielt nogle gamle Sager, som jeg holder af.

Medens jeg holdt paa med dette, kom Benoite ind og sa, at jeg lagde sammen to Kjoler.

Digitized by Google

"Skal Du reise, Colette?" udbrød hun leende —

Jeg svarede ikke. Jeg fandt ikke, at jeg endnu havde Ret til at indvie nogen, men hun ved ikke, hvor sandt hun talte!

15de Marts.

Der er en Forstaaelse mellem min Helgen og mig, det er ikke til at tage feil af. Idag, da jeg tørrede Støvet af den med mit fineste Kammerdugs Lommetørklæde, forekom det mig, at han smilede, og at han bevægede den lille Blomstergren, han holder i Haanden.

16de Marts.

Skulde der virkelig være noget i mit Ansigt, som røber mig? Jeg ved ikke, men min Tante gjør undertiden store Øine, naar hun ser paa mig.

Jeg har set efter i et Speil, om jeg kunde udfinde, hvad det kunde være, men jeg kunde ikke opdage andet, end at jeg har lidt rødere Kinder og lidt sortere Øine end sædvanlig. Den kommende Begivenhed gjør sin Virkning.

Heller ikke min stakkels "Un" kan forstaa min Opførsel længere. Naar jeg før lagde mig paa Knæ, var det for at lege med den, og den lagde sig strax tilrette. Nu paabyder jeg den den mest absolute Stilhed og hæver kun Fingeren for at forbyde den at nærme sig mig.

17de Marts.

Min Sindsbevægelse tiltager stadig, og jeg ved ikke længere, hvad jeg skal finde paa for ret at vise min Iver.

Forresten tiltager ogsaa min Tro, indtil jeg er bange for, at den kanske bliver rent formastelig, saa sikker som jeg føler

Digitized by Google

mig. Jeg tæller de tre Kardinaldyder paa mine Fingre, og jeg stanser ved Troen.

Naar den kan flytte Bjerge, hvorfor skulde den da ikke ogsaa slaa en smal Bresche i min Mur, netop saa vidt at jeg kan slippe ud?

Alt stiller sig saaledes saa gunstig, at jeg ikke kan andet end fatte Mod.

Blandt alle Aarets Maaneder er jeg saaledes kommen til at holde min ni Dages Bøn i Marts Maaned, og jeg ser, at den netop vil udløbe paa St. Josefs Dag!

Uden at stile for høit tør jeg nok sige, at jeg heri ser et Tegn, som jeg godt forstaar — — — —

18de Marts.

Stormen raser, og Sneen falder i tætte Lag over hele den hvide Strækning, som Øiet ikke kan omspænde, og jeg er begyndt at blive bange for min stakkels Ridder.

Hvis han nu, ligesom jeg, skulde træde ud i en Grøft ved Siden af Veien, hvem vil da underrette mig derom?

Hvis der endnu var Tid, vilde jeg søge en anden Helgen og bede ham sende en Solstraale paa hans Vei — — —.

Men det vilde kanske vidne om Tvivl, og min egen Helgen vilde blive vred. Jeg lægger alt i hans Haand. Alt!

19de Marts.

Den Dag, da min Skjæbne skal afgjøres, den Dag, da mit nye Liv skal begynde! — Der er ikke en Fiber i mit Legeme, som ikke bæver, og mit Blod strømmer gjennem mine Aarer med en saadan Fart, at jeg kan føle det.

Digitized by Google

Selv under Bønnen kan jeg ikke holde mig rolig. Jeg knæler nu ved Vinduet; derfra kan min Stemme høres helt bort til Alteret, og jeg kan samtidig se alt, hvad der foregaar nede i Gaarden.

Enhver Lyd bringer mig til at fare sammen. "Der gaar nogen!" — "Er det ham?" — "Hvem banker?" o.s.v.

Dog tror jeg ikke, at han kommer før Middag. Middagstimen er en vigtig Time. Den er Dagens Vendepunkt, og saa lidet Sol, vi end har, ved man dog, at den da kan bryde igjennem hvad Øieblik det skal være.

Desuden forekommer det mig ogsaa, at det vilde være logisk, om han kom da, thi mit Livs Morgen er nu tilende, Dagen skulde vel nu begynde?

Alt er forberedt! Jeg har taget paa min bedste Kjole og pyntet mig med et Par grønne Kviste i Haaret og paa Brystet — Grønt er Haabets Farve, og Haabet har Frosten ikke kunnet dræbe, hverken ude i Haven eller i mit Hjerte. Uden at forklare mig, har jeg spurgt Benoîte ud, om hvad vi skal have til Frokost. Jeg tror, at vi usammet maa kunne byde ham det, og nu sidder jeg og venter. — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Det er gaaet som i den Sang, vi sang i Klosteret. Middagen er over, og intet er hændt.

Og jeg sidder fremdeles bag mit Vindu og venter.

Skumringen gjør mig trist.

Dog ser jeg nokfaa langt endnu, og jeg stirrer uden at trættes. — Men hvor lang har ikke Dagen været! Jeg har ikke kunnet vige fra Vinduet, og dog — hvad har alt dette Hastverk nyttet, eftersom jeg fremdeles sidder her alene? Men

Digitized by Google

jeg kan nok forstaa, at min Helgen foretrækker Mørket for at kunne skjule sin Haand, naar han sender min Lykke.

Og desuden, han er i sin gode Ret helt indtil Midnat, og jeg forbereder mig til at vaage. En stor Bedkub i Kaminen, min Lænestol trukket hen til Vinduet og foran mit Alter et Voxlys, det sidste jeg har, og det er ganske lidet! Men om det var endnu mindre tror jeg dog, at det vilde kunne lyse ud i Natten og lede ham hid, og desuden vil det ikke koste min kjære St. Josef noget at tænde en extra Stjerne for hans Skyld.

20de Marts.

Jeg er bedrøvet, jeg fryser og jeg har ikke kunnet blive varm i min Seng.

Det er sent, Midnat! Aldrig før har jeg siddet saa længe oppe om Natten og midt i al denne Stilhed, føler jeg mig saa liden, saa forladt!

Ude sendte Maanen lange Sølvstraaler og Granene saa ud som om de havde Frynser af Krystal — men Timerne er saa lange, saa lange, og alligevel — eftersom Midnatstimen nærmede sig begyndte mit Hjerte at banke fortere og fortere, saa at det tilsluttet forekom mig som om det maatte være en, der stod ved Siden af mig, der gjorde alt det Spektakel. Og derpaa, ved det første Slag af Klokken, blev jeg ganske, ganske rolig, "nu eller aldrig", tænkte jeg og talte hvert Slag med Øinene lukkede og med Hænderne fast sammenknugede, idet jeg ventede paa, hvad der vilde komme; men alt var som før, — Slotsgaarden tom, Klokken stum og ikke et Liv paa Veien!

I samme Øieblik gik mit Voxlys ud med en Uden skel-

Digitized by Google

gende Lyd, det var udbrændt, det tror jeg virkelig; men det var det samme! Det var aldeles som om mine Statuetter selv havde blæst det ud for at vise mig, at alt var forbi. Det var trist! Dog slipper ikke Hjertet let sit Haab!

Min ni Dages Ventetid var tilende, det er sandt, men en Helgen kan man ikke holde faa nøie ansvarlig for Time og Minut, som om det drejede sig om en almindelig Kontrakt. Kanske giver han mig først min Belønning imorgen. En Kredit paa 24 Timer, den kan man altid gaa ind paa.

Med disse Tanker lagde jeg mig til at sove; jeg sov uden Glæde, men fast, og her staar jeg atter i mit Vagttaarn.

Og nu denne Dag, hvordan skal nu den ende?

23de Marts.

Hvordan den skulde ende! Ak min Gud, min Gud, hvem kunde have forudset noget saadant, og hvem skulde have sagt, at jeg ved min Fremfusenhed saa nær skulde have voldt et Menneskes Død!

Hvordan det er gaaet til, ved jeg ikke, men jeg tror, at det maa have været denne Spænding, som har gjort mig nervøs.

Fremdeles disse Timer, som gik uden at bringe mig noget! De var lange, og jeg begyndte at faa ondt om Hjertet eftersom jeg efterhaanden maatte slippe Haabet. Jo sikrere jeg havde været i min Tro, desto bitreee var Skuffelsen, og lidt efter lidt blev jeg for Alvor vred.

Dette her var Bedrageri!

Havde jeg ikke bedet af hele mit Hjerte, hvorfor opfyldtes da ikke Løfterne nu?

Digitized by Google

Jeg bad med høi Røst, spurgte ham, trængte ind paa ham og begyndte tilsidst at gjøre ham Bebreidelser.

Men hverken mine Bønner eller min Vrede gjorde den mindste Virkning paa ham — det eneste var, at jeg efterhaanden blev mer og mer rasende paa dette stumme Stykke Metal.

Naar jeg nu stod her og skreg ud alle mine Klager! naar jeg nu lovede ham alt, hvad jeg kunde hitte paa! hvorfor kunde han faa ikke sige et Ord? Naar man nu er ganske alene paa Jorden, og ikke et Menneske vil høre en, og saa heller ikke Helgenerne deroppe i Paradis vil svare, hvad skal man saa gjøre?

Jeg holdt inde mellem hvert Ord, jeg ventede — jeg vilde give ham Tid. Saa! — Nu! — Fremdeles intet! Nu! — Da blev jeg med en Gang som fra mig selv, jeg følte, at jeg havde Ret til at hævne mig. Jeg greb min Statue og kastede den med al min Kraft ud gjennem det Vindu, der vendte mod Veien, idet jeg raabte efter den:

"Du har bedraget mig! Saa!"

Vindusruden, som derunder knustes, faldt netop bragende ned i Veien, da jeg hørte et Skrig nedenunder.

Jeg saa en Mand med blodigt Ansigt; min St. Josef havde slaaet et Hul i hans Pande ligeoverfor hans venstre Øie, og idet den ulykkelige veg tilbage for Støbet, snublede han i en stor Sten, faldt og brak sit Ben.

Nu har Benoîte og jeg vaaget over ham i tre Nætter, og jeg sidder her ved Siden af hans Seng og skriver og græder.

Digitized by Google

24de Marts.

Doktoren har atter været her. Bandagen om Knæet er nu lagt for sidste Gang, men med Hovedet er det endnu galt fat, og det ser ud til at det er temmelig alvorligt.

Vi lægger Is paa Panden, den skal han ikke mangle her, og Doktoren klappede mig paa Skulderen og sagde:

"Hvis han ikke kommer sig, er det ikke din Skyld, lille Sygepleierske, vær ved godt Mod".

Være ved godt Mod, naar jeg ser paa disse Bandager og hører paa disse Fantaster! Alligevel er jeg dog lykkelig over, at han har sagt, at noget afhænger af mig, og jeg studerer blot paa, hvorledes jeg kan gjøre det godt for ham.

Men hvilke Scener med min Tante. Hvilket Spektakel og Skrig! I det Øieblik Benoîte og jeg med vore forenede Kræfter havde faaet baaret den store Mand ind i Kjøkkenet, kom hun ind ad den anden Dør.

"Hvad er dette", udbrød hun og løftede Armene i Veiret.

"En Saaret, Tante".

Medens jeg talte, strakte vi ham forelsbig paa et Tæppe foran Ilden".

"En Saaret? Hvad skal jeg med en Saaret, hvor har I fundet ham?"

Og da det ene Spørgsmaal hurtigt fulgte det andet, svarede Benoîte uden at se op:

"Det er Colette, som har truffet ham med noget, som hun har kastet ud ad Vindnet".

"Men, hvem er han? Hvad siger han? Hvad vil han, dette Menneske?"

Digitized by Google

"Han vil have Fred", kunde jeg ikke bare mig for at sige, "og noget at stanse Blodet med".

"Men jeg vil ikke vide af ham. Du ved, at jeg tager ikke imod Mandfolk her".

"Jeg har ikke budt Dig ham", svarede jeg endnu mere opbragt, "han hører mig til".

"Hvad vil Du gjøre med ham?"

"Jeg vil naturligvis pleie ham".

"Jasaa! Og med hvis Hjælp? Alene baade Nat og Dag?"

"Benedikte hjælper mig; og jeg giver ham mit eget Værelse".

"Du er gal!" udbrød hun rasende og vendte mig Ryggen. "Det skal jeg vide at forhindre".

"Og hvorledes? Vilde Du kaste ham ud og lade ham dø der ude i Frosten?"

"Pyt", udbrød hun og trak haanligt paa Munden, "Store Ord! Tror Du, at man dør af saa lidet? Om en Time vil den fine Herre der selv bede om at faa gaa og være hvist forbauset over Dine Jeremiader".

"Vær ganske rolig, jeg skal ikke holde ham tilbage med Magt".

"Men, hvis han bliver liggende i den Forfatning der, hvad vil Du da gjøre?

"Det har jeg allerede sagt Dig, Tante", svarede jeg opbragt, idet jeg holdt mit Lommetørklæde trykket fast mod Saaret, "først agter jeg at faa heled det Hul, Du her ser, og derpaa vil jeg paa mine Knæ bønfalde ham om at tilgive, at jeg har forvoldt denne Ulykke, forstaar Du mig nu, Tante?"

Og uden at ville høre mere af denne ærdsomme Diskus-

Digitized by Google

slon, som jeg var bange for skulde naa den stakkels saaredes Øren, sendte jeg Benokte for at gjøre istand, hvad der behøvedes, medens jeg selv blev liggende paa Knæ foran ham, idet jeg i den forfærdeligste Spænding ventede paa et Livstegn. Men hans Læber var fremdeles hvide og lukkede, og den fine Blodstrøm, som sildrede ud af Saaret, vedblev at flyde uden Afladelse og trak sig udenfor Uldtæppet i store Pletter.

Imidlertid vedblev min Tante at vandre frem og tilbage i Værelset med en Tigers Skridt, og lidt efter lidt grebes jeg af en forfærdelig Angst for, at disse Øine aldrig mere skulde aabne sig, og at det var en død, som ved min Haand var bleven sendt ind i Evigheden.

Da var det, at jeg pludselig saa Benokte fare ud i Døren, hvor hun blev staaende og skreg og raabte paa en, som hun vilde faa til at stanse, og et Sekund efter kom hun ind med Doktoren. Det maa have været Forsynet, der har sendt ham forbi vor Ruin. — En Time senere havde disse to bragt den ulykkelige saarede tilsengs og forbundet hans Pande, og var han end ikke kommen til sin Bevidsthed, aandede han dog jevnt og rolig.

Med en Autoritet, som kun en fremmed og en Læge kunde udøve over min Tante, fik Doktoren sat sin Vilje igjennem, og da han, idet han skulde gaa, fandt hende ude i Korridoren sammen med mig, som hun fremdeles overvældede med Bebreidelser, tog han Sagen ganske rolig.

"— — — Jeg siger Dem det, Doktor, jeg vil ikke have noget med det at gjøre; jeg blander mig ikke i det!"

"Det er deiligt, Madame", svarede han tilfreds, "unge

Digitized by Google

Hænder er blødere og lettere til at pleie Saar end gamle, og det er beroligende for en syg at have et smukt Ansigt at se paa".

Siden er der gaaet tre Dage, og om Feberen end ikke er saa stærk, fantaserer han dog fremdeles.

Det, han oftest taler om, er en vis Jacques, til hvem han holder lange Taler, og da bruger han saa snurrige Udtryk, at jeg virkelig ofte maa le, om jeg end paa samme Tid helst vilde græde. Fra Tid til anden kommer ogsaa det Ord igjen, som han udtalte, idètsamme han faldt. Da Benoîte og jeg kom løbende, laa han nemlig allerede paa Jorden, men var endnu ikke uden Bevidsthed, og idet jeg stansede og forfærdet raabte: "Min Gud, hvordan staar det til med Dem?" reiste han sig halvveis op og sagde med et Smil — hvis man virkelig kan tro, at nogen kan smile i en saadan Tilstand —:

"Ah! Det er Brahma!"

Derpaa faldt han om, og vi bar ham ind; men siden kommer hans Brahma igjen Gang efter Gang, og det er mig umuligt at fatte, hvad det skal betyde.

Og nu kommer dertil, at vi ikke har den ringeste Anelse om, hvem dette Menneske er. Doktoren har spurgt sig for i hvert Vertshus nede i Landsbyen; men ingen har seet en Reisende, der svarer til denne Beskrivelse. Det er, som om han var skudt op af Jorden midt paa denne usalige Vei.

Hans Klæder er elegante, hans korte Jakke er foret med kostbart Skind, hans Hænder er hvide, og det, vi trods Forbindingerne kan se af Ansigtet, er fornemt. I Lommerne kun en Lommebog uden Adresse, og som Vadsæk en Slags Randsel, der er laaset. Jeg synes ikke om at faa Laasen sprængt, og

Digitized by Google

Doktoren giver mig Lov til at vente dermed endnu nogle Dage i det Haab, at han da vil kunne svare for sig selv.

Ogsaa Benolte fortaber sig i Gisninger.

Han er Kolportør, betroede hun mig nylig. "Det kan man se paa hans underlige Badsæk, eller ogsaa er han Fotograf. Der er dem, som ikke fører flere Greier med sig".

Men jeg tror ikke paa dette. At dømme efter hans Hænder, Bienbryn og Skjæg, har jeg gjort ham til Hertug eller Greve i det mindste. En fornem Mand er han i ethvert Fald, og jeg spekulerer nu paa, hvor gammel han kan være og hvad han kan hede.

Er han smuk? Det tror jeg ikke, og jeg tænker ikke engang derpaa. Min Anger og mit Samvittighedsnag optager enhver anden Plads, selv den, der ellers skulde tilhøre Søvnen og Maaltiderne, og Doktoren blev ganske vred, da han imorges endnu fandt mig oppe.

Uden at ville høre et Ord til Modsigelse, sendte han mig ned i Slotsgaarden for at spadsere.

Men da jeg kom ud i Luften, gik alting rundt for mig, og jeg skyndte mig tilbage til Sygesengen, fast bestemt paa ikke at forlade min Patient, førend Bevidstheden var vendt tilbage.

Faar jeg blot høre et eneste fornuftigt Ord, som viser mig, at han ikke er rent forstyrret, kan det være det samme med alt det andet.

25de Marts.

Han har talt! han er frelst! og jeg er saa ude af mig af Glæde, at jeg gjerne skulde raabe det ud over Alverden.

Igaaraftes vilde jeg vaage, tiltrods for at jeg var meget søvnig, og for at kunne være mere bekvemt klædt end i en af

Digitized by Google

mine gamle Kjoler havde jeg taget paa en af de Silkekjoler, jeg havde fundet oppe i de gamle Kister.

I dette store, bløde Skjørt uden Opheftninger, i dette tynde Liv, der var som fyet til mig, følte jeg mig saa vel, at jeg ikke kan forstaa, hvordan det kunde gaa mig, som det gjorde; men jeg sovnede i min Lænestol, og det saa fort, at jeg ikke en Gang fik Tid til at kjæmpe imod; og saaledes blev jeg siddende og glemte ganske min Patient, vistnok i hele to Timer!

Hvorpaa jeg vækkedes, jeg ved ikke af hvad; kanske af Lampen, som holdt paa at slukne, kanske af Ilden, som holdt paa at dø ud, kanske af denne uforklarlige Ensomhed og Tristhed, som følger de ensomme Nattevagter — nok er det, jeg for op for at se, hvor mange Klokken var.

Der manglede endnu nogle Minuter paa den Tid, da jeg skulde give ham hans Mixtur. Gudskelov! Og jeg havde endnu Tid til at faa det til at brænde igjen.

Med begge Hænder fik jeg lagt en stor Vedkubbe ned paa de Gløder, som var tilbage, og jeg laa netop og blæste ind i Aften af mine Lungers fulde Kraft, da jeg pludselig hørte en menneskelig Stemme. Det kom saa pludselig, at jeg udstødte et Skrig uden i Øieblikket at kunne forstaa noget.

Derpaa tænkte jeg jo strax paa min Patient og løb hen til hans Seng. Det var ganske rigtig ham, som havde talt til mig. Støttet op paa sin Albue, og med det Øie, han havde frit, vidt aabent, betragtede han mig med den mest intense Interesse og saa saa forbauset ud, som om han troede, at han var vaagnet i en ny Verden. Denne Stirren blev tilsidst saa

Digitized by Google

uhyggelig, at jeg var nær ved at rive ham ud deraf ved at tale til ham, da han pludselig kom mig i Forkjøbet.

"Frue", sagde han nølende, som for at give mig Tid til at protestere, "vil De godhedsfuldt sige mig, hvor jeg er?"

"Paa Slottet Erlange de Fond-de-Bieux", svarede jeg lidt skjælvende i Stemmen.

"Har aldrig hørt det nævne", mumlede han. "Og der er De Slotsfrue?" vedblev han og saa op.

"Halvveis", svarede jeg.

"Og — undskyld min Naivitetet, Madame, men — jeg tror virkelig ikke, jeg er rigtig ved Samling — men, hvad skal jeg gjøre her?"

"Vente paa at blive frisk, Monsieur. De er bleven bragt hid efter et Ulykkestilfælde, og —"

"Jasaa, det var et Ulykkestilfælde?" mumlede han.

Jeg havde netop aabnet Munden for at udbryde: "Men jeg beder Dem i det mindste tro, at det ikke var noget andet!" da han med samme Ro fortsatte:

"Vil De endvidere, Madame, forbinde mig ved at sige mig, i hvilket Aar vi befinder os?"

Hvis det ikke havde været for det fuldstændig rolige Udtryk, vilde jeg have troet, at han atter var begyndt at fantasere, men han talte fuldstændig i Konversationstone, og jeg svarede mekanisk:

"1885".

"Virkelig!" mumlede han. "Jeg troede ikke, at det var Moden".

Derpaa spurgte han uden nogen Overgang, om det var

Digitized by Google

muligt at faa Skrivesager, saa at han kunde skrive til en Ven, som maatte være meget urolig for ham.

"Monsieur Jacques?" spurgte jeg.

"Netop!" udbrød han. "Han er altsaa kommen hid, Madame?"

"Nei, men da De fantaserede —"

"Jeg har altsaa fantaseret! Hm — og det for saa unge Øren!"

Og da jeg rystede paa Hovedet uden at forstaa ham, vedblev han:

"Nu, nu! Lad gaa; Galskaben er ofte fornuftigere end Fornuften! Og De vil være saa elskværdig at give mig, hvad jeg har bedet om, Madame?"

"Alt, hvad De vil, min Herre, men imorgen. Det er Nat, og man skriver ikke om Natten".

"Hvorfor ikke, naar man har Lampe?" og han begyndte at le som et Barn over, hvad han havde sagt.

"Fordi Doktoren forlanger, at De skal have den fuldstændigste Ro, og fordi jeg aldrig vilde tilgive mig selv, at jeg havde tilladt Dem dette —"

Han rynkede det ene Øienbryn, som en der ikke er vant til at høre Indsigelser, og strakte Armen saa hurtig ud, at jeg uvilkaarlig veg tilbage. Da smilte han atter og rystede paa Hovedet.

"Vær ikke bange", sagde han, "og tilgiv mig, Madame, at jeg har ladet Dem staa i al denne Tid. Det ser ud til, at Patienter bliver daarlige Kavalerer". Han gjorde en Haandbevægelse henimod en Stol.

Hvordan skal jeg skildre min Forbauselse? Dette Menneske,

Digitized by Google

som vaagnede af de forunderligste Feberfantasier, og som jeg vidste havde svære Smerter, begyndte at konversere mig i en let, halvt spottende Tone uden at spørge mig, hvilket det Ulykkestilfælde var, som havde bragt ham paa Sygesengen, — det lignede intet af det, jeg havde udmalet mig.

Jeg satte mig ikke, men blev staaende med Haanden paa Stolryggen, ganske maalløs over dette forunderlige Menneske, da jeg pludselig blev opmerksom paa, at Klokken slog tolv, hvilket mindede mig om Mixturen.

"De maa drikke dette, Monsieur", sagde jeg, idet jeg greb Glasset, som stod paa Bordet, — men han veg tilbage med en Gestus, som ikke var til at tage feil af, og jeg gjentog i en bedende Tone:

"Jo, De maa, Monsieur, jeg beder Dem saa bønligt — det er for at faa sove".

"Jeg ved det, det hører med til Stykket", mumlede han mellem Tænderne og drak uden at sige et Ord.

"Der er den gamle François", mumlede han derpaa, idet Benoîte lydløst kom ind ad Døren.

Han lagde Hovedet tilbage paa Puden, idet han hviskede "Tak"! og ti Minutter efter sov han, som han siden har sovet, helt til Doktoren kom. Han er hos ham nu. — — — —
— — — — — — — — — — — — — — — — —

Doktoren er tilfreds, ialfald temmelig tilfreds, og han tror ikke længere, der er Fare for nogen Kongestion.

Til Gjengjeld ser det ud, som om han finder vor Patient lige saa merkelig som jeg. Han tørrede Sveden af Panden, da han kom ud fra ham i Morges.

"Han er gal, Barn, han er gal", sagde han til mig. "Hvor-

Digitized by Google

for kunde han ikke have ligget i Dvale en Maaned til? Nu raader vi aldrig i Verden Bugt med ham. Taler han ikke allerede om at staa op!"

Det lader til, at han, strax han fik se Doktoren imorges, har sat sig op i Sengen i en Fart, uden at bryde sig mere om sine Forbindinger, end om de aldrig existerede og var begyndt at gjøre ham Undskyldninger for den Uleilighed, han voldte ham.

"Det er ikke Veir til at hidkalde Fakultet, Hr. Doktor," havde han sagt, "og jeg gjør Dem tusinde Undskyldninger".

Derpaa var han begyndt at overvælde ham med en Række Spørgsmaal, lignende dem, han i Nat gav mig at besvare, hvilket viser, at jeg ikke maa have udtrykt mig tilstrækkelig klart — Spørgsmaal, som han fremsatte med en saadan Hurtighed, at Doktoren paastaar, han havde vanskeligt for at følge ham.

"Jeg kjender en Kugle der?" sagde han, idet han pegte paa Knæet. "Hvad er det?" De har vel ikke fat Benet at uden at spørge mig om? Og dette? Har De boret Hul i min Pandebrask, siden mit Hoved er saadan tiltaklet?"

Doktoren havde gjort sit bedste for at berolige ham, men han er ikke af de Patienter, man kan godsnakke for. Han maatte have Rede paa alt og tvang Doktoren til at give sig Besked om hvert Ben, der var beskadiget. Tilsidst bad han om et Speil, og Doktoren rakte ham det, han havde i sin Forbindingstaske.

"Det ser deiligt ud!" mumlede han. "Ødelægge det smukkeste, jeg har i mit Ansigt! Men pyt! Den store Pyrrhus stod i at faa en Sten i Hovedet, hvorfor skulde da jeg dø af et Flaskeskaar?"

"Her er ikke Tale om at dø", oplyste Doktoren.

Digitized by Google

"Nei det skulde jeg tro! Jeg føler mig lidt lemster, men om en Uge skal jeg befri min Vertinde for det Bryderi at have en fremmed Patient i Huset; vil De sige hende det, Doktor?"

Og da Doktoren havde nikket uden at svare, med en Mine, som vistnok tydelig havde sagt: "Tro Du bare det, min Ven; jeg vil ikke modsige Dig, men Du taler temmelig dumt", havde han strax forstaaet, at denne faderlige Mine kun var at betragte som et feberstillende Middel, og at der sandsynligvis huserede ganske andre Tanker bag de buskede, hvide Bryn. Han var da begyndt at overvælde ham saaledes med Spørgsmaal, havde saa bestemt forlangt at faa vide Time og Minut, da han skulde blive frisk igjen, og havde saa eftertrykkelig forklaret at man ikke kunde komme med Eventyr til en Mand i hans Alder, at Doktoren havde stillet ham en Maaned som første Termin, men i Stilhed forbeholdt sig at tilføie nok en, om dette skulde vise sig at være for kort.

Men da skulde man have set ham fare op, lader det til.

"En Maaned, Doktor! Siger De en Maaned? De vil beholde mig her en Maaned? Nei, De kan ikke mene det. Jeg forsikrer Dem om, at jeg har ganske andre Planer for Vaaren, end at ligge her og passe paa, at mine Ben gror sammen; og det kan vel desuden ske andet Steds end netop her, skulde jeg tro — En Maaned! — Men om en Maaned skulde jeg hvile paa Matter af Palmebast, med sex Slaver til at vifte mig og Indiens Himmel over mit Hoved".

"Da maatte De finde et hurtig seilende Skib!" sagde Doktoren leende. "Men uanseet det — lad os nu tale fornuftigt! Jeg kan ikke tænke mig, at De heller skulde ville gaa paa Træben hele Livet end at være taalmodig nu i nogle Dage?"

Digitized by Google

"Nei, det er vist, thi jeg bruger mine Ben bedre end de fleste, men saa godt indsurret som jeg nu er, kan det vel ikke gjøre nogen Forskjel, enten jeg sover i Jernbanekupe eller her."

"Nei, hvis De reiser i Skyerne, saa —".

"Aa, selv om jeg ikke reiser i Skyerne!" svarede han ivrig, "Hvad regner De Sovewaggonerne for? Saa vildt her end er oppe mellem Deres Fjelde, finder jeg vel altid tolv Mand, som er villige til at bære mig paa en Baare til nærmeste Jernbanestation. Fra Linje til Linje naar man til Havet, der bliver jeg uden mindste Rystelse bragt ombord i en af de store Oceandampere, og er jeg først kommen did, skal jeg ofre saa megen Tid, De kan forlange, paa Deres Forbindinger."

"Gjælder det Deres Formue?" spurgte Doktoren.

"Nei min Fornøielse", svarede den anden roligt.

Hvorpaa Doktoren uden at svare et Ord havde taget sin Hat, som han havde lagt paa en Stol foran Ilden, forat den skulde tørre. Men da Patienten saa, at han var ifærd med at gaa, havde han taget saa voldsomt paa Vei, at den gode Mand blev af Frygt for at fremkalde et Tilbagefald af Feberen.

"Jeg skulde have Lyst at vide, hvem der vilde hindre mig", udbrød vor Fremmede og blev mere og mere hed i Hovedet.

"Det skal jeg sige Dem, det vilde jeg", svarede Doktoren roligt og lagde Hatten fra sig. "Lad os nu tale rent ud en Gang for alle".

"Tillad mig først af alt at sige Dem, at baade De og Deres Knæ i Grunden er mig det ligegyldigste paa Jorden, og at jeg under andre Omstændigheder roligt vilde lade Dem falde i Stykker uden at røre en Lillefinger, naar jeg merkede

Digitized by Google

at det var det, De havde Lyst til; men for Øieblikket er jeg Deres Læge, og det gjør den største Forskjel af Verden.

De har været Soldat, Monsieur? Jeg ved det jo ikke, men jeg anser det for sandsynligt, ialfald gaar jeg ud fra, at De kjender noget til denne Institution og ved, hvad den kræver. Jeg mener blandt andet Lydighed ligeoverfor Skildvagten. Man stiller en Soldat paa en Post. Hvorfor? Hvorledes? I hvis Navn? Derom ved han intet, men i Kraft af sin Instrux fælder han Bajonet mod hvem der kommer, ligegyldigt om det er Ven eller Fiende.

Mellem os Læger existerer der noget lignende. Jeg ser Dem paa en Landevei, De er mig fuldstændig ligegyldig, og jeg vilde ikke lægge to Pinder ikors for Dem. Saa snubler De, brækker Deres Ben, og i samme Øieblik tilhører De mig. Jeg vender tilbage, faar Dem bragt i Hus, og fra nu af er jeg ansvarlig for Dem, som en Soldat er ansvarlig for den Port, han bevogter.

Om jeg elsker Dem eller tæller Dem blandt mine Fiender, gjør ingen Forskjel; det er Sygdommen, vi bekjæmper. Uden at jeg kjender Dem, og uden at nogen har overgivet Dem til mig, staar jeg til Ansvar for Dem, eftersom jeg er den eneste her, som kan helbrede Dem. Forsøg at komme ud af denne Dør, og jeg fælder Bajonet. Nu ved De det!"

"Hr. Doktor!" udbrød den unge Mand og rakte ham Haanden. "Tilgiv mig og vær forvisset om, at jeg betragter mig som Fange paa Æresord. Jeg forlanger ikke, at De skal undskylde mig ved at sige, at man bliver vanskelig, naar man er syg, thi jeg er altid saadan, som De nu ser mig, men jeg

Digitized by Google

vil tilstaa Dem, at saa stivsindet jeg end er, giver jeg mig strax, naar man tager mig paa den rette Maade".

"Det er godt, naar man ved det", svarede Doktoren og forlod sin vanskelige Patient efter at have givet ham de Skrivematerialier, han havde tigget om.

Ved samme Leilighed oplyste han om sit Navn, og tilnærmelsesvis ialfald ved vi nu, hvem han er.

Hans Navn er Greve Pierre de Civreuse, og Doktoren sagde, at forsaavidt som man ved første Møde kunde danne sig en Mening om en Mand, er hans Profession den at begaa Dumheder. — En udmerket Mand, en ualmindelig Karakter — tror nu jeg.

Doktoren har ligeledes fortalt ham min Tantes og mit Navn, og vi er altsaa nu præsenterede for hinanden; men om den virkelige Aarsag til Uheldet har han intet nævnt paa Grund af Patientens heftige Karakter, og dette er for mig en ubeskrivelig Beroligelse. Jeg bliver desuden mere og mere bange for dette Menneske, og jeg kan virkelig ikke begribe, hvordan jeg skal kunne staa i en Forklaring.

Benoîte, som har været inde og ordnet hos ham, siger, at han fremdeles skriver, og jeg lader ham i Ro med hans Ben Jacques, saa har jeg imidlertid Fred til at tænke over, hvordan alt dette skal ende, og hvordan jeg nogensinde skal kunne opnaa Tilgivelse af et saa lidet imødekommende Menneske.

Pierre de Civreuse til Jacques de Colonges.

Du har naturligvis tænkt, at jeg var død, gamle Ben, ikke sandt? Og jeg kan betro Dig, at jeg i nogle Dage næsten har troet det samme selv.

Digitized by Google

I — jeg ved ikke, hvor mange Timer — var jeg borte, uden at jeg kan sige hvor. Utvivlsomt der, hvor alle bevidstløse Folk vandrer hen, og dette forekom mig at være saa dybt under Jorden, at jeg med den Smule Bevidsthed, jeg havde tilbage, uafladelig forsøgte at puffe med Skulderen for at undersøge, om jeg da ikke skulde kunne røre ved Laaget paa min Ligkiste. Visselig maa man, naar man er kommen saa langt, have gjort Halvparten af den sidste Reise og befinde sig netop paa Grænseskjellet mellem de to Verdener, paa det Punkt, hvor en Fjer er nok til at faa Vegten til at vippe.

Heldigvis for mig vippede min Vegt til denne Side, og jeg vaagnede en skjøn Aften, lidt lemster efter mit Fald. Men man falder ikke fra en saadan Høide uden at merke det, og jeg ligger her med Knæet i Gibs og Bandager om Hovedet.

Midnatsklokken slog, og det var den første jordiske Lyd, jeg blev mig bevidst.

Hvis jeg huskede ret, spenderede Jorderigets Uhre aldrig mere end tolv Slag. Hvis der ikke kom flere, vilde jeg gaa ud fra, at jeg var hernede og ilive.

Der kom ikke flere, jeg blev da sikker paa min Identitet og aabnede Øinene for at se mig om.

Min Ven, husker Du "Feen" af Octave Feuillet? Et aandrigt lidet Stykke, som spilles næsten overalt; skulde Du virkelig ikke have seet det opført? Godt! — den Aften — jeg tror, det var igaaraftes, vaagnede jeg midt i første Akt af "Feen", og Mademoiselle Athol og jeg spillede en Scene sammen. Tro ikke, at jeg spøger, og hør mig videre:

Det første, en syg lægger Merke til, er sin Seng, min var en pragtfuld Himmelseng fra Ludvig XIII eller maaske

Digitized by Google

Ludvig XIV's Tid, derpaa vil jeg ikke bande, og dækket med et Tæppe af gammelt Silketøi, som vi vil kalde courtine. Værelset, hvori jeg befandt mig, var meget stort, men sparsomt oplyst af to tykke Voxlys i svære Armstager. Det var udstyret med Egetræs Paneling, og da jeg instinktmæssig saa opad, opdagede jeg høit, høit oppe de svære Loftsbjelker med Guldlister, som hist og her glimrede.

Foran Vindusnicherne stod svære Kanapeer, som jeg fik ondt i Ryggen af at se paa, langs Væggene flere Bedeskamler i samme Stil, ordnede som til Morgenandagt, og paa Gulvet ikke Skyggen af et Tæppe!

Og endelig, foran Kaminen, i en Lænestol — Du havde nok en Mistanke om, at jeg gjemte denne Lænestol tilsidst, ikke sandt? — en fin liden Dame, elegant og blond, som sov, siddende stiv og rank, i en rosenrød Silkekjole med langt Liv. Hendes Kjole var to hundrede Aar gammel, hendes Ansigt atten; — hvordan skulde jeg forklare mig dette? Jeg laa saa længe og arbeidede paa at løse dette Problem, at den lille Dame pludselig slog Øinene op i Forskrækkelse.

Hun saa henimod min Seng, som en Elev, der er greben i Fuft, men da det vel i Mørket saa ud, som om jeg sov, beroligede hun sig i saa Henseende og vendte sig som tro Vestalinde til Ilden. Hun ragede Glødende sammen og blæste i Ilden, saa hun fik Aske i Haaret, derpaa tager hun med begge Hænder en stor Kubbe — saa omtrent et Kvart Egetræ — og lægger den resolut ovenpaa Glødende.

Hun rører sig, hun lever, og Forestillingen om en Slotsfrøken fra gamle Tider, der ved Troldskab er bleven dysset i Søvn, maa ganske opgives. Da er det, at jeg i hende begyn-

Digitized by Google

der at se Jeanne d'Athol, som paa sit Slot i Bretagne omvender Skeptikeren Comminges ene og alene ved den Charme, der følger med hendes Bedstemoders Kjoler og hendes gammeldagse Sprog. Det eneste er, at hun har glemt Pudret, og Farven paa hendes Haar bidrager ikke til at vedligeholde Illusionen.

Saa forsigtig som jeg kan, raaber jeg paa hende, og hun farer op med et lidet Skrig. Det er tydeligt, at min Opvaagnen ikke hører med paa Programmet, og hun er høist forskrækket. Hun nærmer sig imidlertid, og vi taler en Stund sammen, idet vi gaar fra den ene Feiltagelse til den anden og hun med Hensigt fører mig paa Vildspor, medens jeg hele Tiden lader hende forstaa, at jeg gjennemskuer hendes Spil. Tilsidst gjør hun mig uskadelig, som man i saadanne Tilfælde gjør, ved en Sovedrik, som strax bedøver mig, men dog ikke saa fort, at jeg jo faar se den tredie Person gjøre sin Indtrædelse paa Scenen, en gammel Duenna, rynket som et vintergjemt Æble og med Øine saa gjennemborende, at man har Følelsen af, at de er kommet ud paa den anden Side af Hovedet, før hun er holdt op at stirre paa en. Det er en fortræffelig Type for den gamle François. Her gaar Tæppet ned, og jeg vaagner den næste Morgen i samme Ramme, men vis à vis en morsk og aandrig Doktor, som med faa Ord forklarer mig min Tilstand og tager mig saaledes i Skole, fordi jeg har gjort Oprør, at jeg endnu føler mig overhøvlet.

Hvis Du vil vide, hvad der feiler mig, min Ven, saa har jeg et aabent Saar i Panden, og mit Knæ er knust. Vidste Du, at vi Mennesker var saa skjøre? Jeg ikke! Og jeg pleier mig nu med en rørende Omhu og Forsigtighed.

Digitized by Google

Ja, jeg ler, men Sagen er, at jeg er rasende, rasende som jeg kan være det i mine bedste Øieblikke; og Tanken om, at Du er bunden til at være hos Din Onkel i flere Maaneder, hjelper ikke paa min Taalmodighed. At ligge her urørlig i flere Uger, og ikke have Dig til at holde mig med Selskab! — Kan Du tænke Dig mig nedsneet her, uden anden Tilflugt end min lille Dame i Rosenrødt? Thi Sneen har jeg saa ganske glemt at fortælle Dig om, som om den var faldt iforr; men her er en saadan Masse af den, at Doktoren for at komme herop og se til mig vexelvis maa bruge Sypmilsstøvler og norske Ski.

Imidlertid spørger Du mig om Grunden til alt dette og siger: "hvad F— vilde han paa denne Galei?"

Jo! Du husker nok, at før jeg reiste til Syden, var det min Mening at delikatere mit Øie ved en slaaende Kontrast af Sne og Is, ligesom hine Gourmander, der forbereder en udsøgt Middag ved at faste om Formiddagen og gaa en lang Tur i frisk Luft.

I den Henseigt reiste jeg op til en liden Landsby, hvis Navn ikke vil sige Dig noget, da Du aldrig har hørt det; og kun udstyret med et Slags Tornister begav jeg mig paa Fjeldtur.

Man havde forklaret mig, at naar jeg gik ret frem, vilde jeg komme til en Høide, hvorfra der var den deiligste Udsigt, at jeg vilde passere en herlig Granskov, og at jeg endog skulde finde et Slot paa min Vei.

Jeg havde ikke gaaet fem hundrede Meter, før jeg befandt mig i den mest fuldkomne Ensomhed, og hvis det aldrig har hændt Dig, at Du har vandret om paa Landet paa denne Aarstid, kan Du ikke gjøre Dig nogen Forestilling om, hvor

Digitized by Google

fuldkommen fuldkomuen denne Ensomhed er. Intet Spor af noget andet Fodtrin, ingen Lyd og ingen Farver. Overalt en Ensartethed, som i den første Time er herlig, i den anden trættende og som tilslut bliver enerverende.

Ingen Ujevnheder i Terrænet, intet op eller ned; alt er nivileret, overalt herskder en republikansk Lighed. Langt, langt i Afstand en Flok Ravne som skriger op med en Frækhed, der er tilgivelig hos de sidste gjenlevende. Det er deres Tid, og de ved det. Alle Buske pudrede af Sne og af en Krystalregn, der først vil falde om nogle Uger, og midt imod en bidende Nordeuviud, som flænger i Ansigtet!

Imidlertid gives der ikke saa lang en Vei, at man jo engang rækker frem, og jeg var tilsidst kommen ud af Landsbyen, ind i Skoven og havde seet den smukke Udsigt, da ogsaa Slottet præsenterede sig for mig. Beskrivelsen af dette skal jeg spare Dig for, eftersom jeg selv kun daarlig har seet det, som Du vil forstaa af det følgende.

En af Fløiene vender mod Veien; foran denne stansede jeg og begyndte i al Uskyldighed at slaa Sneen af en Sten for i Ro at kunne nyede det vilde og melankolske Syn.

En forunderlig Nysgjerrighed havde grebet mig. Det forekom mig, at noget uventet og originalt maatte skjule sig bag disse Mure, og jeg grebes af en næsten ubetvingelig Lyst til at skride ind og opsøge det. Du ved det jo desuden; det utilgjængelige har altid lokket mig; jeg husker aldrig, at jeg som Gut rørte de Æbler, som hang paa de lave Grene — om de, der hang høit, kan jeg ikke sige det samme.

Samtidig randt vor sidste Samtale mig ihu. Du husker nok, at Du prædikede Dyd og Forsigtighed for mig. Jeg havde

Digitized by Google

forklaret Dig, at naar jeg en Gang kom til Indien, var det min Mening at se alt, specielt alt, hvad et europæisk Øie ikke bør se. Jeg vilde trænge ind i Familielivets Hemmeligheder og i de private Ceremonier, lære de latterlige som de lavtliggende Sæder at kjende og endelig snige mig helt ind til selve de hellige Steder og se Brahma selv, om jeg saa skulde bruge tyve Forklædninger. — Og Du svarede til alt dette: Tag Dig i Agt. Ethvert Folkeslag vogter over sin Arnes Hellighed og sin Religions Hemmelighed, men Orientaleren mere end nogen anden. Du kan risikere noget af hvert for den Fornøielse, at sætte Dine Skosaaler, hvor ingen Europæer før har sat sine Ben".

"Af hvem skulde jeg risikere noget?" spurgte jeg Dig leende. "Tror Du at Guden selv vil uleilige sig for min Skyld, og at jeg vil faa den Fornøielse, at se ham røre sine fex Ben for at stige ned af Piedestalen?"

"Ikke han", svarede Du, "men hans nidkjære Tilhængere, hvis Du trænger Dig ind paa hellige Enemerker, risikerer Du let at træffe en Brahmin, som ganske eftertrykkelig lærer Dig at respektere Grænsernes Hellighed".

Hvorfor skulde jeg komme til at tænke paa alt dette i dette Øieblik? Var det fordi jeg spurgte mig selv om de fransks Mistanke var ligesaa hurtig vakt, som Indernes, eller fordi jeg var mig bevidst, at jeg uvilkaarlig med Øiet maalte Murens Høide og søgte ud de fremspringende Steder, hvor jeg kunde sætte min Fod? Jeg ved ikke, men i dette Øieblik blev jeg tvungen til at se op, derved at et Bindu knustes over mit Hoved, og før jeg vidste Ordet deraf, rammedes jeg lige i Ansigtet af et Kastevaaben, hvis Art og Natur jeg endnu ikke

Digitized by Google

har opdaget, men som imidlertid blev kastet med sikker Haand, det kan jeg forsikre Dig om.

Slaget var saa voldsomt, at det kastede mig omkuld, og jeg faldt saa klodset, at Følgen er bleven alt, hvad jeg ovenfor har beskrevet.

Kan man nu møde fremmed Paatrængenhed paa en mere eftertrykkelig Maade? og synes Du Dit Foredrag kunde finde en bedre Anvendelse, end naar Du hører, hvorledes min Nysgjerrighed blev kunst i sin første Spire, og at jeg traf min Brahmin allerede her paa vore hjemlige Breddegrader?

Der kom nogen farende, som skreg og var forstyrret, men jeg skulde gjerne bande paa, at Jorden pludselig havde indhyllet mig i en uigjennemtrængelig Taage, thi jeg kunde intet skjelne, og jeg tror, at jeg strax maa have tabt Bevidstheden.

Fra dette Øieblik af erindrer jeg intet, og mit Ophold i den anden Verden lader til at have varet fire Dage.

Hvem der er Ophavsmand til alt dette, og hvilket Vaaben jeg skylder mit Saar —? Herom udtaler man sig med en saadan Tilbageholdenhed, at jeg endnu er henvist til Gisninger; men jeg skal ikke før gjense min lille rosenrøde Dame eller den gamle med de gjennemborende Øine, før jeg skal vide at komme tilbunds i Sagen.

Imidlertid ved jeg nu dog Slottets Navn. Det er Erlange De Foud-de-Vieux, og did kan Du adressere Dine Breve.

Postbudet kommer her forbi en Gang imellem, f. Ex. naar han finder, at han har opsamlet Breve nok, til at det kan lønne sig at gaa til næste Landsby.

Slottet beboes kun af to Damer, Mademoiselle d'Ervins

Digitized by Google

og Mademoiselle d'Erlange, Tante og Niece, og da jeg til Doktoren kom med en Hentydning til, at jeg kunde være dem til Byrde, benegtede han dette med en saa bestemt Mine, at jeg maatte jage mine Skrupler paa Porten og finde mig i at modtage den lille Fantasifigurs Velgjerninger.

Men har jeg, á propos sagt Dig, at han taler om en Maaneds Ro, noget, der i en Læges Mund betyder det dobbelte, og at han stiller den absolute Fordring, at jeg indtager Horizontalen.

Jeg rødmer ved Tanken, og naar jeg saa betænker, at det er for en platonisk Betragtning foran en Mur, en Betragtning, som en Engel kunde have anstillet, at jeg nu bliver dømt til at tilbringe mange Uger med at idiotiseres mellem tre Kvinder, medens jeg med Rette burde jage Tigre nede i Indien, kunde jeg fristes til at gjøre Ende paa det, jeg har tilbage af Hoved! —

"Men", indvender Du, "Du vilde jo derind; hvad klager Du da over?" —

Jo, over at jeg er her og vil ud igjen. Jeg har set, hvad her er, og det er ikke nok til at beskjæftige mig i otte Uger!

Men vent, Jacques, man banker paa Døren — man banker let og skarpt; det maa være en meget liden Finger. Bag Gardinet, min Ven! Jeg skal sige Dig alt; vær rolig —

26de Marts.

Efter at Dokteren igaar var gaaet, ventede jeg saa længe med at gaa ind til min Patient — for at give ham Ro til at skrive til sin Ven, at jeg tilsidst ikke vidste, hvorledes jeg

Digitized by Google

skulde bære mig ad dermed. Banke paa og gaa hen og sætte mig paa min sædvanlige Plads, — det vilde være at tvinge ham til at opgive sin Samtale med sin Ven, og ganske at overlade ham til sig selv, var ogsaa galt, hvis han skulde ønske noget.

Jeg kunde jo have sendt Benoîte, men min Tante, der lader som om hun slet ikke ved noget om, at vi har en Patient i Huset, har i de sidste Dage overlæsset hende med Arbeide, og holder hende næsten som en Fange paa sit Værelse under Foregivende af, at hun skal gjøre istand hendes Gardiner.

Da fik jeg pludselig en Ide. Jeg kaldte paa min Hund, forklarede den tydeligt, hvad jeg forlangte af den, og hvorhen den skulde bringe det Papir, jeg vilde fæste til dens Halsbaand. Derpaa bankede jeg let paa Døren og slap den ind.

Paa Papiret skrev jeg følgende: "Grev de Civrense anmodes om at sige, om han ønsker at være alene, eller om han behøver noget. Hunden bringer Svaret tilbage og venter saa længe, man forlanger. Det er nok, naar De siger: "Gaa!""

Efter en kort Tids Forløb hørte jeg "Un" skrabe paa Døren, og paa dens Halsbaand fandt jeg min egen Billet, paa hvis Bagside der var skrevet: "Grev de Civrense tør neppe tilstaa, at han er nær ved at dø af Hunger og Tørst, samt at den tro Budbærer, idet han vilde række frem sin Hals for at aflevere sin Billet, har væltet mit Bord og mit Blækhus. Monsieur de Civrense beklager, ikke selv at kunne tage noget op".

Strax gik jeg da ind, satte i en Haandvending Bordet op igjen og tørrede Blækket op saa godt jeg kunde. Under dette sagde Monsieur Cevrense i en spørgende Tone: "Mademoiselle

Digitized by Google

d'Epine? — Mademoiselle d'Erlange?" "Mademoiselle d'Erlange", svarede jeg, ikke meget smigret over hans Tvivl.

"Undskyld", sagde han, "men der gives Tanter i alle Aldre". Da jeg under dette stod og skrubbede Gulvet med min Taaspids, begyndte han at bede om Undskyldning for dette Uheld, men jeg beroligede ham ved at sige, at intet er mig ligegyldigere end en Plet, forudsat, at den ikke er paa mig selv, hvilket er den rene Sandhed.

Endelig spurgte jeg ham, om der var noget specielt, han havde Lyst paa, idet jeg dog samtidig maatte gjøre ham opmærksom paa, at Forraadet paa Erlange var landligt; og han svarede mig, at da han havde forberedt sig paa at gjøre en Reise, hvor han slet ikke var sikker paa, hver Dag overhovedet at faa noget at spise, vilde han prise sig lykkelig, om han blot fik sine Maaltider regelmæssig, uanseet Spiseseddelen.

Det lykkedes mig at erobre Benoîte for en Time, og da hun havde sat Maden ind, tog jeg mig af Resten: skænkede Vin, skar Brødet o.s.v. Monsieur de Eivreuse spiste med en glædelig Appetit og underholdt sig hele Tiden med mig i denne kjølige, noget ligegyldige Tone, som ikke alene gjennemisner mig, men faar mig til at svare ganske bagvendt, maa jeg tro, thi han betragter mig fra Tid til anden med et Blik som om jeg havde sagt den største Dumhed. Da Tiden kom, begyndte jeg at lave Kaffe.

Benoîte havde givet mig Vand, som stod og kogte paa Ilden, Kaffe og en Masse Instrux, men det var noget nyt for mig, og strax jeg begyndte, merkede jeg, at jeg ikke mere huskede et Ord af, hvad hun havde sagt, og jeg blev siddende

Digitized by Google

paa Hug foran Ilden med Kjedelen i den ene Haand og Kaffen i den anden og vidste hverken ud eller ind.

Sammen maatte de paa en eller anden Maade, det vidste jeg jo, men hvordan —?

At hælde Vand i en Trædaase forekom mig noget lettere ligt; da var det rimeligere, at jeg skulde have Kaffen i Kjedelen. At hente Raad hos Benoîte var at berede mig en Times Skjænd af min Tante; og Monsieur Civreuses ene Øie fulgte mig desuden borte fra Sengen med en Nysgjærrighed, som bragte mig til Fortvivlelse. Jeg bestemte mig derfor i en Fart til at hælde Kaffen i Vandet, som jeg derpaa lod koge et Øieblik!

"Faar jeg Lov at skjænke i for Dem, Monsieur Civreuse?" spurgte jeg og nærmede mig med Vandkjedelen.

"Jeg siger Tak", svarede han uden at blinke og rakte mig sin Kop.

Ah, det var en frygtelig Suppe, som sort og tyk randt ned i den og samlede sig paa Bunden paa en alt andet end appetitlig Maade.

Jeg blev staaende ganske forfærdet med Kjedelen i Haanden og udbrød:

"Nei, det er galt! Det er tydeligt, at jeg har gjort noget galt, men jeg kan ikke lave Kaffe".

"Ikke jeg heller", svarede Monsieur Civreuse, som fremdeles holdt sin Kop frem, "men jeg troede, at man benyttede den", tilføiede han og pegte paa en Tragtekande, som Benoîte havde sat fra sig paa Bordet, og som jeg ganske havde glemt.

"Men hvorfor sagde De da intet?" udbrød jeg.

"Jeg troede, at De lavede den paa tyrkisk", svarede han.

Digitized by Google

Tilsidst filede jeg en Kop gjennem et Stykke Kammerdug, og han drak den ud, uden at blinke.

"De har altsaa antaget Deres sande Skikkelse", sagde han tilsidst, da jeg havde sat mig i min Lænestol.

"Min sande Skikkelse? Men saadan er jeg jo altid!"

"Ikke i Nat".

"Ah! Fordi jeg havde taget den gamle Kjole paa! Ja, jeg maa have taget mig merkelig ud. Jeg undres paa, hvad De tænkte, da De saa mig —".

"Jeg tænkte, at jeg endelig havde været saa heldig at finde et Sted, hvor Tiden havde staaet stille i to hundrede Aar".

"Hvorfor saa heldig?"

"Fordi jeg ikke kjender noget saa kjedsommeligt som den Epoke, hvori vi lever".

"Da skal jeg sige Dem noget, som er langt kjedsommeligere", udbrød jeg, "det er intet at kjende til den Epoke, hvori vi lever — saaledes som jeg".

"Vær ganske rolig", svarede han. "De ligner den mere, end De tror. Da det derpaa lod til, at han opfattede, at hans Udtalelse kun var middels høflig, skyndte han sig at sige: "Men Deres Hund? Hvorfor har De ladet den blive udenfor, Mademoiselle? Vel ikke for min Skyld, haaber jeg".

"Jo, jeg var bange for, at den skulde trætte Dem". Da han gjorde et benegtende Tegn, løb jeg til Døren og lukkede op, og den dumme "Un" kom styrtende ind med en saadan Fart, at den nær havde revet mig ned paa Gulvet med sine Kjærtegn.

Monsieur de Civreuse saa paa dens Spilopper uden at sige noget, men da jeg knælede ned for at lade den lægge sine Labber om min Hals, sagde han endelig:

Digitized by Google

"De holder meget af den?"

"Umaadelig!" svarede jeg ivrig. "Min gamle Barnepige først, og saa den —! Det er de to, jeg holder af i Verden".

"Tanten i tredie Række!" sagde han hen for sig — ikke til mig.

"Slet ikke", mumlede jeg i samme Tone, men jeg tror ikke, at han hørte det; og jeg reiste mig for at tage af Bordet.

Lidt efter spurgte han mig, hvad Kl. var, og idet jeg sagde ham det, kunde jeg ikke afholde mig fra at tilføie:

"Jeg er bange for, at Tiden vil falde Dem meget lang her, og at De vil komme til at kjede Dem frygtelig".

"Nei, jeg tænker ikke paa mig selv; det er for Deres Skyld, at jeg er bekymret. Hvilken frygtelig Plage og hvilket Bryderi, pludselig at faa en fremmed Patient i Huset!"

Og han vilde virkelig have udgydt sig i Undskyldninger og Taksigelser, tror jeg, hvis jeg ikke strax havde afbrudt ham.

"Nei, tro slet ikke det. Tvertimod — jeg er fornøiet derover, — jeg synes, det er saa morsomt!"

Jeg tænkte kun paa min Ensomhed, da jeg sagde dette, og paa den Glæde i hele to Maaneder at skulle have her et levende Væsen, som trængte til mig; men han tog det paa en anden Maade, tror jeg, thi han trak atter paa Læberne og bøiede høitidelig paa Hovedet.

"Saa meget desto bedre", sagde han, "aldrig saa galt, at det jo er godt for noget, siges der, og det glæder mig, at ogsaa denne Historie kan have sin lyse Side".

Heldigvis kom Benoîte ind i det samme, og jeg benyttede mig af Anledningen til at smutte bort, thi jeg vidste ikke, hvad jeg skulde sige.

Digitized by Google

Summen af det hele er, at jeg ikke kan fordrage denne Hr. Greve, og var det ikke for det brændende Ønske, jeg nærer, om at opnaa hans Tilgivelse og efterhaanden faa ham til at glemme min beklagelige Fremfusenhed, vilde jeg ligefrem faa imod ham, og jeg vilde ogsaa uden Betænkning vise ham det.

Denne uforstyrrelige Kulde gjør paa mig en Virkning som en Tøile paa min egen Livlighed, — ret som om den var noget, der angik ham! — og det spødske Blik fra hans ene Øie, der følger mig overalt, irriterer mig til at sige noget uforskammet. Hvordan skal det gaa, naar Bandagen kommer af, og han faar to! Det blir ikke til at holde ud; det forekommer mig, at dette ene forfølger mig endog gjennem Døren.

Pierre til Jacques.

Min Ven, jeg ved nu alt; thi under en tête à tête med Benoîte, Mademoiselle d'Erlanges Barnepige, har jeg manøvreret saa listelig, at jeg fik hende til at fortælle mig alt, hvad Doktoren fandt det rimeligt at fortie for mig.

Men det er sandt, jeg lod Dig nok gaa bag Gardinet for at vente, medens min blonde Fe fra om Natten traadte ind, og Du er nysgjerrig efter at høre, hvorledes hun tager sig ud ved Dagens Lys.

Godt, min Ven! Du kan tro mig, om Du vil, men Troldstaben vedvarer, og den antog denne Gang Skikkelse af en stor, prægtig krøllet Nyfoundlænder.

Det prægtige Dyr kom uden at betænke sig lige henimod mig med en Værdighed som en Elefant fra Hippodromen, og strakte Hovedet frem for at vise mig, at den havde et Stykke

Digitized by Google

hvidt Papir fæstet til sit Halsbaand. "Og den skjønne Prinsesse sendte ham en Vingehest med tre Hoveder, fortere end Helvede; og denne skulde med stor Nøiagtighed sige ham hendes Vilje", som det heder i Eventyrene.

"Hendes Vilje" reducerede sig denne Gang til et elskværdigt Ønske om at høre, hvad Grev de Civreuse monne ønske. Bogstaverne, der stor paa Kant som en Række Graner i Storm, vandrede ugenert omkring paa det lille firkantede Stykke Papir, og de sidste Ord, som der havde været liden Plads for, stod bogstavelig talt ovenpaa de andre.

I samme Øieblik, jeg faa denne Skrift, fattede jeg baarlige Tanker om Skribentinden. En Dame kan ganske lade være at skrive, det har jeg intet imod, men hvis hun først giver sig af dermed, maa hun skrive smukt. Hendes Skrifttræk maa ikke minde om en forskræmt Ørentvist. Det er kanske lidt sterkt, men dette gjør paa mig et Indtryk, som om en fin liden Markise trak op af Lommen et stort Bomulds Lommetørklæde, parfumeret med Patchouli.

Imidlertid var det nu ikke Tid til at filosofere, thi Hunden stod med fremrakt Hals og bad om Svar paa sit Brev, hvorpaa jeg bestemte mig til brutalt at tilstaa, at jeg var sulten, og at min største Ærgjerrighed for Øieblikket var at faa noget at spise. Det var ingen Kjærlighedsfonet, det maa tilstaaes, men — til en Dame, som ikke kan skrive! Da jeg saa strakte Haanden frem for atter at fæste Billetten under Halsbaandet, hændte det, at Hunden ved en Bevægelse af Halsen væltede mit Bord med Blækhus og alt. Temmelig forlegen tilføiede jeg da et Post Scriptum med det Bæk, jeg endnu havde i Pennen, og anmeldte Ulykken; et Minut

Digitized by Google

efter traadte min Sygepleierske fra den foregaaende Nat ind i Værelset.

Hun var nu klædt i en ganske almindelig Kjole, og med sit opsatte Haar var hun saa fortvivlende lig en hvilkensomhelst anden Nutids-Dame, at hun paa mig gjorde Indtrykket af et gammelt Billede af Valesques, som var bleven restaureret paa den Maade, at man havde forvandlet et fortryllende Barneansigt til Ansigtet af enbretagnisk Bondepige. Er det tilladt at bære et smukt Fortidsansigt paa sine Skuldre og saa skjule det?

Imidlertid traadte hun ind, fuldstændig ligegyldig for, hvad Indtryk hun gjorde paa mig, saa det ud til, og begyndte at rette paa Ulykken uden at sige et Ord. Hun satte Bordet paafode og tørrede op Blækket, idet hun med Foden førte et Stykke Tøi frem og tilbage over Pletten.

Jeg forsøgte i største Ydmyghed at fremføre en Undskyldning, men hun afbrød mig ved første Ord: "Nei, bryd Dem ikke om det; jeg tager mig ikke det mindste nær af Pletter!" sagde hun. — Ja, da slog jeg mig sandelig til Ro! Derefter gik hun ud for at skaffe Mad, og jeg blev tilbage med mine Tanker.

Min kjære Ben, jeg kan absolut ikke fordrage denne unge Pige. Hendes Væsen svarer fuldstændig til hendes Skrift, og denne sidste Udtalelse bragte Bægret til at flyde over. Jeg selv bryder mig rigtignok ikke om Pletter, og jeg har med roligt Blik set mere end Blækstrøm flyde, men en Dame! — Det var rædsomt.

Hvis der er noget, som specielt mishager mig, saa er det at gjenfe mine egne Skjødesynder hos andre, specielt hos en

Digitized by Google

Kvinde. Jeg kjender da, for Pokker, mit eget Ansigt, og vil jeg endelig se det, kan jeg gaa til et Speil; det er slet ikke nødvendigt, at jeg skal se mine Grimacer hos alle andre.

Da hun kom tilbage, var det for at servere den Middag, den gamle havde bragt, og hun tog sig af det med en Livlighed, der vidnede om meget god Vilje, men saa klodset, at jeg snart opgav at bede hende om Brød. Der manglede nemlig altid kun en Haarsbred paa, at hun skar sig i Fingeren. Porcelænet klirrede under hendes Behandling — Du har kort sagt intet mindre kvindeligt set, end denne unge Pige.

"Forlegenhed!" siger Du. "Det er Dit stygge, grønne Øie, som har forhexet hende. Men Du vil vel aldrig give mig Skylden for den Kaffe, hun lavede, og som jeg drak ud lige til Bærmen?

Ak, min Ven, ethvert Menneske har sin Kalk at tømme her i Verden, og har endda Skjærsilden ivente, jeg ved det, og jeg underkaster mig; men Du aner ikke, hvor usmagelig min idag har været.

Jeg havde ligget og set Mademoiselle d'Erlange knæle foran Kaminen i den fjerne Del af Værelset og tilberede sit Bryg med Talentets Sikkerhed; og skjønt det hele saa mig lidt problematisk ud, førbød min egen Udidenhed mig at have nogen Mening, før jeg fik smage det i det mindste. Men da!

Husker Du fra Din Barndom Fløde, som er bleven sur, eller som var brusten under Kogningen og som bragte os til at græde af Skuffelse. Ja, min Ven Jacques, noget lignende følte jeg nu. Jeg tilstaar, at jeg var skuffet og at denne Duft af Mokka, der passerede min Næse som kun Duft, bragte

Digitized by Google

mig til at rynke mine Bryn. Thi Du skulde have set den uforklarlige Mixtur, der blev mig rakt!

Jeg hører Dig beklage den lille og skjænde paa mig for min Grættenhed! Kjære Ven, gjem Din Medlidenhed; hendes Sorg varede ikke længe, og jeg tror, at hun kun ventede paa et Tegn af mig for at briste i Latter.

Men jeg fandt det alt andet end morsomt og foretrak ikke en Mine. Ganske optagen af Tanken om at gjøre det godt igjen, hittede hun paa en Udvei, som forekom hende saa fortræffelig, at hun udstødte et lidet Glædesskrig i den Anledning. Derpaa løb hun hen til et Skab og tog frem et Kammerdugs Lommetørklæde og begyndte saa at sile en Kop af sit forfærdelige Bryg gjennem en Snip af dette, som hun meget net holdt op med Fingerspidsen. Det var snehvidt, det indrømmer jeg, men tilstaa skal Du dog, at dette Balg af Sil var temmelig uheldigt og lidet skikket til at berolige mine irriterede Nerver.

Men jeg drak! Hvad vilde Du have gjort? Den bitre Smag med en liden Bismag af Lavendel, Reseda eller hvad det nu var, Lommetørklædet havde lugtet af — det var rædsomt!

Da dette var over, gik hun med rolig Samvittighed hen og satte sig i den store Lænestol, og jeg begyndte at bestræbe mig for at faa en Samtale igang!

Vil Du høre Tallet paa dem, hun elsker, og i hvilken Orden de kommer? Hun gjør ingen Hemmelighed deraf! Først den gamle Dada og saa Hunden, det er det hele; thi Tanten kommer aldeles ikke i Betragtning, efter hvad jeg kunde forstaa.

Med Hensyn til mit Uheld, har hun strax sagt mig sin Mening, uden nogen Opfordring fra min Side. Hun finder

Digitized by Google

det morsomt! Ja, virkelig, hun finder det morsomt! Hun har aldrig seet noget saa komisk som denne Hændelse. Idetmindste har jeg da den Tilfredsstillelse, at det er til Glæde for nogen om ikke for mig selv.

Efter at jeg havde faaet Klarhed over dette Punkt, kan Du nok forstaa, at vor Konversation blev lidt tvungen, men heldigvis kom Duennaen Benoîte i rette Tid til at fri os ud af Kniben. Mademoiselle d'Erlange flygtede, og jeg, som uheldigvis ikke kan gjøre det samme, trykkede mig godt tilbage i mine Puder, fast bestemt paa ikke at lade den gamle undslippe, før jeg havde faaet listet ud af hendes ærværdige Hoved alle de Oplysninger, det kunde gjemme paa.

Kun vidste det sig, at vore to Viljer stod fuldstændig fiendtlige lige overfor hinanden, og hun lod til at være ligesaa bestemt paa at tie, som jeg paa at faa hende til at tale. Et Kvarters Tid legte vi fuldstændig Gjemmespil med hinanden, hun undvigende, jeg forfølgende, indtil jeg tilslut gjorde helt om og tog hende med Magt.

Min Ven, hvis Du tør, kan Du fremdeles forsvare de smaa Fingre, som saa elegant leger med Porcelænet og som forstaar at lave en saa velsmagende Kaffe. Det er deres Merke, jeg bærer her paa min Pande, og min Uvilje mod Mademoiselle d'Erlange har været en Forudfølelse.

At Tingen er bleven gjort i ond Hensigt, siger jeg ikke, men jeg tror, Du maa være enig i, at hun har optraadt temmelig kraftig, især naar Du faar høre, hvilket Vaaben der er bleven brugt. Det er tungt, massivt og af ædelt Metal. Kan Du gjette hvad? Nei, naturligvis ikke, og om jeg gav

Digitized by Google

Dig Tid til at gjette hundrede Gange om igjen, vilde Du dog ikke komme nærmere.

Ser Du derborte i Krogen en Statuette af St. Josef, som ser ud, som om den gjerne vilde krybe ind i Væggen? Det er et smukt Stykke ciseleret Arbeide i purt Sølv, som jeg uden Betænkning henfører til den italienske Skole og som kunde bære Cellinis Merke, saa fint er det udført. Den har imidlertid været Redskabet i hendes Haand.

For at kunne fatte, hvordan dette merkelige Angreb har kunnet finde Sted, maa Du gaa nogle Dage tilbage i Tiden og forestille Dig Mademoiselle d'Erlange saaledes gjennemtrængt af denne samme Helgens Dyder og saa brændende i sin Tro, at hun tilbragte den største Del af sin Dag liggende paa Knæ foran ham.

Da er det pludselig, uden tilsyneladende Grund, kommen til et Brud mellem dem, og lige saa ivrig i sin Brede som før i Troen har hun i vanhelligt Raseri kastet sin Helgen ud af Vinduet.

At ophøre med at bede til den, det var altfor lidet. De gamle Sigambrer er ikke de eneste, som ynder at brænde det, de før har tilbedet, og desuden, som den brave Benoîte sukkende sagde: — Min Colette gjør intet halvt —. Det er der jo forsaavidt intet at sige paa. Jeg kjender ikke til, hvad den unge Oprørerske har at beklage sig over, og hun var maaske i sin Ret; ihvertfald er jo dette udelukkende hendes Sag. Men det sørgelige er, at medens denne intime Scene udspilledes mellem hende og hendes Helgen, gik det, som det gaar i Verden, den uskyldige kom til at lide for de skyldige.

Du forstaar altsaa, min Ven, denne Gang var det mig,

Digitized by Google

som blev Lammet i Fabelen, thi det Øieblik da jeg hensank i usalige Betragtninger foran dette gamle Slot, var ogsaa det Øieblik, da Mademoiselle d'Erlange sendte sin stakkels Helgen paa Porten og saaledes begik en dobbelt Ugjerning, idet hun kom sin Næste tilskade paa Liv og Lemmer, samtidig med at hun behandlede en kirkelig Gjenstand paa den uværdigste Maade.

Denne kirkelige Gjenstand har imidlertid intet havt at indvende, og ganske forglemmende sit fredsommelige og hellige Kald, har den overfaldt mig som en ægte Slagsbroder. Her ser Du, hvorledes jeg, uden nogen Forseelse, som Gud eller Mennesker kan lægge mig tillast, er bleven ført til Gravens Rand og er bleven liggende her med et ubrugbart Knæ og en kløvet Pande, ene og alene fordi en liden Pige og en Sølvstatuette ikke har kommet ud af det med hinanden.

Hvad synes Du nu om Mademoiselle d'Erlange? Forekommer det Dig ikke, at Du ser Klør skyde frem under hendes rosenrøde Negle, og vil Du fra nu af være ganske rolig i de Timer da hun alene vaager over mig? — Jeg afventer med en Nysgjerrighed, jeg ikke kan beskrive Dig, den Forklaring, der uundgaaelig maa finde Sted mellem os. Vil hun vise nogen Forvirring, denne stolte Amazone? Intet er mere usikkert, og jeg samler alt mit Mandsmod for at kunne trække mig med Ære tilbage.

Jeg er jo hendes Offer, om et saadant Udtryk nogensinde skulde kunne bruges. Det maa hun ikke glemme, og skulde hun vise sig altfor overlegen, river jeg min Bandage af, som man gjør i sidste Kapitel af Mrs. Radcliffs Romaner, og viser hende mit gabende Saar.

Digitized by Google

29de Marts.

Benoîte har sagt det! Monsieur Pierre ved alt! Min Gud, hvad skal jeg sige, hvordan skal jeg kunne gaa ind til ham? Jeg har uafladelig gaaet og indøvet en Undskyldning for mig selv, uden at kunne bestemme mig for noget.

Paa den ene Side er jeg ikke bedrøvet over, at det er opklaret. De uklare Situationer har altid været mig forhadte, og jeg husker, at jeg som Barn bad min Tante om "to paa Øret strax!" i Steden for den Afstraffelse, hun gjemte til om Aftenen. Da jeg jo desuden denne Gang har været virkelig skyldig, er det mig slet ikke imod saa snart som muligt at faa vide, hvorledes han vil tage det. Men hvordan træde ind? Hvordan tiltale ham? Det var dette, jeg aldrig kunde faa paa det Rene, eller som jeg i hvert Fald glemte, saasnart jeg nærmede mig den skjæbnesvangre Dør.

Ti Gange gik jeg i Løbet af Eftermiddagen hen og tog i Laasen, hvorpaa jeg stadig i sidste Øieblik betoges af Skræk og skyndte mig bort. Det saa virkelig ud som om alle mine Ideer var blevne tilbage i Bibliotheket, som jeg i disse Dage har brugt til Værelse, thi hver Gang, jeg atter kom derind, strømmede Ordene ind paa mig, jeg bevægede mig med nobel Anstand, og Bønner, der paa det allerbedste var skikket til at bevæge et haardt og koldt Hjerte, laa mig paa Læben. Jeg stred henimod den Divan, hvor jeg forestillede mig Grev de Civreuse liggende, og for at Generalprøven skulde være gan[illegible] komplet, greb jeg Kvasten paa en Pude, saaledes s[illegible]ve altfor tænkte at gribe hans Haand.

"Monsieur", sagde jeg med bævende St[illegible]aden paa mig [illegible] vilde hjelpe mig, mig, thi jeg beder Dem saa bønlig. Jeg har

Digitized by Google

stab, som jeg aldrig vil ophøre at angre, og som jeg ikke uden Forfærdelse kan tænke paa; men De ser, hvor jeg er ulykkelig, og jeg beder Dem sige mig, at De ikke er altfor vred paa mig! Førend De har sagt dette Ord, faar jeg ikke Fred med mig selv, thi de Bebreidelser, jeg selv gjør mig, er langt stærkere, end De paa nogen Maade tror".

Puden tog da min Haand i sin, kyssede ridderlig Spidsen af mine Fingre og gav mig fuld Tilgivelse, uden at jeg behøvede at sige mere. Derpaa skyndte jeg mig afsted, opfyldt af min Tale, men idet jeg gik gjennem Døren, var den allerede bleven noget forvirret, ude paa Gangen forsvandt Halvparten, og Resten fordunstede paa Veien, saa at naar jeg kom til det afgjørende Punkt, stod jeg med tomme Hænder!

I en Fart løb jeg da tilbage den Vei, hvorfra jeg var kommen, og stadig gik det paa samme Maade. Det var, som om mine Ideer strømmede ud fra Panelingen og fra Gulvplankerne og atter stillede sig paa sin Plads, og hver Gang jeg kom tilbage til den symbolske Divan, var jeg atter Herre over mig selv og istand til at røre ham med Ord lignende de forrige, kun endnu mere gribende.

Imidlertid maatte dette have en Ende. Det begyndte at blive mørkt, og jeg kunde ikke lade Grev de Civeruse blive liggende i Mørke, fordi jeg ikke turde bringe ham hans Lampe. Det var var tydeligt, at jo længere jeg betænkte mig, desto vise [illegible]re blev det; jeg maatte tage mig selv med Magt. gjør i sid[illegible] bøiet Hoved, som en Gjenstand, der bliver kastet, hende mit gabe[illegible]ig derfor endelig en Gang ind ad Døren og lige stolende paa, at min Stjerne vilde indgive

Digitized by Google

mig de Ord, der var saa nødvendige, og som jeg virkelig troede nu vilde komme.

Men Grev de Civreuse modtog mig med at stirre forbi mig henimod Døren, bøiede sig fremover for at se bedre, og viste sig i det hele taget saa spændt optagen af noget bag mig, at jeg uvilkaarlig vendte mig om for at se, om jeg havde trukket noget efter mig med min Kjole. Men der var intet, og da jeg forbauset saa paa ham, sagde han rolig:

"Jeg troede, De blev forfulgt, Mademoiselle".

Derpaa lagde han sig tilbage paa Hovedpuden med en saa beroliget Mine og lukkede sit ene Øienlaag saa ligegyldig, at jeg nok tror de fleste vilde have tabt Ligevegten ligesom jeg gjorde. Der blev jeg staaende fuldstændig ubevægelig. Jeg er sikker paa, at jeg saa helt forstyrret ud, thi jeg bevægede Læberne uden at kunne faa et Ord frem, jeg stod med Lampen i Haanden uden at det faldt mig ind at sætte den fra mig, og jeg vilde givet meget for, at have kunnet faa noget af Grev de Civreuses storartede Holdning, eller for i det mindste at vide, hvor jeg skulde gjøre af mine Arme og Ben, noget der aldrig før havde forekommet mig saa vanskeligt.

Hvad ham angaar, lænede han sig tilbage mod Puderne med en nonchalant Værdighed som en romersk Keiser, og behøvede ikke i denne bekvemme Stilling at frygte for at gjøre nogen klodset Bevægelse, en Fordel han benyttede sig af paa den mest uforskammede Maade.

Saaledes kunde det ikke gaa længe uden at blive altfor latterligt, og hans irriterende Kulde virkede desuden paa mig som Pidskeslag. Naar han altsaa slet ikke vilde hjelpe mig,

Digitized by Google

sik jeg tale saa godt jeg kunde, og forklare ham mine Følelser uden altfor mange Omsvøb.

"Se her er Deres Lampe, Grev de Civreuse", — dette var den originale Begyndelse, jeg fandt, "— og saa vilde jeg desuden bede Dem om Tilgivelse for det beklagelige Uheld, som De endnu lider under; men det var virkelig ikke min Skyld".

"Mon det skulde være min", sagde han rolig og saa paa mig.

"Det siger jeg ikke", stammede jeg og kom ganske fra Koncepterne; men da han bøiede Hovedet, som om han vilde sige, at det ialfald var heldigt, kom jeg ham ivrig i Forkjøbet: "Det vil sige, jeg ved jo godt, at Skylden er min, men jeg mener, at jeg gjorde det ikke med Hensigt".

"Det har jeg heller aldrig troet, Mademoiselle", sagde han med et spottende Smil.

"Thi, hvorledes skulde jeg kunne vide, at der var nogen? Veien tilhører ganske os, der pleier aldrig at gaa nogen andre".

"Ja da bliver det jo ganske klart", svarede han rolig. "Det er mig, som har begivet mig ind paa Veie, hvor jeg intet havde at gjøre, og da jeg befandt mig paa Deres Enemerker, var De fuldkommen i Deres Ret. Har ikke Jorddrotterne Hals og Haand overalt paa sine Godser, og har ikke enhver Lov til at afgjøre sin Trætte paa sin Maade, uden at raabe "giv Agt!" Det bliver de forbigaaendes Sag at se op og afparere Slaget".

"Nei, Grev de Civreuse!" udbrød jeg aldeles fortvivlet, "De faar mig til at sige Dumheder, som De meget godt ved, at jeg ikke tænker, og De svarer mig virkelig stygt, naar jeg beder Dem om Forladelse!"

Digitized by Google

Og da jeg følte at Taarerne kom, hvor meget jeg end kjæmpede imod, vilde jeg løbe min Vei, da han med en Bevægelse holdt mig tilbage.

"Mademoiselle, nu er det mig, som beder Dem om Forladelse", sagde han og glemte for en Gangs Skyld sin utaalelige Kulde. "Jeg har opført mig skammelig, og jeg kunde slaa mig selv, fordi jeg har faaet min opofrende Sygepleierske til at græde. Kan De tilgive mig?" — Men et er at faa Taarerne til at rinde, et andet at faa dem til at stanse. Jeg smilte, jeg nikkede "Ja, ja" med Hovedet, men de var der nu, og de maatte have sin Tid. Jeg kunde længe nok bide mig i Læberne og trykke Lommetørklædet ind i Øinene, jeg kunde dog ikke bringe dem til at stanse. Tilsidst var jeg virkelig at ligne med et Vandspring.

Fra Tid til anden gjentog Monsieur de Civreuse sine Undskyldninger, og jeg var oprigtig talt i Grunden slet ikke bedrøvet over endelig at se en Smule Uro og Bekymring i hans iskolde Øie. Efter al den Pine, han nu i fem Dage har forvoldt mig, var det egentlig kun Løn som forskyldt. Dog maa ingen tro andet, end at jeg gjorde mit allerbedste for at berolige mig, thi jeg saa, hvordan det hele Optrin generede ham, og strax jeg atter kunde tale, udbrød vi begge i Munden paa hinanden:

"Saa er De altsaa ikke vred paa mig længere?"

"De tilgiver mig virkelig"?

Jeg rakte ham Haanden, idet jeg optog mit Program, der, hvor jeg havde sluppet det, men han nøiede sig med trykke den ganske let, idet han smilende — denne Gang med et virkelig behageligt Smil — tilføiede.

Digitized by Google

"Fuldstændig Amnesti, endog for ham, ikke sandt"?

Og han pegte hen paa min St. Josef, der er kommen tilbage paa sin Plads, jeg ved ikke hvordan.

Jeg rødmede lige til Øinene og forhøiede saaledes Farven i mit Ansigt, der allerede brændte som Ild, og hvori jeg kunde se min Næse ganske lysende og opsvulmet. Da jeg intet svarede, blev Grev de Civreuse vistnok bange for at jeg atter skulde begynde at græde.

"Vær ganske rolig, Mademoiselle, jeg kjender intet til hvad De har at beklage Dem over, jeg kjender kun Straffen, uden dens Aarsag", skyndte han sig at tilføie.

"Det tror jeg nok!" udbrød jeg. "Skulde De have kjendt dens Aarsag maatte man have kunnet læse gjennem min Pande, thi jeg har ikke fortalt det til et levende Menneske."

Han spurgte ikke om mere, og jeg gik for at vaske mine Øine.

Doktoren, som netop har været her, er henrykt over hans Pande. Han siger, at Saaret gror som ved et Mirakel, men hvad Knæet angaar, har han i al Hemmelighed tilstaaet mig, at han ingen Bedring kan opdage, og at Tiden og en absolut Ro er det eneste, som kan sikre en fuldstændig Helbredelse. Maatte kun Monsieur de Civreuse ikke gjøre altfor sure Miner til disse to bitre Mediciner!

Jeg selv finder nu en usigelig Trøst i at pleie min Patient. Jeg har ikke længere nogen pinlig Forklaring at frygte, og dette gjør, at jeg føler mig langt tryggere.

Han paa sin Side er fremdeles noget mørk og kold, og hans Tilbøielighed til Ironi viser sig ved enhver Leilighed.

"Jeg er født bister", sagde han netop nu til mig, "og

Digitized by Google

da ingen tænkte paa at rykke op dette Ugræs, da jeg var liden, er det nu bleven en liden Eg, som jeg selv ikke bryder mig stort om".

"Men Deres Venner?" spurgte jeg.

"Aa, de finder sig i Regelen i det, og bliver de trætte deraf, beskjærer de den en Smule".

"Hvor de maa være elskværdige!" kunde jeg ikke afholde mig fra at udbryde. "Jeg vilde i deres Sted søge Ly et andet Sted end under denne lille Eg, som ikke forekommer mig at være sikker".

Han rynkede Øienbrynet. Dette er hans Maner, naar han ikke er tilfreds og dog ikke vil sige noget, og jeg har opdaget, at det omtrent betyder, at jeg skal tie. Altsaa var jeg nu kommen under Skyggen af hans Eg, og jeg er der fremdeles.

Til sidst er jeg som hans Venner; jeg finder, at Træet i høi Grad trænger til at beskjæres, og at det skyder kraftige om end krogede Grene.

Pierre til Jacques.

Min Ven, kjender Du et Argument, der samtidig er mere banalt og mere nimodstaaeligt end Taarer? Det er gammelt som Synden, Alverden bruger det. Alverden ved, hvor simpelt det gaar til, og dog gribes Alverden deraf. Eva har opnaaet sin første Tilgivelse og beseglet sin første Forsoning med disse velgjørende Draaber, og Mademoiselle d'Erlange — uden Sammenligning forresten — har netop nu benyttet sig af dem med en saadan Virkning, at vi ikke alene er bleune forsonede, men at det endogsaa er bleven jeg, som har bedet om Tilgivelse.

Digitized by Google

Kan Du tænke Dig en Rolle paa en Gang mere latterlig og mere generende end den, en Mand spiller, som faar en Kvinde til at græde, og det naar denne Kvinde er ham fremmed? Vinene skjulte i Lommetørklædet, Stemmen afbrudt, Forklaringer, der kvæles af tunge Sukke og kun kan komme frem i Stumpevis! Hvordan skal man tage dette? At se paa hende er indiskret. Vende Hovedet bort er kynisk; det ser ud, som om man vilde sige, at man giver en god Dag i det hele. Det eneste, man har at gjøre, er at sværge paa, at man er den Ulykkeligste af Ulykkelige, og saa ydmygt at bede om Tilgivelse.

Desuden, jeg ved ikke, om det gaar Dig saaledes, men alt, som for mig er ukjendt eller sjeldent, gjør et større Indtryk paa mig end det kjendte. Hvis man nu vil tale til mig om brækkede Arme og Ben, saa ved jeg, hvad det er, jeg har erfaret det. Men disse Taarer, som flød ustanseligt og heftigt, de lignede saa lidet de Taarer, jeg i mit Liv har fældet — sjeldne Taarer, som ingen har seet! — at jeg betragtede dem med en dunkel Skræk for det ubekjendte og spurgte mig selv, naar og hvorledes der skulde blive en Ende paa dette. og om Mademoiselle d'Etrange ikke tilsidst vilde risikere at flyde hen i en levende Bæk, ligervis som en Naiade. Derfor var jeg ogsaa villig til at gaa ind paa alle Kapitulationsbetingelser og var taknemmelig, at jeg ogsaa havde min Skyld at afbede, og at jeg kunde give hende min fuldstændige Tilgivelse i Bytte for den, jeg fik af hende.

Nu er det blot den stakkels Helgen, som staar tilbage. Jeg har forsøgt at optræde som Mellemmand, men dens Forsyndelse maa have været temmelig alvorlig, thi hun hørte

Digitized by Google

paa mig med megen Kulde, og jeg vil ikke risikere en Fred, der er saa uy og saa dyrekjøbt, ved at vise en ubetimelig Iver.

Og jeg, der ventede i saadan Spænding paa denne Sammenkomst, jeg, der i min retfærdige Vrede følte mig dette lille forstyrrede Hoved saa fuldstændig overlegen! jeg, som saa udmerket havde ordnet alle de Sandheder, jeg vilde sige hende, og som hun vilde have saa godt at høre en Gang! Du her, Forræder! Det er daarligt af Dig, og jeg kan forsikre Dig, at jeg sjelden har været mindre oplagt til at give Dig Medhold. — Vor Fred er desuden kun en væbnet Fred. Den gjælder et Punkt og kun et Punkt. Vi taler fra nu af aldrig mere om den Tildragelse, der har skaffet os Anledning til denne tête-à-tête paa en Maaned, en Maaned, jeg ikke kan se frem til uden at gyse; men vi vil vistnok alligevel ikke mangle Stridspunkter, efter hvad jeg kan forstaa.

Forestil Dig alt, hvad der er modsat i denne Verden: sort og hvidt, Vand og Ild, to Heste, der samtidig er sluppen ud paa Manègen fra forskjellig Kant, og som løber rundt og rundt, og hver Gang de passerer hinanden, giver hinanden drøie Puf — se, saaledes er vi to at betragte i vort store egepanelede Værelse.

Men nei, det er en daarlig Lignelse. Vi er ikke absolute Modsætninger, thi hun ligner mig, min Ven, det er det, som er det rædsomme. Man har sat en Kjole paa hende og friseret hendes Haar ad hoc paa en Maade, som jeg kun kan henføre til Morovingernes krigerske Periode, og hun er desuden udrustet med en Aabenhjertethed og en Naivetet, som vissellig ikke hører med blandt mine Dyder, men naar dette undtages, er vi som Tvillingbrødre. Og for en Dame, maa Du

Digitized by Google

indrømme mig, at der kunde findes et bedre Forbillede end Din Ven, og at hun sikkert vilde vinde i Ynde og Tække alt, hvad hun tabte i Lighed. Ingen Genre er mig saa lidet tiltalende som "den gode Kammerat". Jeg vilde have foretrukket hende drømmende, koket, snerpet, uberegnelig, alt hvad Du vil, der kunde have givet mig Anledning til at studere Modsætningerne her i min Fangetid, og jeg kan ikke paa nogen Maade komme ud af det med denne joviale Sikkerhed, som giver sig Udtryk i Englænderindernes shake hands. Denne Skik kan jeg i Forbigaaende sagt sidst af alt tilgive dem — næst efter deres Stygghed da! Nu netop var hun dog midt under sine Taarer mere Kvinde end nogensinde. Hermed være det ikke sagt, at jeg den Gang behagede mig i hendes Graad, eller at jeg fandt Situationen tiltalende; men jeg holder paa det gamle Ideal, jeg vil, at de unge Piger skal være lidt bestedne og ved given Leilighed lidt frygtsomme, føielige og en Smule idealistiske, kort sagt, at de skal ligge en Oktav høiere end vi, ligesom den kvindelige Stemme ligger høiere end den mandlige.

Efter dette vil jeg maaske komme til at finde lidt bedre Underholdning her. Jeg reiste ud for at søge nye Lande og nye Typer, for at studere originale Mennesker, og man siger jo, at det, en Franskmand kjender mindst af alt, er Frankrig. Lad os da studere Frankrig, min Ven, siden vi nu en Gang er her, og modtag Du disse Reisebreve med den samme Velvilje, som om de kom fra Ganges's hellige Bredder eller fra Himalayas ikke mindre hellige Top. De vil da i det mindste have den Fordel, at de er friskere, end de vilde være efter den lange Reise, og naar man betænker, hvor meget smukt Bernardin de Saint Pierre kunde finde ud af en Jordbærplante, maatte

Digitized by Google

Jeg jo være en stor Klods, om jeg ikke kunde vinde lige meget ud af det Maal Land eller mere, som omgiver mig.

Men jeg er kommen langt bort fra selve Sagen og humper omkring mellem filosofiske Betragtninger, medens Du vil holde fast paa Fortællingen, ikke sandt? Vi var jo kommen til Mademoiselle d'Erlanges Taarer, og jeg skal gjerne vædde paa, at Du i al Troskyldighed udmaler Dig, at jeg kunde faa dem stansede med et Ord, ligesom jeg tilstaar, at det var med et eneste Ord, jeg bragte dem til at strømme. Jeg skulde gjøre Undskyldning, og saa var det over, og vi var bedre Venner end nogensinde.

Ak min Ven, Himlen bevare Dig for nogensinde at fremkalde en Krise, over hvilken Du ikke et eneste Øieblik føler Dig som Herre, thi det er frygteligt. Man siger, at man føler sig liden ligeoverfor en Oversvømmelse, fordi man der har for sig noget, som man umuligt kan mestre. Ja, hvad skal man saa sige om en ung Piges Taarer? Har man mere Magt over dem? Jeg gjorde mig blid, jeg gjorde mig ydmyg, jeg lagde mig saa at sige flad, med Floden strømmende uafbrudt, og det var et Vidunder at se, hvorledes det lille Lommetørklæde, der var saa stort som Fladen af min Haand, blev vendt og dreiet paa alle Kanter og dog forslog. Sammenknuget som det blev passede det netop som Omslag for det ene Øie; og det blev byttet og flyttet og dreiet og det med en saa merkværdig Hurtighed og Behændighed, at jeg tiltrods for den Gene, jeg laa under for, ikke kunde undet end følge disse Manøvrer med spændt Opmærksomhed.

Jeg bør imidlertid indrømme, at Mademoiselle d'Erlange slet ikke misbrugte Situationen, men at hun beroligede sig saa

Digitized by Google

snart som muligt, rakte mig Haanden uden Nag og paa min Bøn satte sig i min Nærhed, i Stedet for at flygte, som hun havde gjort Tegn til.

Til mig stod det da at gjøre Skaden god igjen, og jeg følte, at der maatte megen Elskværdighed til for opveie mit Klodseri. Jeg maatte spøge, adsprede hende, kort sagt fjerne saa meget af min Brutalitet, som jeg kunde — og jeg tror virkelig ikke, det lykkedes mig saa altfor daarligt. — I Begyndelsen afbrødes hendes Sætninger af tunge Suk — ægte Barnesuk; og en Taare, som fra Tid til anden trængte sig frem, gjorde det atter nødvendigt at ty til det mærkværdige Lommetørklæde, men lidt efter lidt blev hun livlig, saa livlig, at jeg tilsidst havde vanskelig for at følge hende.

Det lader til, at det at tale for hende er en overordentlig stor Fornøielse. Hun taler livlig, uden at tænke meget over, hvad hun siger, som om det simpelthen dreiede sig om en Gymnastik, der var sund for Tungen. Spørgsmaal, Reflektioner og Anekdoter blander hun sammen paa den snurrigste Maade; hun tager sine Ideer, som de kommer, og kaster dem ud paa Maa-Faa, som man kaster Korn til Spurvene. "Hop, hop, den som kommer først, han faar!"

Tro imidlertid ikke, at hun er en almindelig Sladdersøster, hendes utrættelige Livlighed er, hvis jeg ikke tager feil, snarere et Tegn paa en Overflod af Livskraft, som hun lufter paa denne Maade, da hun ikke kan finde anden Anvendelse for den, noget hun forresten gjør sig al optænkelig Umage for. Alt medens hun taler, gaar hun omkring i Værelset, kæler for sin Hund, rager i Ilden tyve Gange i Timen med det Resultat, at hun næsten kvæler Ilden og fylder Værelset med Røg;

Digitized by Google

hvorpaa hun, med en liden Undskyldning, slaar Vinduet op. For at det da skal blive varmt igjen, lægger hun en stor Bedkubbe paa Ilden, saa at Flammen slikker høit op gjennem Skorstenen, og hun maa slaa Vand i Ilden for at forhindre en større Ulykke.

Naar hun da endelig sætter sig, trækker hun begge Ben op under sig à la Tyrk — ligesom Kaffen — og sidder og taler, idet hun balancerer paa en Maade, der vækker min største Uro for hendes Ligevegt, den hun dog, for at yde hende Retfærdighed, ved at vedligeholde paa den mest forbausende Maade. Mig koster det Anstrengelse blot at følge hende med Øinene.

"De har Feber", sagde Doktoren nylig til mig. "Hvad kan Grunden være? Har vi for tidlig givet Dem kraftig Kost, og skal vi nu indskrænke Diæten lidt?"

"Indskrænk heller lidt paa Baalet derborte", havde jeg Lyst at sige.

Men alt i alt, Jacques, er fjorten Timers Ensomhed om Dagen lidt for meget, naar man ligger og ikke kan røre sig, lad os derfor ikke tale altfor ilde om det oplivende Element.

Under vor Samtale hid og did har jeg faaet en Beskrivelse over alt, hvad der omgiver mig, baade Hus og Mennesker.

Slottet, som jeg vistnok har givet Dig en vel storartet Beskrivelse af, er paa ingen Maade, hvad jeg ventede, som Theaterdekorationer skjuler det et Bedrag bag den Side, det vender mod Publikum. Dets Storhed dateret sig fra Ludvig XIII's Tid, dets Fald fra Revolutionstiden, hvilket beviser, vilde Prudhomme sige, at Lykken her paa Jorden varer længere end Ulykken, modsat af, hvad der ellers paastaaes — eller

Digitized by Google

simpelthen, at hundrede Aar er den længste Tid, Stene kan gaa ind paa at holde sammen, hvis intet Menneske bekymrer sig om dem. Af den prægtige Bygning er der allerede forsvunden en Fløi, so smaa Taarne og et Klokketaarn.

De er faldt uden ydre Vold, som Taarne af god Tone, ligesom Mennesker, der bliver trætte af at staa, sætter sig paa Jorden i Mangel af noget bedre. Derpaa har Efeuen, som de trak med sig, dækket dem med grønt; Bedbend, og Levkøier, som saa, at ingen tænkte paa at røre dem, har givet sig til at blomstre, og Aaret efter kom Fuglene og byggede sine Reder der.

Gamle Ruiners almindelige Historie, siger Du. Jeg kjender dette, uden at Du behøver at beskrive mig det; de er saa fuldstændig lig hinanden, disse forfaldne Slotte.

Og Eierne optræder i saadanne Tilfælde altid paa samme Maade? Vil Du paastaa det med? Tror Du, at Du har seet mange Steder, hvor man tager Sagen saaledes som her paa Erlange? —

Naar Firbenene blir for talrige, Sprækkerne for gabende, og Stenene virkelig begynder at falde, naar det blæser sterkt, tager hver af Beboerne ganske rolig sine Sager, ser efter, hvad der uden altfor stor Møie lader sig flytte, og slaar sig med filosofisk Ro ned i en mere gjestevenlig Del af Slottet.

Saa er Stormen Herre over den forladte Del af Slottet, som falder sammen og bliver et Bytte for Ugle og Røskat, medens Emigranter opslaar sin Rede ved Siden af og tager de nye Rum i midlertidig Besiddelse med samme Sorgløshed, som Zigeunneren, der bryder op om Morgenen for om Aftenen at slaa Leir under andre Himmelstrøg.

Digitized by Google

Man har allerede flyttet fra det sydlige Taarn til det nordlige, fra høire Fløi til Midtbygningen, og hvis denne falder sammen — med den Sne, vi nu har, bør man være forberedt paa alt! — har man endnu venstre Fløi, som skriver sig fra en senere Datum end det øvrige, et, nei, jeg tror to Taarne, et Kapel og Tjenerbygningerne.

Her ser Du altsaa, hvilke Udsigter Mademoiselle d'Erlanges Børnebørn har til at faa Tag over Hovedet og hvor betrygget det Liv er, som denne mystiske Tante fører. Hende har jeg endnu ikke seet, og jeg begynder efterhaanden at tro, at hun ligefrem er en Mythe.

Alt dette er Filosofiens sidste Ord, hvis det ikke er det rene Vanvid. Bogstavelig sandt er det ihvertfald, og det lader endog til, at Mademoiselle d'Erlange finder Sagen ganske naturlig. Naar man hører hende, skulde man tro, at hun talte om den ligegyldigste Ting, som at flytte sig fra det ene Sted til det andet i en Have for at finde Skygge eller lignende.

"Ja, naar nu Taarnet faldt! Hvad vilde saa De have gjort?" spurgte hun og gjorde store Øine. "Vilde De blevet?"

"Nei, jeg vilde have restaureret", svarede jeg.

"Med Benoîte og mig til Murere og Françoise til at røre i Kalken?"

"Hvem er Françoise?"

"Min kjære gamle Hoppe, som slaar bagud, fordi den helst vil staa i sin Stald, og som jeg undertiden rider paa. Den er min tredie Kjærlighed".

"Men synes De da ikke", kunde jeg da ikke afholde mig fra at sige, "at det er Synd at lade en saadan herlig Bygning forfalde, og har Deres Tante ingen Følelse deraf?"

Digitized by Google

"Pyh!" udbrød hun og trak paa Skuldrene med et ironisk Smil. "Min Tante ved meget godt, at de sidste Mure staar, til hun er død og borte, og naar hun blot er rolig for at have Tag over Hovedet, saa længe hun lever, hvad tror De saa, hun bekymrer sig om, hvad der kommer efter?"

Jeg turde ikke føre Samtalen videre i denne Retning, da Behandlingen truede med at blive altfor personligt og begyndte atter at passiare om løst og fast. Hun gav mig en livlig Beskrivelse af, hvorledes hun havde møbleret sit Værelse paa den Maade, at hun havde taget et Møbel hist og et Møbel her, hvor hun havde kunnet finde dem, og om hvorledes hun havde udstrakt sit Plyndringstog lige til Kapellet.

Saaledes har jeg altsaa faaet Forklaring paa den besynderlige Sammensætning, som slog mig allerede ved min første Opvaagnen.

Hun kalder Bedestamlerne sine Gyngestole, og hun har baaret dem alle sammen hen til min Seng, for at jeg skulde se dem.

"De er alle lige? Nei det er ikke sandt? Er det vel?" siger hun idet hun vender og dreier dem. "Men de er ingenting ved Siden af mine Kanapeer. Har De seet Personerne paa mine Kanapeer?"

Og uden at høre paa mine Indvendinger tog hun kraftig fat paa en og væltede den med et frygteligt Spetakel fra det fjerneste Hjørne af Værelset lige hen til min Seng og expederede den paa samme Maade tilbage igjen. I en Fart gaar det altsammen.

Efter alt, hvad jeg forstaar, er Slottet altsaa lige saa øde indvendig som udvendig, og jeg spørger mig selv, hvilken

Digitized by Google

Røverbande det kan være, som saaledes har lagt det øde. Ligegyldighed og Sorgløshed er ikke nok til at forklare dette, og Tiden alene bærer intet Møbel bort paa sin Ryg, hvis ikke Fattigdommen hjelper til. Denne Tanke plagede mig, thi i saa Tilfælde maatte mit Ophold her være en Byrde for mine Vertinder, og jeg laa netop og bestemte mig til at betro mig til Doktoren, da Mademoiselle d'Erlange greb Tyren ved Hornene, idet hun som ved et Mirakel læste, hvad der foregik bag min Pande og udtrykte dette med megen Klarhed.

"Nu er De bekymret, Grev de Civreuse, fordi vi er mindre rige end De troede!" udbrød hun. "Men jeg forsikrer Dem, at om her end ikke voxer Stole og Borde paa Erlange, saa har vi dog Grøntsager nok og Ænder, Høns og Gjæs i Mængde, og da min Tante, som er noksaa glad i sin egen Person, endnu ikke ser ud til at have lidt nogen Nød, tør vi tro, at der endnu maa findes noget i Strømpen, saa at Nøden ikke egentlig staar for Døren. Desuden røber det daarlig Tone af Dem, at bekymre Dem om dette, thi det er virkelig ikke Deres Feil, at De nu er her, og overalt er det Skik, at man giver sine Fanger Hus og Kost".

Denne aabenhjertige Forklaring beroligede mig, og tilbage stod det kun for mig at beklage, at jeg havde berøvet Mademoiselle d'Erlange hendes Værelse, og bede hende om at tage det tilbage og lade mig bringe et andet Sted hen. Men hun svarede mig rent ud Nei, idet hun forklarede mig, at det var lettere sagt end gjort, at finde et andet Værelse, og at det desuden var hende en Trang at se mig her paa selve Scenen for Ugjerningen, hvorved hun paa en Maade blev sat istand til at betragte sit Værelse som en Bodscelle.

Digitized by Google

Alt dette har forklaret mig meget, der fra først af har forekommet mig besynderlig, f. Ex. den eiendommelige Sammensætning af Bordserviset. Det prægtige Sèvres Porcelæn, de store venetianske Glas, hvori min Vin funkler som Guld, det tunge Sølvtøi, som jeg ikke ynder at se Mademoiselle d'Erlange manøvrere altfor nær ved min Seng, sammen med grove Servietter og Knive til tre Sous!

Igaar anstrengte jeg mig under Maaltidet af alle Kræfter, sled i mit Kjød som en Hvalp, brugte snart Eggen, snart Bagen af Kniven med samme Resultat og var nær ved ganske at tabe Taalmodigheden.

"De kan ikke skjære med den, og De er rasende!" udbrød Mademoiselle d'Erlange, som havde staaet og frydet sig ved Synet. "Vent saa skal jeg give Dem noget De kan bruge".

Hun sprang hen til et Skab og kom tilbage med en prægtig Dolk, som hun triumferende svingede foran min Næse saa der gik mig Lyn for Øiet.

"Den bider som en Engel", sagde hun. "Jeg bruger den til at skjære mine Penne med. "Vil De forsøge den?"

Se saaledes er vor Borddækning, min Ven, og Du har nu faaet en korrekt Ide om det Hus, hvori jeg befinder mig, ligesom om de Mennesker, der omgiver mig; den opdigtede Tante, Benoîte, "Un" og Mademoiselle Colette, thi dette er Mademoiselle d'Erlanges Navn. Hun har selv fortalt mig det og samtidig betroet mig sine Reflexioner derover.

"Colette", sagde hun: "Et snurrigt Navn, synes De ikke? Col — Colette! Hvorfor ikke lige saa godt Colerette? Hvad betyder det? Hvor kan De have faaet fat paa det?"

"Blandt Helgenerne i Kalenderen, tænker jeg—"

Digitized by Google

"Det er muligt. Tænk at det aldrig har faldt mig ind! Jeg troede, at det var bleven opfundet til Ære for mig. Kjender De kanske St. Colette? Har De nogensinde bedet til hende for Tandpine f. Ex. Det lader til, at hun skal være stor paa det Omraade. "Det maa jeg tilstaa at jeg ikke har", svarede jeg. "For det første har mine Tænder hidindtil klaret sig uden Hjelp, og for det andet har jeg faaet imod de ni Dages Bønner; thi hvordan kunde jeg være formastelig nok til at tro at noget, der saa fuldstændig er mislykkedes for Dem, skulde lykkes for mig?"

Hun rødmede helt ned til Fingerspidserne og vendte Hovedet bort, men efter et Øiebliks Forløb sagde hun dæmpet:

"Nei det var, fordi det, jeg bad om, var altfor vanskeligt".

Hun var tydeligvis bange for at jeg skulde lade mig skræmme af hendes Uheld og fristes til Oprør, og tildels fordi jeg var rørt overfor hendes Aabenhed, tildels fordi jeg var bange for at have stødt hende, afsluttede jeg Diskussionen med følgende Ord:

"Men sikkert er det dog, at man aldrig skal fortvivle, og maaske er Opfyldelsen af Deres Ønske nærmere, end De tror".

Sandheden er dog, at jeg kun har en skrøbelig Tro paa St. Colette, men har Du, min Ven, noget specielt Bekjendskab til en af det hellige Fakultet, som præsiderer over Venskader, saa tænd en Kjerte for ham paa mine Vegne, thi med mit Ben staar det fremdeles daarligt til desværre!

16de Marts.

Jeg har i nogen Tid gaaet med en Tanke, som jeg skjærer Ansigter ad og viser den største Foragt, men som dog har sat sig saa fast hos mig, at jeg ikke kan faa den ud af Hovedet.

Den er saa dum og saa halvgal, at jeg har lukket Døren

Digitized by Google

baade med Laas og Slaa, førend jeg er begyndt at skrive, og nu springer jeg over to rene Blade, for at kunne sætte denne latterlige Ide paa et Sted ganske for sig selv.

Ved at tænke paa mit sidste Eventyr, paa den voldsomme Maade, hvorpaa jeg har behandlet min stakkels Helgen, paa min Vrede og de Følger, den har havt — kort sagt, ved at tænke paa den Dag, da Monsieur de Civreuse kom ind paa Erlange, er jeg kommen paa den Tanke, at — at kanske Monsieur de Civreuse er den Ridder og Redningsmand, jeg har ventet paa.

Jeg ved godt, at han ikke kom for at søge Erlange, at han ikke tænkte paa mig, og at hans Væsen til og med er mindre end galant, — men alligevel — dette Sammentræf!

Jeg havde bedet om Hjelp, og pludselig kommer der her til min Ensomhed en Mand, der er ung, interessant og original, om end ikke elskværdig, og fuldstændig af den Malm, hvoraf man gjør Helte. Skulde dette ikke virkelig være et Skjæbnens Træk? Min Tantes Raseri skulde næsten være mig en Garanti derfor, og hendes daglige Angreb viser mig, at hun som jeg tror, at Colettes Befrier er funden.

Naar jeg nu udøser mig i Undskyldninger for min stakkels Statue, som jeg atter har taget til Naade, forekommer det mig, at den smiler til mig ligesom fordum, og at den siger: "Ser Du, at Du fortvivlede altfor hurtig, og at jeg slet ikke har narret Dig?" Et Øieblik derefter husker jeg paa Monsieur de Civrenses kolde Ansigt, og jeg siger til mig selv, at jeg er forstyrret. Han bryder sig akkurat saa meget om mig, som han bryder sig om min Hund, og det er let at se, at han er fortvivlet over sit tvungne Ophold her.

Men er det skrevet, maatte han jo komme, og man maa

Digitized by Google

endog være glad over det rædsomme Ulykkestilfælde, thi uden dette vilde han være gaaet vort Slot forbi.

Svarer nu hans Ydre ganske til mit Ideal fra i Sommer? Det husker jeg ikke længere, thi naar jeg forsøger at gjenkalde for mig Billedet af min smukke, mørke Ridder, antager han altid Monsieur Pierres Træk, og jeg blader ikke tilbage i Bogen for at se, om det passer eller ei, thi jeg finder det godt som det er.

Hans Pande, som man nu ikke rigtig kan se, er tydeligvis høi og bred, hans kastanjebrune Haar er kortklippet, hans krumme Næse lidt for lang, tror jeg, og hans bløde Skjæg voxer ikke rigtig som en Moustache. Jeg skulde have Lyst at vide, hvordan det benævnes.

Hvad angaar Farven paa hans Øie, eller rettere sagt, paa hans Øine, thi jeg formoder, at det ene er som det andet, er den underlig. Den er ikke blaa og ikke graa, snarere ligner den Farven paa den Kilde, hvori jeg speilede mig i Sommer. Alt gjenfinder jeg der, ligetil Skyggen af Skyerne, skulde man tro, at de afspeilede sig der, thi Øiet skifter uafbrudt Farve og bliver lyst eller mørkt i Løbet af et Sekund.

Han er brun helt til midt paa Panden, der er som delt med et Baand, hvorfra den er hvid helt op til Haaret. Dette ser sunrrigt ud; det er, som om man havde malt Ansigtet over med brunt, men ikke havde havt Farve nok og var stanset der.

Han er heftig og lidet elskværdig, og han gjør Indtryk af at være en Mand, der er saa vant til at sætte sin Vilje igjennem, at andres ikke har stor Vegt for ham.

Digitized by Google

Jeg havde ogsaa drømt om en Tyran — en Tyran ligeoverfor alle, men svag for mig!

Samtidig med at alt dette gaar mig gjennem Hovedet, forstaar jeg saa godt, hvor det er latterligt. Har nogensinde den fortryllende Prins vist sig mindre fortryllende for at bedaare sit Hjertes Dame? og er ikke jeg selv forstandig nok til at indse, at Monsieur Civreuse ligner en lænket Dogge, en klog, velopdragen Dogge, der meget godt ved, hvordan den skal opføre sig, men som tydelig viser, at den raser over Tabet af sin Frihed.

Og endelig! kunde jeg selv bøie mig under dette Humør? Man skulde tro, at jeg havde et specielt Held til at sige og gjøre netop det modsatte af, hvad jeg bør sige og gjøre, hvorved jeg forskaffer hans Øienbryn en stadig Gymnastik, thi det er i en Bevægelse paa Grund af alle de Overraskelser, jeg bereder ham. Men det er virkelig ikke for stedse at faa Bebreidelser, at man i atten Aar venter paa sin Befrier og en liden Smule Glæde —.

Og dog syntes Mor Lancien saa sikker i sin Sag, da hun lovede mig Held, og hun har seet saa meget og jeg saa lidet.

Pierre til Jacques.

Min Ven, jeg ventede det! Dit sidste Brev er saa fuldstændig ligt Dig.

Du farer op i Fyr og Flamme, Du laver en hel Roman af ingenting, og Du sender mig den med Extratog og spørger, om Du ikke er for sent ude, og om Dine Gratulationer kommer før eller efter Bielsen.

Dette Uheld, som slaar mig til Jorden midt paa Lande-

Digitized by Google

veien, dette gamle Kot, denne unge Pige, som vaager over mig Nat og Dag og væder min Seng med sine Taarer — alt dette beruser Dig og bringer Dig i Henrykkelse, og Du ser mig i Aanden paa Knæ for min skjønne — for saa vidt som man kan knæle med Knæet i Bandage — velsignende de ufremkommelige Veie, fordi vor tête-à-tête er mig kjærere end alt andet — mine Saar — fordi de har aabnet Erlanges Porte for mig, og Vinteren, fordi den gjør vort Ørnerede utilgjængeligt for alle nysgjerrige og uvedkommende.

Min gale Jacques, jeg har ikke Dit fyrige Temperament eller Din Fantasiflugt, og Du bør huske, at da vi vankede i det selskabelige sammen, sad der et gammelt Hoved paa mine Skuldre og et forsløient paa Dine.

Medens Du som en Slughals besørgede to Forelskelser paa en Aften og undertiden var saa optagen af Din Dame, at Du under Cotillonen drømte om Ægteskab, hændte det meget ofte, at jeg kunde gaa hele fjorten Dage uden at føle Pulsen slaa heftigere.

Og Du vilde, at jeg skulde kaste Broen af mellem mig og Menneskeslægten, specielt mellem mig og de gode Kammerater og endnu mere specielt mellem mig og de nette smaa Verdensdamer — og det nu da jeg har faaet to Øine! — At jeg skulde forelske mig som en Skolegut og smede mig en Lænke om Halsen i samme Øieblik, som jeg slaar ud med Armene af Glæde. Nei Tak, og ønsker Du Dig i mit Sted, Jacques, da ved Civreuserne Tro, overgiver jeg uden Beklagelse alt til Dig — Himmelsengen, Egepanelingen og den lille Blonde paa Kjøbet!

Har Du da, kjære Jacques, glemt de to forløbne Aar?

Digitized by Google

Ja det har Du, da de fra Din Side har været som et eneste, langt Hengivenhedsbevis, hvorfor Du med Din Finfølelse vilde finde, det var en Synd at erindre Dig dem. Men for mig stiller det sig ikke saatedes, thi der er visse Ting, som efterlader en bitter Smag paa Læberne, hvad man end gjør for at faa Smagen bort, og mine Erfaringer har været blandt dem.

Jeg var saa naiv, ser Du, saa latterlig tillidsfuld, jeg troede, saa uforbeholdent paa alt, hvad man sagde mig. Jeg havde tredive intime Venner, og jeg troede, at de alle var paalidelige, hengivne og oprigtige.

Tyve af Parises Huse slog sine Døre vidt op for mig; jeg troede det var min Moders Minde, som aabnede dem for mig, og jeg gik derind, og jeg optraadte, som om det var hendes Haand, der ledede mig. Jeg havde ikke Skyggen af en Bagtanke, og det lader til, at jeg var den eneste, som ingen havde.

Tosse, der kun glemte en Ting — de tre hundrede tusind Francs i Rentepenge, som jeg, den forældreløse, frit kunde disponere over og som skaffede mig al den elskværdige Imødekommenhed, som jeg, lig troskyldigt Barn, henførte til min dyrebare Moders Minde.

Og saa en Morgen den uventede Ruin! Husker Du? Min Bankier, ogsaa en Ven, havde anbragt mine Penge i et saa lidet hæderligt Foretagende, at han ikke havde vovet at indhente mit Samtykke, før han styrtede dem i Sluget, og var siden reist med det, han havde tilbage, for at grunde en ny Formue i det fri Amerika. I samme Øieblik var min nye Stilling til Samfundet bestemt.

Telegrafen er langsom sammenlignet med de Nyheder, der

Digitized by Google

løber fra Mund til Mund. Fire Timer efter min Ruin var jeg bleven Pierre som før, og efter otte Dages Forløb var jeg glemt. Begivenhederne træder hinanden paa Hælene i Paris. Efter min Affære kom et Ministeriums Fald, en Skilsmissesag for lukkede Døre osv., og Du ved selv, hvorledes Bølgerne lukkede sig over mig.

Mine Familiebekjendtskaber ophørte af sig selv. Hvortil skulde det tjene, at invitere en ung Mand, som ikke længere var et passende Parti? Det var først da, at jeg lagde Merke til, at der i alle Huse var Døtre paa mellem atten og tyve Aar.

Og mine Venner, de var alle korrekte! Ikke en af dem, som jo ikke gik over Gaden for at trykke min Haand; ikke en af dem, uden han viste mig sin Sympathi!

"Min stakkels Civreuse! Ja det var en sørgelig Historie!"

"Den Kjæltring D. . .! Du ved, han er greben? A propos, Sælger Du Dine Sager paa Hotel Dronot? Det er en udmærket Aarstid. Midt i Sæsonen, det er et Held for Dig".

"Fy hvilken Affære! Paa min Ære, man kunde fristes til at putte sine Penge i en Pose!" Alt dette var jo pent og gik mig lige til Hjertet. Men efter fjorten Dages Forløb havde jeg holdt min Auktion, jeg havde ikke længere mine Lørdage med aabent Taffel, jeg spiste ikke længere til Aftens paa Café Anglais, jeg havde kort sagt passeret Seinen.

Søger man efter en Naal i en Høstak eller efter en Mand, som bor i Nærheden af Jardin des Plantes? Nei, vær rolig. Inden to Uger var gaaet, nød jeg hin absolutte Fred, som saa mange Ulykkelige har drømt om, men som man i en stor By, hvor man har levet lykkelig, fristet til at kaldes Forladthed og ikke Hvile.

Digitized by Google

Min Historie kunde have endt her; der stod kun tilbage at sætte et Punktum eller at tilføie en Bisætning om Kamp med Fattigdommen, hvis der ikke foruden de tredive intime Vennec havde været en en og tredivte, en som jeg aldrig havde regnet med i den store Flok, forresten.

Mere listig end de andre opdagede han mit Skjulested, og da han først havde fundet Indgang der, aabnede han uden videre mit Pengeskrin. Da han fandt det tomt, som han havde ventet, tog han min Arm i sin og trak mig hjem med sig, og der tvang han mig til at bo i hele to Aar.

Og ikke nok med dette, min kjære Jacques, men Du gjorde mere, som Du maa tillade mig at sige Dig her en Gang for alle, eftersom her er en Anledning, Du gjorde det saaledes, at jeg gav efter for det første Angreb og i al denne Tid levede som Snyltedyr i Dit Hus, uden at det et Øieblik generede mig

Skrig ikke op. Det var som Snyltegjæst, at jeg levede der, thi enhver ved, hvad den tjener, som i Paris skal søge sit Brød af Trang, og som søger og søger, uden at have gaaet igjennem dette administrative Filtrerapparat, som er til saa stor Ære for vort Frankrig.

Hvad jeg fortjente, kan jeg ikke saa nøie sige, men hvis jeg i disse Aar betalte Fjerdeparten af vor Husleie og min Vasterkones Regning, har man ladet os faa det billigt.

Det var en fortvivlet Stilling. Jeg var Maler, og den Gang jeg var Amatør, var jeg saa dygtig, at jeg uden Diskussion fandt Adgang til Salonen, men jeg blev en Smører, som knapt kunde opnaa femti Francs for et ti Meters Lærred fra det Øieblik af, man fik en Mistanke om, at jeg folgte for at tjene Penge. Guitarspillere er fortryllende under Balkonerne,

Digitized by Google

men vilde jeg gjøre det til et Levebrød, vilde jeg ikke have manglet andet end Elever.

Tilbage stod Valget mellem at faa et Surnumerariat ved Finansen — de tre Venteaar, man i denne Stilling henlever i Drømme om den Post paa femten Tusind, som kroner denne Taalmodighedsprøve! eller en Ansættelse ved Diplomatiet eller Konsulatvæsenet, uden Penge til at kjøbe de ferniserede Sko og nye Handsker, som er Krigens Nerve i denne Sfære, eller ogsaa endelig Journalistiken.

Eller sig mig, om der er noget andet, hvorved en Verdensmand i Paris kan tjene sit Brød, naar han ikke vil sætte sit Navn paa et Skilt?

Derfor tænkte jeg ogsaa paa at emigrere, og havde det ikke været for Dig, er det sandsynligt, at jeg vilde have fulgt min Kjæltring af en Forretningsfører over Havet. Men Du var der, og jeg blev lidt trang om Hjertet, det tilstaar jeg, efter hvad jeg havde oplevet, men langt fra at drømme om det Omslag i min Skjæbne, der skulde give mig Anledning til at studere Menneskekarakteren i alle dens Afskygninger.

Jeg ved det nok, jeg havde blot behøvet at læse La Rochefoucauld, saa havde jeg paa Forhaand kunnet se det altsammen paa Tryk. Men hvem er det, som tror La Rochefoucauld, hvis man ikke selv har smagt af den bitre Visdom, han prædiker?

Kort og godt, for Dig behøver jeg ikke at gjenkalde Afslutningen paa denne Komedie, hvorved en skjøn Morgen Fortunas Hjul havde vendt sig; Lykken gav mig med den ene Haand, hvad den havde taget med den anden. Min gamle Skurk, som var bleven rigere end nogensinde, var død uden Testamente og uden Børn, og hans Petroleumskilder vilde

Digitized by Google

komme os, hans Ofre, tilgode. Vore Kreditorer var liberale og udbetalte os alt, lige indtil Renterne, det vil da sige, den temmelig ufrivillige Økonomi, vi i to Aar havde paalagt os.

Tre Dage efter, Jacques — husker Du det? Gratulationer og Kort strømmede ind paa os, og jeg var atter i Besiddelse af alle de Fortrin, der før havde gjort mig saa søgt i Selskabsverdenen. Det stod kun til mig selv at tro, at jeg havde havt en ond Drøm. Jeg vaagnede, og alt, hvad jeg havde tabt, strømmede ind ad samme Dør — Guld som Venskab.

Denne Gang var det for meget. Havde man vist en Smule Taalmodighed, vilde jeg kanske have ladet mig narre, men dette Omslag fra den ene Dag til den anden! Denne Omgang, som man vilde gjenoptage netop, hvor vi slap, denne to Aar gamle Frokostindbydelse, som fornyedes, dette to Vintre gamle Løfte om en Bals, som man nu længtes efter at indfri! Det var paa en Gang saa modbydeligt og komisk, at jeg lo af fuld Hals.

Kun at trække mig tilbage, det var for lidet. Man havde berøvet mig mine Illusioner og gjort mig bitter og kynisk, og jeg imødekom alles Ønsker med ondskabsfuld Glæde, opmuntrede alle Forhaabninger og leflede med enhver Form af Ærgjerrighed, for at Skuffelsen skulde blive desto føleligere, naar jeg en Dag slap alle Traade til de Marionetter, jeg holdt i min Haand.

Vammel, træt, skilt fra Dig ved Din Onkels Sygdom, som gjorde det nødvendigt, at Du tilbragte Vinteren hos ham, afmægtig til at finde Udtryk for min Foragt for Menneskeslægten, grebes jeg pludselig af Trang til at høre hvorledes

Digitized by Google

man løi paa Kinesisk og Hindostanisk, ligesom jeg nu saa godt vidste, hvorledes det klang paa Fransk, for i det mindste at overbevise mig om, at mit eget Land hverken var forud eller agterud for sine Samtidige.

Dette er det beleilige Øieblik, Du har valgt til at tale til mig om Kjærlighed, huslig Lykke —

Min kjære Jacques, Du er virkelig dum, og er Mademoiselle d'Erlange ikke værre end andre Kvinder — hvilket forresten ikke er sikkert — er hun ihvert Fald ikke bedre, og dette er for mig nok.

Imidlertid har Dine Beviser for at jeg maatte være forelsket skaffet mig et lystigt Øieblik.

"Du er bestandig sammen med hende", siger Du, "Du taler med hende, Du ser paa Din blonde Fe; tilstaa det kun, Pierre, Du er sludt!"

Jeg er bestandig sammen med hende. Har jeg kanske Ben til at komme bort med? Jeg ser paa hende; vil Du, at jeg skal vende Hovedet bort, naar jeg taler med hende? Og ser Du i de Fantasier, der ledsagede min første Opvaagnen andet, end de sædvanlige Udsmykninger, hvormed en Reisende beretter sine Eventyr?

Hvad det angaar, at hun er blond, min Ben, saa kan jeg ikke for det. Hun er blond, og jeg har fortalt Dig det, uden at tænke noget ondt derved. Dette minder mig om Dine Klager: "Du tvinger mig til at drømme om hende. Naar undtages Haaret, ikke et Vink! Du udbreder Dig over Gobeliner, faldefærdige Taarne o.s.v., Du giver mig kort sagt Rammen, som jeg nu virkelig har levende for Øie. Jeg beder Dig, sæt Maleriet ind!"

Digitized by Google

Her er det, og jeg giver det med en Grundighed, som bør forsikre Dig om, at det er absolut paalideligt.

Mademoiselle Colette er nærmest liden, eller hun gjør Indtryk af at være liden, skjønt hun i Virkeligheden ikke er det. Dette kommer af hendes ganske usædvanlig fine Bygning. Hendes Hoved er lidet som paa de græske Statuer, eller maaske synes det blot saa paa Grund af de mangfoldige, hurtige Bevægelser. Dette kan jeg aldrig komme paa det rene med, men sikkert er det, at naar hun en meget sjelden Gang staar rolig, er hun høi og slank som en ung Birk, og at jeg da betragter hende med Forbauselse. Hvorfra ialverden har hun pludselig taget denne Høide?

Eftersom hun faar en Ide, er hun snart hist og snart her i Værelset. Hun glider om med lydløse Trin og gjør Indtryk af en Alf, der kun tilfældigt aflægger Menneskene et Besøg. Og Du ved, min Ven, at Alfer har hverken Høide eller Alder.

Hendes Næse er kort, fin og lidt uforskammet; Ansigtsovalen er nydelig og afrundet som paa en moden Frugt. Farven som Amber.

Dette vil jeg ikke have læst som gul; det er en varm, gjennemsigtig Farve, og under den lyser der stadig en Solstraale. Panden er høi, Munden velformet, og med Hensyn til Øinene vilde jeg gjerne sige Dig, at de er glimrende, hvis Du blot ikke vilde misforstaa det, men det gjør Du; thi Du vilde forestille Dig dem lynende, og jeg ved ikke hvad, men de ligner slet ingen Øine, Du nogensinde har seet.

Store, prægtig formede — det er bedst at give Dig det nøiagtigt iaften, ellers forlanger Du mere imorgen — og mørke

Digitized by Google

som Natten er disse Øine, og stadig flyder der Lyn ud fra dem.

Er Øienlaagene lukkede, er der over Ansigtet en Ro, som hos et Barn, der sover, men slaar hun dem op, er der en saadan Lysning, at man fristes til at tro, at en indre Ild straalede ud af denne Iris.

Existerer den sorte Diamant? Jeg ved det ikke, skjønt der jo ofte tales om den, men jeg tror, at jeg nu temmelig godt kan forestille mig den.

Det mest eiendommelige ved Blikket er en Bevægelighed, som ikke kan beskrives. Hele den Livlighed, som ellers karakteriserer hende, er koncentreret der. Man kan bogstavelig talt læse de flygtigste Tanker. Det maa indrømmes, at det er en Forræder, dette Blik, der lægger enhver Tanke saa aabent frem.

De opadbøiede, lange Øienhaar sænkes sjelden og da med langsom Bevægelse, som naar en Fugl slaar med Vingen; thi Lyset generer ikke disse Øine. Solen og de ser ret paa hinanden som god Kammerater.

Og endelig maa Du, for at fuldende dette Billede paa skjælmsk Ynde lige over Læben paa venstre Side tænke dig en liden Fordybning, som man ikke kan begribe hvordan er kommen der, og som kruser sig ved enhver Anledning eller ikke Anledning, saa at hun kun smiler med den ene Side af Munden, hvilket gjør hendes Udtryk ubeskrivelig lystigt.

Jeg vil ikke sige at Mademoiselle Colette har Hænder og Fødder som et Barn; thi jeg finder denne Sammenligning latterlig. Hvis Du for at udmale Dig Billedet af en slank ung Pige, tænker Dig Fødder lige saa brede som lange og smaa Hænder med Smilehuller, som man faar Lyst til at bide i, er

Digitized by Google

det til at gyse over. Men 'Mademoiselle d'Erlange er af god Race, og man ser det.

Det er kort sagt en original Skikkelse, bemerkelig i mange Henseender, foran hvilken du vilde udstøde Beundringsraab og udgyde Dig i en Sonnet hver Aften, og som en Maler vilde blive henrykt over, indtil han fandt, at det var umuligt at gjengive hende som hun er.

Jeg vil engang bede hende om Lov til at forsøge derpaa, og mit første Reiseeventyr skal have den første Side i mit Album.

"Nu! Naa?" siger Du — Ja er man nødt til at elske alt, hvad der er smukt? Jeg har beskrevet Dig Detaljerne som en Kunstner, ligesom jeg om tre Maaneder vil beskrive Dig Orientens Paladser, Lotosblomster og Danserinder, det vil da sige, hvis Orientens Danserinder existerer andre Steder end i vor Theaterballet; men hvis Du vil lave istand en ny Roman for hvert nyt Ansigt, jeg præsenterer Dig, blev jeg nødt til tilslut at tilskrive Dig i Negerstil:

"God liden Reise, vel ankommen. Han ikke søsyg. Fandt godt Hus for at logere i. Kysser god liden hvid Broder".

Man maa se Verden som den er, min Ven. Ingen er meget værd, naar jeg undtager Dig og mig; thi vi to opveier tilsammen alle de Ekvipager, Toiletter og Diamanter, som vi kjender. Derfor har jeg for længst aflagt Cølibatløftet i Dit og mit Navn; underskriv Kontrakten og gaa ikke længere i forelskede Drømme.

Med Hensyn til Dine intime Raad angaaende Mademoiselle Collette, da vær rolig, Moralprædikant! Hvis jeg er af Bronce er hun af Krystal, og jeg forstaar desuden ikke, hvor-

Digitized by Google

ledes jeg for Tiden skulde kunne tænde noget Pigehjerte i Brand. Og forresten, hvordan kan Du tro, at en Skabning, som ler saaledes den hele udslagne Dag, skulde kjende noget til de ømmere Følelser? Det er ikke en Kvinde, det er en Klokke, som stadig er i Bevægelse, og man skulde sværge paa, at det Liv, vi her fører, er det morsomste i Verden.

Du ved nu imidlertid, hvorledes dette Liv er, og da Mademoiselle d'Erlange netop nu kom hoppende syngende ind i Værelset fulgt af alt dette Kling-Klang, som pleier at ledsage hende, legende med Porcelæn og gamle Nipsgjenstande, som jeg betragtede med den Deltagelse, man føler ved at se Dødsdømte, kunde jeg ikke lade være at spørge hende om Grunden til hendes Lystighed.

"Min Gud", sagde jeg "hvad er det dog, De finder saa morsomt, at De bestandig kan gaa med Smil paa Læben".

"Mit gode Humør", svarede hun, "kjeder det Dem?"

"Nei, men det forbauser mig".

"Det er ogsaa afgjort, at det ikke ligner Dem", svarede hun impertinent, og hvis det er mig tilladt at besvare Spørgsmaalet med Spørgsmaal, vil jeg spørge, hvad det er, som gjør, at De aldrig ler."

"For Øieblikket er det Lidelse", svarede jeg tørt, — men da jeg skammede mig over denne paatagelige Løgn og først og fremst over den foragtelige Bevægelse, denne lidet noble Hentydning til Fortiden indbragte mig, vedblev jeg:

"Men idetheletaget formoder jeg, at det er et Humør helt modsat Deres".

Hun saa op, Øinene tilsløredes i et Nu, og med et skjælmsk Smil udbrød hun:

"Daarligt altsaa?"

Digitized by Google

"Naa ja, sandsynligvis daarligt, idetmindste for alle dem, der anser det for et Tegn paa Elskværdighed at le som en Abe, og ikke simpelthen betragte det som en Sammentrækning at Læberne, der giver det Menneske Ret, som paastaar, at vi nedstammer fra Aberne.

"Fra Aberne!" — Hun for tilbage med en forfærdet Bevægelse og overstrøede med et hurtig Blik sine Hænder, Ben og hele Person — "Det har jeg aldrig hørt før! Er det muligt? Er det sandt, Grev de Civreuse? Hvordan har man faaet det at vide". — Jeg kunde kun ryste paa Hovedet: "Ak, hvor det var deiligt!" udbrød hun, før jeg havde sagt et Ord; "thi det vilde være snurrigt, men saa ækkelt. Tænk; hvad vi vilde føle, naar vi stod foran en Abe i Bur, og maatte sige til os selv, at vi skulde ære ham som en Stamfader. "Det er virkelig nok, hvis vi ligner ham, naar vi ler."

Hun løb hen til et Speil, der hang saa høit, at hun klatrede op paa et Bord, forat kunne se sig i det, og betragtede der opmerksomt sin Overlæbe.

"Ja, det er nok muligt, at det kun er en Trækning", sagde hun tilslut med filosofisk Ro, "men det gjør nu godt alligevel".

Og hun begyndte at le bedre end nogensinde, som et Bevis for, hvad hun havde sagt, og hoppede ned fra Bordet med en Bevægelse som en Gazelle, uden Støi og med den største Lethed.

Hendes Godtroenhed er som Du ser, lig hendes Livlighed, fuldstændig barnlig, og hun vedblev en hel Time derefter at være i det samme jublende Humør, indtil hun pludselig satte

Digitized by Google

sig rolig ned og saa paa mig, som fremdeles var lige alvorlig, og sagde med ganske lav Stemme:

"Kanske naar man bliver meget gammel og meget klog, finder man det ikke saa morsomt længer; men jeg er nu endnu ikke kommet saa langt".

"Ser Du, Jacques, hun tager mig for en Patriark. Har Du lagt Mærke til, at jeg er blevet saa graahaaret og saa bøiet?"

"Men dette maa i det mindste berolige Dig og vise Dig, at der ingen Fare er paa den Kant".

"Hvad mig angaar, saa anser jeg hende som sagt for en Bachfisch, og nu ser Du, at hun betragter mig som saa vis og ærværdig, at der kun mangler lidet paa, at hun forvexler mig med sin Bedstefader Aben. Saa er vi da sikre begge to.

Og derfor, Broder Jacques, digt ikke flere Romaner og sov uden at drømme; min lille Pige og jeg ønsker Dig god Nat.

Men pas godt paa Dig selv, min Ven; thi Du ser, hvordan det gaar, naar man har brukket Arme eller Ben, og det kan hænde Dig, naar Du mindst drømmer derom.

"De som er saa gammel — saa gammel! —"

Idag tages Bandagen af min Pande, hvordan vil mit Ar komme til at tage sig ud? Jeg tilstaar, at jeg er lidt spændt.

Hvis Arret er hæderligt, vil jeg finde mig deri; men er det rundt og dybt, stævner jeg Mademoiselle Colette og hendes høiærværdige Medhjælp, og anbefaler dem at rette derpaa. Man har dog, for Pokker, en Ønske Forfængelighed, hvor gammel man end er.

Digitized by Google

12te April.

Mellem Grev de Civreuse og mig er Forholdet idag som igaar og iforgaars. Han er nu som han var, da han første Gang slog Øinene op: høflig som en Konge, bister som en Bjørn og ironisk i samme Grad, og vi kan aldrig undgaa Skjærmydsler".

"Hvorfor skal Du altid trætte med Din Hr. Greve?" spurgte Benoîte igaar. "Du ved, det er ikke sundt for ham".

"Men hvad skal jeg gjøre, kjære gamle Benoîte, naar han ser sort og jeg ser hvidt? Jeg kan dog ikke give ham Ret i alt, blot fordi han er syg, naar han finder saa meget at kritisere ved alle mine Bemærkninger. Nei, det holder jeg ikke ud".

Og dette er ganske sandt. Jeg kan tale saa meget, som jeg vil, for mig selv hver Aften og hver Morgen og sige mig selv, at hvis jeg var anderledes, vilde han kanske synes bedre om mig, og jeg lover mig selv at blive anderledes den næste Dag — i det Øieblik, jeg er derinde og hører ham kritisere alt i den koldeste Tone, farer jeg op, saa nødig jeg end vil det, og svarer ham med hele den Indignation, jeg føler. Men alligevel! Naar jeg sidder ved Kaminen og hører, hvorledes Sneen bragende falder ned af Tagene, og jeg, i Steden for den gamle Ensomhed, har hans brune Ansigt at se paa der borte i Krogen og hans sonore Stemme at høre paa, alt medens Aprilsolens Straaler danser paa Gulvet, bliver jeg betagen af en Glæde saa halvtosset, at jeg begynder at le uden Grund og føler mig saa lykkelig, saa lykkelig!

Alt dette forekommer Grev de Civreuse latterligt, og igaar uleiligede han sig derfor pludselig med at forklare mig, at vi intet havde at være stolte af, at al denne velgjørende Følelse

Digitized by Google

af Lykke blot er et Produkt af Familie og Opdragelse, men at vi i Grunden kun ler, som Aberne gjør Grimacer, — ikke anderledes!

Siger han nu dette for at drille mig, eller fordi han selv tror lidt derpaa? Jeg bliver aldrig ganske klog paa, hvorledes han mener det, og var det end ti Gange sandt, hvad kan saa jeg derfor? Skal jeg negte mig at le og være fornøiet paa Grund af en tilfældig eller kanske endog naturlig Lighed? og faar jeg ikke længere Lov at knække Nødder med Tænderne og hoppe over de Gjenstande, som ligger i min Vei? Da vilde det nok snarere komme til at se ud, som om jeg var i Slægt med ham.

Han er en Pedant, som vi vil lade kritisere, saa meget han lyster, thi jeg har glemt at stille mine Betingelser til min gode Helgen: — man maa elske Colette, som hun er med samt hendes Hund, hendes Feil og hendes Latter, hendes Ideer og hendes høit opsatte Haar, ellers giver hun det hele en god Dag og sætter sig i sin gamle Krog og betror sig til Stjernerne, indtil de sender hende en Ridder, som er god og sand og som ikke har faaet al sin Ild slukket ved at passere gjennem en Syndflod.

Sagen er, at jeg er rasende, rasende, ikke alene fordi Grev de Civrense finder mig styg og dum, og jeg ved ikke hvad mere, men først og fremst fordi det aldrig kan lykkes mig at gjengjelde hans Høflighed, hvor meget jeg end anstrenger mig derfor.

Mere end en Gang staar jeg i Begreb med at løbe ind til ham og sige ham, at om han har en lidet smigrende Mening om mig, er min Mening om ham ligeledes lidet smigrende, men

Digitized by Google

jeg tør ikke stole paa min Tunge. Ygrunden tænker jeg det slet ikke, og saa skulde man gjerne se, at min Kraftfats slog om til en Kompliment! Det vilde være rædsomt. Jeg ved ikke, om nogen kan drive det til at sige det, man ikke mener, i den samme Tone; og han har et meget fint Øre.

Derfor tager jeg det Parti at tie, men naar jeg har lukket Døren til mit Bibliothek, stiller jeg mig Ansigt til Ansigt med mit Hjerte og min Samvittighed.

"Lad os nu forklare os for hinanden", siger jeg. "Hvoraf kommer det, at vi er saa glade, vi Tosser?"

"Hvad godt har denne Mand gjort os? Han er ikke elskværdig, neppe nok høflig, han er ikke saa smuk som vi, derom kan I være overbeviste, og det er tydeligt, at han ikke synes om os".

"Bestræber han sig maaske for at skjule det? I de tre Uger, han har været her, har han ikke forsøgt at sige et eneste ridderligt Ord; nei ikke et Tostavelsesord, ikke det mindste Suk! Har I kanske hørt noget, saa sig det —".

Men ingen af dem har noget at sige, og alligevel stemmer de i et Punkt: De synes om ham alligevel!

Saaledes finder jeg, at jeg tænker paa Grev de Civreuse — lidt — ofte, nei, jeg tror altid, og det uden at være tilfreds med hans Opførsel og uden ganske at kunne forstaa mig paa mit Hjerte.

Undertiden, naar jeg opdager den himmelfaldne Mine, hvormed han ser op ved det mindste Ord, maa jeg spørge mig selv, om han kanske ligesom jeg har været indespærret i et gammelt Slot, og ikke har seet Kvinder før.

Men i saa Tilfælde maa det være længe siden han slap

Digitized by Google

Slotsbroen ned, thi har han end ingen elskværdig Opfatning af Menneskene, lader det dog til at han har et udbredt Kjendskab til dem, og han ved meget, som jeg aldrig har hørt nævne Deraf opstaar der de underligste Samtaler, idet jeg svarer uden rigtig at vide, hvad jeg siger, eller vi kommer til at trætte, uden at jeg ved hvorfor, medens jeg tillige er ganske sikker paa, at han ikke heller ved, hvad han vil.

Igaar f. Ex. talte vi om den store Verden, og jeg fortalte ham, hvor lidet jeg kjendte til noget udenfor Erlange og bad ham fortælle mig lidt om det, som foregik udenfor.

Han gik villig ind derpaa, men gav mig en saadan Beskrivelse at jeg blev siddende ganske som bedøvet ved at høre den Dom, han fældede over alle Mennesker tilhobe. De var alle Pjalter eller Skurke. Mener han dette? Skal man virkelig tro paa ham? Her en Fælde og hist et Baghold og et trædie Sted en Mine, som kun venter paa at man skal passere for at springe! Saadan er Verden, fortæller han, og alt dette er dækket af Blomster, overalt møder man Smil, venlige Ord og fremrakte Hænder.

Skal dette tages bogstavelig, og taler han om virkelige Minerr fyldte med Krudt? Jeg ved ikke, men efter at have lyttet med Andagt en Stund, kunde jeg ikke afholde mig fra at gjøre Oprør.

"Men da vilde jo Deres Verden være en Røverkule", udbrød jeg og sprang op!

"Ja, det er ogsaa en meget træffende Lignelse", svarede han rolig.

Nu blev jeg for Alvor vred, og spurgte ham, om det virkelig var sandt, hvad han fortalte.

Digitized by Google

"De kan tro mig", sagde han. "Jeg taler som den Relsende, der beskrev den Korsvei, hvor han var bleven berøvet sit Uhr og sin Pung".

Var han nu bogstavelig talt bleven bestjaalet? Jeg kunde ikke bare mig for at spørge ham ogsaa om dette, og han svarede mig meget tørt, uden at trække paa Øienbrynet denne Gang

"Min Tro og min Tillid har man røvet mig, Mademoiselle. Finder de ikke at dette er lige saa meget værd som Doubloner og Badsæk?"

Se saaledes er min Gjæst. Hvorledes skal da jeg kunne svare ham? Jeg bliver ganske konfus, og jeg vilde lettere kunne følge med om det behagede ham at føre Samtalen paa Chinesisk.

I det hele taget synes han ikke at ligge under for Illusioner, og hvis jeg i atten Aar har fortabt mig i Drømme om et Ideal, tror jeg, at jeg her har fundet den, som vil kunne kurere mig.

Der gives ingen Undtagelse forresten. Damerne er ikke bedre end Mændene, hvilket jeg fik vide, fordi jeg spurgte ham derom i det Haab, at han dog skulde vise nogen Ridderlighed.

"Bah!" sagde han, enhver har sine Instinkter. Ulven bruger sine Tænder, Tigeren sine Klør. Tror De, at den ene er bedre end den anden?"

Er der nogen Udvei med et saadant Menneske? Men den gode Gud, der har Hjerternes Nøgler, vil ikke udtale en saa haard Dom, det er jeg overbevist om.

Fast og bestemt paa idetmindste at gjøre ham forlegen stillede jeg mig ret op foran ham.

"Og jeg, som De slet ikke kjender, hvordan er nu jeg?" spurgte jeg.

Digitized by Google

"Ah!" udbrød han med et næsten umerkeligt Smil, "en Knop eller maaske allerede en udsprungen Blomst, det tør jeg ikke rigtig afgjøre, men jeg tror nok, at alle Instinkter er der".

Her var jeg altsaa slagen! Og uden at vide hvad jeg skulde gribe til udbrød jeg:

"Og Monsieur Jacques?"

Men da skulde man hørt et Omslag i Tonen:

"Jacques! Jacques er noget andet! Jacques er Godheden, Ydelmodigheden, Troskaben i egen Person. Jacques besidder alle Dyder i Forening —"

Han maatte virkelig stanse for at trække Pusten.

"En Undtagelse, altsaa?" skyndte jeg mig at sige.

"Netop, en Undtagelse, som bekræfter Regelen".

"Hvad vil det sige?"

"Ah, ikke noget videre. Man siger det. Det er en gjængs Sætning".

"Nu, saa bør man sætte den fast, thi nu er der ikke Mening i den".

Jeg hørte godt, at det var dumt, det jeg sagde, men jeg var irriteret, uden selv at vide hvorfor.

Grev de Civreuse begyndte at le uden at svare og tog fat igjen, hvor han slap paa Lovtalerne over sin Ben. Han sad op i Sengen, han talte hurtigt, han havde faaet Tungen paa Glid, for første Gang saa jeg ham animeret.

Han er smuk, denne Jacques, og god og elskværdig! Jeg begyndte virkelig at interessere mig for ham; det forekom mig, at han beskrev et af disse Feriger, hvor alt er fuldkomment, hvor Klipperne er af Sukker, og det regner med Vanilje.

Digitized by Google

"Ved De hvad, ham vilde jeg komme til at elske!" udbrød jeg, da Monsieur Pierre fornøiet lænede sig tilbage mod Puderne.

Men da vendte han sig om og saa mig ind i mine to Øine med et frygteligt Blik.

"Vær forvisset om, at han vilde blive lykkalig derover", sagde han i sin mest bidende Tone.

"Det tror jeg nok!" udbrød jeg, uden at betæuke mig et Øieblik, "det er ikke enhver, som kan blive elsket".

Efter dette en lang Stilhed — en Stilhed, tung og trykkende!

Dette er et Exempel paa de Samtaler, vi fører; uden at jeg kan forklare, hvordan det gaar til, ender de tre af fire altid med en saadan Disput.

Men denne Gang — var jeg ikke virkelig undskyldt denne Gang? Jeg havde taalmodig hørt paa hans høflige Inddeling, som satte mig i Klasse med Ulvene om ikke med Tigrene, og jeg havde samstemmet med ham i Nos over hans Ven, og saa farer han pludselig op i Vrede!

Vendt mod Væggen og med en Mine saa fremmed, som om han var falden ned fra Maanen, begyndte Grev de Civreuse at fløite en Marsch, idet han paa Tæppet trommede Akkompagnementet med sine Fingre.

Men jeg blev kjed af at sidde stille og begyndte at røre paa mig og forsøgte at finde noget at tale om, og bed imidlertid paa alle mine Negle, men dette hørtes langt mindre end Marschen, og før jeg vidste Ordet af det, sang jeg med — stadig det samme Thema. "Tra-la-la-tra-la-la"! og trampede Takten med Foden. Dette kunde ikke vare, jeg var desuden i Humør

Digitized by Google

til at gjøre noget. Jeg lovede mig selv, at naar Themaet tredie Gang kom tilbage, vilde jeg tale. Men da det kom, uden at jeg havde kunnet finde en eneste Ide, trak jeg pludselig Bordet til mig med Foden og væltede det med et frygteligt Spektakel. Men jeg havde ikke taget Monsieur Pierres Flegma med i Beregning; han fløitede Strofen ud uden at vende Hovedet, og da jeg lidt skamfuld hviskede:

"Det var min Fod, som hang fast", svarede han blot: "Saa?" Min Sag blev det nu at faa det altsammen op igjen. En Kop var gaaet itu.

"Drik!" sagde jeg til "Un" og pegte paa Melken.

Da vendte Grev de Civreuse Hovedet og saa ham slikke det i sig.

"Det var den Kop, hvori Morfinen stod", sagde han rolig. "Nu vil den sove til imorgen". Og han begyndte atter at synge.

Men dette var ikke efter min Kogebog. Jeg svarede, at han tog feil. Modsigelsen hjalp; han vendte Hovedet for at bevise mig, at han haade Net, og i næste Øieblik havde vi det atter gaaende.

Saadan er vort Forhold. Det kan ikke negtes, at Galanteriets Blomst mangler, og dog har jeg min store Fornøielse af det. Hvad mere er. Intet gjør mig virkelig ondt, intet saarer mig, og skjønt jeg stadig er Fyr og Flamme, kan jeg om Aftenen, naar jeg kommer ind i Bibliotheket, ikke finde den mindste Gnist, som jeg kan faa til at blaffe op igjen, hvor meget jeg end puster til Ilden. Jeg føler blot Glæde og Fryd.

Jeg har intet opnaaet, det føler jeg godt, men langt, langt fremme i den taagede Fremtid ser jeg Hevnen, og jeg ler i Forventning om den.

Digitized by Google

Ja Monsieur de Civreuse, den Dag, da De falder paa Knæ for mig, som jeg nok vil lade Dem gjøre — hvor vil De ikke da angre paa al den spildte Tid, hvor vil De ikke da vente paa de Smil, som De saa godt kunde have fremkaldt nu!

Ofte faar han mig imidlertid til at tale om mit Liv paa Erlange, om Klosteret, om min Tante. Igaar drev han det virkelig til at udspørge mig om mine Studier. En hel liden Examen i Geografi og Historie! Jeg er bange for, at jeg ikke brilierede.

Og jeg paa min Side spurgte ham om hans Reise. Ak min Gud, hvad han skal faa opleve og se! Reise, hvor han vil, og ingen have at rette sig efter; jage Elefanter, som man her fanger Spurv; bestige Fjelde saa høie, at man staar med Hovedet i Skyerne; flyde i Baad paa Ganges, en stor hellig Flod — som man her vilde sige, en Flod af Bievand — hvor man snart møder Krokodiller saa lange som Baade, snart Lig af Hinduer, som flyder ned med Floden paa sin Reise til Paradis — thi det lader til at være deres Vei, og dette er det indiske Begravelsessystem. Lade sig gynge i Bærestol og hver Morgen i Østerserne finde Perler nok til et helt Halsbaand, hvilket Liv, hvilken Fest!

Jeg havde kun en eneste Bøn, en stum Bøn, vel at merke. "Tag mig med! Tag mig med! Som Tjener, som Page, som Kokke, som Kammerat, som hvad De vil; jeg vilde være saa let at have med, saa tapper, saa dristig, saa udholdende, saa nøisom!" Men hvordan kan man faa saadanne Ord over sine Læber?

Men han, som saa, at jeg hang ved hans Læber, at mine

Digitized by Google

Kinder brændte, at mine Hænder skjælvede, han sagde kun i den almindelige Tone, som han altid slaar ind paa, naar jeg er begeistret: "Saa, De synes, det er saa herligt?"

Naar man hører ham tale, skulde man virkelig tro, at han har levet mindst tre Liv, og at den fjerde Udgave kjeder ham som en gammel Bog, man kan udenad. Paa den Side finder jeg det og paa den det, siger han vel til sig selv, og deraf kommer hans Ligegyldighed ligeoverfor alt: Han har aldrig den Glæde at staa ligeoverfor noget uventet. Dette er den eneste Maade, hvorpaa jeg kan forklare mig hans Væsen, og undertiden faar jeg Lyst til at spørge ham: "Har De gjort dette i Deres foregaaende Liv? Har De sagt dette, da De levede første Gang? Men han vilde rimeligvis tro, at jeg var gal, og jeg beholder derfor klogelig mine smaa Bemerkninger for mig selv og indskrænker mig til oprigtig at tilstaa, hvor tillokkende et saadant Liv er for mig.

"De vilde snart blive kjed deraf", siger han og trækker paa Skuldrene. "Der er hverken Stas og Legetøi at faa dernede".

Jeg skulde blive træt deraf! Jeg vilde finde det fortryllende, det ved jeg, og Legetøi — har jeg kanske Legetøi her? Hvis Monsieur de Civreuse vil sige mig, hvor det er, vil jeg være ham forbunden.

Jeg, som altid har fværmet for det umulige, jeg, som i min Barnesseng drømte om den gyldne Pil, som bar Gardinerne, fordi jeg troede, at ingen kunde naa den, og som siden har fortsat med at drømme om enhver Pil, som hang for høit.

"Men da kjender De mig ikke!" udbrød jeg. "Jeg ønsker

Digitized by Google

mig alt, som man ikke kan naa, og jeg beundrer alt, som jeg selv ikke kan gjøre".

Da betragtede han mig med et forbauset Blik.

"Som Malajeren, der tilbeder Krokodillen, fordi en Krokodil kan sluge et Menneske, medens et Menneske ikke kan sluge en Krokodil, som De meget rigtig siger?" spurgte han.

Jeg svarede ikke, men dette Ræsonnement forekom mig ikke saa daarligt endda, og jeg synes, oprigtig talt, at Malajerne er logiske.

Hvis man ikke elsker af Kjærlighed, er det dog ialfald noget at tilbede af Frygt, og hvis jeg blot vidste et Middel til at faa nogen til at sige mig, at han tilbad mig, om det saa var af Frygt for at blive opædt, hvor gjerne vilde jeg ikke da blive Malajerinde!

Pierre til Jacques.

Min Ven, hun er original, det lader sig ikke negte, men det er netop hendes Ild og Begeistring, som stræmmer mig.

Vilde Du synes om det, hvis en Raket istedenfor at gaa tilveirs og fortabe sig blandt Skyerne vedblev at danse foran Dine Øine? Mig irriterer det, og jeg blinker uafbrudt. Kun maa jeg, for at være retfærdig, tilstaa, at Raketten er brillant og har glimrende Farver.

Vi har nu uafladelig lange Samtaler, og jeg kan forsikre Dig om, at hun ikke generer sig for mig. En Patriark — det er jo ikke noget at tage Hensyn til.

Men lad os begynde med min lille Skjønhedsoperation, hvis Du ikke har noget derimod. Den er faldt bedre ud, end jeg havde vovet at haabe. Arret gaar i en ret Linje fra

Digitized by Google

Haaret og kløver Øienbrynet nedover paa en høist determineret Maade. Med en saadan Skramme kunde jeg gjerne vende hjem fra Krigen! Det er et udmerket Ar.

Min gode Doktor komplimenterede mig med stor Selvfølelse og Kunstnerforfængelighed, der let lader sig undskylde. Derpaa forsamlede han hele Husstanden, for at de rigtig skulde se, hvor vellykket det var.

Benoîte ønskede mig tillykke med sin sædvanlige Naivitet: Det var nok bedre, om det ikke var, mente hun, "men for at være lappet, er det virkelig bra".

Mademoiselle Colette gjorde mig næsten den Ære at besvime. Hun bøiede sig ned over mig saa hvid som sit Kammerdugs Lommetørklæde, og jeg trak Øienbrynet op for at vise hende, at jeg kunde bevæge det.

"Det rører sig!" udbrød hun forfærdet og løb hen til Doktoren.

"Rører sig?" spurgte han. "Hvad mener De? Pandehuden? Ja, det vil jeg haabe, det gjør Deres ogsaa".

Hvorpaa hun af alle Kræfter begyndte at rynke Panden for at forvisse sig derom. Da hun derpaa var bleven beroliget i saa Henseende, kom hun atter hen og bøiede sig ned over mig, idet hun begyndte at sammenligne begge mine Øine.

"De er akkurat Mage", hviskede hun, hvoraf jeg maa slutte, at hun indtil denne Time har troet, at jeg enten stelede eller var engiet.

Da derpaa Bevægelsen havde lagt sig, gik Doktoren, og Benoîte vendte tilbage til sit Baal — en noget stærk, men træffende Betegnelse, thi her paa Erlange laver man sin Mad paa Forfædrenes Vis, paa Spid og Brandjern. Den, som blev

Digitized by Google

tilbage hos mig, var Mademoiselle Colette, og vi fik vor sædvanlige tête à tête.

Du aner ikke, hvilke Samtaler vi har ført i de sidste Dage, og hvilke Opdagelser jeg har gjort angaaende den unge Dame.

Dæk dit Ansigt, kjære Jacques, thi jeg vil betro Dig, at hun er absolut uvidende. Hun ved bogstavelig talt ingenting. Kun bør Du ikke spilde Din Medlidenhed paa hende; Din Sympathi vilde være ilde anbragt, thi hun bærer denne Mangel med den elskværdigste Ligegladhed, og af det lille, hun kan, har hun lavet sammen en Slags Salat, som ikke smager af noget, men som hun er meget fornøiet med.

Og dog har hun tilbragt to Aar i et af de bedste Klostre i Paris, men vi er meget dumme baade Du og jeg, hvis vi tror, at det er Undervisning, man beskjæftiger sig med paa disse Steder. Fra Dukker gaar man over til Tøndebaand, fra Tøndebaand til Eventyr, fra Eventyr til Dansetrin, og Studierne er aldrig andet end et Tillæg, et femte Hjul til Vognen.

Desuden har Mademoiselle d'Erlange her som overalt sin egen Opfatning, den hun med sædvanlig Aabenhjertethed har betroet mig. Hun kan, siger hun, aldrig huske andet, end hvad der vedrører Personer og Ting, som hun elsker. Dette husker hun derimod til Fuldkommenhed, og alt det andet — pyt! Der har Du hendes System.

Derfor er ogsaa hendes Frankrigs Historie meget enkel. Den begynder med Carl den Store, fordi han var "en, som man virkelig kan interessere sig for". Hun har Rede paa alt, hvad der vedkommer ham. Kuglen, han holder i sin Haand, Sverdet, hans store Fod, og fremfor alt, hans Slægtning Roland. Fra ham hopper hun til Henrik IV., hendes "Sver-

Digitized by Google

meri". Hun kan udenad alle hans bekjendte Ord, beundrer hans Profil og hans Heftighed, men kommer lidt i Vildrede, naar vi taler om Afsværgelsen og om Krigene. Naar han havde faaet Frankrig i Vuggegave, hvorfor skulde han saa kjæmpe for at vinde det? — Endelig kommer Napoleon som det sidste store Punkt — og er de ikke døde, saa lever de endnu. Hun er ialfald bestemt paa ikke at interessere sig for nogen efter Napoleon. Lever her kanske saadanne store Mænd nu? Efter hvad jeg kjender til Nutiden, er jeg bange for, at hun kommer til at vente længe. Hvad tror Du?

Hun sværmer ogsaa for Bayard, Duguesclin og Jomfruen af Orleans, i det hele taget for alle, der har udmærket sig i Krig, og disse strør hun om paa Lykke og Fromme for at udfylde de lange Mellemrum; jeg er slet ikke sikker paa, at hun ikke ogsaa fra Tid til anden kroner dem.

Her ser Du Fremgangsmaaden. Den kan ikke være lettere, og hun slaar intet af paa sin Theori, men anvender den freidig ved alle Leiligheder. Saaledes ogsaa i Geografi, hvor hendes utallige personlige Fordomme kommer til Anvendelse.

England og Englænderne mishager hende, nu ved Du det! Derfor er ogsaa Kanalen paa Mademoiselle d'Erlanges Kart en rød Streg, som hun aldrig overskrider. Du kan selv tænke Dig, hvordan Rhinen betragtes, og da heller ikke Italienerne tiltaler hende, strækker den samme skjæbnesvangre Linje sig over Alperne. Til Gjengjæld drager hun helt til Rusland, for at interessere sig for sine Venner Slaverne, og jeg tror, at der er enkelte Eiendommeligheder ved Frankrig, hun har Anelse om.

Vilde man imidlertid sige hende, at Parnas var en Høide, som laa ligeoverfor Montmartre, vilde dette slet ikke forbause

Digitized by Google

hende; hun blander sammen Departementer, Byer, Jernbaner og Floder med den største Fornøielse.

Føi til alt dette Stumper af den mest forskjelligartede Lærdom, som hun har snappet op, man ved ikke hvor, en Masse Vers og nogle politiske Forestillinger, Anekdoter om Keiser Wilhelm og en Regnemethode, for hvilken den simpleste Kontorist vilde blive afskediget, saa har Du en Forestilling om en Uddannelse, som vilde paaføre en Pædagog Gulsot, men som vilde bringe en Digter i Henrykkelse.

Men jeg, som hverken er det ene eller det andet, jeg iagttager kun og nyder og glemmer aldrig at række Dig det andet Hørerør paa Telefonen.

Imorgen spørger jeg hende, om hun vil følge mig til Indien, og ti mod en slaar hun til. Dette være sagt uden den mindste Forfængelighed, thi det er tydeligt, at jeg slet ikke tages med i Beregningen. Men se Krokodiller, syngende Slanger og andre smaa Merkværdigheder, — kan Du ikke tænke Dig, hvad det vilde være for en Glæde? Hun vilde gjerne svømme den hele Vei for at opnaa dette.

Er det ikke utroligt, hvorledes Trang til Bevægelse og Eventyr er rodfæstet hos alle Kvinder, og hvorledes de kun drømmer om at opleve Ting, som vilde sætte dem i den største Skræk, hvis det virkelig hændte dem?

Forestil Dig Mademoiselle Colette ligeoverfor et Alligatorgab! Den stakkels lille vilde tage tilbens af alle Krafter, hvis hun da i det hele taget beholdt Brugen af sine Ben. Og dog er der ikke noget, hun for Tiden længes mere efter, end at se et af disse store Firben, der, efter hvad hun har ladet sig fortælle, græder om Aftenen som Smaabørn, men som til andre

Digitized by Google

Tider, hvis jeg er vel underretteet, sluger sin Mand med god Appetit, saa ufskyldige de end er. Jeg gjør, hvad jeg kan, for at rette paa hendes Begreber, men hun er fast bestemt paa at se alting lyst, og hun har saa meget blaat paa sin Palet, at jeg ikke har det fjerneste Haab om at faa Plads for min sorte Plet. Du bliver forarget, Du spørger, hvorfor man skal berøve denne Drømmerske hendes Illusioner? Men hvorfor vil Du ikke, at jeg skal lære dette Barn, at Vandet er vaadt, og at man brænder sig paa Ilden? Hun er saa fuldstændig istand til ikke at have nogen Anelse derom, at hun kunde stikke Haanden ind i Baalet for at prøve. Slaa Dig imidlertid til Ro, hun taber ikke Appetiten af at høre paa mine nedstemmende Foredrag. Jeg vilde ønske, Du kunde se hende spise. Det er et velgjørende Syn.

I samme Øieblik Slotsklokken slaar fire, ved det allerførste Slag af denne gamle Patriark, der gaar, som den vil, og har den største Foragt for Tiden — reiser hun sig og løber afsted. Hun kan være midt i en Sætning, midt i en Bevægelse, det faar ikke hjælpe, hun farer afsted, som om det gjaldt Livet.

Fem Minutter før har hun ikke tænkt derpaa, men Kl. fire! Netop da maa det ske, og hvis Viseren kommer til at passere Strøgen, er alt tabt.

I de første Dage ventede jeg forbauset og halvt ængstelig paa hendes Tilbagekomst, idet jeg tænkte, at det mindst maatte være en Ulykke, som drev hende saaledes paa Flugten, men fem Minutter efter traadte hun ind igjen med sine sædvanlige lette Skridt og en Del Madvarer i sit oplæftede Kjoleskjørt. Med dette satte hun sig rolig ned og optog Konversationen der, hvor

Digitized by Google

hun havde sluppet den, og begyndte saa at nyde sit Maaltid; — og det skulde Du seet paa!

Regelmæssig har hun, det maa jeg til hendes Ros bemerke, tilbudt sig at dele det med mig, men det glider saa glat ned for hende alene, at jeg vilde have Samvittighedsnag ved at tage noget fra hende, og jeg sidder og ser paa hende knække Nødder med Tænderne som en Nürnbergerdukke, spise tørrede Pærer, der ser ud som Guttaperka, og et Slags bløde, seige, Hvedekager, som hun trækker ud i lange, hvide Strimler.

Kun en eneste Gang har jeg modtaget hendes Tilbud. Ud af sin sammenfoldede Kjole havde hun forunden et kjæmpemæssigt Stykke Brød efterhaanden taget frem fem røde Æbler. Fem Æbler! Kan Du forstaa Dig paa disse Pigemaver, der umulig kan klare en Biffsteg, men som i Løbet af et Par Minuter faar Bugt med fem Æbler?

Det første Tilbud havde jeg afslaaet, og uden at bede mig mere, skred hun til Verket, d. v. s., hun tog en Snip af Kjolen og begyndte at gnide og gnide paa Æblet, indtil hun fik det skinnende blankt. Hun vendte og dreiede det, gned videre, holdt det op mod Lyset, og satte ikke sin Tand i det, før hun kunde se sine egne Øine i dette besynderlige Speil. Jeg laa og morede mig over hende og stirrede paa Æblet, interesserede mig for de Pletter, der modstod, og var saa optagen deraf, at hun ved det tredie Æble bemerkede, at mit Blik hvilede paa hende. Talte Lysten ud af mit Blik, eller troede hun det kun? Jeg ved det ikke, men pludselig rakte hun Haanden ud mod mig.

"Idag har jeg fem, saa De kan godt tage et", sagde hun alvorlig. Jeg svarede intet, saa forbauset var jeg over denne Gavmildhed.

Digitized by Google

"Jeg skal polere det for Dem", sagde hun; og fremdeles med den samme Snip af Skjørtet begyndte hun at gnide paa det med en Iver, saa Blodet steg hende op i Kinderne. Da det endelig havde opnaaet den forønskede Blankhed, rakte hun mig det.

Du kan nok forstaa, at jeg spiste det med en Taknemmelighed, som svarede til Velgjerningen, men denne symbolske Frugt forurolligede mig dog, og jeg kastede et ængsteligt Blik under Møblerne, for at se efter Slangen: men den var der ikke — ialfald ikke synlig.

Dette minder mig om et Foredrag i Naturhistorie af Mademoiselle Colette, der vil more Dig og give Dig en endnu mere fuldstændig Forestilling om hendes videnskabelige Udstyr.

Det var igaar paa den omtalte kritiske Time. Hun var forsvunden paa Slaget fire, og der var allerede gaaet et Kvarter, uden at hun var kommen tilbage. Dette var uhørt. Bruge mere end femten Minutter til at samle sammen sin Dessert! Hvad mon hun nu vilde bringe? spurgte jeg mig selv i den største Ængstelse og sad med Øinene uafbrudt fæstede paa Døren. Fem Minuter senere kom hun ind med begge Hænder fulde og med en Holdning saa høitidelig, at det saa ud, som om hun bar en hellig Gjenstand, og jeg spurgte mig selv, om det kanske var sin St. Josef, hun havde flyttet Fred med. Ikke ganske! Gjenstanden for al denne Omhu var et Stykke varmt Brød, som dampede mellem hendes Fingre — et Stykke paa omtrent et halvt Pund, vil jeg antage. Midt i dette var der gjort en Fordybning, som hun havde fyldt med tyk, gul Fløde, som sammen med det varme Brød opsendte en liflig Duft.

Digitized by Google

Hun udstødte et velbehageligt Suk, idet hun satte sig, lagde Hovedet tilbage med en veltilfreds Mine og viste mig stoltelig sin Erobring.

"Det er varmt!" sagde hun, og saa utrolig som det lyder, gav hun sig ikast med sit merkværdige Maaltid, idet hun vexelvis blæste paa Brødet og bed af det.

"Men", kunde jeg ikke afholde mig fra at udbryde, "De vil da vel ikke spise det?"

"Jo, naturligvis. Hvorfor ikke? Det er deiligt".

"Det er muligt, men det er tungt som Bly. Deres Mave —"

"Min Mave!" udbrød hun med en overlegen Mine. "Hvad skulde det vel gjøre min Mave?" Og hun begyndte at le af fuld Hals over denne Ide, at et halvt Pund varm Deig skulde kunne genere hendes Mave.

"Jeg skulde dog tro, at det vilde blive lidt vanskeligt at fordøie", svarede jeg kun.

Da hun gjorde store Øine til dette, faldt det mig ind, at hun maaske slet ikke vidste, hvad jeg talte om, og tog derfor min Tilflugt til den klassiske Beskrivelse, jeg lærte i min Barndom.

"Maven", sagde jeg i en belærende Tone, "er en Slags Lomme i Form af en Sækkepibe. Dens øverste Parti til Venstre —"

"Nei!" afbrød hun mig uden videre, "saadan forestiller jeg mig den slet ikke."

Og da Brødet virkelig var alt for varmt, lagde hun det uden videre Omstændigheder ned paa Knæet og gav sig Tid til at underrette mig om, hvordan hun "forestillede" sig den.

Digitized by Google

"Nu skal De høre", sagde hun. "Jeg ser en meget liden Mand i nøddebrun Dragt med Piskeparyk og Stok med Guldknap, og han gaar frem og tilbage i et ganske lidet Værelse. Midt i dette Værelse er der en stor Kamin, hvor han tilbereder alt, hvad man sender ham, og foran denne sætter han sig, hver Gang, der kommer en Forsyning. Først bøier han sig ned, trækker det hen til sig og ser paa det. Naar han synes rigtig godt om det, gnider han sig i Hænderne og er fornøiet, men synes han ikke om det, trækker han paa Skuldrene og ærgrer sig. "At de kan være saa dumme at sende mig saadant", siger han da. "Hvad skal jeg med det?" Og saa spærker han det bort i en Krog, hvor Braggodset ligger. Det blir kanske den Vei, mit varme Brød kommer til at gaa, men det er jo ikke saa farligt. Men at Maven skulde være som en Sækkepibe, det har jeg aldrig hørt før, og det vil jeg ikke tænke paa. Jeg synes meget bedre om min lille gamle Mand; vi er udmerkede Venner, og hvis han undertiden rynker Panden lidt, naar jeg giver ham umoden Frugt, er han idetmindste saa høflig aldrig at sige mig det. Hvorfor skulde jeg da ikke holde paa ham?"

Det røg ikke længere af Brødet, og Fløden lugtede bedre end nogensinde. Mademoiselle Colette tog det forsigtig op med Spidsen af sine Fingre og nød det med Andagt, uden at sige et Ord, overbevist om, at hun havde bragt mig til at tro paa sin lille Mand. Nu kjender Du hendes Logik.

Forresten forklares hendes Originalitet, naar man hører hende fortælle om sit Liv. Jeg har spurgt hende ud om hendes Barndom, idet jeg søgte at opdage Spor af en Guvernante, en Lærer, en hvilkensomhelst Ledelse, og da jeg intet fandt, udbrød jeg uvilkaarlig:

Digitized by Google

"Men hvem har da opdraget Dem?"

"Mig? Ingen! Jeg har skudt op, som jeg bedst kunde. Det har jeg da, Gudskelov, havt igjen for min Eensomhed".

Og hun gjorde en Bevægelse med Haanden som for at betegne noget, der skjød tilveirs paa Lykke og Fromme.

Tænk Dig denne Opdragelse! En liden Pige, der som vild Havre skyder op mellem en gammel Drage af en Tante og en godmodig Barnepige; mere undertrykt end sin Hund, men dog med fire og tyve Timer i Døgnet fri til at begaa Dumheder i. Nu forstaar jeg det Optrin, der har indbragt mig Æren af hendes Bekjendtskab. Fra Tanke til Handling, det tager for hende naturligvis kun den absolut nødvendige Tid.

Dog gives der ogsaa tunge Timer i denne Tilværelse, og hun beretter om dem uden Omsvøb. Tanten er et afskyeligt gammelt Menneske, som netop har givet mig en Prøve paa sin Elskværdighed, der har rystet hele vort lille Samfund og bragt mig til at skjælve af Raseri.

Det er omtrent to Timer siden, at jeg laa og betragtede "Un", som Mademoiselle Colette lod udføre sit mest varierede Repertoire, det hun forresten selv ikke foragtede at tage sin Del i, da Døren pludselig aabnedes, og ind traadte en Kvinde, der magelig kunde have taget Præmie i en Styghedskonkurrence. Stor, tør og knoklet meldte hun sig selv med en Stemme, som gjorde, at hendes unge Niece i en Fart kom paa Benene, og Hunden stillede sig paa Vagt foran hende og viste Tænder.

"Monsieur", sagde hun, "jeg er Mademoiselle d'Epine".

"Vel sagt", tænkte jeg, men høit sagde jeg:

"Mademoiselle, jeg har den største Ærbødighed for Dem".

Dette lod imidlertid til at interessere hende meget lidet.

Digitized by Google

"For en Maaned siden tog De ind her til mig, uden at nogen kunde sige mig, hvor De kom fra, og da jeg nu troede, at Deres Gjesterolle her hos mig snart var tilende, vilde jeg gjerne se Dem, før De reiste", sagde hun.

At sige at jeg havde "taget ind" der, forekom mig noget sterkt, at jeg havde givet "Gjesteroller" her, endnu værre, men før jeg kunde faa et Ord frem, havde Mademoiselle d'Erlange stillet sig op foran sin Tante.

"Sig hos os", sagde hun, "eller hos mig, ikke hos Dig, thi Monsieur de Civreuse bor i min Fløi, som Du vel ved, og med Hensyn til den Maade, hvorpaa han er kommen hid, — har Du maaske glemt den, men jeg vil gjenkalde den i Din Erindring.

Jeg slog Hul i hans Hoved ved at kaste noget ud af Vinduet, da Grev de Civreuse gik forbi paa Veien, uden at tænke paa os, det kan jeg forsikre Dig om. Benotte og jeg bar ham halvdød ind i Kjøkkenet. Medens hun satte Værelset istand, og jeg passede ham dernede, knælede jeg ned ved Siden af ham og afgav et helligt Løfte, at jeg vilde pleie ham og bringe ham tillive igjen og erhverve mig hans Tilgivelse.

Husker Du ikke endnu, Tante, alt, hvad jeg den Gang sagde Dig?"

"Jeg husker", svarede hun, idet hun som en Furie stillede sig lige overfor den unge Pige, "at jeg allerede en Gang før har reist mig mod den Sygepleierrolle, Du spiller her under høist upassende Omstændigheder, og at jeg den Gang blev nødt til at give efter for Dig!"

"Hvorfor paatog Du Dig den, ikke selv? Her er jo mere end en Plads ved Sengen".

Digitized by Google

"En Seng, som jeg forresten skal have forladt før iasten, var forvisset derom, Mademoiselle", udbrød jeg, "og som jeg ikke vilde have belemret et halvt Minut, hvor halvdød jeg end var, havde jeg vidst, med hvilke Følelser De modtog mig".

Jeg var fra mig selv, og det faldt mig vanskeligt ikke øieblikkelig at hoppe ud af Sengen. Det var visselig ikke det gamle Fruentimmers Nærværelse, som hindrede mig deri, og havde hun været alene, tror jeg, jeg vilde have været tilstrækkelig hævnet, om jeg havde budt hende det uventede Skue af en Mand i bare Skjorten. Men hun var ikke alene —

Hun svarede imdlertid ikke en Stavelse, paa hvad jeg sagde, men vendte sig mod sin Niece.

"Du vil blive tvungen til Lydighed under en, der er klogere end Du", sagde hun blot.

Da hun formodentlig troede, at hun havde gjort fine Sager godt, skred hun henimod Døren med en Værdighed som en Fregat, der har gjort Havari, og som man trækker i Dok.

Men hun var ikke kommen midtveis, førend en fjerde Person optraadte paa Scenen; det var min Doktor, som kom farende ind med rynket Pande og et misfornøiet Udtryk og uden videre tog hende i Armen.

"Hvem er det, som taler om Lydighed i et Sygeværelse, naar Lægen ikke er tilstede?" spurgte han barskt.

Han havde lyttet ved Døren og gjorde ingen Hemmelighed deraf.

"De", tilføiede han og vendte sig mod Mademoiselle Colette, "De er paa Deres Plads her. De kommer ikke herfra. Det er jeg, som har sat Dem her, og jeg beholder Dem her. Det er udelukkende min Sag".

Digitized by Google

Og De, Monsieur", fortsatte han, henvendt til mig, "jeg haaber, at De ikke har glemt vor første Samtale, og at De erindrer, hvorledes jeg opfatter mit Ansvar. Jeg har Deres Ord, De forlader ikke Erlange, før jeg selv har hævet Deres Arrestordre.

Men De, Mademoiselle d'Epine", sluttede han, idet han vendte sig mod den gamle Jomfru, som han ikke havde sluppet, "Dem vil jeg tillade mig at byde Armen for at føre Dem til Deres Værelse i den modsatte Fløi, og paa Veien vil jeg give Dem enkelte Oplysninger angaaende Benbrud, hvis Natur De ikke synes at kjende, og som derfor maa interessere Dem".

Med et velvilligt Smil trak han derpaa afsted med Mademoiselle d'Epine, som saa ganske fortumlet ud. Paa Tærskelen stansede han imidlertid og vendte sig om.

"En Ting bør imidlertid bemerkes", sagde han, "og det er, at Mademoiselle d'Erlange tog feil i, hvad hun netop sagde. Det er ikke en Fløi bare, som tilhører hende, men Ruinerne og alt". — Saa gik de.

At sige, at jeg indvendig rødmede, vilde daarlig udtrykke, hvad jeg følte. Jeg udførte enkelte Fegtebevægelser med Hænderne og var saa rasende, at jeg havde Lyst til at forgribe mig paa nogen. Men, hvor skjægget min Modstanderinde end havde været, havde dog det Kjøn, hun foregav at tilhøre, været tilstrækkeligt Bærn, om jeg end har seet Grenaderer, der vilde have taget sig ud som Puslinger ved Siden af hende! Desuden maatte jeg jo tænke paa Mademoiselle Colette; Optrinnet havde været pinligere for hende end for mig.

Jeg vendte mig om mod hende, i den Tanke at finde

Digitized by Google

hende opløst i Taarer. Men langt derfra! Med lynende Øine og tilbagekastet Hoved stod hun for mig som en ung Bellona.

"Hvilket Kvindemenneske! Hvilket Kvindemenneske!" udbrød hun rasende.

Derpaa kastede hun sig ned i en Stol.

"Og hende har jeg levet sammen med i atten Aar!" stønnede hun.

"Er hun da bestandig saaledes?"

"Bestandig!"

"Men hvad feiler der hende?"

"Ja, hvad ved jeg? Syre i Humøret formodentlig".

Det staar for mig, som om enkelte Kvinder kan sammenlignes med Tidsler, og som om Mademoiselle d'Epine maa høre til disse.

"Men hvad kan hun have imod Dem, foruden min Nærværelse her?"

Hun svarede ikke, men sad og saa paa mig med en lidt ubestemt Mine, og trak i de lange Haar paa sin Hund. Den lille Fordybning over Læben krusede sig. Jeg laa og betragtede hende, medens jeg ventede paa hendes Svar, og blev under dette saaledes slagen af Kontrasten mellem dette fortrylende Ansigt og den store, tørre Maske, jeg netop havde set, at jeg rent uvilkaarlig udbrød:

"Er det, fordi De er atten Aar, og hun —?"

Smilet blev sikrere, og Mademoiselle d'Erlange skottede hen til mig.

"Atten Aar", sagde hun — "det har vel hun ogsaa været, men —". Hun sagde ikke mere, men sænkede nu fuldstændig Øienlaagene, saa at hendes Øienhaar laa som en Frynserad

paa den fine Kind. Det er sjelden at se hende forlegen, men det klæder hende, og uden at betænke mig fuldførte jeg min Tanke:

"Ja, selvfølgelig atten Aar har hun en Gang været, men hendes Foraar var ikke blomstrende som Deres".

Hvordan jeg lod mig forlede til en saadan Kompliment, kan jeg virkelig ikke sige; men Mademoiselle Colette havde nylig forsvaret mig saa tappert, at hun virkelig fortjente, at jeg paa min Side kom hende til Hjelp. Hun tog desuden min Kompliment som den simpleste Stadfæstelse af en soleklar Sandhed, slog Øinene op og lo fornøiet. "Ja, nu traf De det!" sagde hun, og gik uden videre over til at fortælle mig smaa Episoder fra sin Barndom og til at beskrive den Frygt, hun som liden Pige havde været for sin Tante, alt uden mindste Bitterhed, men med et Skjælmeri, som sætter dette merkelige Forhold i et underligt Relief. Her er et Træk, som er betegnende nok:

Mademoiselle d'Epine, som er meget glad i god Mad, tillader aldrig, at Fattigdommen gjør sig gjældende i Husets Madskrl, men aldrig er Spiseseddelen mere udsøgt end paa Fastedagene. Da anrettes der altid et Par udsøgte Retter, og Mademoiselle d'Epine siger da regelmæssig, naar hun sætter sig til Bords:

"Jeg taaler ikke Fastekost, Colette, Du maa faste for os begge".

Niecen spiser da sine Sardiner og Grøntsager til Lugten af Tantens stegte Dueunger; og Tanten byder med stor Andagt Himlen dette Kompromis.

Det er mit Haab, at dette Regnskab en Gang i Skjærsilden maa blive efterset og rettet, men Skjærsilden kan være

Digitized by Google

langt borte, og hvem skal imidlertid rive dette Barn ud af hendes Klør, og fremfor alt, hvem skal erstatte hende de forløbne Aar med den Omhu og Kjærlighed, hun har savnet?

Jeg siger Dig, Jacques, det er oprørende, det som foregaar her.

Det er ikke blot stegte Duer, bløde Senge og andre personlige Bekvemmeligheder, som hun selv nyder, hun negter sin Niece, men hun agter bogstavelig at indespærre hende mellem disse Ruiner, indespærre hende saa grundig, at ingen skal kunne faa nogen Anelse om, hvilken Ungdom der ler og blomstrer bag disse Mure.

Vil Du ikke kalde dette en Forbrydelse, vil Du ikke være enig i, at det er oprørende, og hvordan vilde Du straffe saadant?

Men jeg, jeg agter at afsløre Sagen, og det uden at nøle, Den Dag jeg er kommen ud herfra, skrider jeg til Verket. Om jeg saa skal sætte hele Pressen i Oprør og sammenkalde Familieraad, skal jeg dog naa mit Maal. Vil ingen anden, saa vil jeg sprænge Portene til dette Fængsel. Hvem skulde være mere skikket til at haandhæve Retfærdigheden end den, som foragter Verden og kjender den, som den er?

Mademoiselle Colette skal have sin Frihed til Gjengjæld for den Omhu, hun har vist mig; til Tak for hendes vaagne Nætter vil jeg aabne hendes Bur. Jeg har lovet det, Jacques; og jeg tager Gud til Vidne.

En halv Time senere kom Doktoren tilbage.

"Doktor, jeg vil bort".

"Det er der ikke Tale om."

"Doktor, De skal give mig mit Løfte tilbage".

Digitized by Google

"Aldrig i Livet! Bruddet er netop nu i den mest kritiske Forfatning. De faar ikke Lov at ødelægge min smukke Kur".

"Det er mig umuligt at blive her efter den Scene, vi netop havde. Det maa De kunne forstaa".

"Men naar jeg da siger Dem, at dette Kvindemenneske er forstyrret. Vil De, at jeg skal sende hende paa et Galehus, for at De skal slaa Dem til Ro?"

Jeg vilde endnu ikke lade mig sige.

"Grev de Civrense", sagde han da, "jeg er gammel nok og forstandig nok til at paatage mig Ansvaret for mine Handlinger. Vil De være saa elskværdig at sende til mig alle dem, som har noget at indvende?" Med disse Ord vendte han mig uden videre Ryggen, medens Mademoiselle Colette vedblev at raabe:

"Men naar De nu er min Gjest! Naar De nu er min Gjest!"

Det var dette, som var det væsentligste Punkt for den stakkels lille.

Tilsidst forpligtede Doktoren sig paa Æresord til at give mig fri om ti Dage, og jeg lovede til Gjengjæld ikke at forsøge nogen Flugt før da. Men igrunden er jeg selvfølgelig fortvivlet. Jeg kan tage det, som jeg vil, Situationen er falsk. Hver Gang jeg hører en Dør knirke, skjælver jeg som en Skolegut, der gribes i Fusk. Men Mademoiselle d'Erlange forstaar intet af dette. For hende har det kun været en Scene som saa mange andre, og hun er saa fornøiet som nogensinde.

Digitized by Google

20de April.

Det er forbi! De deilige Dage er forbi; jeg kan begynde som jeg vil, men uden at jeg ved, hvorfor eller hvordan, ender alle mine Drømmerier med Taarer.

Og det uden at jeg vil det, og næsten uden at jeg ved af det. Jeg sætter mig paa min Divan lige som før, jeg tænker paa de samme Ting som før, men det som før var saa morsomt at jeg lo, saa at jeg maatte gjemme Hovedet i Puderne, for at ingen skulde høre det, det gjør mig nu kun trist. Jeg lægger Ansigtet ned i de samme Puder, men naar jeg løfter det igjen, er Puden vaad, og først naar jeg ser det, opdager jeg at jeg har grædt.

Hvilken forfærdelig Scene min Tante har opført, og hvor jeg var forkvivlet! Jeg var saa bange for at Mosineur Pierre skulde blive rasende.

Doktoren kom heldigvis og bragte alt i Orden, men han er fremdeles lidt stille og underlig; maaske er han dog vred paa os. Og det er saa ondt at tænke paa.

Kun en Uge har han igjen at være her! Min Gud, jeg havde aldrig troet, at han skulde blive saa snart frisk; det er altfor kort. Det vil sige, det er ikke Sygdommen, som har været altfor kort, det er hans Ophold her. Jeg havde tænkt, at han skulde blevet meget længere paa Erlange, og specielt — ja jeg ved ikke, men jeg havde ikke troet, at det skulde ende saaledes. — Og siden! — Ingen bekymrer sig om Colette; naar Porten er lukket, tænker man ikke mere paa hende; hun er mere ensom end nogensinde, ligesom et mørkt Rum bliver endnu mørkere naar man har været derinde med et Lys.

Og samtidig er der noget inden i mig, som haaber og

Digitized by Google

haaber. Hvorfor, hvorpaa og hvorledes? Det kan det ikke sige mig, men stadig vedbliver det at gjentage, at en Gang skal det komme. Den "en Gang" er nok langt borte.

Men heldigvis har Grev de Civreuse ikke Anelse om noget; naar jeg er derinde er jeg muntrere end nogensinde, og det koster mig ingen Anstrengelse. Der er saa morsomt derinde i det store Værelse. Jeg siger intet til andre end mine Fortrolige, min Pude og min Dagbog. Naar jeg er færdig med Bogen og bærer den hen til Kaminen for at den skal tørre tager jeg Puden. Der findes nu ikke længere ubeskrevne Kanter i Bogen. Uden at jeg ved af det, har jeg fyldt ud alle ubeskrevne Steder med to Forbogstaver, som jeg har skrevet paa Kryds og paa Tvers, paa Siden og langs efter. Igaar skrev jeg hans Navn paa min venstre Haand. Jeg fik netop Plads; et Bogstav paa hver Negl, og to paa den sidste, paa Tommelfingeren.

Det saa snurrigt ud, og jeg lo først, men saa kom den umme lille Taare, som altid skal trænge sig frem og faldt ned, paa Skriften og ødelagde den.

Siden valgte jeg bedre min Plads. Jeg løb ned i Parken, helt ned til den store Gran, som jeg allermest har drømt under den som jeg i Høst klatrede op i for at speide efter mit Eventyr. I den indridsede jeg Navnet med min lille Dolk. Det er den eneste Maade, hvorpaa man kan faa sagt et Træ, hvad man tænker, og det gjorde mig saa godt at betro mig til det.

Da jeg kom hjem saa Monsieur Pierre, at min Kjole var vaad og at jeg havde Jord paa Støvlerne.

"De har været ude"? spurgte han.

"Ja, jeg har spadseret, sagde jeg.

Om han vidste, hvilken Time

Pierre til Jacques.

"Min Ven, Du er dum!"

Hvorfor Begyndelsen til det Brev, Henrik IV. for vel tre hundrede Aar siden skrev til Sully netop idag skal falde mig ind ved jeg ikke, hvis det ikke skulde være ved en naturlig Tankeforbindelse, idet Du virkelig ialfald i dette Stykke ligner denne Perle blandt Ministre.

Oprigtig talt, Jacques, denne Gang er jeg bleven alvorlig vred over Dit Brev. Jeg skulde da for Pokker tro, at jeg var kommen til Skjels Aar og Alder og at jeg selv maa vide hvad jeg føler og hvad jeg vil. Og derfor er der heller ikke Spor af sund Sans i Din Spøg.

Min Puls slaar roligt, mit Hoved er koldt og mit Hjerte let og jeg forbander fremdeles Ensomheden.

"At blande Dig i noget, som ikke vedkommer Dig", siger Du, "paadrage Dig de tusinde Ubehageligheder, henvende Dig til Notarer, som høflig vil bede Dig passe Dine egne Sager, og alt dette for en, som er Dig fuldkommen ligegyldig — hvorledes vil Du, at jeg skal tro dette, specielt naar den omtalte Person er en ung smuk Dame? Nei, gjør hende kun Din Kjærlighedserklæring, og gift Dig med hende. Det er det letteste".

Min kjære Jacques, dette er, hvad man kalder at overhugge den gordiske Knude. Den Udvei, Du betegner som den letteste er simpelthen heroisk, og det er desuden noget, Du ikke har det mindste Rede paa.

Jeg kjæmper for Æren, som Fortidens Riddere, og Du maa indrømme, at hvis de tapre Herrer, som fordum forsvarede "Enkerne og de Faderløse", skulde have giftet sig med alle dem,

Digitized by Google

de i Aarenes Løb udfriede fra Trængsler; vilde de have faaet et ordentligt Harem, og Moralen vilde have gjort det af med Institutionen i Løbet af kort Tid.

Betænk da, at jeg kun er i Begyndelsen af min Løbebane, og gjør ikke min Klinge til et gammelt Familiemøbel allerede paa første Rastdag. Den danser i Skeden af Glæde over alt det smukke den skal faa udrette, og den vil dirre af Raseri, om den skulde lænkes fast til en huslig Arne. — Desuden, hvis Du synes, hun er saa bedaarende, den lille blonde Dame, hvorfor forsøger Du Dig da ikke selv.

Og mellem os sagt, hvis det kan glæde Dig — Mademoiselle Colette elsker Dig allerede. Hun føler det, og hun har sagt det. Havde det ikke været fordi jeg var bange for, hvad Du med Dit dumme Hoved kunde finde paa, havde jeg forlængst fortalt Dig det. Nu er Du imidlertid indviet. Skynd Dig hid; jeg skal presentere Dig.

Og hermed vil vi lade dette Emne hvile, thi det irriterer mig. Jeg har nu kun en Uge tilbage at være her. Frist mig ikke til at bryde mit Ord til den gode Doktor, og faa mig ikke til at rømme af Ærgrelse; og er det ikke Strid, Du søger, saa lad mig for Guds Skyld i Fred, og forfølg mig ikke med Dine sentimentale Udtydninger.

Jeg siger jo ikke andet, end at her lever en Fantasi, der er livligere end andres Fantasi, at her slaar et Hjerte, der er yngre end andre Hjerter, og at der her gives Illusioner, der har bevaret al sin Frished — at Rammen er eiendommelig, at disse tête-à-têter, disse smukke Øine —!

Men hvis jeg er bleven over tyve Aar, er dette ikke min Feil, Jaques. Det er idag akkurat ni Aar siden dette passerede

Digitized by Google

mig, og der gives noget, som man aldrig faar tilbage: Ungdom og Illusioner. Kan Du give mig dem igjen, da, ved alle skuffede Menneskers Tro, vil jeg falde paa mine Knæ for Dig.

Disse sidste Dage glider meget behageligt. Mademoiselle d'Erlange er livligere end nogensinde, og det er umuligt at føle nogen Gene lige overfor hende.

Men mellem os kan jeg nok tilstaa Dig, at denne Livlighed overrasker mig en Smule.

Jeg ved godt, at jeg ikke er uimodstaaelig og jeg er ikke saa dum at være forfængelig, men jeg kunde dog altid være en Smule Sindsbevægelse værd, og jeg husker den Tid i min gyldne Ungdom, da jeg dog regnedes for noget. Formodentlig er man mindre fordringsfuld i Paris end paa Erlange.

Læg dog vel Merke til, at jeg er henrykt derover; det modsatte vilde have gaaet mig nær, jeg vilde have været bedrøvet derover, jeg vilde have faaet Samvittighedsnag. Jeg nævner blot dette, for at Du skal være inde i Situationen, og Du maa dog indrømme, at det er merkeligt, at en ung Pige, der er alene, der kjeder sig, kan tage saaledes imod sin første Roman, naar den falder ned til hende i Skikkelse af en Mand, som er ung og ellers antagelig udrustet. Forresten tror jeg virkelig, at den Livlighed, der udmerker Mademoiselle d'Erlange, paa en Maade tjener hende til Afløb, og at hendes indre Tanker maaske er temmelig uberørte under al denne spillende Livlighed; dette muligens forenet med en vis Hjertets Tørhed, som meget godt lader sig forklare gjennem den glædesløse og kjærlighedsløse Barndom.

Hvordan dette end kan være, er det bedst som det er, og vi opliver vore sidste Eftermiddage ved det ædle Dansspil.

Dette gaar forresten ikke af uden enkelte oplivende Storm-

Digitized by Google

veir, thi Mademoiselle Colette ynder ikke at blive slagen, og efter de første Spil, da jeg troede at burde slaane hende som Begynder, spillede jeg som sædvanlig og vandt fem—sex Gange i Træk.

Hendes Taalmodighed, som ikke er stor, udtømmes under disse Omstændigheder hurtig. Først bliver hun rød, saa rynker hun Øienbrynene, saa begynder hun utaalmodig at tromme med Fingrene paa Bordet, og naar saa Slaget viser sig at være haabløst tabt, feier hun alle Brikkerne sammen i en Fart. Jeg læner mig da med majestætisk Ro mod mine Puder og stirrer uafbrudt mod Taget, indtil hun kommer til Besindelse igjen, hvilket aldrig lader længe vente paa sig. Hun ordner da atter Brikkerne og skyver Brettet hen imod mig, idet hun hvisker:

"Det var dog virkelig altfor galt!" — Overbevist om, at dette forklarer alt, rækker hun sine lukkede Hænder ud mod mig, for at jeg skal trække og se, hvem der begynder, og saa har vi Komedien om igjen. Ufravigelig foreslaar jeg hende fra Begyndelsen at give hende Brikker, og ligesaa ufravigelig afslaar hun dette med krænket Værdighed, idet hun sienfynlig finder, at hendes egne Voldshandlinger er langt mere korrekte, end det vilde være, om hun modtog denne Gunst. Regelmæssig ved hvert Partis Begyndelse forlanger hun med stor Heftighed, at jeg skal spille med hende, som jeg vilde spille med enhver anden — for Alvor og uden at hjelpe hende. Jeg adlyder som en Slave og efter fem Minutters Forløb begynder hun at trippe med Fødderne: Det er logisk.

Nu nylig var vi kommen til det kritiske Punkt; jeg saa, hvorledes hun stængte sig, og to Gange itræk blev jeg, saa nødig jeg vilde, nødt til at tage fire af hendes Brikker i et Træk. Du kan tænke Dig hendes Stemning. Hun bed sig i

Digitized by Google

Underlæben, saa Blodet piblede frem, og hun overskuede hele Situationen med et Blik som en Svømmer, der ser, at alt er tabt.

Forsigtig trak jeg allerede mine Fingre tilbage, idet jeg forudsaa et forfærdeligt Mandefald; men idag tog Sagerne en anden Vending; Panden klarnede efterhaanden, hun ophørte at bide sig i Underlæben og begyndte med en determineret Mine at føre sin Brikke helt frem til Maalet, idet hun rolig og uden Brede skjøv mine Brikker tilside, tydeligvis uden Ide om at hun gik stik imod alle Regler. Da Maalet var naaet, saa hun alvorlig op og sagde:

"Nu De!"

"Jeg? Men hvordan har De spillet?" spurgte jeg.

"Ja", svarede hun med uforlignelig Værdighed, "jeg har taget Dam. Jeg vilde aldrig komme nogen Vei, hvis jeg ikke fik Dam".

Det er altid den samme Foragt for alle Skranker og alle Forholdsregler; det er en Natur, som vilde være paa sin Plads blandt Vestens fri Indianere. Jeg ser hende under hendes Telt med Fjer i Haaret, Slyngplanter om Skuldrene, lettere i sine Bevægelser end Fjeldets vilde Gjeder og tilbedt af sin Stamme under Navnet "den syngende Fugl" eller "den flyvende Pil".

Imidlertid spiller den "flyvende Pil" sin Rolle som Slotsfrue udmerket og udfolder al sin Opfindsomhed for at underholde mig.

Jeg har nu i otte Dage kunnet være oppe. Ved Hjelp af Benolte, hvis sterke Skuldre tjener mig til Stok, kommer jeg hen til en Lænestol, som er trukket frem foran Vinduet;

Digitized by Google

jeg lægger mit Ben op paa en anden Stol, der er stillet foran mig, og Mademoiselle Colette sætter sig hos mig og forsøger at orientere mig paa Slottet. "Der", siger hun, "er Bibliotheket, der Spisesalen, der Kapellet og der" — pegende paa Ruinerne — "var Salonerne, de store Selskabssale, og Galerier i det uendelige".

Alt, hvad der staar tilbage er glimrende; Stil fra Ludvig XIII.'s Tid, elegant og samtidig streng. Der er Billedhuggerverker, som jeg kommer til at drømme om, og jeg gratulerer oprigtig Eierinden, som forresten bedømmer dem paa sin eiendommelige Maade.

Naar jeg nu til Slutning siger Dig, at jeg har stiftet Bekjendskab med Françoise, Mademoiselle Colettes tredie Veninde, vil Du forstaa, at jeg nu kan forlade Erlange.

Igaar var det en prægtig Dag, tør og kold. Et af Vinduerne stod aabent, og jeg sad og frydede mig over den friske Luft, som strømmede ind, da jeg saa min unge Veninde gaa over Gaarden. Hun saa op, vinkede med Haanden og løb hen til den Port, som vender mod Baggaarden.

"Jeg skal vise Dem Françoise", raabte hun op til mig.

Strax efter kom hun tilbage, halende efter sig det merkeligste Øg, jeg nogensinde har seet. Det var stakaandet og slunkent, sadelrygget i en ganske forfærdelig Grad, og dets tunge Legeme hvilede som en Tømmerstok paa de høie stive Ben. Farve gulhvid.

At Hesten var styg lod ikke til at falde hende ind; hun klappede den, godsnakkede for den og proppede den med Sukker og Brød. Men hurtig som hun er i alle sine Bevægelser var

Digitized by Google

det med Nød og Neppe, at den med sin gamle Mule kunde faa fat paa disse Lækkerbidslener.

"Den er endnu ganske flink", raabte hun op til mig, da den var færdig. "Nu skal De se!"

Hun kastede et Dække over Hestens Ryg, trak den hen til en Stentrappe og satte sig saa let som en Sylfide op paa Ryggen af det tunge, stive Dyr. Med mange opmuntrende Tilraab forsøgte hun at faa den til at sætte afsted i Trav, men den humpede paa Brolægningen, knækkede i Knæledene og kastede med det store Hoved. Med sine dampende Næseborer kunde det godt gjælde for Dyret i Aabenbaringen, men hvilken Aand det var, det bar afsted med sig paa sin ubestemte Fart, var det vanskeligere at afgjøre.

"De kommer til at knække Halsen", raabte jeg ned til hende.

"Aa nei, vi kjender hinanden", lød det op til mig.

Efter den tiende Runde lod hun sig glide ned saa hurtig, at jeg troede hun faldt, og førte sin Veninde Françoise tilbage under en lignende Strøm af Kjærtegn, som hun havde øøslet paa den, da hun bragte den frem i Dagen.

Saaledes taler hun altsaa til Dyrene! Jeg kan da ikke undres over, at hun ingen Kjærlighed har tilovers for Menneskene.

Sandsynligvis kommer jeg næste Gang til at skrive til Dig fra Landsbyen. Jeg agter at bo nogle Dage i Bertshuset, saa at jeg kan faa Tid at gaa herop endnu en Gang og takke min Vertinde, gjøre Besøk hos min Doktor og give Dig nærmere Besked om mine Planer.

Nu vender Bladet sig; Eventyret er ude, og vi ses maaske

Digitized by Google

snart. Der er allerede gaaet saa mange Dampbaade fra mig at jeg har Lyst til at lade nok en drage afsted uden mig, og reise ned til Dig og trykke Din Haand.

28de April.

Grev de Civreuse reiste igaar, og jeg ved ikke mer at finde mig tilrette her.

Og dog har jeg aldrig kjendt Erlange anderledes end øde og tomt; jeg ved saa godt, hvordan mine Skridt gjenlyder i Korridorerne, og hvordan min Stemme slaar tilbage fra Træverket. Men alt er dog saa ganske anderledes nu.

Det er ikke længere bare den gamle Ensomhed, det er meget, meget værre.

Undertiden gjør jeg mig tapper og spiller Komedie for mig selv. Jeg rydder, jeg gaar omkring, jeg synger muntre smaa Melodier, jeg sætter mig ned hos min Hund, jeg lægger dens Hoved paa mit Knæ og begynder at tale med den ligesom før, og saa ender det med, at jeg griber mig i at lyve ogsaa for den.

"Sex Uger til at læge et Brud, "Un", det var virkelig meget længere end vi kunde have ventet os", sagde jeg nylig til den.

Men det er ikke sandt, det er slet ikke sandt, thi jeg havde ventet det dobbelte nu, og saa havde jeg ventet, at det aldrig skulde slutte.

Benoîte følger mig med uroligе Blikke. Hun har en Anelse om at jeg tager mig dette nær og vilde allerhelst bestandig have mig hos sig, men det er netop det, jeg ikke vil. Jeg foregiver,

Digitized by Google

at jeg ikke har Tid, da jeg skal flytte mine Sager, og paa den Maade undslipper jeg.

Men jeg bestiller ingenting. Jeg lader alt staa som det stod, thi jeg tør ikke tage mit gamle Værelse tilbage. Der er saa mange Minder gjemt overalt der, og de kommer dansende fra alle Kanter saasnart jeg sætter Foden derind; jeg vilde ikke kunne sove derinde. Jeg er bange for, at alle disse Gjengangere vil gjette min Hemmelighed og bringe den til Monsieur Pierre, som kanske vil le deraf. Nei, jeg vil kun gaa derind for at drømme. I Bibliotheket græder jeg, raser jeg, gjør jeg som jeg vil; naar jeg da er bleven fornuftig giver jeg mig selv en Belønning; jeg gaar den kjendte Vei ind til mit gamle Værelse, sætter mig paa min sædvanlige Plads, ser paa denne tomme Stol borte ved Vinduet og mindes —

Undertiden bliver jeg ogsaa oprigtig vred. Hvorfor er han kommen her denne Mand? Hvorfor skulde han trænge sig ind i mit Hoved og mit Hjerte naar han intet vilde der, og hvad er det for en Magt, som saaledes sender mig en Begyndelse til Lykke, netop det som skal til for at blive lykkelig, og holder det frem for mig, at jeg kan betragte det, for derpaa at tage det fra mig?

Er det det, man kalder Forsynet?

Alligevel maa man dog være retfærdig. Monsieur de Etvreuse har intet gjort for at tiltrække sig min Opmerksomhed; jeg tror endog, det er hans Kulde, som har gjort Indtryk paa mig. Saa mørk han end var, smilte han undertidsn; det var som en Solstraale om Vinteren eller som hin Plante, Monsieur Pierre fortalte mig om, som kun blomstrer hvert hundrede Aar,

Digitized by Google

og som man derfor sætter saa stor Pris paa — Men hvorfor skulde jeg sætte min Kjærlighed til saa sjelden en Blomst?

Vor sidste Dag gik livligere end alle de andre. Jeg vilde ikke, at han skulde merke den mindste Sindsbevægelse.

Om Formiddagen fandt jeg ham siddende i sin Stol med en Masse Papirer og et Farveskrin foran sig paa et Bord. Benoîte havde bragt ham et Glas Vand.

"Tillader De", sagde han strax hun var gaaet ud, "at jeg maler Deres Portræt, her paa første Side i mit Album. Jeg har taget en Skizze af Slottet her paa dette Blad, men min Reisebog vilde være meget ufuldkommen, om jeg ikke paa første Side fik min elskværdige Sygepleierske fra Erlange".

Jeg svarede ja, naturligvis, og spurgte ham, hvorledes han vilde male mig, en face, i Profil, siddende, staaende, og prøvede samtidig alle disse Stillinger.

Han begyndte at le, men efter at have betænkt sig et Øieblik, spurgte han om jeg vilde sætte mig i den store Lænestol ved Kaminen.

"Saa har jeg Dem som jeg saa Dem ved min første Opvaagnen".

"Fraregnet Kjolen".

"Ja, fraregnet Kjolen, desværre".

"Hvorfor desværre? Vil De, at jeg skal tage den paa?"

"Jeg tør ikke —"

"Pyt, det er et Øieblikks Sag."

Og jeg var allerede langt borte, før han fik fuldendt sin Sætning.

Som jeg havde lovet ham, kom jeg tilbage efter et Øieblikks Forløb; men min Oldemoders Skjørt var meget for langt for

Digitized by Google

mig; jeg maatte løfte det op for at kunne gaa, og da jeg slap det for at gjøre ham min ærbødigste Reverents, snublede jeg og faldt paa Knæ, uden at jeg netop kan sige, hvorledes det gik til.

Monsieur Pierre udstødte virkelig, bogstavelig talt, et lidet Skrig, som det gjorde mig godt at høre, og gjorde en Bevægelse, som om han vilde styrte bort til mig.

"Men Deres Knæ, Deres Knæ!" fik jeg raabt. "Rør Dem ikke!" Og jeg reiste mig langsomt og satte mig i min Stol. Men han var og blev urolig.

"De har ikke slaaet Dem? Kan jeg nu stole derpaa?" vedblev han at spørge. "Hvor kunde jeg være saa ubetænksom at bede — —. Føler De virkelig intet? — Jeg svarede nei, skjønt mit Hjerte bankede; dog ikke af Faldet, men paa Grund af denne bekymrede Stemme. Han ventede et Kvarter med at begynde at male, blot for at jeg skulde faa Tid til at komme mig.

Men saa malede han og malede og betragtede mig saa længe og saa forskende, at det generede mig. Hvert Kvarter maatte jeg reise mig og gaa lidt og saa sætte mig igjen. Frokosten afbrød os, men Klokken to var han færdig. Da kaldte han mig hen til sig, og jeg blev ganske forskrækket over det Blad, han viste mig.

"Det er mig! Nei, hvor nydeligt!"

Det var virkeligt et saadant smukt Maleri, med den lille rosenrøde Dame, den store Lænestol og den mørke Kamin, at jeg uvilkaarlig maatte beundre det.

"Hvad er nydeligt, De eller Aquarellen?" spurgte Monsieur de Civreuse drillende.

"Portrættet, naturligvis".

Digitized by Google

Han betragtede mig et Øieblik smilende og sagde derpaa med en ganske anden Stemme end den, jeg kjender:

"Portrættet er Dem, thi heldigvis ligner det. De maa ikke forandre noget ved Deres første Udbrud".

Jeg svarede intet. Dette var anden Gang, tror jeg, at jeg hørte Pris fra hans Læber, og det griber mig altid paa den eiendommelige Maade. Men jeg betoges som han af Trang til at eie en Erindring om disse deilige Dage, som nu gled fra mig, og jeg spekulerede urolig paa, hvad jeg skulde sige, og hvad jeg skulde hitte paa.

"Om nu jeg ogsaa tegnede Deres Portræt?" sagde jeg spøgende.

"Virkelig?" udbrød han forbauset. "Jeg vilde være henrykt, og jeg skal sidde saa stille som en Støtte".

"Men jeg tegner saa daarlig", udbrød jeg, ganske forskrækket over at blive taget paa Ordet. "Jeg har aldrig tegnet andre end "Un"".

"Se!" udbrød han, "saa kommer jeg i udmærket Selskab".

Han rakte mig et Stykke Pap, et Blad Papir, Kul og Blyanter og satte sig halvt en face.

"Er det godt?" spurgte han, og jeg svarede: "Udmerket".

Jeg var ganske beslippet, og det troede han, at jeg vilde have tilstaaet!

Mekanisk begyndte jeg paa min Tegning; jeg betragtede ham, som han havde betragtet mig, og fandt ham saa smuk, som jeg kun skulde ønske, han havde fundet mig.

Men efter et Kvarters Forløb blev jeg træt, nervøs og utaalmodig. Det jeg havde tegnet kunde forestille, hvad det skulde være, en Dommerparyk, et Fuglestræmsel, en Negerkonge; og

Digitized by Google

jeg kom til at huske paa mine Forsøg ifjor Vinter, da jeg trods alle mine Anstrengelser udstyrede min Yndling "Un" med et Faarehoved, en Bjørnepels og fire tynde Ben, som aldrig vilde have kunnet bære en King-Charles.

Til enhver anden Tid vilde jeg have leet, men nu da jeg kun talte Minuterne og ventede paa Afreisen, følte jeg at Taarerne kom mig i Øinene. Men dette havde jeg lovet mig selv aldrig skulde ske, og jeg løb hen til Kaminen med mit Papir.

"Nei det er umuligt. Jeg kan ikke", sagde jeg.

Men Monsieur de Civreuse stansede mig.

"Mit Portræt!" raabte han. "Vis mig mit Portræt. Jeg har Ret til at se det".

Uden at indvende noget bragte jeg ham det; han tog det og betragtede det alvorlig, uden at fortrække en Mine.

"Tillader De, at jeg retter lidt paa det?" spurgte han.

Jeg nikkede, og han tog en Klud og vidskede alt ud. Derpaa tegnede han med fire Blyantstrøg en karrikeret Profil af sig selv, der lignede saa komisk, at jeg brast i Latter. Derunder skrev han med store Bogstaver "I Ærbødighed fra Patienten til Malerinden", og rakte mig det.

Samtidig kom Doktoren ind. Mit Hjerte snørede sig sammen. Jeg forstod, at alt var forbi, og idet jeg løb ind paa mit Værelse, hørte jeg Vognen, som skulde hente Monsieur de Civreuse, rulle ind i Slotsgaarden. Jeg skyndte mig bort med Tegningen i Haanden og strax jeg var kommen ind i Bibliotheket satte jeg mig til at stirre paa den. Men istreden for at le som før, trillede nu Taarerne ned paa den umulige Næse og den snurrede Knebelsbart, Monsieur Pierre havde

Digitized by Google

givet sig, og det var naturligt nok, thi den var symbolsk, denne Tegning, og den lignede min Helt som min Drøm lignede Virkeligheden.

Et Øieblik senere kaldte Doktoren paa mig. Monsieur de Civreuse stod midt i Værelset, støttet paa et Par Krykker, som gjorde et frygteligt Indtryk paa mig. Det forekom mig som om jeg havde gjort ham til Krøbling for hans Levetid, jeg følte, at jeg blev kridthvid i Ansigtet, og uvilkaarlig rakte jeg begge Hænder ud mod Doktoren.

"Det er kun for nogle Dage", sagde han smilende. Han havde forstaaet min Frygt.

Paa Gulvet laa de Skinner, som i de sidste fjorten Dage havde afløst Gibsen.

"Lad os brænde dem sammen", sagde Monsieur de Civreuse og pegte paa dem.

Jeg tog dem op, og vi gik hen til Ilden sammen.

Han førte sine Krykker raskt, men jeg blev ude af mig selv ved at høre denne dumpe Lyd mod Gulvet. Doktoren var gaaet ud for at hente Benolte, og jeg kastede Skinnerne ned paa Ilden den ene efter den anden.

Ved den tredie tog jeg Mod til mig, saa op paa Monsieur Pierre og skyndte mig at sige:

"Kan De tilgive mig?"

"Mademoiselle Colette!" udbrød han, "jeg havde haabet, at der aldrig mere skulde blive Tale om dette mellem os".

Jeg kunde kun takke ham ved et Blik og fortsatte med mit Arbeide. Jeg laa paa Knæ foran Ilden, næsten ved hans Fødder, og han stod støttet mod Gesimsen og ragede op over

Digitized by Google

mig med hele sin Høide . . . Hvor forskjelligt fra alt, hvad jeg nogensinde havde drømt om!

Nu traadte imidlertid Benoîte ind. Hun kom for at sige Farvel til den reisende, som hun nærmede sig med et lidet Knix, idet hun ønskede ham god Bedring, og at Gud vilde velsigne ham.

Han lod hende holde sin Tale tilende, saa satte han fra sig sine Krykker og støttede sit syge Knæ mod en Stol.

"Med Ord kan jeg ikke takke Dem for al Deres Godhed mod mig, Benoîte", sagde han smilende. "Derfor maa De give mig Lov til at kysse Dem".

Og før min kjære gamle vidste Ordet deraf, havde han taget hende ved begge Skuldre, trukket hende hen til sig og kysset hende ganske eftertrykkelig paa begge Kinder. Da saa Doktoren raabte nede paa Trappen: "Kom nu Monsieur, det begynder at mørkne!" vendte han sig mod mig.

"Vor kjære Doktor har godhedsfuldt paataget sig at overbringe min Hilsen til Mademoiselle d'Epine", sagde han, "jeg har villet forskaane Dem derfor. "Saa standsede han og fortsatte langsomt, som om han søgte efter Ordene: "Tillad mig, Mademoiselle, at udtale min Taknemmelighed ikke alene for den Omhu, De har vist mig, men ogsaa for den Ynde og Livlighed, hvormed De har gjort det lyst i mit Sygeværelse. Den, der har en saadan Evne, gjør dobbelt godt".

Jeg rakte ham kun Haanden, thi det var mig umuligt at faa et Ord frem; det var, som et usynligt Væsen snørede min Hals sammen. Han tog den, nølede et Øieblik og bøiede sig saa hurtig ned og berørte mine Fingerspidser med sine Læber... Jeg havde aldrig tænkt mig, at det kunde føles saaledes. Det var saa underligt og saa uventet, at mine Øine tilsløredes.

Digitized by Google

Da jeg atter aabnede dem, var han kommen helt bort til Døren, og Benoîte fulgte efter ham med hans Tornyster. Han gik hurtig og sikkert ned Trapperne og steg ind i Vognen uden at sige et Ord; først da Hesten trak til, bøiede han Hovedet frem, tog Hatten af og sagde alvorlig:

"Adieu, Mademoiselle".

Mig var det, som om man havde væltet en Sten for mit Hjerte; som om man havde lagt mig i en af de Ligkister, hvori jeg havde seet Nonnerne i vort Kloster blive lagt den Dag, de tog Sløret, og jeg huskede paa Hullet i Sneen, hvor jeg i Vinter havde været nær ved at sove ind for bestandig. Ak, om jeg var bleven der!

Saalænge Vognen kunde sees, blev jeg staaende i Døren. Da den var borte, vilde jeg gaa ned i Parken.

"Gaar Du for at blive varm?" spurgte Benoîte.

"Ja!" svarede jeg.

Og jeg sprang helt ned til Parkens Grænse, til den Gran, som jeg for nogle Dage siden havde betroet hans Navn.

Den unge Sevje, som gjærede i Træet, trængte sig ud af Skaarene, og hvert Bogstav i hans Navn græd. Jeg saa mig om, og alt var lukket og stille. Jeg var alene! Jeg trykkede mit Hoved ind til den kolde Bark, til mine Venner, der delte min Sorg; og ganske, ganske stille gjorde jeg som de.

Pierre til Jacques.

Jeg skriver altsaa nu fra Landsbyens Vertshus. Jeg har været her i to Dage.

At sige, at dette kan komme op mod min Rede paa Erlanae, og at jeg lever i en Sena fra Ludvig XIII.'s Tid,

Digitized by Google

gaar ikke an. Her er Tagbjelkerne sodede, og Væggene saaledes hvidtede at mine Klæder faar godt deraf og at jeg ofte ser ud som en Møller.

Men saadant faar en Reisende se til at finde sig i, man kan ikke vente hver Dag at finde et fyrsteligt Kvarter.

Det bedste er, at mit Knæ opfører sig rosværdigt. Jeg betjener mig af mine Krykker med en Færdighed som en Invalid af Profession, og jeg vilde gaa ud oftere, hvis jeg ikke alletider fik en Hale af Gadegutter efter mig. Lykkelige Landsby, hvor en halt Mand kan tiltrække sig en saadan Opmerksomhed, og hvor man stimler sammen for at se et Par Krykker! De maa altsaa være meget sjeldne her.

For at adsprede mig, tegner jeg, hvad der kan falde sig. Et Spir af et Klokketaarn, en Sky, et Faar som græsser under Skyen. Det er altsammen Fantasi; men jeg vil heller ikke byde Udstillingen mine Tegninger, jeg vil ikke engang byde den, hvad der maaske vilde behage den bedre, nemlig en Skizze af Mademoiselle d'Erlange, som virkelig paa min Ære er ganske vellykket. Fortalte jeg Dig, at jeg tilsidst ligefrem bad hende om at sidde for mig, og at hun var saa elskværdig at tage paa sin Oldemoders Kjole, som jeg første Gang havde seet hende i? — Nei, det kan jeg ikke have fortalt Dig, da jeg sidst skrev til Dig tre Dage før min Afreise fra Erlange.

Jo! Den Mandag Morgen, da jeg skulde forlade Erlange, kom jeg til at mindes min Bestemmelse, at søge at fæste dette Fantasihoved i min Skizzebog, og det lykkedes mig langt bedre end jeg havde vovet at haabe. Jeg tog hende i Akvarel, og det er kun et løst Udkast, men jeg tror, at om jeg vilde udføre det mere, vilde det derved kun tabe i Ynde, og jeg lader

Digitized by Google

det blive som det er. Man skizzerer et Smil, man maler det ikke op bredt og tydeligt, specielt ikke et Smil som dette! Med Hensyn til Kolorit og Lighed er det, om jeg selv skal sige det, et lidet Mesterverk!

Du skal faa se det. Det er vel en Reise værd at faa vise Dig det og faa høre Din Mening derom.

Halvt i Spøg og halvt for Alvor, foreslog Mademoiselle d'Erlange mig at gjengjælde min Høflighed, og hun lavede det værste Uglebillede, Du kan tænke Dig, hvilket leder mig til at tro, at hun aldrig har havt meget tilovers for Tegning, eftersom hun udøver den ædle Kunst paa denne Maade.

Saaledes hengik de sidste Timer under Spøg og Latter, som om ingen af os havde hørt, at Vognen, der skulde hente mig, var rullet ind paa Gaarden.

For at høitidelighølde den sidste Stund, brændte vi tilsammen de Skinner, som saa længe havde holdt mig fangen, og derpaa kom Afskeden.

Benoîte var uden Modsigelse den, der var mest rørt af os tre. Jeg kyssede hende af ganske Hjerte paa begge Kinder, og jeg tror, hun var paa Graaden. Men hvad skulde hun gjøre ligeoverfor Individer af vor Art. Vor Ro staalsatte hende.

Derpaa tog jeg Afsked med Mademoiselle Colette, til hvem jeg henvendte en virkelig ridderlig liden Kompliment, den hun imidlertid modtog uden at svare. Hun rakte mig kun Haanden, og ude knaldede Kusken med Pidsken!

Beklager Du nu, at jeg ikke benyttede mig af Dit Raad, at jeg ikke tog Afsked paa den Maade, Du foreslog? Eller ser Du det latterlige ved denne Situation: En Mand begynder at

Digitized by Google

tale om Kjærlighed, han bliver varm, han beder, han lægger hele sin Sjel frem for i Afskedens Øieblik at opnaa et Ord, et Blik, og til Gjengjeld bliver han mødt med klingende Latter. Thi hun vilde have leet! Jeg vædder derpaa!

Jeg har oprigtig ønsket mig selv tillykke med at være kommen over en vis Svaghed og Lysten til den Slags Erklæringer og ved at føle mit Hjerte slaa roligt, som hos en Kriger, der vender hjem med Ære. Dette gjør, at jeg kan sove uden at drømme, selv paa en Havresæk; og en fast Søvn, er noget, man bør sætte Pris paa.

Min Afsked med Mademoiselle d'Epine besørges af en Stedfortræder. Doktoren har paataget sig dette. "Un" vil jeg ikke omtale. Er det ikke forlængst bleven sagt: "Det bedste ved Mennesket, er Hunden?"

Hermed Adieu: Det er nu paa den Tid da Kjørene skippes ud, medens Fjøsene stelles. Det er min største Adspredelse at se dem passere og jeg tager de prægtigste Skizzer.

Pierre til Jacques.

Du tror mig ikke, ikke sandt, Jacques? Du har forstaaet, hvordan jeg havde det; Du ved at jeg i en hel Maaned har løiet for Dig og for mig selv, ja løiet selv den Kjærlighed, som beherster mig, men som jeg skjuler, som om den ubeskrivelige Lykke at elske indtil Banvid var en Skam.

Ja, jeg elsker hende! Ja, jeg tilbeder hende! Og det Snak, Du fik imorges, er det sidste. Er Du nu tilfreds?

Jeg havde ikke før afsendt mit Brev, før jeg vilde kalde tilbage den Gut, som jeg havde bedet besørge det for mig. Jeg vilde standse det! min Stolthed var brudt, saa fuldstændig

Digitized by Google

knækket, at jeg maatte søge efter dens Spor og spurgte mig selv hvilken ubeskribelig Følelse, det havde været, som i mange Uger havde afholdt mig fra at tilstaa min Kjærlighed, blot fordi jeg før havde prædiket Had til hele Menneskeheden, over hvilken jeg i mit Hjerte havde skrevet et De profundis, og fordi det krænkede min Stolthed, at dette pludselige Omslag skulde være bleven bevirket af et Barn.

Det er gaaet som i Eventyret, Sværdet er bleven brudt mod Feens Blomsterkrans. Her er det et attenaars Smil, der har vundet Bugt med al min Mistro, al min Haan.

Og jeg, Daare, som ikke vilde glæde mig derover; som vilde vedblive at tvivle, fordi jeg af min Mistro og min Foragt havde reist mig en Piedestal, paa hvilken jeg tog mig ud som en stor Mand.

Bliver Du rasende, Jacques? Men ser Du da ikke, at jeg er rede til at ydmyge mig, til at byde en hvilkensomhelst Udsoning, at om jeg har Hjertet i Himmelen, ligger jeg dog næsegrus paa Jorden? Hvad forlanger Du saa mere?

Ja, jeg tror paa, at Ungdommen kan komme tilbage, thi jeg er iaften tyve Aar, og jeg har de tyve Aars Illusioner. Jeg tror paa alt, selv paa det gode; men først og fremst tror jeg paa Kjærligheden, og derover skal Du ikke beklage Dig; thi den indbefatter alt, Daarskab som Visdom.

Min kjære Jacques, har Du virkelig troet, at jeg har tilbragt to Dage med at male Faar i Skyerne og Bondepiger i Skjørter? Sandheden er, at jeg nu netop har revet itu det enogtyvende Brev, at jeg snart vil begynde paa igjen, og hvis det da ikke lykkes mig at faa tolket hende al den Vanvid, mit Hjerte rummer, i et Sprog, som jeg er forsøiet med, gaar

Digitized by Google

jeg imorgen op til Erlange, kaster mig paa Knæ for hende i det store Værelse, jeg saa godt kjender, og siger hende, at jeg tilbeder hende — tilbeder hende —

Du taler om mine Krykker! — Mine Krykker, Jacques! Af dem har jeg tændt et stort Glædesblus, og ind paa dette Baal har jeg kastet alle mine Tvivl og al min Bitterhed fra fordums Dage for herefter kun at mindes igaar og idag. Og til at komme derop paa Fjeldet — tror Du da, jeg ikke skulde have nok med Kjærlighedens Vinger?

Hvor jeg vilde ønske, at Du kjendte hende! Hvordan har jeg beskrevet hende i min Grættenhed? Har Du forstaaet, at disse Indfald og Barnagtigheder, som jeg beklagede mig over, netop er det, jeg elsker høist hos hende? Netop denne Friskhed og Originalitet var det, som trængtes for at vække min Ungdom og mit stivnede Liv, aldeles som det er den nye Duft, som ikke minder om nogen anden Duft, der trænger ind til vore inderste Sanser.

Hun er en Markblomst, vild og fortryllende, der blomstrer her mellem Himmel og Jord for mig, for mig alene. Hun har hidindtil kun elsket Stjernerne og sine Drømme. Hende har kun Fjeldets Vind berørt, og hun forener al Kvindens Ynde med Naturens Friskhed.

Med hendes Haand i en af mine og Din i den anden, vil Livet være udfyldt for mig og min Lykke saa stor, at jeg kun kan sammenligne den med et — med Uendeligheden!

— — — — — — — — — — — — —

Tænk paa mig iaften, Jacques! Jeg gaar derop. Jeg kan ikke holde det ud hernede. Jeg tørster efter Luften paa Erlange. Og maa jeg end skrive istedetfor at tale, finder jeg

Digitized by Google

nok mellem Ruinerne en Krog, hvor jeg kan slaa mig ned, og til at tolke Kjærligheden er Maanens Lys det bedste.

Jeg sender Dig hendes Portræt; jeg vil, at Du skal se hende. Imorgen er Originalen min, eller Du kan for stedse beholde Billedet, thi det bliver da det sidste, jeg testamenterer Dig — — — — —

30te April.

"Min Lykke er altfor stor, min Gud! Den kommer altfor pludselig; hjelp mig, at den ikke knuser mig!" Dette var mit Skrig i det første Øieblik, og dog huskede jeg en halv Time senere ikke, at jeg havde grædt. Glæden var saa ganske bleven en Del af mig selv, at jeg ikke længere kunde huske, at det ikke altid havde været saa.

Igaaraftes Kl. omkring 10 sad jeg ganske alene i Monsiur de Civreuses Værelse — jeg kalder det altid saa —, uden at bestille noget sad jeg der og drømte med Hænderne foldede omkring Knæet.

Benoîte var forlængst gaaet tilhvile; der hørtes ikke en Lyd, og jeg var bange for at røre mig.

Da begyndte pludselig Smaastenene ude paa Veien at rulle, og jeg hørte Mandstrin.

Mit Hjerte begyndte at banke saa sterkt, at jeg kunde tælle dets Slag. "En Bonde, som er sent ude. En Kolportør, som gaar hjem", sagde jeg til mig selv. Men da Skridtene stansede udenfor mit Vindu, overfaldtes jeg af en saadan Sindsbevægelse, at jeg knugede mine Hænder om Lænestolens Arm, indtil jeg havde Merke i Hænderne og Træverket. "Det er ham", sagde jeg til mig selv.

Digitized by Google

Ham? Hvem? Grev de Civreuse, som iforgaars var gaaet ud af Huset paa Krykker! Det var umuligt. Og dog hørte jeg efter et Sekunds Forløb en Stemme, som jeg godt kjendte, om den end i Aften skjælvede lidt.

"Bliv ikke bange", sagde den.

Om det havde gjældt mit Liv, kunde jeg hverken have talt eller rørt mig; jeg sad et Sekund skjælvende og ventede; derpaa blev en Sten, saa stor som en Valnød, med stor Behændighed kastet ind gjennem en af de smaa Ruder og rullede lige hen foran mine Fødder.

Den var indviklet i et Stykke Papir; jeg foldede det ud og læste:

"Colette, tilgiv mig denne Billet, og tilgiv mig fremfor alt den Maade, hvorpaa jeg sender Dem den; men kan vel noget mellem os foregaa som mellem andre?

Erlange er desuden paa denne Tid et fortryllet Slot. Alt er lukket, og jeg tør ikke banke paa nogen Dør.

Benoîte sover, jeg ser det. Der lyser kun en Lampe, som jeg godt kjender, thi det er mod dette lysende Punkt, som jeg i mit Hjerte har kaldt en Stjerne, at jeg nu i to Timer har styret mine Skridt.

Havde det end skinnet langt høiere og meget længere borte, vilde jeg dog gaaet derhen i Nat, uden at kunne vente paa Dagen, fordi de Ord, jeg nu maa sige Dem, saa altfor længe har brændt mig i Hjertet og paa Læben; fordi jeg nu i sex Uger har sagt det ganske sagte hver Aften og hver Morgen, og fordi jeg, efter saa længe at have hvisket at jeg elskede Dem saa lavt at De ikke hørte det, nu gjerne vil raabe det saa høit,

Digitized by Google

at Ordene kan naa ikke alene Deres Øren men det inderste indre af Deres Væsen.

Jeg elsker Dem — men jeg vil ikke nu sige, hvordan jeg elsker Dem. Jeg vil se Deres Smil, naar jeg siger Dem det; jeg vil ikke mere tabe et eneste Minut af Deres Ynde. Jeg ved nu, hvad det koster, at tilbringe to Dage langt fra den.

For Guds Skyld sig ikke, at De intet vil vide af min Kjærlighed; at De afslaar alt, hvad jeg lægger for Deres Fødder — — —. Har De da aldrig, mit stakkels Barn, tænkt paa, hvor let det vilde være for en beslutsom Mand at komme en ensom Nat som denne og røve Dem — føre Dem saa langt bort, at ingen skulde kunne finde Deres Spor?

Desuden, jeg tror saa sikkert, at der gives noget, som fra Evigheds Evighed er skrevet i Himmelen. Dette gjælder ikke om saare mange Ting, men det, det gjælder er fuldkomment, thi det har den gode Gud selv undertegnet. Vort Ægteskab hører til disse Ting.

Colette! Paa den Vei, hvor De en Gang tvang mig i Knæ uden at ville det, venter jeg nu Deres Svar i den samme Stilling, hvori De hin Vintermorgen fandt mig.

Tilgiv mig den Rude, jeg kommer til at knuse. Jeg tror, at det er den samme som den De ved nok, og jeg har valgt den med Hensigt, fordi jeg har en overtroisk Forkjærlighed for dette Vindu. Jeg tror, det er Veien til min Lykke.

Opnaar jeg nogensinde at bortføre Dem, Colette — ak, Colette, Colette — tager vi med os den lille Statuette, De ved, thi den omfatter jeg med den største Taknemlighed. Uden den var jeg gaaet forbi, Colette! — — —"

Efterhaanden som jeg læste, havde en jublende Glæde

Digitized by Google

opfyldt mit Hjerte. Jeg kunde ikke tro paa denne Lykke. Var det umligt? Var det ham? Og han elskede mig! Han havde længe elsket mig! Min Bøn var gaaet i Opfyldelse, og alt hvad jeg havde lidt, havde kun været en ond Drøm?

Samtidig maatte jeg undres over denne lange Taushed. Hvorfor talte han først nu? Hvorfor havde han ladet mig græde saa længe?

Men med denne Følelse af Lykke kom al min gamle Lystighed op igjen, den jeg forlængst troede at have drukket i Taarer.

Nu opdagede jeg, at den kun taktfuldt havde fjernet sig, medens jeg græd, men med Glæden kom den atter tilbage og gjorde sine Krav gjældende, og den havde den ene Ide mere drillesyg end den anden.

"Sig ja strax", bad mit Hjerte i en nykværdig Tone. "Aldrig!" sagde den anden. "Lad os ikke glemme vore Planer, Colette. Han skal lide lidt. Lad os ikke række Hænderne for snart imod ham".

Og saaledes vedblev de at trætte, saa at jeg tilsluttet ikke vidste, hvem jeg skulde høre paa, men sad og lo og græd om hinanden.

Tilsidst gik jeg dog hen til Vinduet og aabnede det. Ved denne Lyd saa jeg en Skikkelse gjøre en hurtig Bevægelse. Jeg saa den kun daarlig, fordi jeg selv stod i Lyset og den i Skyggen. Jeg opdagede dog, at den talte, og jeg bøiede mig frem for at høre, men det komiske ved denne Forklaring paa Fraskand blev mig for meget, og min Lystighed fik Overtaget.

"Monsieur de Civrense", raabte jeg, "ligger De paa Knæ?"

"Colette", sagde han, "jeg besværger Dem, svar mig!"

Digitized by Google

Jeg havde ikke gjort Regning paa denne Tone. Som han havde ønsket det, naaede den ind til mit inderste Indre, og ganske forvirret og ude af mig selv kunde jeg ikke finde andet at sige end den Sætning, jeg nu saa længe havde indøvet:

"Thi jeg har lovet mig selv, at De skulde faa knæle længe, til Straf for —"

"Til Straf for?" gjentog han ængstelig.

"Til Straf for al den Tid, De har ladet mig vente".

Men han hørte intet. Jeg havde talt for lavt, og, hvad værre var, min Stemme skjælvede saa sterkt.

Han ventede et Øieblik og raabte saa atter op til mig i den samme Tone, der havde gjort et saa dybt Indtryk paa mig.

Jeg formaaede ikke at svare.

"Vent lidt!" raabte jeg, thi jeg var kommen til at tænke paa en Udvei i min Nød.

Min Dagbog! Der var endnu to ubeskrevne Blade. Jeg rev det ene ud og skrev i en Fart:

"Bortfør mig ikke, Monsieur de Civreuse, thi dette tror jeg kan drage Ubehageligheder efter sig ligeoverfor Domstolene, og desuden findes der ikke det Sted, hvor De kunde faa mig til at blive mod min Vilje.

Jeg skal betro Dem, hvad der vil give Dem den største Sikkerhed, det er, at der, hvor De fører mig hen, der vil mit Hjerte være.

Vær sikker paa, at jeg ikke skal glemme min St. Josef. Den har gjort mere for mig end De aner, og der er ogsaa

Digitized by Google

en vis gammel Kone, som jeg vil fortælle Dem om, eftersom De er saa taknemlig stemt.

Det er en Historie, jeg en Gang skal fortælle Dem en Maaneskinsaften som denne; først fordi jeg elsker Maaneskin, dernæst fordi min Lykke kom til mig paa en Aften som denne, en Vaaraften, om end Deres kom til Dem en Vintermorgen".

Pierre til Jacques.

Jacques, vi er forlovede! Ræk mig Din Haand. Naar Du følger mig, kommer Du ind i Paradiset.

Presten i Fond-de-Vieux har gaaet ind paa at vie os heroppe. Arbeiderne har travlt i Kapellet, som restaureres i al Hast. Det bliver færdigt om tre Uger. Vi faar Inniblomster til at smykke det med.

Hvordan jeg har fravristet Mademoiselle d'Epine hendes Samtykke, husker jeg ikke længere; jeg er slet ikke sikker paa, at jeg ikke har brugt Voldsmidler. Derfor hævner hun sig nu, og under Foregivende af at være Duenna, følger hun os, hvor vi staar og gaar.

Da vi var gode Venner og Fremmede, havde vi vor Frihed; nu da vi er forlovede og meget snart skal gifte os, bliver vi bevaagede. Dette Kvindemenneske bringer mig i Raseri.

Først tænkte jeg paa at brække mit andet Ben, og nu lærer jeg Colette at tale Latin. — Vi trænger jo ikke saa meget, thi det er stadig det samme Ord, vi gjentager!

Tro mod en af mine Planer, bortfører jeg Colette paa vor Bryllupsdag, om ikke til Indien, saa dog til et Sted, der ligger høiere end Erlange. Her gaar der undertiden Gjeterpiger

Digitized by Google

forbi, og jeg vil ikke, at nogen skal kaste et Blik ind i mit Eden.

Til Høsten tror jeg, alt skal være færdigt. Vi gjenopbygger vore Ruiner. Du maa komme nu snart og vælge hvor Du vil bo, i de faldefærdige Taarn, eller hvor Du vil. Alt tilhører Dig.

Der gives kun et Sted, hvor intet maa forandres, Du forstaar nok hvilket, og Du vil vaage derover min Ben, hvis Du undertiden skulde se herop i mit Fravær. Det er det store egepanelede Værelse, hvorhen Benoîte og min Doktor bar mig den Dag jeg havde tabt Bevidstheden.

Enden.

Digitized by Google

Digitized by Google

Christenbini, Elisabeth

Det høiere Standpunkt.

Novelle

af

E. Werner.

"Aftenpostens" Følseton.

Kristiania.
Chr. Schibsteds Bogtrykkeri.
1892.

Digitized by Google

Digitized by Google

"Jo, min naadige, det med Sløret, det forholder sig saa. Naar en Gut er kjær i en Pige, skal han stjæle hendes Slør — et Pandebaand gaar ogsaa an, hvis det er en Pige fra Landsbygden. Har han det, glemmer hun ham aldrig. Han ligger hende paa Hjerte Dag og Nat —. Men stjaalet maa det være, ellers har det ikke den rette Art med sig".

Det var en gammel Bonde i Badmelsjakke og med Knæbuxer, som netop havde fortalt et af de mange Eventyr, hvorpaa Alperne er saa rige, og som nu med høitideligt Alvor forsvarede et Træk af Folketroen, som knyttede sig dertil. Hans Tilhørere, en ung Dame og en halvvoxen Gut, lyttede til med stor Opmerksomhed, medens to Herrer, som havde leiret sig lidt længere nede i Bakkehældet, forholdt sig temmelig afvisende. Den ældre var en Mand i en temmelig fremrykket Alder, med graat Haar og et venligt Ansigt. Han smilte godmodigt, medens den yngres Ansigt udtrykte en uforbulgt Spot.

"Nei, hør paa dette, Hr. Kollega", sagde han halvhøit. "Der sidder Mennesket og taler med den mest klippefaste Overbevisning. Disse overtroiske Folk har et godt Stykke Vei igjen til Fornuftens Lys".

"Tag det ikke saa ivrig, kjære Normann", sagde den anden rolig. "Lad De kun Folket beholde den Smule Poesi,

Digitized by Google

som endnu findes i deres Sagn og Skikke. Andetsteds er den jo ikke at finde".

"Den er ogsaa overflødig. Man kommer adskillig længere frem i Verden uden den".

"Aa, Ungdomsaarene tilhører den vel endnu. Ogsaa jeg har havt mine Ungdomssynder og har en Gang i Tiden begaaet Vers. Ja, bliv nu bare ikke forskrækket. Versene skrev jeg i al Tugt og Ære til min Forlovede og senere Hustru. Under saadanne Omstændigheder griber selv Videnskabsmanden i Lyrens Strenge. — Men saadant er vel aldrig hændt Dem?"

"Mig? Men Professor Herwig!"

"Nei, nei!" lo Professoren. "Det er der jo heller ingen, som tror om Dem. — Nu, Dora, har Du nu faaet nok af Eventyr?"

Det sidste Spørgsmaal gjaldt den unge Dame, som netop kom hen til dem. Det var en smuk, ung Pige paa omkring tyve Aar, hvem den mørkeblaa Reisedragt klædte fortræffelig. Den lille Straahat med det blaa Slør skyggede over et friskt Rosenknop-Ansigt med klare, brune Øine og to Gruber i Kinderne, som Skjelmen lyste ud af. Hele hendes Væsen talte om en lykkelig Munterhed og hint Overmod, som kun Ungdommen kjender.

"Nei, Papa, jeg synes, det er saa morsomt at tale med Bønderne, og naar Sepp kommer ind paa sine Sagn og Eventyr, har han ingen taknemmeligere Tilhørerinde end mig. Men er det ikke deiligt heroppe paa Fjeldet? Se hvor nydelig Schlehdorf tager sig ud dernede, og hvor Søen blinker i Solskinnet. Deroppe paa Toppen maa det være endnu smukkere. Der ser man over alle de andre Fjelde, langt ud i

Digitized by Google

Landet. Der har vi endnu ikke været, men idag gaar det for sig, ikke sandt, Friedel?"

Hun vendte sig om mod Gutten, der ligeledes var byklædt, men hvis fattige og luvslidte Antræk forraadte, at han kun indtog en tjenende Stilling inden Selskabet. Han kunde vel være en tretten—fjorten Aar og var opløben, mager og vantreven. Det tykke, blonde Haar faldt ned over et blast Ansigt, som med den gustne Farve og de mørke Ringe om Øinene saa temmelig sygeligt ud. Tiltalende var kun de store, blaa Øine, men heller ikke de var muntre og straalende som den unge Dames. Tvertimod saa de trætte og sørgmodige ud, men de lyste dog op, da der var Tale om den herlige Udsigt deroppe. Det var tydeligt, at man her havde for sig et af de forkrøblede Bybørn, der er voxet op i trange Huse og Gader uden Lyst og Luft nok. Det var vel kanske første Gang, han var ude i Guds frie Fjeldnatur.

Han kastede et halvt frygtsomt, halvt spørgende Blik paa Professor Normann, som temmelig ligegyldig svarede:

"Naturligvis gaar Gutten med. Hvem skulde ellers bære Sagerne?"

"Jeg blir ihvertfald her", erklærede Herwig. "Det forekommer mig, at den sidste Del af Veien maa være temmelig besværlig, og jeg hører, at det er en hel Times Marsch til Toppen. De tar vel min Datter under Deres Beskyttelse, kjære Normann, saa venter jeg her".

Den unge Dame lod ikke til at være meget fornøiet med denne Ordning; hun kastede Hovedet lidt tilbage og sagde i en noget spottende Tone:

"Hr. Professoren bryder sig jo ikke om Udsigter".

Digitized by Google

"Nei, jeg er nu engang ikke anlagt for Naturbeundring", lød det temmelig uforbindtlige Svar.

"Hvorfor reiser De da overhovedet?"

"For mine naturvidenskabelige Studiers Skyld. Ikke for noget andet".

"Det behøver De virkelig ikke at fortælle med saadant Eftertryk", sagde Dora leende. "Der er virkelig ingen, som mistænker Dem for, at De er paa Jagt efter Slør, som den unge Jæger, Sepp, fortalte os om. Hørte De det ikke?"

Professoren tog det aabenbart meget unaadigt op, at man understod sig at spøge med ham, og han rettede sig stivt.

"Om De har Fornøielse i Børneeventyr, Frøken Dora, formaar jeg desværre ikke at dele denne Smag", sagde han i afmaalt Tone; derpaa vendte han sig om og gik hen til en Klippe, løste en Mosart fra Stenen og betragtede den opmerksomt.

"Huttetu, saa unaadig!" hviskede den unge Pige til Faderen. "Papa, jeg maa sige, at denne Gang har Du fisket Dig en temmelig ubehagelig Reisekammerat".

"Ja, elskværdig kan Normann visselig ikke kaldes", indrømmede Herwig. "Han gjør sig redelig al Umage for at være det modsatte, saasnart der er en tredie tilstede. Man maa have ham under fire Øine for at lære ham at kjende. Som jeg allerede har fortalt Dig, vækker hans videnskabelige Forskninger megen Opmerksomhed, og han er ifærd med at blive en Berømthed inden sit Fag".

Doras Ansigt forraadte tydeligt, at hun havde foretrukket en mindre anselig, men livligere Reisefælle. Hun fortrak surmulende Overlæben.

"At han ogsaa netop skulde sætte sig fast i Schlehdorf,

Digitized by Google

hvor vi bor. Ialfald kunde han da lade os gaa alene paa vore Fjeldvandringer, men stadig er han i Hælene paa os og ødelægger hele Turen for mig med sin Ironi og Ufordragelighed".

Faderen modsagde hende ikke, thi han var igrunden ganske enig deri. Tiltrods for at Agtelse for Normanns Dygtighed kunde han dog ikke finde sig i hans Væsen. Ogsaa han følte sig ofte stødt af hans Kantethed, men det var ham dog umuligt at hindre, at en Kollega, som han tilfældigvis havde truffet i Schlehdorf, men som han i mange Aar havde staaet i livlig videnskabelig Korrespondance med, sluttede sig til dem paa deres Ture.

"Man kan jo se det paa ham, at han har havt lidet med Verden og Mennesker at gjøre", sagde han undvigende. "Han, som udelukkende interesserer sig for Videnskaben og ikke er vant til at tage Hensyn til andre".

"Nei, det skal være vist", sagde Dora leende. "I hans Øine vilde jeg nok overhovedet ingen Ret have til at existere, hvis jeg ikke havde den Lykke at være min Faders Datter. Jeg tror, han allerhelst spærrede mig inde i en Klipperevne, og naar jeg tillader mig at le, ser han ud, som om han vilde sluge mig med Hud og Haar".

Denne sidste Bemerkning lod virkelig heller ikke til at være saa ugrundet, thi Professoren, som nu kom tilbage igjen, satte et høist syrligt Ansigt op, da den friske Pigelatter slog ham imøde. Han kunde vel være i Begyndelsen af Firtiaarene, men saa meget ældre ud; de dybe Folder i den høie Pande og det haarde Træk om Læberne forskjønnede ham ikke synderlig. Det, der imidlertid gjorde hans Ydre næsten afskrækkende, var et svært, ravnsort Haar, der strittede ud til alle Sider som

Digitized by Google

en Manke. Ellers var han en statelig og kraftig Mand, der trods det anstrengende Aandsarbeide lod til at nyde fuld legemlig Kraft.

"Jeg tænker, vi bryder op", sagde han kort. "De blir altsaa tilbage her, Kollega?"

"Ja, jeg blir her paa Bangen og snakker med Sepp".

"God Fornøielse med Deres Folkepoesi! Mit Medarbeiderskab maa De paa Forhaaand forberede Dem paa at undvære", sagde Professor Normann paa sin hensynsløse Maade. "Afsted da! Friedel, tag mine Sager. Behager De, Frøken Dora?"

Dora tog Afsked med sin Fader, medens Friedel belæssede sig med en temmelig tung Væske, Professorens Paraply og forskjellige andre Sager. Derpaa gik de tre afsted sammen, og Skoven skjulte dem snart for ham, som sad tilbage.

Veien førte kun et kort Stykke under de skyggefulde, duftende Graner; derpaa bugtede den sig i mange Slyngninger op ad det bratte Fjeld, hvor der ingen Skygge fandtes. Det var en besværlig Opstigning, men den unge Pige lod sig ikke anfegte. Hun skred raskt i Spidsen, og hendes brune Øine bled stedse mere og mere straalende, jo mere Landskabet udvidede sig for deres Blik. Heller ikke hendes Ledsager saa træt ud, men han blev dog varm af den uvante Bevægelse, og en Gang stansede han pludselig.

"Der, Friedel, tag mit Plaid", sagde han. "Men hvor er da Gutten bleven af? Jeg troede, han var lige i Hælene paa os, og se, der kryber han som en Snegl dernede".

Dora var ligeledes bleven staaende. "Han slæber paa Bæsten, og Veien er overhovedet for tung for ham. De skulde have ladet ham blive tilbage dernede".

Digitized by Google

"Ladet ham blive tilbage dernede! Hvorfor tror De, jeg har taget ham med mig hidop? Vel ikke for hans Fornøielse? Nei, for at han skal bære mine Sager. Jeg har ingen Lyst til at slæbe dem om med mig i denne Varme".

"Men han er et Bybarn og er ikke udholdende ved Bjergbestigninger".

"Saa maa han lære. En Gut paa fjorten Aar, som ikke skulde kunne gaa! Der kommer han endelig. Men for et bedrøveligt Tempo! Nu — rap Dig, Friedel!"

Friedel, som ganske rigtig var bleven et Stykke tilbage, kom nu frem. Sveden stod i store Draaber paa hans Pande, men Ansigtet var, trods Anstrengelsen og Varmen, ligblegt, og det smale Bryst arbeidede voldsomt. Tiltrods herfor rakte han Armene ud og tog mod Plaidet, som hans Herre tilkastede ham.

Men Dora var ikke tilsinds at finde sig i dette.

"Sæt Dig, Friedel, og hvil Dig ud", forordnede hun i en eftertrykkelig Tone. "Du kan jo næsten ikke gaa. Giv mig Plaidet. Jeg vil idetmindste skille Dig ved det tykke Plag, siden det er bleven Hr. Professoren for tungt".

Hun gjorde virkelig Mine til at udføre sit Forsæt; men merkværdig nok lod det til at gaa op for Hr. Professoren, at dette ikke var ganske passende. Med en uforstaaelig Brummen rev han Plaidet til sig igjen og kastede det over Skulderen, men et høist unaadigt Blik rammede den unge Dame, som havde tilladt sig en saadan Indblanding og derved givet ham en tilhyllet, men temmelig følelig Tilrettevisning.

"Nu, saa hvil Dig ud da", brummede han. "Veien er jo ikke til at tage feil af. Du er vel Mand for at finde efter".

Digitized by Google

Tilladelsen blev given i den barskeste Tone. Friedel modtog den stiltiende, men af den Maade, hvorpaa han satte sig, var det tydeligt at se, at han slet ikke kunde have gaaet længere, medens Normann, som aabenbart ikke begreb, at man kunde blive træt af den Smule Stigning, steg videre med lange og hastige Skridt. Da han bemerkede, at hans Ledsagerinde fra Tid til anden saa sig om, henkastede han spottende:

"De er nok rigtig glad i Friedel".

"Idetmindste har jeg Medlidenhed med ham; han har det ondt".

"Har han det ondt? Og jeg, som troede, at han havde det saa godt, som overhovedet en Gut i hans Stilling kan have det".

"Saa? Holder De det for en Lykke at staa alene i Verden og maatte spise andres Brød?"

"Er Friedel forældreløs?" spurgte Professoren med en vis Forundring.

"Og det ved De ikke? De har dog kjendt ham i to Aar, fortæller han mig".

"Kjendt ham? Det vil sige, jeg ved, at han bor i Baggaarden, og at han hver Dag kommer for at pudse mine Støvler. Da han er taus, har jeg taget ham til min personlige Opvartning. Min gamle Tjenestepige snakker fra Morgen til Aften. Hun er en ren Peberkværn. Derfor faar hun aldrig Lov til at komme ind i mit Studerværelse. Friedel ved, at han maa være taus som en Mur. Han aabner blot Munden, naar han blir spurgt. Det har jeg lært ham".

"Ja, jeg har havt en Anelse om denne Trappistugt".

Digitized by Google

bemerkede den unge Pige. "Jeg havde i Begyndelsen Møie nok med at faa ham til at tale, naar han stod der saa stille og vemodig ved Siden af mig og saa paa, at jeg malte, og samtidig røbede hans frygtsomme Bemerkninger ofte en rent merkelig kunstnerisk Forstaaelse".

"Kunstnerisk Forstaaelse!" Professoren trak foragtelig paa Skuldrene. "Ikke det mindste andet end at Gutten føler sig tiltalt af de smukke Farver. Hjemme hos mig har han saamen ikke set Magen. Det er forresten tjedeligt nok, at han skal være saa bunden til Deres Staffeli. Saa ofte jeg har Brug for ham, er han over i Deres Have, og det lader jo ogsaa til, at han har fortalt Dem sin hele Livshistorie. Naa, hvorfor ikke, naar De kan have Fornøielse deraf? Jeg har jo andet at gjøre end at give mig af med min Støvlepudser".

Den spottende Tone irriterede den unge Pige endnu mere end selve Ordene. Den ellers saa bløde Stemme havde en usædvanlig haard Klang, da hun svarede:

"Det vilde ogsaa være formeget forlangt af Dem, Hr. Professor. Men min Fader, som dog ogsaa er en Videnskabsmand, har ofte sagt mig, at man hos ethvert Menneske kan søge og finde den Prometheusfunke, man selv bærer i sit Bryst. Dertil hører kun en Smule Hjerte og Menneskekjærlighed — men den har jo rigtignok ikke alle!"

"Se, det skulde jeg have!" udbrød Normann spottende. "Jeg er vel i Deres Øine et hjertesløst Uhyre?"

Doras Øine var længe fæstede paa ham. "Naar De selv siger det —", sagde hun. "Jeg havde jo villet udtrykke det penere".

Professoren blev rasende over dette Svar. Nok en

Digitized by Google

Gang maatte han ganske savne den Ærbødighed, man skyldte hans Aar og hans Videnskab. Man saa tydelig, at hun var eneste Barn af en altfor øm Fader, og at hun blev bortskjæmt og forkjælet i enhver Henseende. Dette næsvise Pigebarn paa tyve Aar havde ikke den mindste Høiagtelse for Hr. Professoren, men omgikkes ham ganske paa lige Fod, modsagde ham ved enhver Anledning og tog sig endogsaa undertiden for at tilrettevise ham. Og man kunde ikke engang være grov mod hende, idetmindste ikke mere end til en vis Grad, eftersom hun var Datter af en høit anset Kollega, som der maatte tages Hensyn til. Normann havde aldrig i sit Liv ærgret sig saaledes som under dette Ophold i Schlehdorf, hvor han havde tænkt at leve ganske uforstyrret for sine Studier, og hvor nu hele Opholdet blev fordærvet for ham af denne Fredsforstyrrer med de brune Øine og den klare Latter. Mere end en Gang foresatte han sig heller at give Afkald paa sin Kollegas Selskab og de naturvidenskabelige Diskussioner end saaledes at lade sig plage hver eneste Dag; men ikke saasnart foretog Herwig en Fjeldbestigning med sin Datter, saa travede hen med og ærgrede sig stadig paany.

Den stakkels Friedel led naturligvis mest ved sin Herres onde Lune, og han maatte ogsaa ved denne Leilighed tjene som Lynafleder ved det Uveir, som den unge Dames sidste Bemerkning havde fremkaldt.

Gutten havde kun hvilet i ti Minuter og forsøgte nu at indhente dem. De kunde se, hvordan han skyndte sig. Snart slog han ind paa en smal, men temmelig brat Sti, hvorved han sparede en lang Svingning. Men dette forargede i høieste Grad Professoren.

"Hvad skal nu det være til?" udbrød han. "Det skulde

Digitized by Google

han helst overlade til Gjederne. Friedel! Nei, han hører ikke. Naa, for mig gjerne, naar han ikke har bedre Forstand".

"Friedel, ikke der!" raabte nu ogsaa Dora og vinkede til ham, at han skulde vende om, men enten nu Gutten misforstod Tilraabet, eller han var bange for den endnu farligere Tilbagevei; nok er det, han klatrede videre.

"Se, han er ikke saa klodset endda", bemerkede Normann, "og svimmel lader han heller ikke til at være. Det er dumdristigt nok at tage fat paa en saadan Marsch; jeg havde ikke tiltroet ham det; han er en Rædhare".

"Nei, det er han ikke", indvendte Dora rolig. "Han er kun et sygeligt Barn, som holder paa at forkomme hos sine haarde Pleieforældre. Jeg vilde aldrig finde mig i, at saadant skete, hvis vi havde ham hos os i Heidelberg".

"Ja, da vilde De have vist Menneskeheden en stor Tjeneste, naar De opdrog et saadant Vanskud", bemerkede Professoren, uden at lægge Merke til den Bebreidelse, der laa i Ordene.

"Men Hr. Professor! "Dette Udraab klang høist forbitret, men Professoren fortsatte ligegyldig:

"Ja, kan det kanske kaldes en Lykke for Menneskeheden, at et Væsen, som ikke er skikket for Livet, blir sat istand til at leve paa sin ynkelige Maade saa og saa meget længere, end han ellers vilde have kunnet? Se bare paa ham der! Det er en Tæringskræmmer. Han vil aldrig kunne røre Armene ordentlig til Arbeide, og det er dog det, han er skabt til. Han vil komme til at slæbe sig igjennem en elendig Tilværelse, er sig selv og andre til Byrde og bukker sluttelig under. Jo før jo bedre, maa man da virkelig sige. — Ja, Frøken, De behøver virkelig ikke at se saa alvorlig

Digitized by Google

paa mig; det er mit ramme Alvor. De staar naturligvis paa den saakaldte Menneskekjærligheds Standpunkt. Det er baade smukt og bekvemt, men desværre temmelig ufornuftigt. Der gives ogsaa et høiere Standpunkt, der ikke giver sig af med smukke Talemaader og Følelser, men drager fornuftige Slutninger. Det er rigtignok ikke for Kvinder. De vil kunske engang hæve sig til det, — men"

"Nei, det vil de aldrig, Gudskelov!" afbrød Dora ham. Hendes Ansigt var purpurrødt, og de ellers saa smilende Øine flammede. "Gudskelov!" gjentog hun heftig. "Thi en Kvinde, der lod et stakkels, forladt Menneskebarn, som hun kunde hjelpe, gaa tilgrunde for sine Øine, fordi hun forstod at trække fornuftige Slutninger og indtog et høiere Standpunkt end den "saakaldte Menneskekjærligheds", den Kvinde fortjente — fortjente en Mand som Dem, Hr. Professor!"

Professor Normann stod et Øieblik gantske som forstenet. Han havde hidindtil kun været vant til at uddele Grovheder, og nu maatte han for første Gang tage imod en ægte og uforfalsket Grovhed, og det af en ung Piges rosenrøde Læber. Imidlertid afnødede hun ham herved en vis Agtelse, og hun saa dertil saa billedskjøn ud med sit blussende Ansigt og sine lynende Øine — man kunde nok komme lidt ud af Ligevegten.

"Det er altsaa det værste, De kan sige mogen Dame?" udbrød han. "Mig til Mand? Vær De kun rolig, Frøken! Den Ulykke kommer ikke til at vederfares nogen af Deres Kjøn. De faar længe nok anse mig for et Uhyre; jeg holder dog slet ikke paa den saakaldte Menneskekjærlighed, slet ikke! Som Verden og Livet nu engang er, kan vi kun bruge kraftige Mennesker, ikke svagelige Personer, som maa hjelpes paa alle Maader for at kunne holde sig ilive, og som der dog ikke blir

Digitized by Google

noget af. Det, som ikke er levedygtigt, bør helst ikke leve. Dette lærer vi af Naturen, Videnskaben, Fornuften — —"

Han holdt inde, idet et svagt Angstraab og et høit Skrig af Dora afbrød hans Foredrag. Friedel havde allerede tilbagelagt den længste Del af den farlige Vei, da en Sten løsnede under hans Fod, og han gled og styrtede ned over Skrænten. Vistnok greb han efter en Buskt, som nok havde holdt hans lette Skikkelse, men den tunge Taske havde i Faldet trækket den reddende Gren, og han rullede atter videre. Kun et Øieblik hang han saaledes paa Fjeldsiden, førend han slap Taget og forsvandt.

Dora Herwig var en modig og beslutsom Pige. Vistnok blev hun et Minut staaende, ganske lammet af Forfærdelse over den Ulykke, som var skeet lige for hendes Øine, men da dette var over, hefteede hun sig ikke bort med unytige Udraab, men satte sin Alpestok fast i Jorden og begyndte saa hurtig som muligt at gaa ned den Vei, hun var kommen op. Efter sin Ledsager saa hun sig imidlertid ikke om, thi af ham ventede hun sig ingen Hjelp. Da jagmedes hendes Skridt ved et uventet Syn.

Thi foran sig opdagede hun Professor Normann paa den selvsamme Fjeldsti, som han før havde betegnet som halsbrækkende, og som var bleven saa skæbnesvanger for stakkels Friedel. Veien var naturligvis endnu farligere at gaa ned end op, især naar man foretog Nedstigningen paa en saa dundristig Maade som Professoren. Han sprang, klatrede, rutschede, aldeles som det traf sig, og forsvandt ligeledes snart i Dybet for den unge Piges Øine.

Da Dora endelig naaede ned til den forulykkede, saa hun, at hendes nærste Ønsker ikke havde gaaet i Opfyldelse.

Digitized by Google

Friedel var ikke styrtet ned i den egentlige Afgrund, men laa paa Veien. Havde han kun faldt et Par Skridt længere til Siden, var han styrtet ned i Afrunden, men ogsaa nu saa det betænkeligt nok ud. Gutten laa der ubevægelig og ligbleg, medens Blodet rislede ud af et Saar i Panden, som Professoren nu paa sin klodsede Maade stellede med.

"Jeg tror, Gutten er død", sagde han med en eiendommelig dump Stemme.

"Men træk ham dog længere ind paa Veien. Ved den første Bevægelse kan han jo styrte ned i Afgrunden".

Normann adlød. Han løftede Gutten op og bar ham bort fra Afgrunden; saa lagde han ham ned og blev staaende og se ned paa ham.

Han havde hidindtil i Gutten kun set Tjeneren, der regelmæssig og lydløst forrettede sin Tjeneste og af den Grund ikke var ham iveien; men nu laa her foran ham et blødende Barn, livløs og med tydelige Drag af Smerte i det blege Ansigt. Dette var noget ganske nyt, og han saa med en Art Bestyrtelse paa sin Ledsageringe, som raabte:

"Kom med Lommeflasken! Vi vil forsøge at hælde lidt Vin i ham eller idetmindste at bade hans Tindinger. Rul Plaidet sammen under hans Hoved. Saa! Kanske er han bare afmægtig af Faldet".

Hun knælede ned og forsøgte med sit Lommetørklæde at stanse Blodet, som vældede rigelig frem. Ogsaa Professoren tog sit frem, men det var tydeligt, at han aldrig før i sit Liv havde ydet saadan Bistand, og han bar sig ogsaa saa klodset ad som muligt. Tilsidst hældte han Halvparten af sin store Feltflaskes Indhold over den bevidstløse, og da dette ikke hjalp, tog han ham om Skuldrene og rystede ham dygtig medens

Digitized by Google

han halvt i Angst, halvt i Brede raabte paa hans Navn. Dora vilde høist forarget nedlægge sine Indvendinger, men det viste sig, at denne dog meget mærkværdige Fremgangsmaade hjalp. Friedel gjorde en mat Bevægelse og slog derpaa Øinene op.

Han forsøgte at smile, da han gjenkjendte sin Frøken, og greb til den blodige Pande.

"Vær nu rolig, Friedel, og rør Dig ikke", formanede den unge Pige. "Gjør det svært ondt?" Hun kastede sit egt blodige Lommetørklæde og greb Professorens, med hvilket hun foretog den nødvendigste Forbinding.

"Jeg ved ikke", sagde Friedel. "Jeg bløder jo. — Jeg har vel faldt?"

"Naturligvis", sagde Normann, som strax dækkede sin store indre Lettelse med sin gamle Barskhed. "Over Hals og Hoved ned over hele Fjeldsiden, og vi maatte skynde os efter, saa fort vi kunde".

"Jeg kunde ikke for det", sagde Friedel undskyldende. "Stenen gik løs, og Bæsten — —"

"Aa, Du er en Klods", for Professoren op, men spændte dog samtidig til Bæsten, saa det havde god Skik. I næste Øieblik tog han Gutten i Armene og stillede ham paa Benene.

"Kan Du staa? Saa, løft nu Armene. Se, der er da ialfald intet brudt, og det Hul i Hodet gror snart sammen. — Se saa, der besvimer han igjen. Sligt et Kræ!"

Han opfangede ham til rette Tid i sine Arme og lagde ham ned. Men nu stred Dora ind og frabad sig denne Kraftbehandling.

"Overlad De Friedel til mig", sagde hun i en oprørt Tone. "Deres saakaldte Hjelp er jo værre end selve Faldet.

Digitized by Google

Vær i det mindste saa snil at gaa foran ned til Fjeldgaarden og send et Par Mænd herop, som kan bære Gutten, thi det ser De da vel forhaabentlig, at han ikke kan gaa".

Normann saa ned paa Gutten, som nu under Doras Behandling atter kom til Bevidsthed, og rystede morsk paa Hovedet.

"Saa skulde han vel ligge her og faa Solstik imidlertid. Her findes jo ikke et eneste Sted, hvor der er Skygge, og der vil gaa en Time, førend nogen kan komme herop fra Gaarden. Da bærer jeg ham heller selv".

Dora stirrede paa ham i stum Forbauselse. Dette var viftnok det bedste, som kunde gjøres, men at Professor Normann selv bød sig til at gjøre det, det forekom hende høist utroligt. Denne afveutede forresten slet ikke hendes Svar, men tog Gutten paa sine Arme. De Tilrettevisninger, han havde faaet, lod imidlertid til at have frugtet godt, thi han var merkværdig skaansom i sine Bevægelser. Stemmen var imidlertid den gamle, bydende.

"Nu lægger Du Hodet paa min Skulder og røre Dig ikke. — Saa! Vil Du nu besvime for tredie Gang, saa vær saa artig, hvis det kan volde Dig nogen Fornøielse".

Han begav sig paa Tilbageveien med Gutten i sine Arme, og Dora fulgte. Friedels spinkle Skikkelse kunde rigtignok ikke kaldes nogen tung Byrde, men paa den bratte, skyggeløse Fjeldvei, hvor Middagssolen stegte, gjorde den sig dog gjældende, især for en Mand som Professoren, som ikke var vant til at bære noget. Han gik imidlertid ufortrøden videre, men det blev ham dog temmelig surt dette første Arbeide i den "saakaldte Menneskekjærligheds" Tjeneste.

Digitized by Google

Det Hus, Professor Herwig beboede i Schlehdorf, var temmelig simpelt, som man ikke kan vente andet oppe i en Landsby mellem Fjeldene, men det var rent og net og havde en deilig Udsigt til Bjergene. En liden Have skilte det fra Nabohuset, hvor Professor Normann havde slaaet sig ned, og det faldt af sig selv, at de to Naboer omgikkes næsten daglig.

I Herwigs store Dagligstue, som laa næsten ned til Jorden, sad de to Herrer nu saa fordybede i Samtale, at de næsten ikke hørte Sangen, som trængte ind til dem gjennem det aabne Vindu. Ude i Lysthuset sad Dora og forsøgte at lære Friedel nogle Sange. Det lod ogsaa til, at han var en lærenem Elev, thi han fattede Melodierne snart og sang dem efter med en svag, men fuldkommen ren Stemme.

"Som sagt", sluttede Professor Herwig et længere Foredrag, "som sagt forflyttes Professor Welten til næste Aar til Berlin; Forhandlingerne paagaar for Øieblikket, men der er ingen Tvivl om, at han modtager Kaldelsen. Jeg ved fra sikker Kilde, at man gjerne vilde knytte Dem til vort Universitet, men De har jo hidindtil vist en saa afgjort Uvilje mod en mere omfattende Lærervirksomhed, og — —"

"Ja, hidindtil", sagde hans Kollega med en vis Forlegenhed, der ganske undgik Herwig, thi han fortsatte med Iver:

"Nu har jeg dog forhaabentlig bragt Dem paa andre Tanker. Tro De mig, en Professors Stilling er rig og taknemmelig, og vi har Brug for en ung og kraftig Mand, naar vi nu mister Welten. Jeg var kun i Tvivl om, hvorvidt De vilde modtage Kaldelsen, eftersom — —, men Sangen derudefra generer Dem, Dora kunde ogsaa gjerne have valgt sig en anden Plads. Vi skal lukke Vinduet".

Han tog et Skridt henimod det, da han havde bemerket, at

Digitized by Google

Normann, istedenfor at høre paa ham, uafladelig sad og stirrede i den Retning. Men Normann stillede sig foran ham med Lynets Fart og hindrede ham i at lukke.

"Nei, hvorfor det? Jeg hører slet ikke paa Sangen, og her er jo temmelig varmt".

"Nu, som De vil. Hvad Heidelberg angaar, saa kjender De jo de akademiske Forholde der, Selskabslivet er meget behageligt, og Byens smukke Beliggenhed kommer vel ogsaa med i Betragtning".

"Jeg gaar aldrig i Selskaber, og Beliggenheden er jeg lige glad med", bemerkede Normann paa sin sædvanlige uforbindtlige Maade. "De ved jo, jeg har ingen Natursans".

"Ja, jeg ved det, og har ogsaa opgivet at omvende Dem. Men Dora, hvad skal det være til? Hører De? Det skrækkelige Pigebarn har ihvertfald hørt Deres sidste Ord, og nu gjør hun sig lystig over Dem".

Dora havde ogsaa ganske rigtig brudt af midt i en Sang, hun var begyndt paa, og istemmede nu med sin yndige Stemme, der lød ganske vemodig i Aftenens Stilhed:

"Alt Heidelberg, Du feine,
Du Stadt an Ehren reich,
Am Neckar und am Rheine
Kein' andre kommt Dir gleich".

Ved det andet Vers faldt Friedel ind. Lidt usikkert og nølende i Begyndelsen, men ved det tredie Vers fuldstændig sikkert.

"Ja, Frøken Dora synes formelig at søge enhver Anledning til at have mig tilbedste", sagde Professoren i en vranten Tone. "Friedel har hun nu helt og holdent taget fra mig og lader fuldstændig, som om han er hendes Eiendom. Jeg ser

Digitized by Google

ham omtrent ikke mere. Og nu lærer hun ham at synge, endda hun ved, jeg ikke kan fordrage Sang. Men Gud naade ham saasandt, hvis det stikker ham at synge, naar han er hos mig".

Imidlertid stod Professoren trods sin Forargelse urokkelig ved Vinduet for rigtig at kunne nyde sin egen Krænkelse.

Professor Herwig saa forlegen ud, thi Klagen var virkelig ikke ganske ugrundet. Dora stod nu engang paa Krigsfod med hans Kollega og var slet ikke at formaa til at vise ham den skyldige Ærbødighed. Selv Faderen kom ingen Vei med sine Formaninger, og nu trak han kun paa Skuldrene.

"De maa have Overbærenhed med hendes Overmod. Jeg indrømmer jo, at min Datter er noget forkjælet og egensindig. Hun mistede tidlig sin Moder og ved kun altfor godt, at hun indtager første Plads i mit Hjerte og i Huset, hvor hun udfylder Husfruens Stilling. I det selskabelige bliver hun nu ganske bortskjæmt. Alle de unge Studenter gjør Kur til hende, og de yngre Docenter med, disse sidste vel undertiden med alvorlige Hensigter. Paa den Maade kan jo en saadan liden Tingest komme til at indbilde sig, at hun kan spille Mester i Verden, og glemmer saa imidlertid, hvad hun skylder en Mand af Deres Alder og af Deres Betydning".

Denne velmente Undskyldning havde imidlertid ikke den tilsigtede Virkning.

"I min Alder?" gjentog han langtrukket. "Hvor gammel holder De mig egentlig for at være?"

"Jeg tænker, De er midt i Firtierne".

"Undskyld, men jeg er ni og tredive".

"Ja, de faar ikke tage mig det ilde op", lo Herwig, "men De ser virkelig ældre ud. Det kan dog være Dem

Digitized by Google

ligegyldigt; i den videnskabelige Verden hører De dog endnu til de yngre".

Samtalen blev her afbrudt ved, at Vertinden kom ind og meldte, at den Kusk, som imorgen skulde kjøre Professoren og Frøkenen til Jernbanestationen, var ude for at træffe nærmere Aftale med Herskabet.

"Det blir vel bedst, jeg taler med ham selv", mente Herwig. "Vi ses jo før Afreisen, kjære Kollega? De vil være glad, naar De endelig bliver kvit det urolige Naboskab".

Hr. Kollegaen var saa uhøflig, at han ikke kom med Indvendinger, men han saa imidlertid ikke egentlig glad ud, da han samtidig med Professoren gik ud af Værelset. Tvertimod lod han til at være i temmelig slet Humør, tiltrods for, at han nu skulde opnaa den eftertragtede Ro og Stilhed.

Derude i Lysthuset sad Dora og ordnede de Skizzer, hun havde taget under sit Ophold i Schlehdorf, og som nu skulde indpakkes. Det var nogle Landskaber i Vandfarve og et Par Studiehoveder, som rigtignok ikke røbede nogen overordentlig kunstnerisk Begavelse, men dog viste et smukt og friskt Talent.

Friedel lagde Bladene et for et i en Mappe og slugte dem under dette næsten med Øinene. Han havde endnu et stort, friskt, rødt Ar i Panden, Mindet om det stygge Fald fra Klippen, men forresten havde han forandret sig meget i de sidste fire Uger. Hans Holdning var friere og kraftigere, og han havde en let Rødme i Kinderne. De mørke Ringe om Øinene var forsvundne, ligesom det sky og fortrykte var borte fra hans Væsen. Heller ikke var han længere klædt i de luvslidte Klæder, han før havde havt; den, der nu saa ham i den flunkende nye Dragt med de grønne Opslag paa Jakken, maatte indrømme, at Friedel egentlig var en ganske pen Gut.

Digitized by Google

Det stakkels forkrøblede Bybarn var formelig blomstret op her i Fjeldluften.

Dora og han sad netop i muntreste Passiar, da Professoren kom farende ind over dem som et Uveir.

"Har Du da ganske glemt, at Klokken er syv?" spurgte han rasende. "Du skal drikke Din Aftenmelk og det punktlig! Hvorfor har jeg taget Dig ud af Doktorens Klør og ført Dig med mig tilfjelds, uden for at Du skal komme til at se ud som et Menneske! Og saa sidder Du her og glor paa Billeder og glemmer at drikke Din Melk. Vil Du rappe Dig ud i Fjøset!"

Dora havde forbauset hørt paa. "Men, Hr. Professor, dette ligner jo næsten den dumme Menneskekjærlighed, De havde saa meget imod. Gaa Du, Friedel, jeg skal nok blive færdig alene. Der, tag min Hat og bær den ind".

Gutten kastede et vemodigt Afskedsblik paa Billederne, som han nok gjerne vilde have set endnu engang, men han adlød, tog Hatten — Doras Reisehat med det blaa Slør — og skyndte sig bort.

"Synes De ikke, Friedel er kommen sig merkværdig i disse fire Uger?" spurgte Dora og saa efter ham.

"Jeg finder det aldeles ikke merkværdigt. Han blir jo kruset for paa alle Kanter, som om han var en Prins. Og nye Klæder har jeg ogsaa maattet kjøbe til ham, og de har kostet Penge, kan jeg forsikre Dem".

"Men de klæder ham saa godt. Forresten bad jeg bare ganske beskedent om en ny Jakke, og De har givet ham en hel Dragt og ovenikjøbet af dyreste Stof".

"Fordi jeg skammede mig over at have ham dinglende i Hælene paa mig i sine Filler. De tar ham jo med overalt

Digitized by Google

og kan ikke røre Dem uden ham, og saa bærer han dog bare Deres Skizzemappe, fordi han for Guds Skyld ikke maa overanstrenge sig. Jeg maa bære mine Sager selv; der er overhovedet ingen, som spørger mig. De udøver et formeligt Tyranni baade over mig og Gutten".

"Friedel befinder sig dog saare vel ved dette Tyranni", bemerkede Dora rolig, "og De ogsaa, Hr. Professor".

"Nei undskyld, jeg befinder mig overmaade slet derved. Gutten blir fuldstændig ødelagt for mig. Jeg havde faaet ham saa godt dresseret. Før vovede han aldrig at lukke Munden op; nu snadrer han som en Skjære og begynder endog at modsige mig. Ved hver Anledning faar jeg høre: "Men det vil ikke Frøken Dora. Det liker ikke Frøken Dora". Og saa gjør han naturligvis, hvad den naadige Frøken vil, og giver en god Dag i mig og mine Befalinger".

"Ja, hvorfor finder De Dem i det?" spurgte Dora. "Det vilde ikke jeg gjøre i Deres Sted". Samtidig tog hun sin Parasol bort og satte den op mod Lysthusets Sprinkelverk.

"Ja, hvorfor finder jeg mig i det?" gjentog Professoren harmfuldt, idet han skyndte sig at indtage den Plads, som var bleven ledig paa Bænken. "De bryder Dem jo slet ikke om mine Indsigelser".

"Nei, og jeg synes heller ikke om, at Friedel atter skal gjøres til Maskine. Hvad tænker De nu egentlig at gjøre med ham, naar I kommer tilbage til Byen?"

"Lade ham pudse mine Støvler", erklærede Professoren med barskt Velbehag. "Eller tror De kanske, at jeg vil fortsætte i Deres Aand med at forkjæle ham? Han har ikke Tæring; er kun daarlig udviklet, siger Lægen. Han behøver bare Motion, frisk Luft og kraftig Kost. Det har han jo, og

Digitized by Google

kan han blive frisk af det, saa desto bedre for ham. Men nu er det forbi med at spille Prins. Mine Støvler skal han pudse fra Morgen til Aften".

"Har De en saadan utallig Mængde Støvler?" udbrød den unge Pige med sin klare Latter, som altid bragte Professoren rent fra Koncepterne.

"De skal ikke le, Frøken Dora. Jeg maa virkelig bede Dem om, at De ikke ler mig ud — —"

"Professor Julius Normann, Videnskabens Lys, der eier saa mange Støvler, at et Menneske maa pudse paa dem fra Morgen til Aften", vedblev Dora og lo, saa Taarerne stod hende i Øinene. "Det vil kanske komme til at overstige den stakkels Friedels Kræfter, og jeg vil derfor gjøre Dem et andet Forslag".

"De vil kanske, jeg skal gjøre ham til Operasanger? Eller kanske skal jeg lade ham studere, for at han ogsaa engang kan blive Videnskabens Lys?"

"Nei, ikke netop det, men noget lignende. Se paa dette. Det er Friedels første Forsøg som Kunstner".

Dora tog et Blad ud af Mappen og rakte det til Professoren, som modtog det med en meget mistroisk Mine. Han havde neppe kastet et Blik paa det, før han for op i fuldt Raseri.

"Aa, den infame Slyngel! Dette er altsaa hans Taknemmelighed? Nu tegner han mig som Fuglestræmsel! Jo, han kan glæde sig til, han kommer under mine Hænder".

Der spillede atter noget om den unge Dames Læber, men hun beherskede sig og forholdt sig nu alvorlig.

"Nu, De ser altsaa, hvem det skal være?"

Digitized by Google

"Naturligvis, det er vel en slaaende Lighed. Men det har Friedel ikke gjort alene; det har De hjulpet ham med".

"Ikke en eneste Streg har jeg tegnet. Han har gjort det ganske alene, og det var vanskeligt nok at faa listet Papiret fra ham. Saadan ser De ud, naar De er i slet Lune, og det er De jo egentlig bestandig".

Dette blev formeget for Professoren.

"De mener da virkelig, at jeg skulde se saadan ud? Er jeg da en Busemand, som man stræmmer Smaabørn i Seng med? Har jeg en saadan Næse og en saadan Vildmandsmanke?"

"Nei, Næsen er virkelig bleven lidt for stor, men Panden og Øinene er ypperlig trufne, og Deres Haarvext — De ser Dem vel aldrig i Speilet, Hr. Professor?"

"Nei!" brummede Normann, som blev stedse mere og mere forarget, eftersom han stirrede paa Billedet, som rigtignok heller ikke var flatteret.

"Ja, da maa De gjøre det imorgen, saa viser De nok Friedel Retfærdighed. Deres Vildmandsmanke — undskyld, men Ordet er Deres eget — har han virkelig ikke overdrevet; den er ganske naturtro".

"Skal jeg kanske kutte den af og gaa omkring med tætklippet Haar, som en Straffange?"

"Nei, De skal foreløbig kun forsøge med lidt Haarolje; kanske kommer De da til at se mennesteligere ud".

Professoren for sig med begge Hænder gjennem Haaret.

"Jeg ser altsaa umennesteklig ud? Umennesteklig? Mener De det, Frøken Dora?"

"Ganske umennesteklig", svarede Dora rolig. "Og nu maa De give mig Billedet tilbage, Hr. Professor".

Digitized by Google

"Først skal Gutungen have om Ørerne med det", erklærede Professoren, men den unge Dame forhindrede ham i at udføre sit venlige Forsæt, idet hun ganske rolig tog Bladet fra ham og lagde det i sin Mappe.

"Undskyld, men jeg maa have det med til Heidelberg, hvor jeg vil vise det til min Lærer, som er en af vore mest ansete Malere. Jeg ved rigtignok paa Forhaand, hvad han vil sige. "Har Gutten virkelig gjort dette uden mindste Undervisning? Er han et gudsbenaadet Talent, som man maa hjelpe frem", vil han sige".

"Oho, slap det der ud!" udbrød Professoren, for hvem der nu gik et Lys op. "De vil gjøre Gutten til Maler, fordi han kan kludre noget med en Blyant og gjøre mig til et Fuglestræmsel! De har tænkt det meget romantisk ud. At opdage et gudsbenaadet Talent, at give Verden en ny Rafael — det er netop efter de unge Damers Opskrift. Det høres saa rørende, saa menneskevenligt, saa ophøiet —. Pokker tage alle de skjønne Følelser, saa megen Ugavn de stifter i Verden! De ved jo, at jeg —"

"Ja, De indtager naturligvis atter et høiere Standpunkt?" afbrød Dora ham. "De sætter ingen Pris paa den "saakaldte Menneskekjærlighed", det ved jeg".

"Nei, og derfor kan jeg heller ikke fordrage, at der sættes Gutten Fluer i Hovedet", svarede Normann, som nu var bleven fuldstændig opirret af Spotten. "Nu skal han vel have Tegneundervisning og indbilde sig, at han engang skal blive en stor Maler, og saa blir han siddende der med sit elendige Talent eller bliver Væggesmører og da først tilgavns ulykkelig, thi Fluerne er ikke saa lette at jage ud af Hovedet, naar de først engang er bragt derind. Nei, min Frøken, det

Digitized by Google

blir der der intet af. De kalder det kanske Menneskekjærlighed saadan paa Maafaa at tage et Barn bort fra dets naturlige Sfære og sætte det ind i en anden, men jeg siger Dem, det er en Ulykke for ham, og denne Gang indtager jeg ganske utvivlsomt et høiere Standpunkt".

Dette hjalp imidlertid Professoren saare lidet. Dora lukkede Mappen og sagde saa i den roligste og venligste Tone:

"Min Dom er naturligvis ikke meget værd, men hvis min Lærer stadfæster den, maa der gjøres noget for Friedel. Min Fader er desværre ikke rig nok til at bringe saadanne Ofre. De er formuende; derfor maa De gjøre det".

"Jeg maa?" gjentog Professor Normann, som lod til at blive ganske forstenet over denne Virkning af sin hidsige Erklæring. "Altsaa, fordi Kollega Herwig ikke kan gjøre Dumheder, maa jeg gjøre dem? Saa det følger af sig selv? Men De tar dog feil, min kjære Frøken. Friedel er Søn af en Dagarbeider og maa slaa sig frem i Verden, som hans Forældre før ham har gjort. Det bliver ved Støvlepudsningen. Punktum!"

Han satte sig atter ned paa Bænken, saa det knagede, og troede nu, han var færdig, da han havde sat Punktum. Men han undervurderede i høi Grad sin ungdommelige Modstanderske, som pludselig lod Emnet falde og uden al Forbindelse spurgte, om han havde Have til sit Hus.

"Jeg? Nei, jeg bor jo midt i Byen", svarede Normann, forbauset over dette Spørgsmaal.

"Vi har en stor, smuk Have i Heidelberg. Den ligger lige paa Fjeldskraaningen, og vi har en deilig Udsigt langt ud over Neckardalen. Ifjor var det en meget haard Vinter, som De nok husker, og mange af vore Blomster og Buskvexter gik

Digitized by Google

tilgrunde. De laa i en Dynge, opgravede med Roden og skulde netop kjøres bort, da jeg tilfældigvis kom forbi. Da opdagede jeg blandt det tørre Ris nogle smaa, forkrøblede, grønne Blade. Det var en liden Rosenbusk, som saa helt ynkelig ud blandt det tørre Ris, sammen med hvilket den nu skulde ødelægges. Jeg trak den frem og bragte den til vor gamle Gartner, som netop omplantede Rosenbuskene. Han lo mig ud og mente, at den var ganske knækket af Frosten og aldrig vilde blomstre mere; den var bare til at brænde op. Men jeg havde ondt af den stakkels Busk, som havde gjort sig saa megen Umage for at faa disse stakkels Blade frem i Vaarsolen, og som nu skulde dø alligevel sammen med de andre. Jeg plantede den selv paa den mest solrige Plads og gav den hver Dag Vand. I nogle Uger skrantede den og vilde ikke komme sig, men saa paa engang begyndte den at grønnes og voxe, og da de andre blomstrede, stod ogsaa den i fuldt Flor".

Den unge Piges ellers saa klare Stemme klang nu blød og tilsløret, og de muntre, brune Øine saa eiendommelig alvorlig ind i Professorens. Han svarede ikke en Stavelse, men saa afsvendt paa hende. Efter et Minuts Taushed fortsatte Dora:

"Naar jeg ser ind i Friedels blaa Øine, hvorledes de lyser op, saafnart der er Tale om at male, da tænker jeg paa mit lille Rosentræ med de første forkrøblede Blade og de deilige Roser, det siden bar".

Der opstod en Pause. Derpaa sagde Professorren i en forandret Tone:

"Hm! Jeg vil tænke over denne Historie".

Dora stod op og tog sin Skizzemappe.

Digitized by Google

"Gjør det, Hr. Professor. Jeg har idag faaet høre et meget, meget unaadigt "Punktum". — Imorgen haaber jeg at faa et ligesaa unaadigt "Ja" med paa Veien. Godnat".

Og atter klang den muntre, klare Latter, som ærgrede Professoren saa meget, og som han hørte paa, som om det var Musik. Uden at afvente noget Svar ilede den unge Pige bort og forsvandt i Huset.

Normann saa i nogle Minuter ubevægelig efter hende. Derpaa for han sig med begge Hænder gjennem Haaret. Dette var ellers hans Yndlingsgestus, men denne Gang lod det til at forvolde ham Ubehag.

"Skulde jeg virkelig se saaledes ud, som den Pokkers Unge har tegnet mig?" mumlede han. "Og til Tak derfor skulde jeg til og med skaffe ham Undervisning? Men hvor hun fortalte den Historie om Rosenbusken! Man kunde have taget Barnet om Hovedet og — —" Han holdt inde, ganske forfærdet over denne grufulde Tanke, der bragte ham til pludselig at reise sig.

Men de slemme Tanker har desværre den Egenskab, at de Gang efter Gang kommer tilbage, og saaledes gik det ogsaa Professoren. Han kunde slet ikke blive dem kvit, indtil han endelig tog sig for at ryste dem af med et formelig indædt Sinne.

"Vanvid! Naar jeg til Vaaren kommer til Heidelberg, er hun forlængst forlovet. Skal jeg kanske være tilstede ved Deklarationen og afgive mine ærbødigste Lykønskninger? Alle Studenterne gjør jo Kur til hende og DHrr. Docenter ogsaa, disse "med alvorligere Hensigter". — Jeg skulde med Glæde dreie Halsen om paa dem alle!" sluttede han rasende og gjorde

Digitized by Google

en tilsvarende Haandbevægelse, saa at Friedel, der netop traadte ind i Lysthuset, forskrækket for tilbage.

"Hr. Professor —?"

"Ja, det var ikke Dig, jeg mente; Du behøver ikke at være bange", brummede han.

"Jeg er slet ikke bange længere", forsikrede Gutten, men dette skulde han ikke have sagt, thi hans Herre og Mester tog det meget unaadigt op.

"Saa, Du har altsaa slet ikke længere Respekt for mig, og det siger Du mig lige op i mit aabne Ansigt? Jasaa, han er ikke længere bange? Det faar vi nok se at rette paa. Friedel, kom hid!"

Friedel adlød, men saa med sine blaa Øine helt frygtløst paa Professoren, som ikke havde noget ringere til Hensigt end at holde en dundrende Straffeprædiken i Anledning af det yndefulde Billede, da han atter med engang atter kom til at tænke paa Historien om Rosenbusken, og Straffetalen fik en ganske anden Udgang.

"Friedel, imorgen reiser Professoren og Frøkenen, og da skal Du besørge —"

"En Buket", supplerede Friedel fornøiet.

"Næsvis! Hvad skal jeg gjøre med en Buket? Kan Du da aldrig holde Mund? En Flaske Haarolje skal Du kjøbe".

"Haarolje?" gjentog Friedel, stiv af Forbanselse.

"Ja, Haarolje, eller findes her ikke noget saadant i dette Ørnerede?"

"Jo da — i Kramboden".

"Ja, saa gaa til Kramboden".

Digitized by Google

Men Friedel kunde alligevel ikke saa hurtig komme paa det rene med dette underlige Ærinde.

"Skal det være en stor eller liden Flaske?" spurgte han endelig.

"Den største, som er at faa. Og se nu at komme Dig afsted. Men hvad er det, Du har der under Jakken?"

Gutten blev mørkerød i Ansigtet og vilde hurtig knappe Jakken, hvorunder noget blaat lyste frem, men Professoren merkede Hensigten.

"Hvad skal det betyde? Det er jo Frøkenens Slør, som sad paa Reisehatten, Du skulde bære ind. Hvad skal Du med det?"

Dette skrækkelige Spørgsmaal satte Gutten i endnu større Forlegenhed. Han slog skyldbevidst Øinene ned og mumlede:

"Frøkenen reiser jo imorgen, og saa tænkte jeg — saa vilde jeg — —"

"Hvad vilde Du?" spurgte Professoren, som nu ikke vilde give sig, og saa hændte det, at Friedel med engang fattede Mod og begyndte at prate ganske gemytlig.

"Jo, Frøken Dora har jo været saa god mod mig, og hun har sagt, at hun heller ikke vil glemme mig, naar hun kommer til Heidelberg. Men Heidelberg er saa langt borte, og hun glemmer mig nok alligevel. Og saa kom jeg til at tænke paa det, Sepp dengang fortalte os oppe paa Fjeldet, om Jægeren, som stjal Sløret. Sepp sagde, at det hjalp nutildags ogsaa, men skjæles maatte Sløret, ellers havde det ikke den rette Art med sig — og saa — saa — ja saa har jeg stjaalet det".

"Aa, Din Dompap!" udbrød Professoren forarget. "Er Du fra Byen og tror endda paa saadant noget? Men

saadan er I allesammen. Fornuft begriber I ingenting af, men naar nogen kommer med den krasseste Overtro, saa sværger I gjerne paa, at det forholder sig rigtig. Det er ganske ugjørligt at søge at hæve Eder op til et høiere Standpunkt. I bliver i Eders Dumhed. Nu gaar Du lige hen og bringer Frøken Dora hendes Slør tilbage. Eller vent, jeg vil gjøre det selv og samtidig fortælle hende, hvor dum Du har været".

Friedel hang paa Hovedet ved denne Straffeprædiken. Han kastede et smerteligt Blik paa det fine Væv, der efter hans Mening skulde have en saa vidunderlig Virkning, og sneg sig sluksøret bort.

Solen var for længe siden gaaet ned og den sidste Aftenrødme afbleget. Sagte kom Tusmørket snigende og hyllede Landskabet i sine kolde, graa Skygger. Nu dukkede Maanen langsomt op bag Fjeldet, og en dyb Aftenfred hvilede over Landskabet.

Professor Normann sad fremdeles i Lysthuset og ærgrede sig over Folkets, specielt Friedels, Overtro, men stadig holdt han dog Sløret i Haanden.

Ja, det var ret, det var jo dette, den gamle Sepp havde fortalt deroppe paa Sætervangen. Normann hørte endog tydelig Ordene; "Naar en Gut er kjær i en Pige, skal han stjæle hendes Slør — et Pandebaand gaar ogsaa an, hvis det er en Pige fra Fjeldet — saa glemmer hun ham aldrig. Han ligger hende paa Hjerte Dag og Nat; men stjaalet maa det være, ellers har det ikke den rette Art med sig".

Saadan en dum Gut! Fjorten Aar var han, og dog havde han kun Tankerne med sig, naar det gjaldt Kjærlighed.

Professoren sad imidlertid og stirrede ufravendt paa det

Digitized by Google

luftige Bæv i sin Haand. Han havde saa ofte set det paa sine Bjergvandringer, naar det flagrede om de brune Fletter og de rosenrøde Kinder. Nu var det forbi med alt det. Imorgen skulde han ikke mere høre den overmodige Latter eller se det friske, søde Ansigt. Nu skulde det gjestfrie Liv atter begynde i Professor Herwigs Hus i Heidelberg; saa kom alle Studenterne og dertil Docenterne med de alvorlige Hensigter, og der blev gjort Kur til Husets Datter, og i sin Tid kom Vinteren med Selskaber og Baller, og saa gik Ferieturen og alt, hvad der hørte sammen med den, af Minde — naturligvis!

Maanen kastede nu sine første Straaler ned gjennem Lysthusets Løverk, og den alene saa, hvorledes Professor Normann, Videnskabens Lys og en af den frie Tankes mest fremragende Forkjæmpere, trinvis dumpede ned fra sit høiere Standpunkt og ned i den foragtede, krasse Overtros Dyb. Og da kom det Øieblik, da Maanen burde have tilhyllet sit Ansigt for ikke at se, hvad der skete. Professor Normann saa sig sky om, foldede det blaa Slør sammen og gjemte det paa sit Bryst. Han skammede sig rigtignok mere ligeoverfor sig selv og sit høiere Standpunkt, end Friedel havde skammet sig for ham, men han holdt dog Haanden fast presset mod Brystet for at beskytte sin Talisman. Han vilde ikke for nogen Pris i Verden have givet Slip paa den.

Den næste Dag var klar og smuk. Bjergtjæden laa birrende i Solskinnet, Haven funklede efter Natteduggen; det var et deiligt Reiseveir.

Inde i Herwigs Logis var man beskjæftiget med de sidste Forberedelser til Reisen; dette saaes tydelig gjennem de aabne Døre og Vinduer. I Haven derimod vandrede en høi Skik-

Digitized by Google

kelse op og ned med langsomme Skridt. Det var ellers ikke Professor Normanns Skik at stride saa høitidelig afsted. Han pleiede i Regelen at fare omkring som et Uveir, men idag lod det til, at han anlagde denne Høitidelighed til Ære for den Forandring, som var foregaaet med hans ydre Menneske.

Han havde opnaaet det vidunderlige og havde tæmmet sin ubændige Vildmandsmanke ved Hjelp af Haarolje, kun havde han omgaaets lidt for flot med dette ham ubekjendte Forskjønnelsesmiddel, og det var Skade. Det skinnede af hans Hoved som af Duggen rundt omkring paa Træerne, og det ellers saa strittende Haar laa nu glat rundt Panden og klæbede formelig fast til Tindingerne. Professoren var ikke til at kjende igjen, og det stod ikke til at dølge, at han nu saa betydelig mindre barsl ud; men foreløbig følte han sig dog meget ubehagelig tilmode ved sin splinternye "Menneskelighed".

Friedel var ligeledes i Haven og var udrustet med en kjæmpemæssig Buket. Han vidste bedre Besked end sin Herre, om hvad man skal gjøre med Blomster, naar en ung Dame reiser, og han havde skaansellløst plyndret Vertindens Have. Forresten var ogsaa han temmelig merkelig at skue. Da hans Herre havde brugt Mesteparten af Oljen til sit ubændige Haar, udbad han sig Tilladelse til at bruge Resten og erholdt den ogsaa. Ogsaa hans blonde Haar glinsede, skjønt ikke saa sterkt som Professorens sorte, og han havde en Følelse af at være bleven meget forskjønnet.

Da gik Husets Dør op, og Dora traadte ud i fuld Reisedragt. Hun nikkede venlig til sin Yndling, som først kom hende for Øie, og vilde netop sige et Par Ord til ham,

Digitized by Google

da Professor Normann pludselig stod for hende og med en vis Høitidelighed sagde:

"Imorgen, Frøken Dora".

Dora vendte sig om, stirrede paa ham og brast saa i en formelig Krampelatter.

Professor Normann rettede sig med en Mine af dyb Krænkelse; han havde ventet at gjøre et ganske andet Indtryk.

"Undskyld, Hr. Professor". — Den unge Dame gjorde sig forgjæves al Umage for at betvinge sin stormende Lystighed. "Jeg — det er Skam af mig, men — det er for kosteligt!" Og hun var nær ved at kvæles af Latter.

"Frøken Dora, De skal ikke le mig ud nok en Gang!" raabte Professoren truende og vilde netop fare sig med Fingrene gjennem Haaret, da det i rette Tid faldt ham ind, at dette ikke nu gik an. Han pressede Hænderne krampagtig mod Brystet og fortsatte i en næsten vemodig Tone:

"De har jo selv raadet mig til at bruge Haarolje. Og jeg har brugt næsten en hel Flaske, og Friedel har taget Resten".

"I ser jo ud som to indsmurte Gudebilleder!" udbrød Dora og brast paany i Latter.

Dette kunde med Rette kaldes en Fornærmelse, men det lod til, at der med Salvelsen var kommen en merkelig Sagtmodighed over Professoren, thi han sagde kun i en bebreidende Tone:

"Og jeg har dog gjort det for Deres Skyld".

"For min Skyld?" Dora blev pludselig alvorlig. Hendes Øine mødte hans, og hun rakte ham Haanden.

"Saa vil jeg ikke mere le", sagde hun med blød Stemme.

Friedel var imidlertid gaaet ind i Lysthuset med sin Buket,

Digitized by Google

som han først vilde overrække ved Afskeden, og her stod han nu og forundrede sig over, at Professoren kunde beholde den lille Haand saa længe i sin. Professoren lod imidlertid til at være meget høitidelig stemt, og han begyndte nu at gaa op og ned i Haven i ivrig Samtale med Frøkenen. Guttens Hjerte bankede. Nu kom vel Historien med Sløret for en Dag — mon Frøken Dora vilde tage ham den ilde op?

Foreløbig var det dog hverken Sløret eller Friedel, som var paa Tale, og Dora sagde netop i dette Øieblik:

"Papa mener, at det staar ganske til Dem selv, om De vil komme til Heidelberg, og det vil glæde ham meget, om De gjør det".

"Ja, ham kanske. Men andre vilde ikke glæde sig — De for Exempel".

"Jo, det vilde jeg; især hvis De tog Friedel med Dem".

"Bestandig den dumme Gut!" raabte Professoren ærgerlig. "Han alene ligger Dem paa Hjertet".

"Ja, hans Fremtid ligger mig paa Hjertet. Har De tænkt derover?"

"Over hvad?"

"Jeg viste Dem igaar et Billede, som rigtignok forekom Dem lidet smigrende, men som dog var karakteristisk i hver Linje. Nu er rigtignok Ligheden betydelig mindre".

Der kom atter nogle forræderske Trækninger om den unge Dames Læber, idet hun støttede til sin Ledsagers salvede Hoved. Denne lod imidlertid til at være kommen i slet Lune, strax Billedet blev nævnt, og han fik sit gamle barske Udtryk, idet han svarede:

"Det kunde ikke falde mig ind at sætte Gutten Fluer i

Digitized by Google

Hovedet. Han er allerede bleven indbildsk nok; det bliver ved Støvlepudsningen. Jeg maa bede Dem ikke at tale mere om dette. Det bliver derved".

"Punktum", supplerede Dora. "Skal jeg nu sige Dem, hvad De vil gjøre, strax De kommer til Byen?"

"Ved De det saa nøie?"

"Ja, det ved jeg. De vil skynde Dem hen til en berømt Kunstner, for at han skal undersøge, om Gutten har Talent, og saa vil De sætte ham ind paa en Tegneskole og ødsle paa ham alt, hvad der kan være Tale om, han kan have Brug for. Derpaa vil De med den mig bekjendte Grovhed underrette mig om, at Sagen er i Orden og ikke angaar mig, saa at jeg ikke mere behøver at spilde Tanker paa den. — Nu, hvad siger De om min Tankelæsning?"

Normann sagde aldeles intet. Dette grænsede i Virkeligheden til Tankelæsning, og han var ganske i Vildrede med, hvad han skulde svare.

"Forsøg ikke at negte det", fortsatte Dora triumferende. Den Gang paa Fjeldbestigningen holdt De et langt Foredrag for mig, om hvor nyttigt det vilde være for Menneskeheden, naar saadanne Vanskud som Friedel gik hurtig tilgrunde, og derefter bar De ham paa Deres Arme en hel Time i den stegende Varme, for at han skulde faa Hjelp saa snart som muligt. Da vi kom til Schlehdorf og vilde passe ham, blev De grov og erklærede, at det kunde De selv gjøre, og saa sad De hele Natten og byttede Omslag paa hans Hoved. Nu holder De haardnakket paa, at han skal børste Deres Støvler, og saasnart jeg har vendt Dem Ryggen, giver De ham Blyant i Haand. Nei, nu maa De ikke se saa bister ud, Hr. Professor; men det er virkelig sandt, jeg tror ikke længere

Digitized by Google

et Ord af, hvad De siger. Det har De bragt det til med Deres saakaldte Hjerteløshed".

Normann havde ganske rigtig gjort et Forsøg paa at paatage sig sin gamle bistre Mine, men han følte selv, at det ikke lykkedes, og med engang bøiede han sig ned og sagde med en Stemme, som ikke var fri for at skjælve lidt:

"Frøken Dora, vil De tænke paa mig engang imellem?"

Tonen var saa alvorlig, at den ikke tillod et ligegyldigt Svar, og Dora saa ned.

"Jeg tror, De selv kommer til Heidelberg".

"Ja, kanske til Vaaren. Men da — da har De glemt mig".

"Nei", sagde den unge Pige med sagte, men fast Stemme og slog langsomt de brune Øine op. De sænkede sig dybt og alvorligt i den spørgendes, og han maatte vel fæste Tro til, hvad han der læste; thi pludselig omsluttede han hendes Haand med et næsten lidenskabeligt Tryk.

Da aabnedes Døren, og Professor Herwig traadte ud. Ogsaa han blev med Forbauselse opmerksom paa sin Kollegas glinsende Hoved, men da han kjendte hans Omfindtlighed, sagde han intet, men rakte ham kun Haanden. Dora gik imidlertid ind i Huset efter sin Hat, og man hørte snart hendes klare Stemme:

"Men hvor kan dog mit Slør være bleven af? Det laa jo virkelig her paa min Hat, og nu er det intetsteds at finde".

Friedel, der netop var kommen frem med sin Buket, blev blodrød og skottede ængstelig bort til sin Herre. Nu maatte han jo komme frem med det skjaalne Slør, som det lod til, at han havde glemt; men merkværdig nok, skete dette ikke:

Digitized by Google

Professoren, som ogsaa var bleven rød, vendte sig derimod om til sin Kollega og begyndte med krampagtig Livlighed at tale om nogle Mosarter, til stor Forbauselse for Herwig, som fandt, at dette var et underligt Øieblik at vælge til en videnskabelig Diskussion.

Imidlertid var Vognen kjørt frem, Tøiet blev baaret ud og bundet paa, og alle Husets Folk kom ud for at tage Afsted. Professor Normann var imidlertid fordybet i sin Diskussion om Mose, og Dora søgte forgjæves efter sit Slør. Nu kom hun ud i Døren og raabte:

"Friedel, Du bar jo Hatten min ind igaaraftes. Hvor gjorde Du af mit Slør?"

Den stakkels Gut vovede ikke at svare og bøiede skyldbevidst Hovedet. Da kom Hjelpen fra en Side, han mindst havde ventet den. Professoren greb uden videre hans Buket og rakte den unge Dame den.

"Her, Frøken Dora, en Afskedshilsen fra Schlehdorf".

Det var en lys Ide, thi nu kom ogsaa alle Familiens Lemmer med sine Buketter, og under Taksigelserne og Afskeden med hver især glemtes Sløret. Kun Friedel saa dybt kræket ud. Han havde dog baade plukket Blomsterne og bundet dem sammen, og nu tog Professoren dem uden videre og gav dem til Frøkenen og lod ham staa der med tomme Hænder. Han følte sig først lidt trøstet, da Dora raabte ham hen til sig og venlig sagde ham Farvel.

Nu sad de reisende i Vognen. Man vinkede med Hænder og med Hatte, og afsted rullede de i den solklare Morgen. Taarerne stridrandt ned ad Friedels Kinder, men pludselig faldt det ham ind, at Veien gik rundt Søen, og at man oppe paa den lille Bakke kunde se dem hele Tiden, og han tog da

Digitized by Google

den korteste Vei didop. Professoren gjorde samtidig den samme Beregning og fulgte efter med lange Skridt. Der stod de nu begge og stirrede efter Vognen, som de endnu kunde se i lang Tid. Friedel græd, som om Hjertet skulde briste, og Professoren skændte paa ham, men saa samtidig ud, som om han allerhelst havde gjort ham Selskab.

"Hyl ikke!" sagde han endelig. "Til Vaaren faar Du se hende igjen. Vi flytter til Heidelberg".

Friedels Taarer stansede pludselig, hans Øine lyste, og næsten aandeløs raabte han:

"Jeg ogsaa?"

"Naturligvis! Frøken Dora vilde sætte et deiligt Ansigt op, hvis jeg ikke tog Dig med — men først faar Du blive frisk. Forstaar Du det? Saadant et usselt Kræ, som Du er, vil jeg ikke tage med, hører Du det? Tyk maa Du se til at blive, og røde Kinder skal Du lægge Dig til, saa at jeg kan faa Ære af Dig. Hører Du det?"

"Jeg gjør alt, hvad jeg kan", forsikrede Gutten trohjertig.

"Ja, det gjør andre ogsaa", brummede Professoren — han udtalte imidlertid ikke helt ud sin Tanke, som var den, at det ihvertifald var lettere for Friedel at blive tyk og faa røde Kinder end for ham selv at blive "menneskelig", noget, der fra visse Hold blev fordret af ham, og det desværre med Rette. Det gik dog ikke an, at man var en Brumbas, en menneskefiendsk Eneboer, naar man — ja, naar man vilde flytte til Heidelberg.

"Friedel", sagde han, idet han med Øinene stadig fulgte Vognen, "hvordan var den Sangsang, Du lærte igaar, den om Heidelberg? Husker Du Melodien?"

Digitized by Google

Friedel nikkede og istemte strax med sin svage, men vellydende Stemme:

"Alt Heidelberg, Du feine!"

Han huskede baade Text og Melodi. Da han havde sunget ud, skete det utrolige, det uhørte, Professor Normann begyndte selv at synge. Frygtelig falsk, men med en kraftig Bas gjentog han det sidste Vers, og efter den forsvindende Vogn tonede det over Søen:

"Auch mir bist du geschrieben
Ins Herz gleich einer Braut,
Es klingt wie junges Lieben
Dein Name mir so traut!"

* * *

Professor Herwig gik op og ned i sit Studerkammer og var baade utaalmodig og en Smule ærgerlig. Fra Tid til anden kastede han et Blik paa sit Uhr og traadte saa atter hen til det Vindu, som vendte til Gaden.

Toget var kommen for længe siden, og de reisende, som havde været med det, maatte være forlængst være kommen omkring i Byen, men endnu nærmede ingen Vogn sig Huset.

Han ventede paa Professor Normann, som virkelig havde modtaget Kaldelsen til Heidelbergs Universitet, og skulde komme idag. Foreløbig skulde han nu kun blive nogle Dage for at forberede alt til Flytningen i næste Maaned, og han skulde i denne Tid være Professor Herwigs Gjest.

Nu slog imidlertid Klokken tolv; der var gaaet en hel Time efter Togets Ankomst, og der var ingen anden Forklaring mulig, end at Professøren af en eller anden Grund var bleven hindret i at komme med Toget. Sandsynligvis vilde der i

Digitized by Google

Løbet af Eftermiddagen komme Brev eller Telegram fra ham. Noget forstemt over denne Mangel paa Punktlighed hos sin snurrige Kollega gik Herwig ud i Haven for at meddele sin Datter, at deres Gjest ikke kom.

Professor Herwigs Hus laa høit paa en Fjeldknat med en deilig Udsigt over Byen og dens Omgivelser. Dette var en af de første Baardage. Rundt omkring grønnedes og spirede det. Frugttræerne stod overalt i fuldt Blomst. I Haverne, mellem Huserne, paa Fjeldknatterne, overalt var der kastet et hvidt eller lyserødt Slør, og Klippen bag Huset var hvid af Blomster. Blank og skinnende rullede Neckar ud i den deilige Neckardal, og en zitrende Sølvtaage indhyllede Fjernet. Det var, som der stod i Sangen. Vaaren holdt virkelig Rast her paa sin Vei mod Norden, og af sine Blomster vævede den Byen "ein schimmernd Brautgewand".

Herwigs Blik hvilede med stille Glæde paa dette Landskab, som var bleven ham saa kjært. Han begreb ikke, at man kunde være saa ligegyldig derfor, som hans Kollega Normann. Det kunde nok være, at denne Særling vilde komme til at sætte ham i Knibe engang imellem ved Universitetet. Saa høit han end skattede hans videnskabelige Betydning, og saa megen Pris han end satte paa, at han var bleven vunden for Universitetet, kunde han dog ikke negte for sig selv, at hans Kantethed ofte kunde blive generende.

"Jeg vil virkelig tage ham alvorlig for mig og se, om det kan nytte noget", sagde Herwig halvhøit. "Jeg kommer jo ihvertfald ud af det med ham, men om det vil lykkes de andre —"

Han brød pludselig af og for formelig tilbage ved det Syn, som mødte ham. Paa en liden Altan overskygget af

Digitized by Google

Vinranker sad nemlig hans Datter og den Kollega, hvis Barskhed og Utilgjængelighed han netop havde gaaet og spekuleret over. For Øieblikket lod han dog ikke til at være plaget af disse Egenskaber, thi han sad med sin Arm om den unge Piges Liv og kyssede det rosenrøde Ansigt Gang paa Gang. Og Dora lod dette ske! Begge var saa optagne af hinanden, at de slet ikke bemerkede Herwig, der stod ubevægelig som en Saltstøtte og først efter et Minuts Forløb gjenvandt Talens Brug.

"Men Dora! — Hr. Kollega!"

Begge sprang op. Dora blev staaende ganske stille, rødmende som en Rose, medens Normann styrtede løs paa Herwig med en stormende Omfavnelse.

"Kollega! Svigerfader! Her er jeg og fremstiller mig som Svigersøn".

Om en Svigersøn var falden ned til ham fra Skyerne, kunde Herwig ikke være bleven mere forlegen eller forbauset end ved denne Forkyndelse, og da nu Dora ogsaa kom flagrende og lagde sit Hoved paa hans Skulder, udbrød han ganske fortvivlet:

"Men Barn, hvad i Himlens Navn skal dette betyde? Du har vel aldrig —"

"Jo, hun vil have mig, Kollega!" udbrød Normann triumferende. "Hun vil virkelig have mig! De kan ikke forstaa det. Nei, ikke jeg heller; men hun vil virkelig have mig!"

"Ja, Papa, Du giver os vel Din Velsignelse?" sagde Dora sagte og med et lykkeligt Smil. "Julius kom tilfods fra Stationen og saa mig i Haven, og saa — saa kom han først til mig".

Herwig var endnu altfor forbauset til at spille den

Digitized by Google

velsignende Fader. Han havde været jeg frygtelig Skjænd for. paa, at Himlen skulde styrte sammen fø og beholdt det selv og Hans lystige, overmodige Dora og den en, Middag og Aften, som var saa fremmed for al Livsglæde, staaeligt! Normann maatte vel have kunnet Professoren op paa hans Ansigt, thi han sagde med en Spot, havde det mindste bittert ved sig, men klang høist godmodig:

"De ser ud, som om De allerhelst vilde slaa tre Kors for Deres vordende Svigersøn, Hr. Kollega! Jeg kan slet ikke fortænke Dem deri, thi jeg er sandelig alt andet end tækkelig, men De skal se, jeg blir nok bedre, naar jeg først faar Dora til Hustru. Har jeg kanske ikke allerede gjort en god Begyndelse til at blive "menneskelig"? Se bare paa mig".

Han for sig med Hænderne gjennem Haaret, en Manøvre, hvormed han nu blev merkværdig snart færdig, thi "Bildmandsmanken" var forsvunden. Det havde vist sig, at den kun lod sig tvinge ved Forbruget af en Flaske Haarolje daglig, og da Professoren ingen Lyst havde til hele sit Liv at gaa omkring som "et indsmurt Gudebillede", havde han bragt sine elskede Lokker som Offer og saa nu ti Aar yngre ud med det korte Haar og det næsten forklarede Udtryk i de før saa skarpe Træk.

"Ja, Begyndelsen er lovende", forsikrede Dora skjælmsk; "men i næste Uge kommer Ildprøven, Hr. Professor. Da maa vi gjøre Forlovelsesvisiter hos den halve By".

Normanns straalende Ansigt blev betydelig længere ved denne Efterretning, og han gjentog i en ynkelig Tone:

"Forlovelsesvisiter? Men maa vi det, Dora?"

"Ja, Julius, det maa vi", svarede Dora med en Bestemthed, som viste, at hun i det vordende Ægteskab ikke var tilsinds at give Sceptret fra sig. Den vordende Ægtemand foldede hengivent Hænderne og sagde sagtmodig:

"Hvis det slet ikke kan undgaaes — saa i Guds Navn da".

Dette var en storartet Selvovervindelse, som ikke kunde andet end gjøre Indtryk selv paa Herwig. Han saa ind i sit Barns bedende Øine, og hun smøg sig ind til ham og hviskede: "Papa, vi venter endnu paa Din Velsignelse".

Digitized by Google

Vinranker sad nemlig har
Barskhed og Utilgjængelighed
leret over. For Øieblik
af disse Egenskaber
Piges Liv og
ende Omfavnelse var over. "Jeg
sendte ham bort, da han var ganske overflødig under min
Samtale med Dora. Friedel, hvor er Du?"

Friedel kom da frem bag en Rosenbusk i Havens anden Ende. Han havde allerede hilst paa Dora, inden han blev bortsendt paa Grund af sin Overflødighed, og nu nærmede han sig Professor Herwig, som forbauset stirrede paa ham. Tyk var han ikke bleven, men derimod havde han faaet røde Kinder og var bleven en slank, vakker Gut, hvis blaa Øine lyste af den samme Ungdomslyst som hos hans jevnaldrende. Det stakkels Vandskud havde overraskende fort udviklet sig til et sundt Menneskebarn. Hvad Opholdet i Schlehdorf begyndte, det havde de sidste sex Maaneder fuldendt; Gutten kunde øiensynlig glæde sig ved en god Helbred.

"Kom til mig, Friedel. Jeg har jo slet ikke rigtig talt med Dig endnu", sagde Dora. "Nu, hvordan er det gaaet i Vinter? Har Du pudset Støvler slittig?"

"Nei, jeg har tegnet", raabte Friedel med straalende Øine. "Professoren har taget en anden Støvlepudser".

"Lægen var jo af den Mening, at Gutten maatte skaanes, og nu har han naturligvis siddet og kradset med en Blyant fra Morgen til Aften", sagde Normann, synlig forlegen. "Men vent, vent nu til Du bliver frisk, saa skal det nok faa en Ende med Herrekivet og Kradsingen. Forøvrigt bør Du nu gratulere Frøken Dora og mig, thi vi er forlovede og skal gifte os med hinanden".

"Det vidste jeg allerede i Schlehdorf", svarede Friedel med den største Ro.

"Da vidste Du sandelig mere end vi selv", lo Dora, men hendes Protegé saa paa hende med et fiffigt Smil.

"Jeg opdagede det ogsaa først, da Frøkenen var reist, og Professoren ikke gjorde andet end stirre paa Sløret. Men

Digitized by Google

Sløret havde jeg stjaalet, og det fik jeg frygtelig Skjænd for. Og saa tog Professoren det fra mig og beholdt det selv og gjorde ikke andet end stirre paa det Morgen, Middag og Aften, og Sepp —"

"Vil Du holde Mund, Gutunge!" for Professoren op og vilde tage ham i Luggen, men Dora lagde sig imellem.

"Mit Slør, som jeg savnede ved Afreisen? Hvad har Sepp dermed at gjøre?"

"Understaa Dig at sige et Ord!" tordnede Professoren, medens Dora smilende opmuntrede Gutten.

"Fortæl det Du, Friedel. Det gjør ikke noget".

Friedel syntes at have et fint Instinkt. Han følte allerede godt, hvem han skulde lyde, og holdt sig til den sterkere Part. Under hendes Beskyttelse begyndte han at passiare og fortalte hele Historien fra Begyndelsen til Enden.

"Men, Kollega, Kollega!" udbrød Herwig halvt leende, halvt bebreidende. "En Videnskabsmand og overtroisk! Det rimer ikke".

"Bah! Kjærligheden rimer heller ikke", erklærede Normann og saa paa sin Forlovede, som slog op en Latter ligesaa klar og lystig som dengang oppe paa Fjeldet.

"Og saa forlanger denne Professor, at man skal have Respekt for hans høiere Standpunkt! Julins, skammer Du Dig da ikke for Papa og mig?"

Professoren var altfor lykkelig til at uleilige sig med at skamme sig. Han havde ikke befundet sig halvt saa godt paa sit høiere Standpunkt som paa Overtroens Fladland, da han gik med Sløret i sin Brystlomme og beskuede det baade tit og ofte. Forargeligt var det dog, at den dumme Gut skulde sladre af Skole. Normann havde den største Lyst til at tage ham ved Kraven og ryste ham grundig, men da han saa atter fik høre den klare, friske Latter, han saa længe havde maattet savne, da glemte han alle Bagtanker og — lo med.

I dette Øieblik kom Husets gamle Gartner for at melde, at Professorens Tøi var kommet fra Stationen. Herwig gik foran ind i Huset for at ordne det nødvendige, og de to Forlovede fulgte langsomt efter. Da blev Dora med et

Digitized by Google

staaende og pegte paa en Rosenbusk, der saa mere grøn og kraftig ud, end' nogen af sine Søstre.

"Dette er mit Pleiebarn fra ifjor. Se, hvor kraftig den er, iaar kommer den sikkert til at blomstre endnu rigere end ifjor. Og hvad Friedel angaar — ham beholder vi vel hos os?"

"For at han skal udspionere os og vide Besked om alting ligesom i Schlehdorf? Nei Tak! Imorgen gaar jeg til Din Lærer, der vel vil erklære ham som et Bidunderbarn, ligesom alle andre Kunstnere, jeg hidindtil har spurgt tilraads. De istemmer jo alle den samme Sang om hans saakaldte Talent. Vi sætter ham i Tegneskole og sender ham senere til Akademiet, og er han da ikke inden ti Aar bleven en stor Mand, saa dreier jeg Halsen om paa ham".

Friedel hørte hverken den ene eller den anden af disse Spaadomme. Han var gaaet foran med Professor Herwig, og Historien med Sløret spillede ham endnu i Hovedet. Det var nu alligevel ham, som havde stjaalet Sløret, men Professoren vandt Bruden — dette passede ikke rigtig, og Friedel brød sit Hoved med at faa det til. Dog trøstede han sig med den Overbevisning, at han, trods alt, havde været Hovedpersonen, thi den gamle Sepp havde udtrykkelig sagt, at stjaalet maatte Sløret være. — Og Tyveriet det havde han begaaet.

Digitized by Google

Lady Sophias Fif.

Novelle

af

W. E. Norris.

"Aftenpostens" Føljeton.

Kristiania.
Chr. Schibstebs Bogtrykkeri.
1892.

Digitized by Google

Digitized by Google

Omtrent Klokken tre om Morgenen gik to Damer, vel indhyllede, gjennem den store Vestibule i et Hus i London, hvor der, som alle nysgjerrige Naboer vel vidste, den Nat holdtes Bal. Den ældre var en noget ubetydelig udseende gammel Dame, hvis Figur havde mistet al Symetri, og hvis Ansigt man kunde betragte meget nøie, uden et eneste Øieblik at faa nogen Anelse om, at denne Dame i sin Tid havde knust Hjerter iflæng. Det var en gammel Historie, og det var kun gamle Knarker, som nu huskede den, og de lo godt i Skjægget, naar de tænkte derpaa. Lady Sophias Wylie har ingen Hjerter knust nu paa tyve—tredive Aar, eller, om hun har gjort det, har det ikke været ved sin personlige Ynde. Hendes Datter, der gik bag hende, var høi, slank, yndig og saa smuk, at hun næsten kunde fortjene at kaldes en Skjønhed. Det var ogsaa noget, hun ofte kaldtes, skjønt hendes Ry fordunkledes noget ved den Omstændighed, at hun var den sidste i Rækken af mange smukke Søstre, hvis Berømmelse havde gaaet over hele England. Hun holdt sig rank og bar sit Hoved høit, som alle hendes Søstre havde gjort før hende; hun havde det rødlig gyldne Haar, de blaa Øine, den korte Overlæbe og den matte, rene Hudfarve, de alle havde havt. Hendes Træk var maaske ikke saa regelmæssige som Hertuginden

Digitized by Google

af Grimsbys eller Lady Southseas, thi Familietypen pleier gjerne at tabe sin Korrekthed ved Repetition; men der var dem, som syntes, at hendes Ansigt var mere udtryksfuldt end deres.

For Øieblikket udtrykte hendes Ansigt imidlertid ikke det mindste andet end bare Træthed. Hun havde været paa tre Baller den Aften og havde i mange Uger itræk udstaaet Londonner-Sæsonens Slid og Slæb. Det er muligt, at hun ikke havde moret sig saa godt, som det forudsættes, at unge Piger morer sig i sin første Sæson. Hun saa søvnig og tjed ud, og der er al Grund til at tro, at hendes Ansigt tro gjenspeilede hendes Følelser.

En ung Mand, som stod og ventede i Vestibulen, nærmede sig med en noget paafaldende Iver, idet de to Damer kom ud fra Toiletværelset. Det var en smuk, ung Mand, mørk og bredskuldret; hans Holdning var elegant, men han manglede den Selvsikkerhed, som pleier at udmerke de ældre Sønner af Adelsmænd, Bankierer, Bryggere og andre betydelige Personer. Det mindst erfarne Øie vilde strax se, at han ikke var en ung Mand, Mødrene gjorde Kur til. Ingen af Damerne tog nogen Notis af ham, skjønt han fulgte ganske klods efter dem ned ad Trappen, men da den ældre Dame kom til at miste sin Vifte, for han frem med Pilens Fart, tog den op og rakte hende den: "Deres Vifte, Lady Sophia".

Men Lady Sophia gav ham bare et koldt Blik og greb efter sin Eiendom med et "Aa!" Og uden at have takket ham paa anden Maade for hans Høflighed, forsvandt hun i sin Vogn.

Den yngre Dame derimod stansede et Øieblik og rakte sin Haand ud mod den vakre, unge Mand. Der kom et smukt

Digitized by Google

Udtryk i hendes Ansigt, og hun sagde "Godnat", med en Stemme saa blød, at den næsten lød som en Hvisken. Derpaa smuttede hun ind efter Moderen; Vogndøren lukkedes med et Smæld, og borte var de. Hvad var det, hendes blaa Øine havde udtrykt? Maaske blot Medfølelse, en selvsikker ung Mand kunde maaske ogsaa have læst en Antydning til Sorg i dem. Men vor unge Mand var, som sagt, ikke selvsikker. Han stod og stirrede efter Lady Sophias Landauer, indtil den forsvandt rundt Hjørnet, og gik saa langsomt tilbage til Huset med tunge Skridt.

Sætter man nu, at der blandt den lille Skare Tilskuere, som var samlede foran Indgangen, havde staaet en Person med en liden Smule Indbildningskraft, vilde han let være kommen til at lave en liden Roman af, hvad han havde set — en Roman saa almindelig og dagligdags, at den gjentager sig hver Dag og hver Aften, ikke alene i London, men i enhver stor By i Verden, ikke alene inden Aristokratiet, men inden alle "Selskabets" Cirkler. En omsorgsfuld Moder, en ubemidlet Datter, en ung Mand med utilstrækkelige Indtægter — her er Stoffet til en Roman, Omstændighederne stadig varierer, og for hvis sørgelige Udfald ingen synes at bære virkelig Skyld. Det er sandelig ikke saa let at hjelpe for det. Unge Mænd med smaa Indtægter burde altid forelske sig i Arvinger, og unge Piger uden Medgift burde aldrig opmuntre fattige unge Mænd, og det er kloge Mødres simple Pligt at advare Døtrene mod at begaa Ubesindigheder. — Og Tilskueren vilde uden Vanskelighed have tænkt sig, hvilken Konversation der førtes inde i Landaueren, som den rullede afsted.

"Constance", siger Lady Sophia, "jeg kan ikke finde mig

Digitized by Google

i, at Du giver saa Dig meget af med den unge Warrender. Han er intet godt Parti".

"Det gjør mig ondt, at han ikke falder i Din Smag", siger den unge Dame gispende, "han danser meget godt".

"Om han dansede som en Herodias' Datter, vilde det ikke gjøre nogen Forskjel. Han er en fattig Stymper".

"Det kan han ikke hjelpe for", bemærker Miss Wylie.

"Det ved jeg ikke, og det bryder jeg mig da aldeles heller ikke om for den Sags Skyld. Forresten bør Du væme Dig af med stadig at modsige mig. Naar jeg siger Dig, at Mr. Warrender ikke er noget ønskeligt Parti, bør dette være nok".

Det lod imidlertid ikke til, at hun selv fandt, det var nok, thi hun vedblev at læse sin Datter Texten, helt indtil Vognen stansede foran deres Dør. Og Lady Sophia kunde skjænde. Det var slet ikke det eneste, men det var kanske det, hun kunde bedst af alt. Hendes Venner og Fiender var enige om at kalde hende en meget kløgtig Dame og mente sandsynligvis hermed, at hun var vant til at føre sin Krig igjennem. Man kan ogsaa gaa ud fra, at hun ikke vilde have ført saa meget igjennem, hvis hun havdn havt et blødere Hjerte og en mindre skarp Tunge. Man syntes, at hun havde vist megen Dygtighed, da hun fangede Hertugen af Grimsby og Lord Southsea til sine Døtre, men Sagen var, at dette ikke havde krævet stor Dygtighed. Begge disse Herrer var rige Mænd, som intet bedre ønskede sig, end at deres Koner skulde være smukke, tækkelige og af lige god Familie som de selv. Vanskeligheden var at faa smukke, elskværdige og fornemme unge Damer til at gifte sig med saadanne Mænd — thi Hertugen af Grimsby var gammel og styg, og Lord Southseas fugtige Vaner var vel bekjendte. "Sophia har aldrig havt og

Digitized by Google

øil aldrig faa nogen Møie med sine Børn", sagde en gammel og noget skarp Slægtning af hende. "Hun har gjort Hjemmet til et saadant Helvede for dem, at de gjerne vilde gifte sig med en pukkelrygget Neger blot for at slippe hjemmefra". Men ens Slægtninge er ikke altid dem, som dømmer mildest, og dette var kanske lidt for haardt sagt om Lady Sophia. Sikkert er det imidlertid, at hendes Døtre altid havde adlydt hende, om der end var gaaet heftige Scener forud for deres Underkastelse. I sit Hjertes Inderste var hun forresten lidt bange for Constance, som ikke gav Scener og tog imod hendes Skjænd uden at svare.

Da Constance havde bemerket, at Mr. Warrender dansede godt og ikke med Rette kunde bebreides, fordi han var fattig, sagde hun ikke mere om ham, og Følgen var, at Lady Sophias Skjænd omtrent faldt til Jorden. Med Undtagelse af at forsvare en Mand, som ingen angriber, er der intet saa latterligt som at angribe en Mand, ingen forsvarer.

Nu faldt det sig saa, at samtidig med at Lady Sophia og hendes Datter sad og talte om ham, talte han om dem. Fra Ballet gik han nemlig til sin Klub, hvor han mødte sin ældre Broder, som han undertiden betroede sine Bekymringer og som, da han i det hele var en meget elskværdig ældre Broder, mere end en Gang havde hjulpet ham ud af de Vanskeligheder, yngre Brødre som oftest geraader i. I hans taalmodige Øren udgjød han da hele Historien om sin haabløse Kjærlighed til den smukke Miss Wylie. Naturligvis var det en slau Historie, sagde han. Thi hvad han end undertiden kunde have haabet, var han dog langtfra sikker paa, at hun brød sig om ham; derimod var han fuldstændig overbevist om, at hendes Drage af en Moder var ham alt andet end gunstig

Digitized by Google

findet. Idetheletaget var det kanske bedst, han gik hen og hængte sig. Syntes hans Broder oprigtigt talt om det hele?

Hans Broder, Lord Warrender, en noget firskaaren ung Mand af Sportsmandstypen, som ikke færdedes meget i Selskabslivet, vidste virkelig ikke rigtig, hvad han skulde sige. Han vilde imidlertid aldrig tænke paa at hænge sig. Troede forresten, at Lady Sophia vilde blive en forbistret ubehagelig Svigermoder, og tvivlede paa, om hun vilde tage nogen under en Lord til Svigersøn. Kunde Claude ikke ligesaa godt se til at forelske sig i en anden? Da han derpaa modtog de dyreste Forsikringer om, at Claude ikke paa nogensomhelst Maade kunde komme til at forelske sig i nogen anden end Constance Wylie, kløede han sig i Hovedet og gren. Naturligvis kunde han forhøie Claudes Aarsgehalt, hvis det var, hvad han tænkte paa, men Spørgsmaalet var, om den gamle Pulverhex vilde slaa sig tiltaals dermed; et andet Spørgsmaal var det ogsaa, om Historien var alt dette værd. Lord Warrender var ingen dum Mand og gav ingen overilede Løfter, men efter nogen Betænkning sagde han:

"Jeg skal sige Dig noget. Du skal forestille mig for disse Damer. Jeg kunde da sondere Terrænet og se, om der er Udsigter for Dig og saa videre".

Claude var henrykt. Naar alt kom til alt, var han dog den, som stod Arven nærmest næst efter Broderen, som var saa rig som Krøsus, og som var bekendt som en Kvindehader. "Det vilde være prægtigt!" udbrød han. "Gaar Du til Lady Polkingham imorgen?"

"Nei, det var ikke min Tanke, men jeg kan jo gjøre det. Jeg tror, hun har sendt mig et Kort".

"Ja, saa gjør Du det. Lady Sophia vil blive henrykt

Digitized by Google

over at lære Dig at kjende, og Du kunde tale til hende om mig og lægge et godt Ord ind for mig. Ulastelig Karakter og Vandel — ikke ubegavet — bliver sandsynligvis Parlamentsmedlem og har en Karriere for mig og saa videre. Saa kunde Du jo ogsaa nævne, at jeg sandsynligvis faar lidt Penge, naar Bedstemor dør. Det er jo sandt. Hun vil sandsynligvis efterlade mig noget — et tusind Pund eller saa; Du behøver jo ikke at gaa i Detaljer".

"Jeg vil gjøre, hvad jeg kan", lovede Lord Warrender. "Men hvorom alting er, vil jeg raade Dig til at opgive Historien og se til at faa en anden Pige i Kikkerten. Der er jo nok af dem".

"Vent, til Du er bleven forelsket op over begge Ørerne i en af dem, og kom saa og sig mig, hvad Du synes om de andre".

"Ja, jeg tænker, vi kan vente", svarede Lord Warrender rolig. "Gud bevare os fra de unge Damer i London".

Den, der skjærer en hel Klasse over en Kam, kjender i Regelen meget lidet til det, han taler om. Lord Warrender kjendte ialfald meget lidet til de unge Damer, og inden fire og tyve Timer var han nødt til i al Stilhed at tage sine Ord i sig igjen.

Stor var Lady Sophias Overraskelse og Tilfredshed, da den unge Mand, som hun kjendte og som var et saa uantageligt Parti, førte hen til hende en Mand, der var et høist ønskeligt Parti, og som hun ikke før kjendte. Hun var næsten høflig mod den første for den andens Skyld. "Det er netop et Parti for Constance", var den Tanke, som øieblikkelig for gjennem hendes Hoved, idet Lord Warrender — høi,

Digitized by Google

findet. Idetheletaget var det kanske bedst, han gik hen og hængte sig. Syntes hans Broder oprigtigt talt om det hele?

Hans Broder, Lord Warrender, en noget firstaaren ung Mand af Sportsmandstypen, som ikke færdedes meget i Selskabslivet, vidste virkelig ikke rigtig, hvad han skulde sige. Han vilde imidlertid aldrig tænke paa at hænge sig. Troede forresten, at Lady Sophia vilde blive en forbistret ubehagelig Svigermoder, og tvivlede paa, om hun vilde tage nogen under en Lord til Svigersøn. Kunde Claude ikke ligesaa godt se til at forelske sig i en anden? Da han derpaa modtog de dyreste Forsikringer om, at Claude ikke paa nogensomhelst Maade kunde komme til at forelske sig i nogen anden end Constance Wylie, kløede han sig i Hovedet og gren. Naturligvis kunde han forhøie Claudes Aarsgehalt, hvis det var, hvad han tænkte paa, men Spørgsmaalet var, om den gamle Pulverhex vilde slaa sig tiltaals dermed; et andet Spørgsmaal var det ogsaa, om Historien var alt dette værd. Lord Warrender var ingen dum Mand og gav ingen overilede Løfter, men efter nogen Betænkning sagde han:

"Jeg skal sige Dig noget. Du skal forestille mig for disse Damer. Jeg kunde da sondere Terrænet og se, om der er Udsigter for Dig og saa videre".

Claude var henrykt. Naar alt kom til alt, var han dog den, som stod Arven nærmest næst efter Broderen, som var saa rig som Krøsus, og som var bekjendt som en Kvindehader. "Det vilde være prægtigt!" udbrød han. "Gaar Du til Lady Polkingham imorgen?"

"Nei, det var ikke min Tanke, men jeg kan jo gjøre det. Jeg tror, hun har sendt mig et Kort".

"Ja, saa gjør Du det. Lady Sophia vil blive henrykt

Digitized by Google

over at lære Dig at kjende, og Du kunde tale til hende om mig og lægge et godt Ord ind for mig. Ulastelig Karakter og Vandel — ikke ubegavet — bliver sandsynligvis Parlamentsmedlem og har en Karriere for mig og saa videre. Saa kunde Du jo ogsaa nævne, at jeg sandsynligvis faar lidt Penge, naar Bedstemor dør. Det er jo sandt. Hun vil sandsynligvis efterlade mig noget — et tusind Pund eller saa; Du behøver jo ikke at gaa i Detaljer".

"Jeg vil gjøre, hvad jeg kan", lovede Lord Warrender. "Men hvorom alting er, vil jeg raade Dig til at opgive Historien og se til at faa en anden Pige i Kikkerten. Der er jo nok af dem".

"Bent, til Du er bleven forelsket op over begge Ørerne i en af dem, og kom saa og sig mig, hvad Du synes om de andre".

"Ja, jeg tænker, vi kan vente", svarede Lord Warrender rolig. "Gud bevare os fra de unge Damer i London".

Den, der skjærer en hel Klasse over en Kam, kjender i Regelen meget lidet til det, han taler om. Lord Warrender kjendte ialfald meget lidet til de unge Damer, og inden fire og tyve Timer var han nødt til i al Stilhed at tage sine Ord i sig igjen.

Stor var Lady Sophias Overraskelse og Tilfredshed, da den unge Mand, som hun kjendte og som var et saa uantageligt Parti, førte hen til hende en Mand, der var et høist ønskeligt Parti, og som hun ikke før kjendte. Hun var næsten høflig mod den første for den andens Skyld. "Det er netop et Parti for Constance", var den Tanke, som øieblikkelig for gjennem hendes Hoved, idet Lord Warrender — høi,

Digitized by Google

godmodig, noget søvnigt udseende — stansede foran hende. Lady Sophia havde tænkt paa mange, som netop var et godt Parti for Constance, men ingen, som til den Grad "netop" var det som han. Lord Warrender eiede ikke alene store Godser, men ogsaa Huse i London og Kulminer i det nordlige af Landet — en ung Mand, som enhver Moder i England med Glæde vilde trykke til sit Hjerte som Svigersøn. Lady Sophia gjorde intet saa paafaldende som dette, men hun gjorde sig al Umage for at behage ham. Hun fortalte ham, hvor godt hun havde kjendt hans Fader og Moder i fordums Tid, og hun bebreidede ham paa en meget venlig Maade, at han saa sjelden viste sig i det selskabelige.

"Aajo, jeg gaar jo ud i Middager, Baller passer ikke for mig", svarede han. "Sagen er, jeg danser som en Bjørn".

"Som de fleste i London", supplerede Lady Sophia. "Der findes ikke sex Herrer i London, som danser godt. Jeg tror virkelig, De vilde klare Dem udmerket, hvis De havde en flink Dame. Lad mig præsentere Dem for min Datter, som virkelig danser meget godt. De kan trygt overgive Dem til hendes Ledelse".

Nogle faa Minuter derefter havde Lord Warrender en fuldstændig ny og meget behagelig Oplevelse. Han dansede Vals med Miss Wylie og fandt det virkelig morsomt. Det var første Gang i sit Liv, han morede sig ved at danse Vals,

"Har jeg virkelig nogen Takt? Det glæder mig at høre. Nu ved jeg, hvad jeg skal sige næste Gang, jeg farer ind paa alle de dansende Par. Man kan ikke vente, at jeg skal kunne styre en Dame, som ikke kan holde Takten med mig, vil jeg sige".

"Det kan De jo", svarede Miss Wylie smilende. "Men

Digitized by Google

jeg synes ikke, det er nogen særlig mandig Dyd at danse godt, synes De? Man kan tilgive en Mand, at han er lidt klodset i Balsalen, hvis man ved, at han skyder godt, rider godt og fegter godt".

Denne Betragtningsmaade mishagede slet ikke Lord Warrender, som hændelsesvis udmerkede sig i alle tre Idrætter. Imidlertid var han en retsindig Mand, og da han itide huskede paa, at han var her for at fremme sin Broders Sag, sagde han: "Men der er da alligevel ikke nogen Grund for, at en Mand ikke ogsaa skulde danse godt. Se nu f. Ex. min Broder Claude. Han er saa god en Sportsmand som nogen, og dog hører jeg, han skal være en af de bedste Balkavalerer i London".

"Ja", svarede Miss Wylie lidt aandsfraværende, "jeg skulde tro, han vilde gjøre alt godt".

"Ikke, at han skyder fuldt saa godt som jeg", følte Warrender, at han af Retfærdighedssansyn mod sig selv burde tilføie. "Jeg mener, han er ikke fuldt saa sikker paa Haanden".

Miss Wylie maatte le af dette. "Hvor morsomt det er, at I Mænd altid beskylder os Damer for at være skinsyge, og at det aldrig falder Eder ind, at I er lige gale selv. I tror, at I er hævede over Misundelse, fordi I ikke er jaloux paa en Mand, der er vakrere end I eller klæder sig bedre, men hvor det gjelder Ridning og Skydning og den Slags, er I jaloux".

"Aldeles ikke!" udbrød Lord Warrender indigneret. "Dette er paa min Ære noget af det uretfærdigste, jeg har hørt i mit Liv. Det kan nok passe paa enkelte, men de hører virkelig til Undtagelserne, forsikrer jeg Dem om. Naturligvis ved jeg, at jeg skyder temmelig godt, og hvorfor skulde jeg da

Digitized by Google

ikke sige det? Men jeg negter ikke et Øieblik, at der findes en to—tre Mennesker i Landet, som skyder endnu bedre".

"Saa mange?" udbrød Miss Wylie.

"Ja", svarede Lord Warrender eftertænksomt, "jeg kunde ganske sikkert nævne tre. Med Hensyn til Ridning, har jeg aldrig troet, at jeg kunde ride. Jeg sidder nok godt, men det er, fordi jeg har en god Hest og aldrig er bange. Nei, Miss Wylie, De kan tro mig paa mit Ord, man finder ikke mere Misundelse og Jalousi blandt Sportsmænd end blandt andre Mennesker".

Saaledes indledede en Konversation, som Lord Warrender fandt høist interessant og som ganske bragte ham til at glemme, at hans yngre Broder existerede. Han følte sig meget tiltalt af sin Dame. Hendes Bemerkninger var forstandige og pointerede, og han fik en tryg Fornemmelse af, at hun likte ham, hvilket atter bragte ham til at føle sig i sit Es. Kort sagt, det gik, som det var smurt, for at bruge hans eget Udtryk. Det faldt ham ikke et Øieblik ind, at hun med Hensigt ledede Samtalen hen paa Ting, han kunde forudsættes at interessere sig for, heller ikke lagde han Merke til, hvor hurtig Tiden gik. Medens de dansede sammen, kom flere Herrer for at gjøre sine Krav gjeldende, men Miss Wylie forudsatte med den uskyldigste Mine, at de maatte tage feil. Lord Warrender lo i Skjegget. Han vidste, at det var en Dames Forret at vise uvelkomne Kavalerer Vinterveien, og han vilde været en større Stoiker, end han var, om han ikke var bleven en Smule smigret ved denne indirekte Kompliment til sig selv. Tilslut bad dog Miss Wylie om at blive ført tilbage til sin Moder, som modtog Parret med det naadigste Smil.

"Nu, Lord Warrender, har det lykkedes Constance at

Digitized by Google

omvende Dem?" sagde hun. "Begynder De at finde noget Behag i Dansen alligevel?"

"Ja, jeg tror det virkelig", svarede han leende. "Hvor mange Baller skal I paa imorgen? Nogetsteds, hvor jeg kan møde Dem, hvis det skulde stikke mig at gaa?"

"Sæt Dem, medens jeg forsøger at tænke mig om", sagde Lady Sophia. "Lad mig se. — Imorgen er det Torsdag, ikke sandt?"

Hun begyndte at gjennemløbe Listen paa deres Indbydelser, og medens hun var saaledes beskjæftiget, bortførte Claude Warrender i al Stilhed Miss Wylie. Sandsynligvis undgik ikke denne Manøvre hendes Naade, men ingen Sky lagde sig over hendes Pande. Maaske tænkte hun: "Først Pligt, saa Fornøielser". Det er altid galt at bruge Sporen til en uvillig Hest, og den kjære Constance havde virkelig opført sig beundringsværdigt iaften. Gik hun blot ind paa at ægte den rette, kunde hun kokettere saa meget, hun lystede, med den urette.

Den følgende Morgen mødtes de to Brødre. "Nu, hvordan gik det med Dig og Lady Sophia?" spurgte Claude. "Skjønt jeg behøver ikke at spørge Dig om det, hun sad jo og lo og gjorde Grimaser til Dig hele Tiden som en gammel Nikkedukke. Fik Du lagt et Ord ind for mig?"

"Nei, det er jeg bange for, jeg ikke gjorde", svarede Lord Warrender angergiven. "Faktum er, hun gav mig ingen Anledning. Men jeg roste Dig saa meget mere for Datteren til Gjengjeld".

"Aa, det var ikke nødvendigt".

Digitized by Google

"Ikke? Nu ja, saa skal jeg rakke Dig ned næste Gang, jeg træffer hende. Ved Du hvad, Claude, det er den smukkeste og hyggeligste Pige, jeg nogensinde har truffet. Jeg tilstaar, jeg skulde gjerne se, jeg var i Dine Klæder".

"Og jeg i Dine", sagde Claude leende. "Da behøvede jeg nok ikke at være bange for Mama".

"Aa, hun kommer nok til Fornuft", mente Lord Warrender. "Hun er jo slet ikke værst for en gammel Kjærring at være".

"Det afhænger nok af, hvem hun taler med", bemerkede Claude. "Ihvertfald maa Du lade hende forstaa, at det ikke er Dig, som ønsker at gifte Dig med hendes Datter".

"Kjære!" udbrød Lord Warrender og saa forskrækket ud. "Jeg haaber da, hun ikke behøver nogen saadan Forsikring".

Han gik altid ud fra, at alle vidste, han aldrig vilde gifte sig. I fordums Dage havde alle hans Venner og Slægtninge, først og fremst hans Moder, altfor hyppig og kraftig foreholdt ham, at en Mand i hans Stilling pligtede at gifte sig. Mere end en Dame havde ogsaa gjort sit bedste for at faa ham, saa at Resultatet var blevet, at han havde faaet Afsmag for Ægteskabet som Institution og havde trukket sig næsten ganske tilbage fra Damers Selskab. Dog foresvævede det ham nu, at forudsat at han nogensinde skulde tage en Hustru, vilde han nok ønske, hun kom til at ligne Constance Wylie.

Mere end en Gang i Løbet af den kommende Uge dukkede denne Forestilling op hos ham. Han havde nu set hende oftere og havde danset med hende gjentagne Gange, og han havde ikke alene fundet, at de holdt godt Takten sammen, men

Digitized by Google

ogsaa, at hendes Smag og Interesser faldt forunderlig godt sammen med hans. Han likte slet ikke, da hun en Aften sagde til ham: "Hvor klogt af Dem ikke at gifte Dem. Jeg kan saa vanskelig tænke mig Dem som Ægtemand. Det er, som om De er født Ungkarl".

Dette havde hidindtil fuldstændig været hans egen Mening, og dog kunde han ikke lade være at svare: "Aa, jeg ved ikke. Jeg tænker, at traf jeg den, som var bestemt for mig, vilde jeg blive saa god Ægtemand som nogen".

"Det tror jeg nok! Men jeg tror ikke, De endnu har mødt hende, Lord Warrender, og det, jeg beundrer Dem for, er, at De ikke har ladet Dem trække ind i et Ægteskab af en, som ikke var bestemt for Dem. Ved nærmere Eftertanke ved jeg dog ikke, hvorfor jeg skulde beundre det. Det synes saa ligetil, ikke at fri til en Dame, man ikke bryder sig om. Det er Mandens Privilegium, og man kan blot forbause sig over, at ikke flere fører sig det til Nytte".

"Jeg har altid troet, at det var Kvindens Privilegium at sige Nei til en Mand, hun ikke brød sig om", svarede Lord Warrender.

Miss Wylie lo. "Nei, det kan De dog neppe have troet", sagde hun. "Saa god og troskyldig De end er, maa De vel have vidst, at der er et Privilegium, som er Arvinger forbeholdt?"

Det vidste han nok igrunden ogsaa, og af dette og andre Vink, hun gav, opfattede han, at hun hentydede til sig selv. De fleste Mennesker hentyder til sig selv, naar de kommer med orakelmæssige Almensætninger. Dog kunde han ikke overvinde sig til at sige — som hun muligens ønskede, han skulde sige,

Digitized by Google

— at han vidste, hun holdt af hans Broder, og at det var hans Mening at give denne Broder saa meget, at han kunde gifte sig paa en stikkelig Maade. For en Ting vidste han ikke heller med Sikkerhed, om Miss Wylie betragtede hans Broder som den, der var "bestemt" for hende, og Claude havde paa en noget arrogant Maade fortalt ham, at her trængte han ingen Talsmand. Han undgik altid at nævne Claudes Navn til hende. Han var bestemt paa at vise sig liberal, naar Sagen kom videre — hvis den nogensinde kom videre da —, men imidlertid indsaa han ikke, at han kunde gjøre stort.

Kort sagt, førend der var gaaet fjorten Dage, var Lord Warrender op over begge Øren forelsket i den smukke Miss Wylie. For dette maa det indrømmes, at han ingen Bebreidelser fortjente. En Mand kan ikke hjelpe for, at han bliver forelsket, og den simple Sandhed var, at han var fuldstændig uvidende om, at han var Offer for en saadan Ulykke. Alt, hvad han vidste, var, at han var lykkelig i Miss Wylies Selskab, at han glædede sig til at træffe hende, og at de Dage, da han ikke saa hende, var meget matte og kjedelige. Saa meget kan man sige om sin Bedstemoder — forudsat, at ens Bedstemoder er en ualmindelig tiltalende Personlighed.

Men det er neppe nødvendigt at tilføie, at denne uskyldige og barnlige Betragtning ikke deltes af dem, som Aften efter Aften saa ham ganske optagen af den smukke débutante, og endelig kom ogsaa den Dag, da Verdens Dom aabenbaredes for ham paa en høist overvældende Maade. En Aften paa et Bal sad han tankefuld og saa paa Claude og Miss Wylie, som valsede sammen, og han ønskede netop halvt ubevidst, at Naturen havde udrustet ham med et ligesaa smukt Ansigt som Broderen, da Lady Sophia vinkede til ham.

Digitized by Google

"Lord Warrender", sagde hun efter at have draget sit Slæb tilside, saa han kunde tage Plads, "jeg vilde gjerne tale lidt med Dem. Jeg har lagt Merke til — og med stor Glæde, maa jeg tilstaa, — at De og den kjære Constance er bleven saa gode Venner. I er altid sammen; De danser bestandig med hende, og jeg tror, De beundrer hende meget — ikke sandt?"

"Ingen kan beundre Deres Datter mere, end jeg gjør, Lady Sophia", udbrød Lord Warrender enthusiastisk, thi underlig nok havde han ikke den fjerneste Anelse øm, hvad der skulde komme.

"Det er jeg overbevist om, og — ja det tror, sandt at sige, ogsaa alle andre Mennesker. De maa ikke tage det ilde op, at jeg sløifer alle Ceremonier; det er jo ofte det bedste, man kan gjøre. Jeg er sikker paa, De forstaar, at i den Stilling, jeg er, er jeg nødsaget til undertiden at sige et og andet, som jeg vilde nøie mig med at tænke, hvis min kjære Constances Fader endnu var ilive. Oprigtig talt, Lord Warrender, De har danset saa meget med Constance, at Folk har begyndt at tale om det. Dette synes jeg, jeg skylder hende at fortælle Dem".

"Jeg — jeg — det gjør mig oprigtigt ondt. Jeg vil aldrig gjøre det mere", stønnede Lord Warrender, fuldstændig betagen.

Hvis han havde set paa Lady Sophia istedetfor paa Gulvet, vilde han have bemerket en ominøs Forandring i hendes Udtryk, men det var i den blideste Tone, at hun svarede: "Kjære Lord Warrender, hvorfor skulde De aldrig gjøre det mere? Hvis De føler, som jeg antager — som jeg er sikker

Digitized by Google

paa, De gjør, kan jeg kun sige Dem, at De kan danse med hende, saa meget De vil".

"Du gode Gud!" stønnede det stakkels Menneske, til hvem denne direkte Opfordring blev henvendt. I Noveller og Skuespil havde han hørt, at man spurgte en Mand om hans Hensigt, men han havde altid troet, at hvis dette virkelig nogensinde hændte, maatte det være i den lavere Middelklasse. Han blev temmelig forskrækket, men ogsaa vred, og det var overveiende den sidste Følelse, som satte ham istand til at svare:

"De gjør Dem skyldig i en stor Feiltagelse, Lady Sophia. Som jeg før sagde Dem, beundrer jeg Miss Wylie overmaade meget, og hvis jeg skulde gifte mig — men det skal jeg ikke — — og i ethvert Fald kunde jeg ikke tænke paa at melde mig her, fordi jeg tror — — fordi det er saa klart som Dagen, at hun sandsynligvis vil forlove sig med min Broder".

Lady Sophia glemte sig og lo haanligt. "Hvor latterligt!" udbrød hun. "De er altfor besked en, Lord Warrender, og De kan tro mig paa mit Ord, at der er omtrent ligesaa stor Sandsynlighed for, at Constance bliver forlovet med Manden i Maanen som med Deres Broder. Nei, jeg tror ikke, De vil finde, at Deres Broder er nogen farlig Medbeiler".

"Her kan der ikke være Tale om noget Medbeilerskab", sagde Lord Warrender bister og reiste sig. "Hvis De saa synes, taler vi ikke mere om dette".

"Som De synes", sagde Lady Sophia med uforanderlig Blidhed. "Kun maa jeg minde Dem om, at jeg er nødt til at tage Hensyn til, hvad andre siger, og hvis man ser Dem danse med Constance, som De i den senere Tid har gjort,

Digitized by Google

vil man sige, at De er forlovet med hende. Det er ogsaa den Slutning, jeg selv vil uddrage, hvis jeg ser Dem danse oftere med hende".

Lord Warrender tvang en uhøflig Bemerkning tilbage, bukkede klodset og gik direkte ud af Balsalen. "Der har vi altsaa Slutningen paa det", sagde han til sig selv. "Ingen flere Danse for mig. Det gjør mig ondt — for hende ogsaa, som har en saadan Moder. Saadant et principløst, gammelt Skarn! Hun har vel tænkt, jeg var saa dum, at det ikke gjorde noget, hvor aabenlyst hun spillede sine Kort".

Ingen synes om at blive behandlet som en Dumrian, og uden at have nogen høi Mening om sin egen Visdom var Lord Warrender temmelig forarget over, at Lady Sophia rolig gik ud fra, at han var en Mand, man uden videre kunde tage ved Næsen. "Du kjender mig ikke endnu tilbunds, min gode Dame", tænkte han, idet han bad sin Tjener pakke sine Sager og bestille to Køier i det Dampskib, som gik til Kristianssand den følgende Dag. Han havde en Laxeelv og en liden Hytte i Norge, og did pleiede han, med ophøiet Foragt for Londonnersæsonen, at reise hvert Aar i Juni Maaned. Iaar havde han opsat sin Reise, da han havde fundet, at Sæsonen ikke var uden sine Behageligheder, men nu var der ikke længere noget, som skulde holde ham borte fra hans Laxefiske, og afsted drog han, efterladende følgende Linier til sin Broder:

"Kjære Claude! — Jeg er bange for, jeg ikke kan hjelpe Dig stort med Hensyn til Miss Wylie. Du har Ret i, at Lady Sophia er en gammel Hex, og jeg skulde selv ikke ønske at have hende til Svigermoder. Imidlertid maa Du lade mig vide det, hvis Du selv kan se nogen Udvei, og det kun er et

Digitized by Google

Pengespørgsmaal. Jeg vil gjøre, hvad jeg med Rimelighed kan, for Dig, men jeg synes fremdeles, det var bedst, om Du forsøgte at forelske Dig i en anden. Reiser imorgen til Norge. Skal glæde mig at se Dig, hvis Du kommer over.

Din hengivne

W.

Paa denne temmelig hjerteløse Billet kom der intet Svar, og heller ikke var der andre af dem, Lord Warrender i al Hast telegraferede til, som kunde benytte sig af hans Gjestfrihed. Dette generede ham imidlertid ikke synderlig, thi Fiskeri og Sport idetheletaget var ham fuldstændig nok. Det havde det idetmindste været før, og naar han nu fandt, det ikke længere var det, var dette noget, der gav ham adskilligt at tænke paa. At tumle med en hjæmpemæssig Lax i to Timer og miste den i selve Seierens Øieblik og saa føle, at denne frygtelige Ulykke efterlader en fuldstændig rolig og ligegyldig Følelse, er noget, enhver Fisker vil indrømme, er betænkelige Tegn paa en forstyrret Sindsligevegt. Lord Warrender havde ikke tilbragt en Uge i Norge, da han oplevede dette, og da han ikke havde for Skik at lyve for sig selv, var han øieblikkelig paa det rene med, hvad der feilede ham. Der var ingen Tvivl om det; han var forelsket i Constance Wylie, sin Broders Hjertenskjær — en Dame, han maatte tro let kunde lade sig bevæge til at gifte sig med ham under den kjøglige Moders Indflydelse.

Er der nu virkelig nogen Vanskelighed ved en saadan Situation, og kan der være nogen Skygge af Tvivl om, hvad der var Lord Warrenders simple Pligt? Naturligvis ser alle udenforstaaende, at Sagen er klar. Vi vilde foragte at blive taget for vor Formue eller vor Rang — om vi var

Digitized by Google

saaledes stillede —, og vi vilde anse det for vor Pligt at træde tilbage for vor yngre Broder — om vi var belemrede med en saadan — samt at holde os i Baggrunden, indtil hans Skjæbne var afgjort. Ikke destomindre er det høist sandsynligt, at hvis vi selv var i Lord Warrenders Klæder, vilde vor advocatus diaboli nok komme med sine meget antagelige Modgrunde. Der var intet Bevis for, at Miss Wylie var forelsket i Claude. Der var al Grund til at tro, at hun vilde blive lykkelig med den ældre Broder, og nogen Grund til at betvivle, at hun vilde blive det med den yngre, som var en noget mere usø Karakter. Og saa kom det sidste, overvældende Argument: "Jeg har aldrig før i mit Liv været virkelig forelsket, og jeg vil aldrig komme til at elske nogen anden Kvinde end hende. Har jeg saa ikke Ret til at kjæmpe for min egen Lykke? Og er det min Feil, om Claude og jeg ikke kjæmper under de samme Betingelser?"

Men en af Fordelene ved et Friluftsliv er, at det holder en Mand sund paa Sjel og Legeme. Lord Warrender brødes med Djævelen i de tre Uger, han tilbragte i Ensomhed i Norge, og han overvandt ham. Da Kampen var over, var han endnu ikke sikker paa, om han ikke med fuld Ret kunde givet sin Broder Barsel og saa optaget Kampen med ham, men han vidste med Sikkerhed, at han ikke kunde gjøre det. "Nei, der er de Ting, man ikke kan gjøre, endda det kan være forsvarligt nok", var hans stadige Omkvæd.

Da Beslutningen var tagen, blev han lettere om Hjertet. Han havde et dvælende Haab, som han havde fuld Ret til; men han var fast bestemt paa at holde sit Løfte til Broderen. Skulde hans Lykke komme til at bero paa en forsøget Indtægt,

Digitized by Google

nuvel, saa vilde han forøge hans Indtægt. Mere kunde han neppe gjøre eller sige, og mere ventede man vel heller ikke af ham.

Tilsyneladende ventede man ikke engang saa meget. Han tilbragte Sommeren og Høsten paa sin sædvanlige Maade, skjød Agerhøns i Yorkshire, Hjort i Skotland og Fasaner i Norfolk, og opslog endelig sit Vinterkvarter i Melton for at jage der. I hele denne Tid hørte han intet om Lady Sophia og hendes Datter og havde kun en eneste Gang Brev fra Claude, som var en daarlig Korrespondent. Han skrev i November for at afslaa en Invitation til et Jagtselskab og hentydede blot i Forbigaaende til sine Hjerteforger. Alt, hvad han sagde om dette, var følgende: "Jeg har ikke fulgt Dit gode Raad og overført min Kjærlighed paa en anden, skjønt jeg ikke eier Skyggen af Haab, saa længe gamle Lady Sophia lever — og, som gamle Robin Grays Viv, vil hun nok ikke "like to dee". Jeg traf sammen med dem paa et Gods i forrige Uge. Folk fortæller mig, at hun havde sat alt sit Haab ind paa at fange Dig iffjor Vinter, og at hun var meget slau, da Du saadan over Hals og Hoved rømte til Norge. Men Du har naturligvis glemt alt fra forrige Vinter".

Lord Warrender havde intet glemt. Han kastede Brevet ærgerlig tilside. "Jeg synes da, Claude saar gjøre noget", mumlede han. "Det vilde være temmelig haardt, om en tredie Person efter alt dette steed ind og bortførte Prisen".

Imidlertid havde han nu gjort op med sig selv, at han ialfald ikke vilde skride ind, medmindre han kunde gjøre det med god Samvittighed. Han fortsatte derfor med sin Jagt og fordrev Tiden saa godt, han kunde. Vinteren gik, og

Digitized by Google

Vaaren kom; der blev en Ende paa Jagten, og der var intet andet Valg end at opholde sig nogle Uger i Hovedstaden. Lord Warrender afskyede London, og det er allerede før bleven sagt, at han afskyede Baller, og dog flyttede han iaar med en vis Iver til Familieboligen paa Portland Place og modtog den første Balinvitation, han fik.

Han gjorde dette med et bevidst og meget berettiget Haab. Ikke bød ikke, at han skyede enhver Anledning til at se Miss Wylie, og Skjæbnen vilde, at han skulde blive tiltalt af Lady Sophia, før han havde været fem Minuter i Balsalen. Hendes aabne Venlighed forbausede ham meget. Han havde ikke ventet nogen god Modtagelse af hende efter sin Opførsel ifjor, men han havde aabenbart gjort hende Uret.

"Saa skulde vi da alligevel mødes tilsidst, Lord Warrender", udbrød hun, idet hun rakte ham Haanden. "Og hvor har De skjult Dem hele denne lange Tid? Kom, sæt Dem her og gjør Regnskab for Dem".

Lord Warrender adlød og undredes meget. "Og De?" fortsatte han efter en kortfattet Redegjørelse. "Hvor har De været, og hvad har De foretaget Dem? Og — — og — hvorledes lever Miss Wylie?"

Det var ham umuligt at fremføre det sidste Spørgsmaal med den lette Ligegyldighed, han havde agtet at lægge i sin Stemme. Det var ogsaa det eneste af de tre Spørgsmaal, Lady Sophia fandt det nødvendigt at besvare.

"Udmerket!" svarede hun. "Der er hun. Synes De ikke, hun ser godt ud?"

Constance svævede netop forbi dem. Hun lo ad noget, hendes Kavaler sagde til hende. Hun var smukkere

Digitized by Google

nuvel, saa vilde han forøge hans Indtægt. Mere kunde han neppe gjøre eller sige, og mere ventede man vel heller ikke af ham.

Tilsyneladende ventede man ikke engang saa meget. Han tilbragte Sommeren og Høsten paa sin sædvanlige Maade, skjød Agerhøns i Yorkshire, Hjort i Skotland og Fasaner i Norfolk, og opsløg endelig sit Vinterkvarter i Melton for at jage der. I hele denne Tid hørte han intet om Lady Sophia og hendes Datter og havde kun en eneste Gang Brev fra Claude, som var en daarlig Korrespondent. Han skrev i November for at afslaa en Invitation til et Jagtselskab og hentydede blot i Forbigaaende til sine Hjerteforger. Alt, hvad han sagde om dette, var følgende: "Jeg har ikke fulgt Dit gode Raad og overført min Kjærlighed paa en anden, skjønt jeg ikke eier Skyggen af Haab, saa længe gamle Lady Sophia lever — og, som gamle Robin Grays Viv, vil hun nok ikke "like to dee". Jeg traf sammen med dem paa et Gods i forrige Uge. Folk fortæller mig, at hun havde sat alt sit Haab ind paa at fange Dig iffjor Vinter, og at hun var meget slau, da Du saadan over Hals og Hoved rømte til Norge. Men Du har naturligvis glemt alt fra forrige Vinter".

Lord Warrender havde intet glemt. Han kastede Brevet ærgerlig tilside. "Jeg synes da, Claude faar gjøre noget", mumlede han. "Det vilde være temmelig haardt, om en tredie Person efter alt dette steed ind og bortførte Prisen".

Imidlertid havde han nu gjort op med sig selv, at han ialfald ikke vilde skride ind, medmindre han kunde gjøre det med god Samvittighed. Han fortsatte derfor med sin Jagt og fordrev Tiden saa godt, han kunde. Vinteren gik, og

Digitized by Google

Vaaren kom; der blev en Ende paa Jagten, og der var intet andet Valg end at opholde sig nogle Uger i Hovedstaden. Lord Warrender afskyede London, og det er allerede før bleven sagt, at han afskyede Baller, og dog flyttede han iaar med en vis Iver til Familieboligen paa Portland Place og modtog den første Balinvitation, han fik.

Han gjorde dette med et bevidst og meget berettiget Haab. Ikke bød ikke, at han skyede enhver Anledning til at se Miss Wylie, og Skjæbnen vilde, at han skulde blive tiltalt af Lady Sophia, før han havde været fem Minuter i Balsalen. Hendes aabne Venlighed forbausede ham meget. Han havde ikke ventet nogen god Modtagelse af hende efter sin Opførsel ifjor, men han havde aabenbart gjort hende Uret.

"Saa skulde vi da alligevel mødes tilsidst, Lord Warrender", udbrød hun, idet hun rakte ham Haanden. "Og hvor har De skjult Dem hele denne lange Tid? Kom, sæt Dem her og gjør Regnskab for Dem".

Lord Warrender adlød og undredes meget. "Og De?" fortsatte han efter en kortfattet Redegjørelse. "Hvor har De været, og hvad har De foretaget Dem? Og — — og — hvorledes lever Miss Wylie?"

Det var ham umuligt at fremføre det sidste Spørgsmaal med den lette Ligegyldighed, han havde agtet at lægge i sin Stemme. Det var ogsaa det eneste af de tre Spørgsmaal, Lady Sophia fandt det nødvendigt at besvare.

"Udmerket!" svarede hun. "Der er hun. Synes De ikke, hun ser godt ud?"

Constance svævede netop forbi dem. Hun lo ad noget, hendes Kavaler sagde til hende. Hun var smukkere

Digitized by Google

end nogensinde, hvis dette var muligt, hun lod til at være i et glimrende Humør og havde tilsyneladende ikke en Sorg i Verden.

"Jo", svarede Lord Warrender med et undertrykt Suk, "hun ser meget godt ud".

Lady Sophias Ansigt antog et Udtryk af uskyldig Moderglæde. Hendes Øine fulgte Datteren, og hun sagde med blød Stemme: "Skal De ikke danse med hende iaften? Hun var jo Deres Lærerinde iforr — husker De?"

Han huskede det godt, og han huskede ogsaa, hvad Lady Sophia havde sagt vilde blive Følgen af det, hvis han dansede med hende nok en Gang. Havde hun glemt det? Han havde saa halvveis Lyst til at minde hende derom, men efter et Øieblikks Betænkning bestemte han sig til ikke at gjøre det. Det lod til, at hun vilde lade gjemt være glemt, og han for sin Del havde ingen Lyst til at trække ubehagelige Minder frem. Desuden havde han saadan Lyst til at danse en eneste Gang med Constance. "Bare en eneste Gang, og saa vil jeg aldrig se hende mere", sagde han til sig selv. — "Idetmindste ikke førend Claude har prøvet alt".

Følgen var, at han nogle Minuter senere for omkring i Balsalen paa sin gamle Maade, en Maade, den Dame, som havde den Ære, at være hans eneste Baldame, rettede sig efter med samme Elasticitet nu som før. Hun var venlig mod ham, men ikke fuldt saa hjertelig som Moderen, og hun nedstemte ham betydelig ved at rødme, da han ligesom tilfældigvis nævnte sin Broders Navn. Idetheletaget lod hun ikke til at høre synderlig opmerksomt paa, hvad han sagde, og han lagde Merke til et vist adspredt Udtryk i hendes Ansigt.

"Jeg skulde ønske, man ikke vilde stirre saaledes paa os".

Digitized by Google

udbrød hun, da Dansen var over. "Er det mig eller Dem, de ser paa, tror De?"

"Mig", svarede Lord Warrender leende. "Jeg er en Slags Dansebjørn, ved De jo".

"Dette er vor Dans, Miss Wylie", sagde en ung Mand, som havde trængt sig frem gjennem Mængden og saa ud, som om han ventede sig Vanskeligheder ved at gjøre sin Ret gjeldende.

Men Miss Wylie gjorde ingen Vanskeligheder. Hun tog rolig hans Arm, og idet Lord Warrender trak sig et Par Skridt tilbage, stod han pludselig Ansigt til Ansigt med Lady Sophia. Hvorfor vilde hun nu atter tage ham i Haanden? Det havde hun jo gjort en Gang før, men ønskede hun at gjøre det om igjen, så hun naturligvis gjøre det.

"Min kjære Lord Warrender", sagde hun smut, "jeg er saa glad, saa glad! Men slet ikke overrasket. Jeg ventede det. Hvor smukt af Dem at gjøre det bekjendt netop paa denne Maade! Alle siger, at De og Constance vil blive et glimrende Par — — I passer saa godt i alle Maader".

Lord Warrender var netop Manden for at klare sig, hvor det gjaldt. Han var ikke synderlig intelligent, men han havde Jernnerver og tabte aldrig sin Aandsnærværelse. "Jeg ser, at De holder Dem til, hvad De sagde ifjor og holder min Dans jevngod med et Frieri", sagde han rolig. "Nu har De været rundt i Balsalen og bekjendtgjort Forlovelsen for Deres Venner?"

Lady Sophia nikkede smilende, men der kom dog noget uroligt i hendes Blik. Kanske havde hun ikke ventet at finde ham saadan saa villig. "Det er altid bedst at gjøre den Slags

Digitized by Google

Ting hurtig bekjendt, saa har Folk ikke mere at tale om", sagde hun. "Man har talt meget om dette, maa jeg sige Dem, og Forberedelserne har jo ogsaa taget lang Tid, ikke sandt? Men her kan vi ikke tale sammen. De hilser jo paa os imorgen Formiddag?"

"Maaske", svarede Lord Warrender alvorlig. "Ihvertfald kommer vi til at mødes imorgen Aften i Brentford House, og imidlertid vil jeg fortælle Dem — eller kanske jeg ikke behøver at fortælle Dem det? — at jeg ikke har friet til Deres Datter".

Hermed vendte han sig paa Hælen og marscherede ud af Salen. Men skjønt det var hans Hensigt at komme sig bort, førend nogen kunde paatvinge ham Gratulationer, han vilde have vanskeligt for at svare paa, var det dog ikke hans Mening at gaa alene. Han fik Øie paa sin Broder, der stod sammen med nogle andre Herrer, som ikke dansede, og han tog ham under Armen. "Følg hjem med mig, Claude", hviskede han. "Jeg vil gjerne tale med Dig".

Kort efter stod de to Brødre i Lord Warrenders Røgeværelse i Porland Place. De havde ikke vexlet et Ord sammen, og Claude, som var meget bleg, blev staaende foran den Lænestol, Broderen skjøv hen til ham.

"Jeg formoder, jeg kan gjette, hvad Du vil sige, Warrender. Der hviskes om, at Du er forlovet med Miss Wylie".

Lord Warrender tændte rolig en Cigar. "Kan Du kanske gjøre Indsigelser ved Lysningen?" spurgte han.

"Nei, det kan jeg ikke. Hun vil ikke kunne klare sig mod sin Moder. Hun siger, hun vil, men jeg ved bedre end som saa. Kanske giver hun ikke efter hverken imorgen eller

Digitized by Google

næste Uge eller næste Maaned, men tilsidst bukker hun dog under. Og derfor — hvis Du har Lyst til at gifte Dig med en Pige, som ikke elsker Dig, men som elsker mig, saa behøver Du bare at vente, saa faar Du hende".

Lord Warrender drog Pusten tungt. "Jeg har ikke Lyst til det", sagde han rolig. "Af hvad Du siger, drager jeg den Slutning, at hun elsker Dig, og at Du og hun er kommen til en Forstaaelse".

"Ja, hvis Du kalder det en Forstaaelse. Jeg ved, at hun elsker mig, fordi jeg har hørt det fra hendes egne Læber, men det hele er fuldstændig haabløst. Jeg har lidt over et Tusind om Aaret. Selv om Du giver mig et Tilskud, som Du en Gang var saa snil at sige, at Du vilde gjøre — ja, selv om Du fordoblede mine Indtægter, vilde det ingen Forskjel gjøre. Jeg var nødsaget til at sige hende, at hun var fri".

"Efter at have fralokket hende en Tilstaaelse?"

"Jeg kunde ikke andet, Warrender".

"Nei, det er vel saa. Jeg vilde formodentlig have gjort det samme i Dit Sted. Men nu faar vi slaa os sammen, Claude, og se om vi ikke kunde overliste hendes Moder, som jeg maa sige, jeg finder lidt for kløgtig".

Herpaa forklarede Lord Warrender kortelig de Omstændigheder, der havde hidført hans saakaldte Forlovelse med en Dame, han erklærede, han slet ikke tænkte paa at gifte sig med. Raadslagningen var noget langvarig, men det lod til, at den havde ført til det forønskede Resultat, thi da de skiltes, tog den yngre Broder den ældre rigtig kraftig i Haanden og udbrød: "Warrender, Du er en Hædersmand!"

"Glæder mig, Du synes det", sagde Lord Warrender med et mat Smil.

Digitized by Google

Kaptejn Claude vilde have syntes det endnu mere, hvis han havde kjendt den hele Sandhed; men der gives Sandheder, som det er ønskeligt, om ikke nødvendigt, at skjule.

Lady Sophia gjorde sin Indtrædelse i Brentford House den følgende Aften med et uforstyrret Ydre, men temmelig urolig tilsinds. Lord Warrender havde ikke vist sig om Formiddagen, og hun havde havt en pinlig Scene med Constance, som havde vist sig meget oprørskfindet og havde tiltalt hende høist upassende, saa hun neppe turde tænke paa de Bauskeligheder, hun maaske havde ivente. Strax hun traadte ind i Balsalen, saa hun sig ængstelig rundt efter sin vordende Svigersøn, men han var der ikke, og hun maatte vente en hel Time, førend hendes Øine glædedes ved Synet af hans høie Skikkelse. Han kom lige hen til hende, fulgt af sin yngre Broder, og uden at spilde Tid paa indledende Bemerkninger, gik han direkte løs paa Sagen.

"Lady Sophia", jeg har tænkt over, hvad De sagde igaaraftes, og skjønt jeg bad Deres Datter om en Dans, var det ikke min Hensigt at bede hende blive min Kone. Jeg formoder dog, at jeg ikke vel kan trække mig ud af en Forlovelse, De har fundet for godt at offentliggjøre, men en Ting maa jeg forberede Dem paa, og det er, at jeg af Naturen er meget jalour. Jeg ved ikke, om Miss Wylie bryder sig om mig, og jeg har ikke den mindste Grund til at tro, at hun gjør det. Jeg siger derfor, at hvis jeg ser hende danse to Gange itræk med den samme Mand, vil jeg tage det for afgjort, at hun holder af ham. Passede Prøven for mig, passer den for hende; jeg kan ikke indse andet".

"Hvor latterligt!" udbrød Lady Sophia. "Naturligvis vil jeg sige Constance, hvad De har sagt, og hvis De vil,

Digitized by Google

danser hun slet ikke med nogen. Men Deres Mistanke er virkelig fuldstændig ugrundet".

"Vil De virkelig sige, Lady Sophia, at Deres Datter holder af mig?"

Lady Sophia betænkte sig. Hun spillede et dristigt Spil og havde allerede efter sin egen Mening vundet et stort Træk; men hun vidste ogsaa, at der er nogle Spil, som kan tage underlige Vendinger, og at hun gjorde bedst i at være forsigtig. "Constance", begyndte hun, "er meget indesluttet og blyg — saa ulig de fleste unge Piger i vore Dage! De maa ikke vente, at hun skal løbe lige i Deres Arme".

Efter dette, holdt hun et længere Foredrag over fine og indeslutte Karakterer, et Foredrag hendes tilkommende Svigersøn desværre ikke paahørte med udelt Opmerksomhed. Han sad og saa efter Miss Wylie, som efter en afsluttet Dans gik ud af Balsalen ved hans Broders Arm, og da hun en Stund derefter atter viste sig med den samme Kavaler, gik han skyndsomt bort.

Han havde ikke hilst paa sin Veninde, naar han kom ind, og han skyndte sig nu at gjøre sin Forsømmelse god igjen. Hertuginden af Brentford, som var omgiven af en hel Klynge Enkehertuginder og Enkegrevinder, rakte Haanden ud mod ham og sagde netop det, han havde ventet, hun skulde sige: "Jeg hører, jeg kan gratulere Dem, Lord Warrender. De er en lykkelig Mand".

"Gratu — lere mig?" gjentog Lord Warrender med en forbauset Mine. "Aa — jeg forstaar! Men De lægger Sadlen paa den gale Hest, Hertuginde. Det er min Broder,

Digitized by Google

som er forlovet med Miss Wylie. Jeg troede, alle vidste, at jeg var en uforbederlig Pebersvend".

Hertuginden saa forbauset, men slet ikke overbevist ud. "Virkelig?" sagde hun. "Da var det dog Lady Sophia selv, som fortalte mig det".

"De maa have misforstaaet hende. Hun har sagt Claude Warrender, ikke Lord Warrender. Aa kjære, vær saa snil at fortælle dette til saa mange, De kan, eller man vil finde ud, at jeg er bleven vraget, og alle gamle Kvindfolk i London vil forsøge at trøste mig".

Han rettede selv Feiltagelsen ligeoverfor mange, førend han atter kom tilbage til Lady Sophia, ved hvis Side han nedlod sig med et Lettelsens Suk.

"Lady Sophia, De maa forberede Dem paa noget slemt", sagde han. "Det er ikke mig, som skal gifte mig med Deres Datter, det er min Broder Claude. Hun har danset to Gange itræk med ham, og jeg sagde Dem jo, at jeg vilde tage dette som et Tegn paa, at hun var forelsket i ham. Jeg har lært Dem Kunsten af, Lady Sophia, og har været rundt og fortalt alle Mennesker om deres Forlovelse. — Nei, sid nu stille og gjør intet Opstyr, førend De har hørt, hvad jeg har at sige. De kan ikke slippe fra det, saa det er bedst, De gjør gode Miner til slet Spil. Der er en Eiendom i Warwickshire, som jeg har arvet efter min Onkel, og som er værd sex til syv Tusind om Aaret. Den agter jeg at overdrage Claude. Han burde havt den under enhver Omstændighed, thi jeg har sandelig ikke Brug for den; jeg trænger al min Tid for at kunne bo lidt i alle mine Huse. Og det er ikke alt. Jeg har Grunde, som jeg ikke vil fortælle Dem, men som er meget hæderlige Grunde, for at tro, at jeg aldrig kommer til at

Digitized by Google

gifte mig, og Claude bliver jo Lord Warrender efter mig, som De ved. Jeg er en usædvanlig daarlig Rytter; jeg ser mig aldrig for, og jeg kan være udsat for en Ulykke, hvad Dag det skal være".

Lady Sophia bed i sin Bifte og saa tankefuld ud. Syv tusind Pund om Aaret er langtfra at være det samme som sytti tusind, men i disse daarlige Tider kunde man ogsaa komme til at nøie sig med mindre — og saa Udsigterne!

"Naa", sagde Lord Warrender leende, "jeg lover Dem jo ikke at knække Nakken, det maa De huske paa, men det kunde altid hænde, og De kan trøste Dem med at tænke paa det. Jeg haaber, vi skal forblive gode Venner, Lady Sophia. Der er faa Ting, som det er værd at blive Uvenner for her i Verden, og nu, da jeg har betalt Dem med Deres egen Mynt, bærer jeg intet Nag længere. Men De skulde virkelig ikke være saa altfor fiffig".

Han gik uden at vente paa hendes Svar og fandt snart Anledning til at hilse paa sin vordende Svigerinde, hvis Øine udtrykte al den Taknemmelighed, hendes Læber havde vanskeligt for at tolke.

Paa denne Maade fuldbragtes et Offer, Verden ingen Anelse havde om. Da Lady Sophia skjønte, at hun under disse Omstændigheder vilde have vanskeligt for at vinde sin Svigersøn tilbage, fandt hun sig i at tage tiltakke med Broderen, og før Sæsonens Slutning var Constance Wykie Mrs. Warrender.

Hendes Mand er nu Parlamentsmedlem, og det ser ud til, at han har en Karriere for sig; begges Fremtid synes at ligge lys for dem.

Digitized by Google

Lord Warrender har endnu ikke knækket Nakken, men det vilde kanske vidne om mindre Mennesekundskab, om man gik ud fra, at hans Hjerte var lige uskadt. Et knust Hjerte giver sig ikke altid tilkjende ved blege Kinder og hule Øine. En Mand, der har tabt Evnen til at blive forelsket, kan føre et nyttigt, sundt og slet ikke ubehageligt Liv, akkurat paa samme Maade som man kan leve nokfaa hyggeligt, om man har mistet en Arm eller et Ben.

Ende.

Digitized by Google